

Giới thiệu Đồi Con Gái, Tin Vào Ai?

Truyện Đồi Con Gái, Tin Vào Ai? của tác giả Thiên Du thuộc thể loại truyện teen, với nữ chính là cô nàng mười sáu tuổi với bao trăn trở của mình khi ăn trái cấm cùng bạn trai và để lại hậu quả.

Cái thai trong bụng khiến cô không còn hồn nhiên và ngây ngô được nữa, điều đó cũng quá sức với đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi chơi như vậy.

Cô bé phải làm gì để vượt qua đây. Phải làm sao để giải quyết nó một cách có tình có lý nhất. Một vấn đề nan giải ở cái tuổi 16 non nớt.

Bạn đang đọc truyện *Đồi Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hấn Tên Là Yong

2015, Tp.HCM

Lúc trước tôi từng học ở trường THCS C ở Gò Vấp, cũng sống ở Gò Vấp nhò giờ luôn. Mà đầu năm lớp 9 chẳng biết vì lý do gì mà ba mẹ lại dọn nhà qua Bình Thạnh, nhưng tôi vẫn học ở trường C đó, mỗi ngày phải đi học bằng xe bus. Vậy mà ở đó chưa được một năm lại phải chuyển nhà qua Quận 12.

Nhà bên này gần bến xe nên mỗi sáng phải tự lách bộ ra bến xe rồi đi học bên trường C đó. Nhà mới này gần trường THPT T nên mẹ bắt tôi phải thi vào trường T đó, vậy là tôi phải cắm đầu cắm cổ học điên phát khùng để có thể tho vào trường T đó, vì trường T đó lấy điểm khá cao.

Ôn trời cuối cùng tôi cũng thi được vào trường T đó.

19 tháng 10 năm 2012, xin lỗi !

Hôm nay ngủ dậy mà chẳng muốn bước chân xuống giường tạo nào, tối qua mưa dầm dề cả đêm nên sáng cứ muốn nướng trên cái giường thân yêu thôi.

- Bum à, dậy đi học mẹ đi làm đó !

Haizzz... đó là mẹ, mẹ lại đi làm từ rất sớm, còn ba thì đi công tác công tiếc gì gì đó ở Lâm Đồng ấy. Nhà cũng khá giả chứ không gọi là giàu, nhưng mẹ vẫn muốn đi làm vì lý do là " Không muốn ba phải chịu khổ một mình."

Chị 2 tôi thì lo cho con bà ăn uống rồi tổng nhanh nó vào vườn tre, rồi đi làm. Thật ra thì.... chị 2 tôi không có chồng ! 1 mình như vậy cùng mẹ với ba nuôi con bà vậy á, vậy mà cháu tôi dễ thương lắm cơ.

Nhìn đồng hồ thì cũng 6 rưỡi, tôi lật đặt ngồi dậy làm vsen rồi mặc cái áo dài vào, thật ra thì tôi ghét mặc áo dài lắm, body không đẹp mặc áo dài cũng ngại... hahaa. Trường gần nhà nên đi bộ, sẵn rập thể dục buổi sáng luôn. Vừa bước ra cổng nhà, như thường lệ thấy hấn chạy đạp điện xẹt ngang nhà tôi cùng với 1 thằng con trai khác cũng đi chiếc đạp điện y chang hấn. Hấn học trên tôi một lớp, là học sinh giỏi nhất khối 11 đây nhé. Hấn tên là Yong ! và tôi chưa bao giờ nói chuyện với Yong bao giờ.

Không biết hôm nay là ngày quái gì nữa, hay bị sao chổi chiếu? hay đạp phải cút chó rồi? Ba môn liên tiếp bị gọi lên khảo bài, mà có học bài môn nào đâu, đã vậy trước khi đi học còn không mang theo tiền nữa chứ, nhìn đói nhìn khát tới lúc ra về luôn mới khổ.

Ở trường này tôi không có bạn, vì chẳng ai muốn kết bạn với tôi. Tại sao à ? tại vì tôi là kiểu người trầm lặng mà, tôi là người cung Ma Kết, bạn có thể hiểu về tôi khi bạn tìm hiểu về Ma Kết.

.....

Cả sáng giờ không ăn uống gì thì sức đâu nữa mà học, ráng hết tiết 4 tôi xin phép giáo viên cho tôi về sớm. Nhưng tôi thật sự rất mệt, thôi thì ráng lách lên phòng y tế xin xỏ tí đồ ăn thức uống rồi về. Đọc theo hành lang, tôi chỉ cúi đầu mà nhìn đường. " Bịch..! Lộp bộp..."

Đang choáng váng thì đụng phải 'vật thể lạ' gì đó làm tôi tỉnh táo hơn tí.

- Xin lỗi !

- Đi đứng kiểu gì vậy ? lụm đồng tập lên coi.

Trời ạ ! gì đây ? Chẳng phải anh handsome học giỏi của lớp 11 sao ? vừa đẹp trai học giỏi lại trong đội bóng rổ của trường. Tôi gặp hấn lần đầu là lúc hấn đang chơi bóng rổ, đó giờ nhìn từ xa chứ có dám bắt chuyện đâu, tại ngại ấy mà...hahaha, vậy mà giờ đụng phải ở đây, lại còn dõ giọng lưu manh nữa chứ, đúng là đồ lưu manh giả danh trí thức.

Tôi không thích gây sự nên khum xuống gom đồng tập lại rồi đi. Trước khi đi hấn còn nhả ra cho tôi 1 câu. " Đi đứng đàng hoàng dùm, con gái đứa nào cũng du diễm mất nét vậy sao, đứa nào cũng như đứa nào. "

Tôi đơ ra chả hiểu gì hết, sau này mới biết lúc đó hấn và bạn gái cãi nhau sắp chia tay. Đó cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với hấn ở khoảng cách gần như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Online Facebook

20 tháng 10, thức khuya.

Hôm nay ở trường cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hôm nay thứ 7, ngày mai dù sao cũng được nghỉ nên tôi online facebook đến 4 giờ sáng mới ngủ.

Tôi nói chuyện với đám bạn cũ học cấp 2, bọn nó rủ tôi đi PUB. Cũng mấy tháng rồi từ lúc học xong cấp 2 thì tôi về Quận 12 luôn, cũng không xài điện thoại nên chả liên lạc với ai.

Tôi cũng có kết bạn facebook với hấn nên lúc tôi kéo trang chủ xem có gì 'hot' thì thấy hấn còn onl và cũng vừa đăng 1 cái stt " Một mối, nhugnư vẫn không buông được !".

Lúc này thì cũng không thích thú gì hấn, đơn giản chỉ là đầu năm thấy hấn đẹp trai được mấy bạn gái trong trường thích nên cũng hiếu kỳ, lại nghe đồn học giỏi nên cũng bắt chước hâm mộ thôi.

Trời xui đất khiến, hay do tôi muốn nói chuyện với Yong mà điên khùng gửi mess cho Yong.

- Sao vậy ?
- Nothing.
- Stt ?
- Nothing.
- Buông đi.
- Không có khả năng.
- Why ?
- Vậy đó.
- Yong khùng.
- Ồ !
- Nếu không có khả năng....
- Sao ?
- Cái gì của mình thì là của mình....
- Biết !
- Ồ, cái gì không phải là của mình thì phải dứt nhiệt tình cho tới khi nào là của mình mới thôi.
- Hahaha....
- Cười rồi !

- Muốn tui cười hả ?
- Ồ, nhìn Yong cười xinh phết nhờ.
- Vãi, tui không phải bêêê.
- Ồ ha, chứ cái mặt mà như khóc đám ma hôm qua thấy ớn.
- Gặp tui rồi hả ?
- Hôm qua có đứng ở hành lang.
- Lớp 10 hả ?
- Ồ !
- Ồ, xin lỗi ! Hôm qua có chuyện phiền lòng nên không vui.

.....

Tôi và hân buông dưa lê tới tận 4 giờ sáng mới ngủ. Mà lúc đầu nói chuyện với hân chán lắm, nói chuyện nhạt nhẽo, dần mới bộc lộ cái tính lưu manh của hân, tôi cười muốn rớt hàm răng ra ngoài luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Một Đêm Không Về Nhà

21 tháng 10, một đêm không về.

Sáng nay là chủ nhật, mẹ với chị 2 và cháu chở nhau về nhà ngoại ở Quận 3 chơi, còn lại mình tôi ở nhà nên nằm ngủ nướng tới tận 2 giờ chiều. Tôi qua thức tận sáng nên dậy sớm chẳng nổi, với lại lâu lâu có được ngày ngủ thì đại gì mà không ngủ nướng cho đã.

Tối gần 6 giờ thì mẹ về, mà 3 người họ tất nhiên là đã ăn cơm bên ngoại rồi nên tôi đành phải ăn mì gói thôi.

Gần 7 giờ tôi ăn uống tắm rửa xong hết, lười thui xách đôi sneaker trên lầu đi xuống, xin mẹ được qua đen bên nhà nhỏ Nhi vì ba mẹ nó đi công tác Hà Nội tuần sau mới về.

Nhỏ Nhi chơi thân với tôi 10 năm rồi, lúc trước nhà ở Gò Vấp cũng gần nhà nó lại học chung với nó từ năm lớp 1 đến lớp 9 nên không thân sao được. Tại vì nhà tôi chuyển sang Quận 12 nên không còn học chung cấp 3 nữa.

Mẹ biết tôi chơi thân với nhỏ Nhi nên cũng không cấm tôi qua đêm bên nhà nó vì đây không phải là lần đầu. Trước khi đi mẹ còn dặn lại tôi một câu. “Mày chơi bồi cho đàng hoàng, đừng chị mày là mẹ bỏ mày luôn đó, mặt mũi nhà này còn có mỗi mày, đừng làm xấu mặt ba mẹ mày.”

Tôi nhớ rõ câu nói này lắm, vì mỗi lần xin đi chơi mẹ đều nói câu này với tôi. Lúc đó tôi cũng đâu nghĩ sâu xa gì, sau này mới thấm được câu nói đó của mẹ, hối hận thì cũng đã muộn rồi. Haizzzz.

.....

Tôi hẹn nhỏ Nhi ra trường C đón tôi, còn tôi đi xe bus từ nhà ra trường C đó. Ra tới nơi thì đã thấy nó ngồi trên chiếc xe đạp điện, kế bên còn có anh nào nhìn cũng đẹp lắm, ngồi trên chiếc yamaha.

Thấy tôi nhỏ mới giới thiệu, anh ta là bạn trai nhỏ, tên Phát. Nhỏ Nhi đẹp hơn tôi nhiều, quen được thằng bồ cũng đẹp, có được gọi là trai tài gái sắc không nhỉ ?

.....

Tôi chạy chiếc đạp điện nhỏ Nhi, còn nhỏ thì được bồ chở, đã vậy còn ôm sát rạt nữa chứ, đang FA sao chịu nổi đây ?

Đi tới quán PUB, tôi đã thấy lũ bạn cũ ngồi đó đợi tôi với nhỏ Nhi. Nói là quán PUB là theo cách gọi của bây giờ thôi, chứ lúc đó người ta gọi là gì cũng chả biết....hahaha. Tôi gặp lại bọn nó cũng ngồi buông dưa lê này nọ, chém gió về chuyện trai đẹp trai xinh trên facebook rồi lại nói về chuyện chỗ ở mới của tôi thế nào.

Nói nhiều cuối cùng cũng chả biết nói gì, mà nói nhiều thì uống nước nhiều nên thành ra giờ... mắc tè qua chừng. Tôi rủ nhỏ Nhi đi toilet chung. Vậy mà ai ngờ lại gặp hấn ở đây, đã vậy còn đang lớn tiếng với nhỏ nào trước cửa toilet nữa chứ. Cũng may toilet không có ai vào, tôi nổi máu nhiều chuyện nên kéo nhỏ Nhi vào góc tường nghe 2 người họ cãi nhau.

- Anh xin lỗi, anh hứa không như vậy nữa mà !

- Em không muốn quen anh nữa, mình chia tay từ lâu rồi, đừng níu kéo nữa...

Tôi biết 2 người họ đang cãi nhau, nhưng không nghĩ là hấn có mất thẩm mỹ tệ như thế, phải nói nhỏ đó xấu hơn nhỏ Nhi nhiều mà lại đi níu kéo. Haizzz...

Nhưng tôi lại bất ngờ vì phong cách câu hấn, thường ngày tôi chỉ nhìn thấy hấn trong bộ dạng đồng phục trường, tóc mái che cái trán, đeo thêm cái mắt kính không trông, trông thư sinh phết ra. Tưởng con ngoan trò giỏi ai dè lại đúng là lưu manh giả danh trí thức thiệt... hahaha.

Hấn đang trong bộ dạng ăn chơi lắm, tóc vuốt xít keo vuốt ngược ra sau, áo T-Shirt trắng, quần bò màu đỏ và đôi sneaker đen, tai đeo khuyên cả hàng dài. Ôi giờ à, phong cách lắm cơ, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy hấn trong bộ dạng này.

Tôi cũng chẳng buồn mà đi vệ sinh gì nữa, về lại chỗ ngồi buông dưa tiếp thôi.

.....

Cũng gần 11 giờ khuya rồi, lũ bạn cũng đã về dần và cuối cùng còn lại tôi, nhỏ Nhi với bạn trai nó. Tụi tôi cũng về, lúc lấy xe đi về nhỏ Nhi thấy hấn cũng trong quán đi ra nên chỉ tôi, tất nhiên là nhỏ Nhi biết vì sao tôi lại biết hấn rồi.

Lúc hấn đi ngang tôi kéo tay hấn lại.

- Yong, sao buồn vậy ?

- Này thấy rồi còn vờ, chọc quê anh hả ?

- Thấy được chút.

- Sao chưa về ?

- Giờ về, buồn thì qua em chơi, bên em không có ai hết.

- Chòi gì ?

- Chắc ăn nhậu gì đó.

- Cũng được.

Thật thì cả đám đau ai tính nhậu nhẹt gì đâu, tự nhiên thấy hấn tội tội nên đá xi-nhan cho 2 đứa kia, cuối cùng cũng nhậu luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sợ Gì Chứ

22 tháng 10, sợ gì chứ ?

Nhà nhỏ Nhi gần PUB nên về cũng nhanh, trên đường về có ghé mua mỗi nhậu với với thùng Henicken.

Từ lượng tôi dờ lăm bốn, năm lon là quá cần câu té câu chả biết trời trăng mây gió gì nữa hết. Còn hấn thì tự nhiên lăm các bác ạ, nhà người ta mà làm như nhà hấn ấy, lần đầu vào nhà người ta mà không biết ngại còn, ngồi nằm gọn ơ hà... haizz... Mặt dày hơn mình nữa.

Lúc này là 12 rưỡi, tôi nhớ rõ lắm vì tự nhiên giờ này hấn đòi rủ bạn qua đây nhậu cùng, nhỏ Nhi ham vui nên cũng OK luôn. Hấn lấy điện thoại gọi cho 3 thằng con trai khác tới, nhưng chỉ có 2 người tới. Tôi biết một người, thằng đấy là Thiên Long, hay đi cùng với hấn, còn người kia thì tôi không biết, chưa gặp bao giờ, nhưng nhìn cũng đẹp lắm, tên này có cả lúm đồng tiền cơ đấy, cậu này tên Gia Đạt. Hahaha...

Sau đó tôi thật sự say bí tỉ, lại thêm con buồn ngủ kéo tới nên nằm vật ra ngủ luôn, điều cuối cùng tôi nhớ về ngày hôm đó là nhỏ Nhi kéo tôi lên cầu thang.

.....

Sáng sớm, cảm giác đầu đau như búa tạ bổ vào ấy, mặc dù chả biết cái búa tạ nó ra sao, nghe người ta nói lại nên nói theo thôi.

Tôi mơ màng, cảm thấy phần nệm kể bên ,ình có chuyển động, lún xuống. Tôi tưởng nhỏ Nhi nên không thèm dòm được cái, nhắm mắt ngủ tiếp.

- Ê... dậy đi.

Tôi nghe thấy giọng con trai nên bất ngờ mở toang mắt ra nhìn người kể bên , mà công nhận lúc đó thể là body hần đẹp vãi chưởng =)))) hahaha.

- Sao anh ở đây ?

Tôi hỏi thì hỏi vậy chứ chả biết là đang phát ngôn ra cái quái gì nữa. Bởi vì cơ thể tôi không có mảnh vải che thân, chỉ có cái chần chừ lên tới cổ, tôi qua mở máy lạnh nên lạnh quá mà hahaha.

- Bum, anh...không biết hôm qua, xảy ra chuyện gì nữa... anh...

Tôi mắc cười lắm, cái mặt của hần như bị cắt không còn miếng máu nào ấy, vậy mà tôi lại tỏ vẻ bình tĩnh trong khi trong lòng đang run lên từng đoạn ruột. Đã vậy còn trả lời câu bình tĩnh đến đáng sợ.

- Sợ gì chứ ?

Cứ nghĩ mặc quần áo vào trước đi rồi nói chuyện sau, chứ ai ngờ nhỏ Nhi như ma đuổi chạy vào phòng la làng lên.

- Bum dậy đi học 7 giờ mấy.....aaaaaaaaaaaa.....

Nhỏ Nhi la như heo bị thọt huyết ấy ă, haizzz... Mình là người bị hại, không la mà nó la trước mình mới ghê. Mà nhỏ la lớn vậy thì tất nhiên ai trong nhà cũng nghe rồi, Long với Đạt cũng ở đâu mà chạy lên, thằng Long nhìn thấy là hỏi đầu tiên.

- Tụi bây làm gì vậy hả ?

Cả đám chần chừ cũng hiểu kỳ nên đứng đợi 2 bọn tôi trả lời. Hần mới tiếng được tiếng mắt trả lời.

- Tao...tao đau biết, tối qua... nên tao...

- Được rồi, ra ngoài hết đi, tí nói chuyện.

Tôi biết hần khó trả lời nên nói hộ dùm câu. Mọi người cũng đi xuống bếp ngồi đợi tôi xuống. Làm vsen xong tôi mới bước xuống phòng bếp, thấy mỗi người 1 tô mì. Còn tôi thì chả nuốt nổi gì nữa, ngồi nhìn luôn.

Ai cũng im lặng không nói gì, chỉ biết cầm đầu nuốt mì vào bụng, cuối cùng nhỏ Nhi cùng lên tiếng hỏi vì nó là người ăn xong đầu tiên.

- Nói tao biết tối qua coi.

- Tao không nhớ.

- Ờ, nay nghỉ 1 bữa luôn đi.

- Ờ.

Hần nhìn tôi, như kiểu muốn nói lại thôi, biết hần khó mở lời nên tôi mở lời trước.

- Có gì muốn nói ?

- Xin lỗi ! Giờ em tính sao hả Bum ?

- Không sao cả.

Tôi đáp thờ ơ thế mà nhỏ Nhi tức lắm.

- Mà nghĩ sao mà không sao, mà không bắt người ta chịu trách nhiệm ?

- Nhi, tao nói không sao mà !

- Lỡ mà có em bé thì sao ?

Tôi nhìn thấy, mọi người đang ăn lại đưa mắt nhìn về tôi, thật thì tôi cũng sợ nhưng phải bình tĩnh để mọi chuyện đều ổn. Cười cười nói.

- Điền, mua vé số có 1 lần đầu dễ trúng số haha, vé số này mua nhiều lần chả biết trúng chưa chứ nói chi ba cái chuyện này.
- Mày không cần như vậy !
- Tao không thích Yong, không cần chịu trách nhiệm gì hết, mọi người im lặng đừng nói ai biết là được rồi.

Đó là ý hay nhất hiện tại rồi, lúc này càng làm qua mọi người càng rối thêm thôi.

Ấn xong ai nấy đều giải tán, tôi cũng về nhà, nhưng trước khi đi tôi nhìn lại Yong, tôi thấy mặt hắn buồn hơn đưa đám ma nữa. Chiều mẹ đi làm về, mắng cho một trận vì hôm nay không đi học, bị giáo viên gọi mắng vốn, còn bị hăm dọa là cấm túc nữa chứ. Cấm túc thì không có gì phải sợ, mà đảng này mẹ còn nói không cho tiền tiêu vặt mới đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Quan Tâm

29 tháng 10, quan tâm hay lo sợ ?

Cả tuần nay ngoài việc ăn học ngủ nghỉ cũng chả có gì xảy ra, chỉ ngoại trừ việc tôi không học bài mà bị phạt rồi kiểm tra 2, 3 điểm thôi.

Được một tuần kể từ ngày đó, tôi có gặp Yong ở trường nhưng không nói chuyện, Yong gặp tôi chỉ cười mỉm rồi đi, tôi thì lại xem như không thấy gì đi ngang qua Yong luôn. Tuy ở trường không nói chuyện nhưng tôi và Yong vẫn hay nói chuyện qua mess trên facebook. Tối nào Yong cũng gửi mess cho tôi trước, hỏi han tôi này nọ, hỏi tôi thấy có khó chịu đau không, dạo này có cái gì lạ trong người không.

Tôi cũng không lạ gì nữa, vì tôi biết Yong đang sợ tôi có em bé thôi. Tôi không khó chịu trong người mà cũng rất khoẻ, nhưng tôi phát bênh khi suốt ngày Yong cứ hỏi tôi như vậy, rồi một lần tôi hỏi thẳng Yong.

- Là anh quan tâm em hay anh đang lo sợ vậy ?

Yong cũng đánh trống lảng sang chuyện khác, không trả lời câu hỏi của tôi. Tôi chỉ biết cười lạnh thôi, vì chính tôi cũng sợ chứ hướng gì là Yong. Tôi không biết phải diễn tả cảm giác ra sao nữa, chỉ biết nói ra câu an ủi Yong, cũng như nói với chính bản thân mình vậy “ Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Rồi mới cách đây 2 ngày, Yong còn gửi mess cho tôi, nội dung là “Anh với Hương quen lại rồi, năng ni mãi mới chịu quay lại”. Chẳng biết từ khi nào tên Yong này lại thích tâm sự với tôi nữa.

Tôi thấy khó chịu khi nghe Yong nói về người con gái khác, nhưng vẫn phải giả vờ chúc phúc cho người ta thôi chứ biết sao giờ. Muốn đăng xuất gấp ra khỏi facebook để không phải thấy những lời đó nữa, nhưng mà vẫn không nỡ. Haizzz... ..

Cho tới hôm nay, Yong lại gửi mess cho tôi, với nội dung mới là “Anh với Hương lại chia tay rồi, anh buồn quá.”. Trời ạ, muốn gửi lại cái tin “Mặc xác chú, nói tui chi.” Mà làm sao nỡ mà đối xử với người thất tình như vậy =))))

- Buồn gì, có người khác.
- Không quên được sao có người khác ?
- Chết đi.
- Ồ.
- Đừng làm thật.
- Sợ anh chết thật hả ?
- Ồ.

Tôi và hắn nói chuyện tới 10 giờ mới đi ngủ, mà toàn bộ đều nói về nhỏ tên Hương kia không à. Đáng ghét, sao tự dưng phải ngồi nghe người khác than vãn trời. Mà thật sự, nói chuyện vui về đề hình mặt cười ha ha mà thật sự có cười được tẹo nào đâu.

.....

30 tháng 10, lo cái gì ?

Sáng nay trời nắng đẹp lắm, tâm trạng cũng rất tốt, nhưng mà chưa tốt được bao lâu thì đã thấy mây đen kéo tới ảm ảm trong đầu tôi rồi.

Hắn đợi tôi ngay cổng trường, vừa thấy tôi hồn hển đi tới thì gọi tôi lại, tính lơ mà lại bị thằng Thiên Long kéo lại.

- Gì ?

- Tính trốn hả ?

- ừ, đi nha.

- Thằng Yong có chuyện muốn nói kia !

- ờ, nói nhanh

Hắn nhìn tôi hồi rồi mới nói.

- Chiều về ra trà sữa đợi anh nha.

- Bận rồi.

- Anh có chuyện muốn nói thật mà.

- Nếu về cái chuyện đó thì không có gì nói, lo gì chứ ?

Tôi không chờ thêm giây nào nữa, nhanh chóng đi vào lớp.

.....

Biết không, tên Yong đó là sao chổi đấy, từ lúc nói chuyện rồi quen biết hắn thì tôi ăn hết ngon ngủ cũng không được yên nữa.

Hôm nay lúc ra chơi, tôi bị ả hiếp đó.....huhuhu. Đang đi từ căn-tin về lớp thì bị 4 đứa con gái lớp 11 chặn đường. Tưởng tôi làm gì gai mắt mấy chị, ai dè lại là vì cái tên Yong ‘trát nhân’ kia.

- Mà là gì của Yong ?

- Mà đang của Yong phải không ?

- Mà nghĩ mà có khả năng đó sao ?

Tôi cũng chả thèm trả lời trả vốn gì mấy đứa dở hơi này, im lặng cho lành. Vậy mà ai ngờ bị nó tá cho một cái vào mặt mới ghê chứ.

Tức lắm, không hiểu gì ráo, rõ ràng là nước sông không phạm nước giếng, nước miếng không phạm nước soda vậy mà bị tát oan là sao ? là sao? Là sao ai biết là sao.....huhuhu. Vậy mới nói tên Yong đó là sao chổi.

Tôi cũng muốn đánh lại mà thôi, 1 chọi 4 sao nổi, biết thức thời chứ. Lũn thủ về lớp với cái má hồng hồng cực cute, vào giờ học mà nó vẫn còn hồng nên giáo viên mới hỏi lý do, tôi cũng bịa ra lý do hết sức củ chuối : “Đang đi bị vấp cát té đập mặt vào cây chuối”. Cả lớp 45 cái miệng cười ầm lên.

Tưởng được yên lành, ai dè bị bà cô hỏi lại 1 câu : “Em học bài chưa ?”. Lúc này cười hết nổi luôn, đứng hồi mới lắc đầu. Vậy là bị phạt đứng 2 tiết sinh.

.....

Cuối cùng cũng hết giờ học, chiều phải học phụ đạo nên phải về nhà gấp đê ăn cơm rồi tranh thủ ngủ thêm tí, sáng giờ ngáp dài ngáp ngắn mãi, mệt vãi linh hồn.

Lúc ra cổng trường, tôi thấy Yong.....đang nói chuyện với một người con gái đang ngồi trong chiếc Toyota bốn chỗ màu đen, trên tay Yong còn bế thêm em bé nhỏ, mà cái tôi ngạc nhiên là.....đứa bé đó giống hần lắm. Có khi nào con hần không ta ? mà người ngồi trong xe cũng trẻ lắm, xinh như búp bê ấy. Chắc người đó là mẹ bé con đó rồi.

Tôi đứng nhìn Yong một hồi thì Yong mới quay lại nhìn tôi, tôi vội quay đi tránh mặt hắn rồi đi nhanh về nhà. Tối chiều tôi đi học thì chẳng thấy hần đâu, những ngày sau cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Yong Mất Tích

31 tháng 10, Yong mất tích hả ?

Từ sáng đến giờ chẳng có tí tin tức nào của Yong, đúng hơn là từ trưa hôm qua tới giờ luôn.

Tối hôm qua tôi chẳng thấy Yong online, đi học cũng không gặp. Không biết sao mà thấy lo cho tên Yong 'trát nhân' kia quá. Tôi đi tìm Long để hỏi.

- Yong mất tích rồi, tìm chi mệt.
- Yong mất tích hả ?
- ừ, vài ngày nữa tự nó xuất hiện thôi.
- là sao ?
- này đâu phải lần đầu, kệ nó đi, mà em tìm Yong có gì không ?
- à không, không gặp nên hỏi.
- đừng nói là có em bé rồi đó nha.
- anh nói điên gì vậy ? e về lớp nha, beybey.

Tên Long này lúc nào gặp tôi cũng hỏi "em có em bé chưa?", hay là "em có em bé rồi hả?". Cái tên đáng ghét, cứ thích trêu tôi. Mà tôi cũng sợ, thôi thì mai đi khám thử xem thế nào. Muốn đi khám thì đành phải giả bệnh nằm ở nhà thôi.

Tôi đi về lớp, lấy tập sách ra chuẩn bị bài, vậy mà nằm ngủ luôn mới ghê.

Đang ngủ, tôi nghe thấy tiếng gõ bàn, cái đũa ngồi bên cạnh thì đá đá vào chân tôi cho tôi dậy. Tôi mở mắt ra thấy cô ngữ văn đang đứng trước mặt, tôi lật đật đứng lên.

- em có nghe cô giảng bài không ?
- dạ... dạ có.
- vậy em tóm tắt lại truyện Tấm Cám cho cô.
- dạ... Cám là....
- nhanh lên em làm mất thời gian quá.

Tôi cứ ấp úng, bà cô gắt lên làm tôi hoảng. Truyện Tấm Cám là truyện tôi được nghe nhiều từ nhỏ đến giờ, mà lúc này tự nhiên cô làm tôi ớ ợ quá nên kể đại ra. =))))

- Cám là chị, sau khi bị mẹ con Tấm hại chết vài lần thì cuối cùng mẹ Cám cưới vua và sống đến trọn đời.

Sau khi tôi đọc xong câu đó, cả lớp im lặng vài giây thì 45 cái miệng um sùm lên, cả cô cũng không nhịn được cười.

Giờ thì tôi biết tôi bị hổ rồi. Không nói thì thôi mà phát biểu rồi thì lớp cười chảy nước mắt. Cô vẫn thấy tôi còn ngáy ngủ nên bảo ra ngoài rửa mặt, sau đó thì đứng ngay cửa lớp tới hết 2 tiết.

Trời ạ, ngay cả câu chuyện dễ thế này cũng không trả lời được.

.....

Khi ra về, tới nhà tôi liền bật máy tính lên vào facebook treo đó tới tới nhưng vẫn không thấy hân onl, bị tôi gọi là Yong 'trát nhân' có khi nào chết yếu thật rồi không nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Không Có Thai

1 tháng 11, không có thai.

Hôm nay tôi phải làm theo kế hoạch đã lên sẵn, giả bệnh để nghỉ học.

Cả đêm tôi phải nằm chồm mền kín mít để cho người tôi nóng lên và đổ mồ hôi cho giống bệnh thật. Vậy là tới sáng tôi gặp mẹ, giả vờ bơ phờ, mẹ sờ trán tôi rồi cầm tay, đụng đủ chỗ, mà chỗ nào cũng đã được tôi làm nóng kỹ càng rồi nhè, mẹ tưởng tôi bệnh thật nên hôm nay được nghỉ, hahaha....

Đội tới 9 giờ, cuối cùng nhà cũng đi hết, tôi gấp rút thay đồ, moi tiền tiết kiệm ra, chuẩn bị đi tới bệnh viện phụ sản.

.....

Ngồi đợi kết quả mà tim như muốn nhảy ra ngoài. Vì ở đây toàn người lớn hơn tôi ít nhất 5 tuổi, mọi người đi ngang cũng phải liếc nhìn tôi một cái rồi mới đi qua, ngại lắm nhưng mà chịu thôi.

Cuối cùng cũng tới lượt gọi tên tôi, lúc này tôi tưởng tim mình lòi ra ngoài luôn rồi ấy chứ.

Chậm rãi đi vào, ngồi trước mặt bà bác sĩ, tôi đang tập trung mọi giác quan vào miệng bà bác sĩ.

- không có thai !

Không có thai, đó là điều tôi muốn nghe nhất và tôi vừa nghe nó từ miệng của bà bác sĩ, tôi vui mà muốn mở tiệc trong bụng luôn, hahaha.....

- thật hả cô, thật là không có thai ?

- thật, đây là giấy kết quả.

Tôi cầm giấy kết quả, bỏ hết mọi thứ không cần quan tâm, nhìn vào kết quả mà tôi muốn thấy nhất, kết quả là không có thai. Tôi đưa lại giấy kết quả cho bác sĩ, miệng cười nhe nhếch hàm răng đi ra ngoài. Trước khi đi còn để lại câu cảm ơn "Cảm ơn cô, giấy này cô cứ giữ lấy bán ve chai nha."

Haha... nghĩ lại lúc đó công nhận mình trẻ trâu thật, cũng không cần phải liên quan gì đến tên Yong 'trát nhân' kia nữa.

.....

Chiều mẹ về, thấy tôi bình thường mà còn vui vẻ nữa nên tưởng tôi bệnh vì thức khuya online nên hăm dọa tôi là sẽ cắt mạng, dẹp luôn máy tính trong phòng.

Tối 8 giờ, tôi ngồi máy tính, mess cho nhỏ Nhi báo tin mừng, nhưng vẫn chưa thấy tên Yong kia onl. Mà thôi kệ đi, xem như hấn bơ mình trước, vậy là thoát khỏi tên Yong kia thật rồi.

Hôm nay ngoan ngoãn nghe lời mẹ, tắt máy đi ngủ sớm, không mẹ đòi cắt mạng thì chắc chết chán.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đùng Gặp Nhau Nữa - Mời Phụ Huynh

5 tháng 11, đùng gặp nhau nữa.

Mấy nay ngày nào cũng trôi qua bình thường như những ngày rất bình thường khác. Sáng chiều đi học, tối ở nhà xem hoạt hình rồi onl facebook, tới 9 giờ mấy thì đi ngủ, học bài không có trong tư tưởng hằng ngày của tôi...hahaha, lười học bài lắm, lên trường tới đâu hay tới đó.

Sáng nay là thứ 2, như thường lệ thì mỗi lần ra khỏi nhà là gặp hấn chạy ngang qua nhà tôi cùng với Thiên Long. Nhưng hôm nay khác, hấn không chạy ngang qua mà đang ngồi trên chiếc đạp điện ngay trước cửa nhà tôi

- làm gì đây vậy ?

- đợi Bum

- chỉ?

- nói chuyện.

- chẳng có gì để nói.

- có, bữa anh thấy em vào bệnh viện phụ sản ?

Tôi giật mình khi nghe hắn nói vậy, mà lại đang đứng ngay trước nhà mình nữa chứ, để mẹ biết chắc đến nhà cũng không được lách vào dù 0,00...01mm quá.

Tôi tròn mắt nhìn hắn rồi, kéo hắn đi chỗ khác, vậy mà hắn giữ tôi lại.

- anh chờ, nay nghỉ chào cờ đi, ra trà sữa nói chuyện.

- ừ, dọt lẹ đi.

Tôi ngay và lập tức nhảy lên xe Yong ngồi, thế là hôm nay cúp tiết đầu rồi.

.....

Ngồi trong quán trà sữa, 2 đứa ngồi đối diện nhau, 4 mắt nhìn nhau không nói gì, lâu lâu hắn lại dòm xuống bụng rồi lại nhìn vào mắt tôi. Cuối cùng tôi vẫn không chịu nổi mà lên tiếng trước.

- có gì nói ?

- đi bệnh viện phụ sản làm gì ?

- anh theo dõi em hả?

- anh đi ngang thấy em vào đó, dò đó làm gì ?

- khám thai.

Lúc này tôi nắc cười lắm, nhìn cái mặt hắn tếu lắm cơ, mặt trắng bệch hà, chắc máu dồn rồi đông cứng hết ở cổ rồi chứ gì.

- em có em bé rồi hả?

- không có.

- em đang đồn kiểu gì vậy ?

- em đâu có giỡn, em nói thật mà.

- vậy e đi bệnh viện phụ sản làm gì ?

- đã nói là đi khám thai mà.

- cái đó mà không giỡn hà, đi bệnh viện phụ sản khám thai mà hỏi lại nói không có thai là ý gì, em trêu anh ?

Haha, đúng vậy tui muốn trêu chú đó thì sao nào ? Tôi muốn nói những lời này cho hắn nghe lắm, mà nhìn hắn lo sợ như vậy là đủ hà dạ rồi. Ai biểu làm tui buồn cả tuần lắm chi.

Tôi dựa ghế nhìn hắn một hồi mới cười nhe răng, nói lời yên tâm cho hắn.

- sợ có em bé, đi khám xem có em bé hay không.

- vậy là không có ?

- ừ.

- không nói sớm làm muốn đứng tim.

- nói rồi mà không nghe.

Mặt hắn thấy rạng rỡ ra hẳn, đúng là con trai ăn xong rồi bỏ chạy. Tôi nghĩ không biết lúc cưới chồng sẽ như nào, chắc ăn vụng suốt ngày...

- đừng gặp nhau nữa, xem như không biết nhau nha.

- lí do ?

- vậy đó, lo cho vợ con anh ở nhà đi.

Nói xong tôi bỏ đi luôn không đợi hắn nói thêm chữ nào. Chẳng biết sao lúc này tôi lại nói vậy, mà suốt từ bữa hắn mất tích tới giờ tôi vẫn không ngừng suy nghĩ về đứa bé mà hắn bế với người con gái xinh như búp bê ngồi trong chiếc toyota đó, và cả việc lúc hắn 'mất tích' đã làm gì và ở đâu.

Đột nhiên hắn chạy ra kéo tôi lại, đẩy tôi ngồi lại chỗ ngủ, nhìn tôi bằng ánh mắt..... xin tiền.

- đừng nhìn em bằng ánh mắt xin tiền.

- ai đòi tiền em, này em nói gì anh không hiểu ? vợ con nào ?

- vậy đó.

Tôi đáp gọn yeeee luôn, đứng dậy đặt 10k trên bàn rồi đi vào trường.

.....

Hôm nay, vào giờ ra chơi, tại chỗ cũ, trong lúc từ căn-tin về lớp với một đồng bánh ngọt và kẹo trong tay thì tôi lại bị chặn đường, người chặn đường không ai khác mà chính là mấy thím lớp trên hôm nọ.

Tôi biết lí do lại là tên Yong chết dẫm kia nữa mà.

- hôm nay tao thấy Yong chở mày đi học.

- hạnh phúc quá ha !?

- lần trước tao cảnh cáo bằng cái tát mà không sợ hả ?

Tôi nhớ như in từng câu bọn này nói, vì lời nói rất khó nghe đấy. Xem ra lần này phải động tay động chân thật rồi, bị đánh mà không đánh lại thì chẳng phải ngu sao.

"Chát... bốp..."

Chết tiệt, lũ phi bọn nó dám tát tôi, còn đánh vào đầu tôi, dứt mất bánh kẹo của tôi, lần trước còn tát tôi một cái, tôi nhịn hết nổi rồi. Con người đến lúc nào đó sẽ đến giới hạn của mình mà bộc phát ra.

Tôi đưa tay, tát cho đứa vừa tát tôi một cái, lực khá mạnh nên nó xém ngã sang bên, vì tôi đang giận mà, dù sao cũng có thứ để trút giận ngu sao không trức, hậu quả tính sau.

Tát chị ta xong, tôi lại liên tưởng đến mấy phim hành động hay phim cường mà đánh chị ta, lấy tay dấm mạnh vào bụng rồi nắm tóc giựt mạnh cho chị ta ngã xuống rồi đạp đá mạnh hết sức có thể, đánh chị ta tới tấp luôn.

Haha.... này cũng không phải là lần đầu nhưng mà cũng run lắm. Lúc đó trẻ trâu thiệt =))))

Còn 3 người kia thì có dám nhào vô đâu, chắc sợ bị đánh lây chứ gì. Đánh hồi hả dạ tôi mới thôi, trước khi đi buông lại cho mấy thím một câu : "Đừng chọc em lúc không vui, im lặng không có nghĩa là không biết gì, để em yên."

5 tháng 11, phụ huynh.

Trống vào lớp vang lên cũng là lúc tôi vào phòng giám thị, cứ tưởng mấy cô nàng này dám chơi dám chịu ai dè lên méc giám thị. Thật mất mặt cho những chú cún nhà ta, tưởng rằng keo nhau đi hăm dọa đánh dẫm người ta là người có máu mặt, hóa ra là mấy nàng GATO. Vậy là cũng phải lặng lẽ lên phòng giám thị 'ăn miếng bánh uống miếng nước' thôi.

- lí do gì lại đánh lớp trên ?

Tôi không trả lời câu nào của giám thị, còn mấy cô nàng thì cứ neho neho cái miệng mà tôi chả nghe bọn họ nói gì.

- 4 em im lặng, thầy chưa hỏi tới, Bùm tại sao đánh nhau trong trường ?

- thầy mời được em lên đây thì thầy phải biết lí do rồi chứ, em đâu có làm sai.

- đánh nhau không sai vậy như nào mới gọi là sai ?

- em ví dụ, thầy đang đi ngoài đường mà bị cướp đánh để dứt laptop, cướp đánh thầy thì thầy có đánh trả không, hay để yên cho cướp đánh ?

- các em ai đáng ai trước ?

Tôi không nói là bọn họ đánh tôi trước, vì tôi chẳng thích giải thích những hành động mà mình đã làm.

Cuộc đời tôi, sống không bao giờ quay đầu lại, chỉ được phép nhìn thẳng, tuyệt đối không nhìn trái nhìn phải, càng không quay đầu lại. Sống, là phải để người khác chú ý đến mình chứ không phải mình chú ý đến người ta. Chỉ được chú ý đến những người đáng để mình chú ý thôi. Tôi chỉ làm những gì mình thích, và tôi không bao giờ hối hận về những gì mình đã làm.

Tôi đứng im nhìn 'tác phẩm' của mình, bọn họ phải cảm ơn vì tôi đã không đánh vào cái 'mặt tiền' của họ. Vậy mà không biết điều còn lo nhoi nói là tôi động tay động chân trước.

- Bum, em đúng là đánh trước hả ?

Đã chơi thì chịu thôi, giải thích thì chuyện cũng đã rồi. Tôi nhìn một lượt mấy nàng rồi mới trả lời.

- em không có gì để mà giải thích.

- vậy đúng là em đã đánh trước.

- chắc.... là vậy.

Mấy nhỏ nhìn tôi, mấy nàng không ngờ tôi lại nhận chữ gì.

- em mời phụ huynh cho thầy, nhà trường không chấp nhận việc học sinh đánh nhau, còn nói chuyện kiểu mất dạy như thế với cán bộ nhà trường.

Đến giờ tôi vẫn không hiểu lúc đó tôi đã làm gì mà lại bảo rằng tôi mất dạy. Bốn nàng kia cũng bị gọi phụ huynh luôn. Cuối cùng người gọi điện cho phụ huynh là giáo viên chủ nhiệm. Tôi ngồi trong phòng giám thị một tiếng đồng hồ thì mẹ mới tới. Phụ huynh bốn cô nàng thì tới trước được nửa tiếng rồi.

Thật ra mẹ tôi hung dữ lắm đấy, nói câu nào là dằn mặt mẹ nhỏ bị tôi đánh câu đấy, tuy là dữ nhưng rất lo lắng và thương yêu con cái. Nhưng đây cũng là điều khiến tôi buồn nhất trong khoảng thời gian đi học, đó là mẹ phải thay tôi xin lỗi người ta. Thầy giám thị nói.

- con chị đánh học sinh lớp trên ra thế này, lại còn hỗn láo với giám thị.

- xin lỗi, tôi không biết dạy con, tôi sẽ chịu tiền khám và thuốc men cho con bé.

Lúc này mẹ nhỏ bị tôi đánh mới nói.

- chị tưởng chị tiền ra là coi như xong hả, con chị đánh con tôi ra này lỡ nó có hề gì rồi sao ?

- thành thật xin lỗi, con tôi do cái zen hung dữ của tôi như vậy, tôi ở đây để thay con tôi xin lỗi con bé.

- xin lỗi là xong hả ?

- tôi đã xin lỗi rồi, đừng làm hơn chuyện trong khi tuổi trẻ bồng bột.

- chị xem con tôi này, bầm chỗ này chỗ kia.

- tôi đã nói bồi thường tiền thuốc men, chị không bỏ qua sao ?

- bỏ qua sao được mà bỏ qua ? chị nói làm sao tôi có thể cho qua được ?

- nếu chị không chấp nhận thì chúng ta ra tòa, để cho tòa giải quyết, thành thật tôi rất bận.

Mẹ tôi giỏi hăm dọa lắm, mà toàn nói được làm được không à. Tôi mắc cười lắm, mẹ tuy nói giọng rất bình thường mà nghe như đầy sát khí ấy ạ. Lúc này mẹ nhỏ bị đánh mới hạ giọng.

- thôi được rồi, chị nói đúng tuổi trẻ bồng bột, không cần làm lớn chuyện.

- cảm ơn đã nghĩ thông, đây là tiền bồi thường, mong không gặp lại vì những lý do mà con tôi bình thường vẫn hay làm.

Mẹ lấy tiền trong ví ra rồi đặt lên bàn, kéo tôi ra ngoài. Mọi người cũng giải tán ra về.

Kỳ này thì tiêu rồi, tuy hỏi cấp 2 mẹ hay lên trường vì những lý do không đâu của tôi, nhưng lần này tôi hứa không để mẹ phải lên trường nữa. Vậy mà.....

- nói !

- lần trước tại nó tát con, hồi này còn tát thêm cái rồi đánh vào đầu....

- lý do ?

- sáng thẳng bạn thấy con đi bộ tội quá nên chở tới trường dùm.

- làm vậy đúng rồi, không đánh trả nó nói mày ngu sao, con mẹ giỏi hahaa.... mày vào học đi, mẹ về nấu cơm, mà ba mày mới gọi cho mẹ nói 2 ngày nữa ông về đó.

Haizzzz.... tưởng mẹ chửi cho đầu nổ hoa ai dè mẹ còn ủng hộ nữa. Tôi biết mẹ tin tôi mà, tuy tôi nói chuyện với mẹ không hợp lắm nhưng mẹ rất hiểu tính kỳ cục của tôi. Mẹ tôi xì-tin lắm nhá, vì mẹ hay tiếp xúc với học sinh nên xì-tin thì mới trị được trẻ trâu chứ. Mẹ tôi là giáo viên dạy tiếng Anh, Pháp ở trung tâm ngoại ngữ đấy nhé.

Nhìn thấy mẹ ra khỏi cổng trường tôi mới đi vào lớp, học ngoan cho hết tiết 5 rồi về.

.....

Vừa về nhà là cái mùi đồ ăn bay xộc vào mũi, thơm bát ngát luôn. Có cả món tôi thích là mướp đắng xào với trứng nữa cơ đấy, bình thường thì rất thơm nhưng hôm nay cái mùi thơm đó làm tôi khó chịu lắm, vút balo chạy thẳng vào toilet mà nôn đến đau cả ruột.

Mẹ thấy vậy nên đi vào xem tôi thế nào, tôi nói không sao nên mẹ cũng yên tâm. Hai mẹ con ngồi ăn cơm, mẹ thì ăn ngon lành mà tôi thì chỉ ăn cơm không, thấy thức ăn là ruột cứ cồn cào khó chịu rồi.

- sao mày ăn cơm không vậy, mẹ xào trứng khổ qua cho mày sao không ăn ?

- con không muốn ăn.

- vậy mày muốn ăn gì ?

- con thèm ăn chuối.

- con này ngộ, mày thèm chuối hèn gì nay mẹ mày thấy xui.

- mẹ du diên quá à.

- chứ bình thường mày ghét chuối mà nay nói thèm, thà mày nói mày cho mẹ tiền mẹ mày còn tin.

Hahaa.... tôi với mẹ nói chuyện không hợp, nói thêm thế nào tí cũng cãi nhau cho xem. Tôi đặt chén cơm xuống bàn rồi đi về phòng cho lành.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bánh Ngọt

Chiều nay tôi có 4 tiết học phụ đạo, là môn tiếng anh và toán. Tiếng anh thì khỏi nói, từ năm lớp 4 là bị mẹ đề đầu ra học tiếng anh tiếng pháp muốn nổ não luôn rồi, may mà sống đt tới giờ.....hahaha. Còn môn toán thì thôi tôi bó tay, ngu nhất toán, lý, hóa, sinh mà. Tôi chỉ giỏi ngoại ngữ, văn và mỹ thuật thôi.

Học buổi chiều buồn ngủ chết đi được, lại ngồi ngay cái quạt chia thẳng xuống nên ngồi cứ phê phê ấy. Thầy tiếng anh là người nước ngoài, mà thầy cũng biết trình độ tiếng anh của tôi rất tốt nên cũng để tôi ngồi ngủ, tôi rất yêu thích tiết anh.

Dạo này tôi hay thì mệt, tối thì mất ngủ, sáng đi học hay ngủ quên, giờ lại còn hay đi toilet nữa chứ. Tính ra chắc một tiếng đi mấy chục lần ấy (nói quá á mà =))))

Vậy là cũng tới tiết toán, nhưng tôi vẫn ngủ cho tới khi cô gọi dậy.

- Bum... gần đây sao tiết nào cũng ngủ vậy ?

- em thấy mệt thừa cô.

- em bệnh hả ?

- em không biết, thấy mệt chóng mặt lắm.

- vậy em lên y tế xin thuốc đi, tháng sau thi rồi ráng mà ôn bài, em dỏ toán lắm đó.

- em xin nghỉ tiết được không cô ? ngày mai em tìm cô giảng bài lại nha ?

Cô cũng đồng ý cho tôi nghỉ 2 tiết này, tưởng bà cô không cho ai dè lại cho, bà toán là bà cô khó tính mà. Lúc lên phòng y tế nghe cô bác sĩ nói mặt tôi xanh như lá non thì mới biết được tại sao bà cô lại dễ dàng cho tôi nghỉ tiết bả ấy các bác ạ.

Lên phòng y tế xin giấy có chữ ký cô bác sĩ xong tôi ra về, trước khi về còn chạm phải mặt tên Yong đang chơi bóng rổ nữa cơ chứ. Mà hình như hắn muốn gọi tôi lại nhưng lại thôi, chắc do tôi ATSM ấy mà.

.....

.....

.....

Mới ba giờ mấy tôi lục đục mở cửa rón rém vào nhà, vậy mà thấy mẹ đang ngồi chấm bài kiểm tra ngay bàn ăn trong phòng bếp, thế là hết trốn.

- sao về sớm vậy ?

- con mệt !

- thật không ?

- thiệt mà .

- lại đây mẹ xem

Tôi lại ngồi kế mẹ, mẹ sờ trán tôi rồi xoay mặt tôi nhìn tới nhìn lui.

- mày xanh quá, để mẹ lấy nước cam cho mày uống.

- con không uống đâu.

- ăn tôm chiên bột hông, mẹ mới chiên này.

Nói xong mẹ bung nguyên đĩa tôm lăn bột ra để trước mặt tôi, mùi dầu mỡ làm tôi thấy khó chịu, dạ dày bắt đầu thắt lại, con buồn nôn dân lên, tay che miệng chạy vào toilet.

Haha.... giờ nhớ lại lúc đó còn thấy đáng sợ nữa mà, cảm giác khó chịu chỉ những người trong kỳ thai nghén mới hiểu.

Tôi đi ra toilet, thấy mẹ để sẵn ly nước lọc trên bàn cho tôi nên bụng uống, vừa được ngậm nước tôi lại muốn phun ra hết vì câu hỏi của mẹ.

- mày như có thai vậy, mày có thai phải không ?

- mẹ nói nhầm gì vậy, tự nhiên nói con có em bé là sao ?

- hỏi đó mẹ mới bầu mày cũng giống mày giờ vậy, tháng này mày có 'đèn đỏ' chưa ?

Trời ạ, câu hỏi của mẹ làm tôi khủng hoảng quá, cái chuyện 'đèn đỏ' chết bầm kia tôi rất ngại khi nói ra, vậy mà mẹ hỏi vậy biết trả lời sao đây, nhắm mắt nhắm mũi trả lời đại mà không để ý là tháng này tôi vẫn chưa có 'đèn đỏ' tới, với lại cũng một phần ý lại vào lúc đi khám ở bệnh viện phụ sản lần trước.

- qua tuần trước rồi, cuối tháng này mới tiếp.

- ừ, mẹ tưởng mày có thai cơ chứ, chắc sắp thi nên mày học nhiều quá chứ gì.

Tôi mà có học bài chắc trời sập lâu rồi, nghe mẹ nói vậy tôi cũng gật gật đại rồi lên phòng, bật nhạc nghe rồi ngủ tới tối dậy ăn cơm. Sau đó thì viết nhật ký ngày hôm nay.

Vì ngày xưa tôi hay viết nhật ký mỗi ngày nên giờ mới có chuyện mà kể cho mọi người xem đây này.

.....

.....

...

" Có người từng nói : ' Câu chuyện hay nhất là câu truyện nói về cuộc đời của mỗi con người. Bộ phim hay nhất và diễn viên đóng thật nhất cũng là cá thể mỗi người sống trên đời này...' . "

* * * * *

* * * *

* * *

8 tháng 11, muốn ăn bánh ngọt.

.

Mấy nay vẫn mọi việc vẫn bình thường, ngoại trừ việc tôi vừa đi đón ba ở sân bay vừa về ngày hôm qua và chuyện tôi càng ngày càng cảm thấy mệt hơn rồi đi toilet nhiều lần trong giờ học thì chẳng có gì thú vị cho tới hôm nay.

Đã hai ngày liên tiếp tôi tránh mặt Yong, vậy mà sáng nay, vừa bước ra khỏi nhà đã gặp hấn rồi, còn tốt bụng mua cho hộp com sụn mỡ nữa chứ, rồi đòi đi học, chắc trời sắp sập. Lúc này tôi vẫn chưa biết nhà hấn ở cái xóm nào nữa.

Nhìn hộp com tôi ngần đến nỗi muốn một tay quăng vào sọt ngay, không muốn ăn tẹo nào, đành chối khéo là để ra chơi ăn. Mà lúc vào lớp tôi đem hộp com cho nhỏ ngồi kể tôi luôn, nhìn đôi cảm buổi sáng, uống 2 chai nước suối bù lại cho đỡ đói.

Mấy nay, tôi thấy mệt, đi bộ cũng mệt nên leo lên cho hấn đi học cho đỡ vất.

Trưa lúc ra về, tôi vừa ra cổng thì Yong chạy tới.

- ăn vặt không ? muốn ăn gì ?

- muốn ăn bánh ngọt.

Tôi chẳng biết sao lại đáp gọn ơ luôn chứ, vậy là hấn bắt tôi leo lên xe, đòi tới cửa hàng bánh ngọt gần trường, hỏi tôi muốn ăn cái nào.

Tôi chọn 2 cái bánh kem nhỏ với một ít bánh ngọt khác, vậy mà hấn cũng chịu mua, mà cũng chẳng hiểu sao tôi lại thèm ăn ngọt đến cả mơ cũng mơ thấy ăn bánh kẹo ngọt.

Hai cái bánh kem nhỏ 120k và một số bánh ngọt khác là 50k, công nhận hấn giàu thiệt. Cả tuần tiền tiêu mẹ cho có 100k à.

Mua xong hấn hỏi tôi có bận không, sang nhà Minh Khang chơi, tôi cũng ừ. Hôm nay mẹ đi làm còn ba đến công ty nên tôi ở nhà có mình, ở nhà một mình cũng buồn, mà Minh Khang cũng không có gan làm gì tôi đâu.

Nhà Minh Khang cũng gần trường, đi cỡ 5 phút là tới rồi, nhà 2 lầu 1 trệt trông đẹp lắm. Minh Khang thấy tôi vào nhà mới nói.

- Nhìn em mập ra.

- Anh du diên quá.

Yong xách bánh ngọt lại cho tôi, tôi ngồi ăn ngon lành như chết đói thấy đồ ăn ấy ạ. Mới đầu ăn 2 cái bánh kem thì bốn con mắt kia nhìn tôi như nhìn thấy Aliens ấy, từ từ rồi quen. Tôi ăn đồng bánh đó trong nửa tiếng thì phải, trong lúc đó thì hai thằng ngồi chơi game trên laptop ấy ạ, ăn xong Yong mới nói chuyện với tôi.

- Đạo này anh thấy em hay bị phạt, bữa còn đánh nhau nữa chứ.

- Kệ người ta đi.

- Quan tâm mới hỏi.

- Quan tâm làm gì ? Lo cho vợ con anh đi.

Chẳng hiểu sao tôi lại nổi giận khi chuyện không có gì to tát nữa.

- anh làm gì có vợ con mà lo ?

- mặc xác anh, mà toilet đâu vậy ?

- xuống bếp, bên trái.

Sáng giờ chẳng ăn gì toàn uống nước, mà bình thường tôi không thích đồ ngọt mà nay tôi lại ăn hết đồng bánh ngọt mới ghé chứ.

Trong toilet ra lại thấy buồn ngủ, tôi kêu hấn chờ về để tôi ngủ mà hấn không chịu chờ về, vì lý do là mê game, đã vậy còn bảo tôi ngủ trên ghế sofa, đợi hấn làm hết việc rồi gọi dậy chờ về.

Tôi nằm trên sofa cũng không tỉnh ngủ mà ai dè con buồn ngủ kéo tới chân rồi, ngủ lúc nào chả hay.

Lúc lâu, cảm thấy có tiếng nói nên tôi tỉnh dậy, nhưng không vội ngồi dậy mà vờ nhắm mắt ngủ để nghe xem Yong với Minh Khang nói gì tiếp, vì nội dung bọn họ đang nói có nhắc đến tôi. Đại khái ý chính là vậy.....

- Bữa tao nói rồi, Bum chịu quen mày thì tao cho mày cái này.
- Nghĩ sao vậy ba, bạn tốt thì nhường đi.
- Bạn tốt, cốt ai nấy hốt thì có.
- Thằng cò hó, tao không thích Bum !
- Tao thấy Bum kết mày thì phải, mày đẹp trai học giỏi thì nhò nào không mê.
- Có nhò Hương không mê đó.
- Quên đi Yong ơi, nó có người khác rồi mà.
- Tình đầu sao dễ quên ?
- Cái trước mặt không nắm mà tìm trong quá khứ làm gì cho khổ ?
- Trước mặt ?
- Bum kia, thử đi, cá với tao, Bum đang phải mày rồi, cưa là đổ chắc, sẵn có người cho mày 'chơi' luôn, cưa đi tao cho mày cái này.
- Nói nhò, Bum nghe giờ.
- Bum ngủ rồi nghe mẹ gì.
- Hahaa.... cá thì cá, Bum chịu quen tao thì phải gửi qua liền nha mày.

Tôi tức muốn xi khói luôn, mang tôi ra cá cược, tôi là gì chứ ? Bọn đàn ông chết dẫm chết bầm chết yếu. Tôi tức mà không nói được gì, nước mắt tự dưng chảy ra. Đúng thật ngoài ba mẹ người thân ra chẳng tin được ai, đòi con gái tin vào ai đây ? Cha mẹ đâu phải sống đời với mình.

Tôi là người mạnh mẽ, chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, cả ba mẹ cũng chưa bao giờ từ lúc tôi lớn đến nay. Vậy mà.....

Tôi nhắm mắt mà khóc, lại nghe thấy tiếng Yong khẽ gọi, lúc này tôi muốn tát cho hắn một cái lăm, nhưng tôi không làm được. Vì tôi không muốn làm ai kia đau, chắc đúng như Minh Khang nói, tôi kết tên Yong 'trát nhân' kia thật rồi.

- Bum, em sao vậy ?
- Em mơ thấy ma... sợ.
- Lớn rồi còn sợ ma, ngủ cũng khóc được, lau nước mắt đi anh chờ về.

Chết tiệt, hắn đang lừa gạt tôi với cái bộ dạng này sao ? Tôm thật. Tôi ngồi dậy lau nước mắt, xách balo đi ra cổng chờ hắn và vờ như chưa có gì xảy ra mà nói chuyện với hắn hết sức bình thường.

Về đến nhà cũng không có ai, giờ cũng mới 2 giờ, tôi mệt mỏi nằm dài ra giường, suy nghĩ về chuyện cá cược của hắn, và quyết định..... tránh xa hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Anh Thích Em

Ngày 9 tháng 11, dùng đùa nữa !

Hôm nay, như thường lệ tôi đi bộ tới trường, gần tới trường tôi lại thấy Yong đeo balo, ngồi trên chiếc đạp điện quen thuộc đó. Ừa thấy tôi, Yong chạy tới lòi tôi lại chỗ xe, bảo tôi ngồi lên xe.

- Bữa giờ em cứ tránh anh ?

- Anh đi đi ! Em không có gì nói với anh, em mệt lắm.
- Em đang không khỏe chỗ nào ?
- Không cần anh qan tâm, giữ khoảng cách.
- Ra về đợi anh, mình nói chuyện, không cho phép trốn.

Không đợi tôi trả lời, hắn chạy xe vào trường mất tiêu, tôi cũng vào lớp luôn.

Cũng sắp thi rồi nên phải học nhiều bài hơn nữa, mà cứ nhìn vào cuốn tập là hai con mắt nó lại nhắm. Đêm không ngủ được, suốt ngày cứ buồn ngủ, đã vậy sắp tới lại có ngày 20-11 nữa chứ, hôm đó dự là ở nhà rồi.

Hôm nay có giờ thực hành hóa, vừa bước vào phòng thí nghiệm thì mấy cái mùi hóa chất xộc vào mũi, chạy gấp đến toilet luôn.

Chạy tới cuối hành lang thì tôi đụng phải tên Yong 'trát nhân' kia, xúu nữa ói hết ra quần áo hắn rồi, may mà trường chỗ nào cũng có thùng rác, ráng bò lại thùng rác ói hết vào đó, sáng giờ uống nước suối chứ không ăn, nên ói ra toàn nước hông hà. (gớm quá =.=)

Tên Yong đó cũng tốt bụng vuốt lưng cho tôi nữa chứ.

- Em sao vậy ?
- Mùi hóa chất !
- Em cũng học hóa hả ? Anh cũng thực hành hóa nè !
- Liên quan gì ?
- Nhìn em xanh vãi haha....

Tôi không trả lời trả vốn gì ráo, đứng lên lấy vạt áo dài lau miệng (ở dơ vãi $\geq \dots \leq$) rồi te te về phòng thí nghiệm.

Bà cô dạy hóa thấy tôi vào lớp với cái mặt xanh lè xanh lét, bà mới hỏi tôi bị gì, tôi nói mệt, chịu không được mùi hóa chất nên khó chịu. Bà cho tôi nghỉ tiết này xuống phòng y tế. Mừng muốn chết luôn, tôi ghét môn hoá lắm, lỡ thực hành bỏ lộn chất này chất kia nó nổ cho đầu nổ hoa luôn =))))))

- Đạo này thấy em hay xuống phòng y tế quá, sao không nói gia đình cho đi khám sức khoẻ tổng quát đi ?
- Chắc tại học nhiều, sắp thi rồi mà cô.
- Cũng đúng, nhưng phải chú trọng sức khoẻ chứ, lần nào em vào đây mặt cũng xanh như lá mít ấy.

Tôi nằm trên giường, buông dưa lê với cô y tế mấy chuyện xàm xí, sẵn hỏi xem 20 tháng 11 có gì hót, vậy mà chẳng có gì vui, chỉ là chọn ra học sinh ưu tú của lớp để đi dự lễ thôi. Vậy là ở nhà thật rồi.

.....

Trưa tan trường, cô chủ nhiệm tìm tôi, vì tôi hay vắng tiết nên cô tìm hỏi lý do thôi. Thì tôi cũng có sao trả lời vậy rồi gật gật hứa này hứa nọ, gù mà " Em hứa sẽ chép bài đủ ! ", " Em hứa tìm giáo viên bộ môn hỏi bài không hiểu...". Tôi mà chịu học bài chắc ngày đó nhà khảo cổ đi đào mộ chim cánh cụt ở bắc cực quá.

Lúc ra cổng trường là thấy tên Yong đứng đó với Thiên Long và Minh Khang rồi. Tôi lơ bọn họ, tránh ra càng xa càng tốt, vậy mà tên Yong 'trát nhân' kia cũng ráng chạy lại kéo tôi tới chỗ bọn hắn đang ngồi.

Thấy tôi lại thì 2 tên kia cũng bái bai tên Yong rồi theo hướng nhà Minh Khang chạy đi.

- Đi trà sữa nha !
- Không thích, phải về rồi !
- Nói ! Lí do gì trốn tránh anh ?
- Sao em phải giải thích cho anh ?
- Vì anh thích em !

Ời ời ời, tôi tức lắm. Nói thích tôi mà cái mặt đơ ra chả có gì gọi là cảm xúc, đóng kịch thì ít nhất cũng biết đeo mặt nạ chứ.

Tôi vung tay tát cho hắn một cái, lực nhẹ nhưng đủ tê tê. Tôi biết hắn nói vậy vì hoàn toàn do cá cược với Minh Khang ngày hôm qua, mà tôi cũng biết hắn vẫn còn thương nhỏ Hương gì đó lắm.

Này nói chuyện với cô chủ nhiệm nên ra hơi trễ, vậy nên giờ công trường cũng ít người đi. Cái tát của tôi làm một số người chú ý đến, đảo mắt một vòng thì tôi thấy đa số là con trai đứng tụ 3 tụ 5, con gái thì được vài đứa.

Tội cho cái mặt đẹp trai và cái tiếng đồn học giỏi mà bị tôi tát vào mặt giữa bình dân thiên hạ thì có nhục không ? Tôi cũng không biết phải làm sao, xoay đi bỏ chạy mất dép.

.....

Hôm nay có buổi học thể dục buổi chiều, nhưng mà con gái cổ vũ, con trai đá banh.

Tiết thể dục là tiết ba bốn, giờ đó cũng mát lắm. Ngồi trong sân banh của trường mà mấy đứa con gái trong lớp cứ nhìn tôi hoài à, có đứa lại chỉ chỏ tôi nữa chứ.

Còn bọn con trai thì nhìn tôi vẻ thích thú, lâu lâu chạy ngang qua lại cười nhe răng rồi đưa ngón cái lên với tôi.

Tôi chả biết bọn này bị ma nhập hay uống nhầm thuốc chuột mà thần kinh có vấn đề vậy. Thôi thì hỏi nhỏ ngồi kể cho rồi.

- Bị gì vậy ?

- Gì là gì má ?

- Tui nó bị ma nhập hả, nhìn tui kinh thế ?

- Nghe nói sáng bà tát anh Yong, giờ nổi tiếng rồi đó !

Lý do củ chuối gì đây, lại là tên Yong 'trát nhân' kia nữa. Mà tự nhiên tát hắn cái nổi tiếng, làm như hắn là thần thánh phương nào.

- Mắc gì nổi tiếng ?

- Anh Yong là thần tượng khối 11, tui còn thích ảnh hưởng gì, mà sao tự nhiên bà tát người ta vậy ?

- Tui không thích thằng đó !

Tên Yong này có gì đâu mà thích ? Lưu manh giả danh trí thức, đã vậy còn mang mình ra làm trò chơi cho thằng chả, còn muốn mình làm vật thay thế cho người ta. Không ghét mới lạ.

Đụng nhầm sao chổi rồi thì thế nào mai cũng chẳng sống nổi trong thị phi rồi, mặc dù chả gì gọi là thị phi.

Ra về tôi có tình né tên Yong ấy ra, tính đi bộ về nhà cho lẹ vậy mà lại gặp papa đợi tôi ngoài trường. Ba tôi lái chiếc Audi A8 màu trắng, mà tôi nhớ nhà mình làm gì có xe hơi ? Không lẽ ba mới tậu nó về rồi đi rước tôi ? Mà nhìn lại biển số thì không phải là xe mới, không lẽ ba mua cũ ? Ra hỏi ba là biết chớ gì.

Tôi lên xe ngồi ghé phụ kế chỗ ba ngồi lái, tôi thấy hãnh diện vì mấy đứa trong lớp nhìn tôi bằng con mắt hâm mộ haha.... Ba bắt đầu chạy xe.

- Ba ! Nay rảnh rồi đi rước con vậy ?

- Ba rảnh mới đi rước mày.

- Bộ nhà mình mới xắm xế hộp hả ba ?

- Xe đẹp không con ?

- Đẹp, một ba chở con đi học bằng xế hộp nha.

- Haha.... xe đẹp nhưng mà là xe mượn đó con, nhà mày chục năm cũng không sắm nổi xe này đâu.

- Trời ơi.....!

- Bạ ba mày nhờ chở ra sân bay rồi để xe lại nhà mình vài ngày đi công tác.

- Ba chở con đi dòng dòng chơi đi ba !

Ba đồng ý chở tôi đi chơi. Tôi với ba nói chuyện hợp lắm, ba là người luôn lắng nghe tôi nói, mẹ thì tôi nói câu mẹ nói lại 2 câu rồi tôi cãi lại 10 câu, bữa vậy 'lừa nước bắt dung'.

Tuy ba rất hiền nhưng tôi sợ mỗi lần ba giận lắm, có lần tôi đi chơi không xin phép, về nhà bị mẹ la còn cãi mẹ, ba giận tát một cái chả biết đang sáng hay tối mà đầu cũng đầy pháo hoa luôn.

Tôi quay kính xe xuống nhìn ra ngoài, xe đi ngang nhà Minh Khang, tôi thấy hắn với Thiên Long đang đứng trước nhà. Hắn cũng thấy tôi nên cũng nhìn theo, vừa thấy hắn nhìn, tôi lật đật kéo kính lên rồi xoay lại nhìn hắn.

.....

Tối về nhà tôi cũng không có hứng gì mà ăn cơm, thôi thì khỏi ăn cơm chiều, tối ăn rồi đi ngủ cũng được. Tôi có thói quen là hay ăn đêm, đêm không ăn không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Dầm Mưa Về Nhà

Ngày 10 tháng 11, trời mưa.

Sáng sớm ngủ dậy đã thấy trời âm u rồi, xem ra chẳng có gì tốt lành.

Đang ăn sáng, nghe ba nói chủ nhật tuần sau ba lại đi công tác ở Đà Nẵng hai tháng (ý ba là hết năm 2012 ấy ạ), nghe nói vì công ty ba có dự án gì đó ở Đà Nẵng. Và lần này ba muốn mẹ đi cùng luôn. Vì lý do là muốn vợ chồng đi du lịch riêng (đúng hơn là hâm nóng tình yêu đó mà ㄝ (͡° ͜ʖ ͡°) r).

Vậy là mẹ cũng đồng ý, còn kêu chị hai qua nhà ngoại bên quận 3 ở tạm đến lúc ba mẹ về vì có dì út sẽ chăm cho cháu được, mà chị đi làm cũng đâu chăm được, chị tôi 25 tuổi, cháu tôi 4 tuổi, đang học ở vườn trẻ ấy ạ.

Chỉ cực cái là ngày nào chị 2 cũng phải chạy từ quận 3 sang gò vấp để cho cháu đi học rồi chạy ngược lên quận 3 đi làm thôi. Chị tôi làm thông dịch viên cho một công ty ở quận 3 ấy ạ, chị chỉ học tới đại học năm 1 rồi nghỉ. Vì chị giỏi ngoại ngữ như tôi nên được mời vào công ty làm thông qua chồng dì út giới thiệu vào.

Còn tôi thì bị bắt ở nhà đi học rồi còn canh nhà nữa chứ, tôi sợ ở nhà một mình lắm.... sợ ma ấy ạ. Một mình một nhà 2 lầu 1 trệt không sợ ma mới lạ.

.....

Tối ăn sáng xong rồi đi học, sáng nay mẹ mua phở cho cả nhà, nhưng tôi ăn có tẹo à, mà đi bộ đến trường thì cái tẹo phở đó cũng tiêu hóa mất tiêu rồi còn đâu. Tối trường thì mưa cũng bắt đầu mưa lớn. Khi nào trường thì tôi thấy ai cũng bàn tán, chỉ chỗ phía tôi, lại chuyện hôm qua chứ gì nữa.

Hôm nay tiết đầu tiên là tiết của chủ nhiệm, cũng đang nói tới vấn đề 20-11 sắp tới. Bắt ở trường làm lễ gì gì, tôi cũng chả màng, vì tôi không phải đi, chỉ biết là đang rất buồn ngủ.

Trưa nay lúc ra chơi, bị nguyên đám lớp mười một kéo xuống hỏi tội, đau khổ vãi.

- Nghe nói mày tát Yong?

- Nói! Sao mày tát Yong?

Giời ơi, các bác biết không bọn này từ đầu đến cuối nói chuyện mà câu nào cũng có cái chữ 'mày tát Yong' ở trong.

- Liên quan gì mấy chị?

- Mày làm tụi tao ghét, xuống đây đánh cho bỏ ghét.

Trời ạ, bữa trước có 4 đứa còn đánh được bữa nay cả đám thôi lời kéo tới sao đánh trả đây, cái tên Yong 'trát nhân' kia rõ ràng là Satan đội lớp thiên thần mà sao không ai nhìn ra thế nhỉ.

Vậy là bị đánh hội đồng chứ sao, chỉ còn cách co người ôm đầu chịu trận thôi. Mà..... bỗng nhiên nghe tiếng tên Yong đó, không lẽ mình đang sinh ảo giác hả trời?

Mở mắt ra đúng là tên Yong chết dẫm ấy, lúc này muốn xô hắn ra tát thêm cái nữa.... mà làm vậy mắt mặt hắn thêm thôi, kệ chút về chửi sau. Giờ hắn đang là chỗ dựa thì phải dựa thôi.

Tên Yong đỡ tôi ngồi dậy, theo sau là Thiên Long với Minh Khang. Tên Thiên Long mới nói.

- Mấy người làm gì vậy ? Tự nhiên đánh người ta ?
- Ghét thì đánh !
- Lý do ?
- Nó tát Yong nên ghét.

Thiên Long nhìn hấn, hấn nhún vai rồi nói.

- Mỗi cái tát thôi mà, về lớp đi.
- Ông để nó tát mà được hả ?
- Tui làm sai thì bị tát có sai đâu, về lớp đi.

Tên Yong đang bảo vệ tôi sao ? Khuôn mặt đáng sợ..... haha.

Mà lúc này tự nhiên thấy đau bụng lắm, hấn không nói tôi cũng không biết mặt tôi trắng bệch ra đâu. Hấn kéo tôi đứng lên, dìu tôi vào phòng y tế. Thiên Long với Minh Khang cũng đi theo.

.....

Cô y tế thấy mặt mũi tôi trắng bệch nên ngỡ ý gọi phụ huynh lên đón về nhưng tôi không chịu. Để mẹ biết tôi lần thứ 2 bị đánh vì con trai chắc sống không yên.

Cô y tế để tôi nằm trên giường, đi ra ngoài, trước khi cô đi ra tôi có nói với cô đừng nói với ai chuyện tôi bị đánh. Cô cũng ừ rồi đi ra. Trong phòng còn mỗi tôi, Yong, Thiên Long với Minh Khang.

Không khí đang im lặng vô cùng, chỉ nghe tiếng mưa ngoài sân. Minh Khang nhìn Long rồi hai người đi ra ngoài, còn lại tôi với hấn.

- Sao biết..... bị đánh ?
- Có người nói.
- Ai ?
- Nhỏ nào học chung lớp em ai biết .
- Ủ.
- Em bị đau chỗ nào ?
- Bụng.
- Đờ chưa ?
- Rồi.
- Hôm qua thấy em đi đâu vậy ?
- Chơi.
- Trả lời kiểu gì vậy ?
- Vậy đó, về lớp đi em không muốn thấy anh, vậy vào anh xui xẻo quá, chuyện lần đó rồi tới ngày hôm bữa tới hôm nay, từ lúc đó tới giờ chả có ngày nào ăn ngon ngủ yên.
- anh xui vậy sao ?
- anh là sao chửi sao quả tạ sao xui xẻo, biến đi.

Tôi ngồi dậy đánh liên tục vào ngực hấn mà hấn không phản ứng gì, ngược lại còn cười nữa chứ. Đột nhiên hấn nắm hai cổ tay tôi lại, đưa đầu lại kề tai tôi thì thào.

- Ra về đơi anh, mình nói chuyện !
- Hai em làm trò gì đó ?

Cô y tế bước vào thấy cảnh này, ngại lắm. Cô đang hiểu lầm ấy mà.

- Sắp thi rồi lo học đi, yêu đương để học xong rồi yêu.

- Em với người này sao phải yêu nhau ?

Tôi đẩy hắn ra, hắn không nói gì mà về lớp luôn. Tôi thì thấy mệt nên nằm ngủ tới hết tiết 3 rồi lên học tiết 4, 5.

Mưa sáng giờ mà chưa hết. Lúc đầu tôi không tính ở lại đợi hắn, mà nghĩ tới nghĩ lui tốt nhất nói chuyện thẳng thắn rõ ràng để không phiền tới tôi nữa.

Đứng ngay nhà xe giáo viên kế cổng trường, tôi đã đợi hắn. Mười lăm phút, ba mươi phút, bốn lăm phút trôi qua mà vẫn chưa thấy hắn.

Chết tiệt, hắn lừa tôi. Thề không bao giờ nói chuyện với hắn trừ khi hắn quỳ xuống xin lỗi vì đã bắt tôi leo cây.

Cuộc đời tôi ghét nhất là chờ đợi, tôi không thích cho người khác đợi tôi càng không muốn người khác bắt tôi chờ đợi họ.

Người không thấy thì về chứ đứng đây chi nữa, chơi với ma à ? Mà nay tưởng trời âm u rồi sẽ nắng nên không mang theo dù hay áo mưa, ai dè mưa tầm tã tới giờ. Dầm mưa về nhà luôn chứ sao. Chiều cũng đâu có tiết học nào.

.....

Mong cơn mưa kia rơi xuống gột rửa hết mọi nỗi buồn, mong rằng sau cơn mưa cầu vồng sẽ xuất hiện, mong khi nắng lên sẽ có người đợi tôi giữa cuộc đời, mong được có ai đó cùng tôi đi hết đoạn đường còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cô Gái Xinh Như Búp Bê

Ngày 14 tháng 11, trời mát mẻ.

Hôm thứ bảy tuần trước dầm mưa về cái sốt nằm liệt giường tới nay luôn, mà mấy ngày đó mệt quá không viết nhật ký nên cũng không nhớ những ngày đó thế nào.

Suốt từ bữa tối giờ mẹ mua thuốc tây cho tôi uống rồi nấu cháo cho tôi ăn, mẹ toàn mang cháo vào phòng cho tôi rồi đi xuống. Tôi nhìn tô cháo là thấy nấc nấc rồi ăn sao nổi mà ăn, ăn được vài muỗng thì không ăn nữa, uống hết ly sữa rồi thôi.

Thuốc tây thuốc ta, thuốc đông tây nam bắc gì không cần biết, chỉ biết tôi cực kỳ cực kỳ ghét uống thuốc. Thuốc mẹ mua cho tôi, tôi chưa nuốt một viên nào vào bụng cả. Bóc thuốc vứt vào tô cháo, để vỏ thuốc lại, bung tô cháo ra toét đổ vào bồn cầu, kéo gạt nước cho nó thủ tiêu dùm. Đó là lý do tôi nằm liệt giường gần cả tuần.

Sáng nay ngủ dậy lúc 5 giờ, thấy còn sớm nên lên facebook. Đã ba ngày rồi chưa facebook, vừa vào là thấy có tới 27 tin nhắn rồi, trong đó tin nhất của tên Yong chim hơn 10 tin.

Nội dung đơn giản lắm, vậy nè.

" Ê ! "

" Nghe anh nói được không ? "

" Bùm có đó trả lời anh. "

Có vậy thôi mà hơn chục tin, tôi như mở tiệc trong bụng. Hôm nay đi học nhất định phải lên mặt một chút mới được..... haha.

Tới 6 giờ tôi vsen, thay áo dài rồi xuống lầu. Chả thấy ai dưới nhà là biết ngay cả nhà còn đang ngủ nên lên phòng chơi game.

Bỗng chị 2 gõ cửa phòng, tôi ra mở cửa. Làm bộ mặt hình sự với chị nói.

- Gì ?

- Vào trong đi, nói chuyện.

- Nói gì ?
- Bữa giờ tao thấy mày ói hoài, như có bầu vậy.
- Sáng sớm sản gì vậy ? tự nhiên vào phòng người ta nói ta có bầu có bí gì là sao ?
- Tao để ý mày bữa giờ, mày hay ói phải không ? thèm ăn mấy đồ mày ghét nữa chứ.
- Vậy là có bầu hả ?
- Bộ mày..... với thằng nào rồi hả ?
- Im im... tại lần đó nhậu xin chớ bộ.
- Coi chừng có bầu rồi đó con.
- Làm gì có, đi khám rồi mà, bác sĩ nói không có, giấy kết quả cũng ghi là không mà.
- Giấy đâu chị mày xem !
- Đâu có mang về, cho bà bác sĩ bán de chai rồi. (-_-!)
- Thằng trước mày có 'đèn đỏ' không ?
- Rồi, mẹ cũng hỏi y chang bà luôn.
- Chắc mày sắp chết nên vậy.
- Đi ra đi, tự nhiên nói diên khùng gì đâu á.
- À, chị mày quên nói....
- Gì nữa ?
- Có thằng nào đẹp trai lắm đứng trước cửa nhà kia, mặc đồng phục trường mày đó em ạ.

Chị nói xong rồi đi ra, tôi cũng đang thắc mắc sáng sớm con ma nào ám tôi, chợt trong đầu nghĩ ra, không lẽ tên Yong 'trát nhân' đó đốì mình ?

Phòng tôi ở lầu trên cùng, trên phòng là tầng thượng để giặt phơi quần áo. Tôi leo lên tầng thượng nhìn xuống, đúng là hấn rồi. Tôi vui hết sức vui, hôm nay nhất định phải làm cho hấn khó xử mới được.

Sáu rưỡi tôi đeo balo mở cửa đi ra, thấy hấn đứng có mình mà không thấy xe đâu, tính hỏi mà nghĩ lại là đang giận hấn thì sao mở miệng trước được.

Tôi đóng cửa nhà, làm lơ hấn quay đi. Hấn đuổi theo sau, 2 đứa cùng đi bộ tới trường, mà cái miệng hấn cứ lải nhải liên tục, sáng sớm không biết ăn gì chưa mà dư ca-lo gớm. Bực lắm tôi mới mở miệng nói.

- Ôn ào đủ chưa ?
- Chịu nói chuyện rồi hả, tưởng mấy ngày không gặp em cảm luôn rồi chứ haha....
- F**k ! Muốn gì ?
- Đi ăn sáng nha ?
- Không muốn ăn.
- Kén ăn, muốn ăn gì ?
- Ăn chuối . (này là giận quá trả lời đại nè $\geq ___ \leq$)
- Hả !?? Chuối ? Chuối gì ??
- Ngạc nhiên gì ?
- Không, không gì ! Sáng không có cái đó, ăn cơm đỡ nha !
- Làm ơn, có gì nói đại đi.

Hắn giải thích cho tôi tại sao hôm thứ 7 lại để tôi leo cây, các bác biết không, lí do nghe vui tới nỗi cười không được mà muốn đề hấn ra đấm vài phát cho hả dạ.

Lý do là con mèo con nhà hấn đề nên chạy về gấp coi con mèo đề. Mặc cười, lừa được bé con 3 tuổi chứ sao lừa được đứa 15 sắp 16 tuổi? Con mèo con gì mà đề được, nói con mẹ nhỏ của hấn đề thì xấp xỉ còn tin được ấy chứ.

Nhìn lừa giận vào trong. Bật chết độ trẻ thơ, trả lời câu nói của hấn hết sức ngây thơ.

- Hay quá, mèo con mà đề được thì heo nái mẹ cũng biết leo cây rồi.

- Ý gì đây?

- Anh ơi xe anh bán de chai rồi hả sao không thấy vậy?

- Thăng Long chờ đi học dùm.

- Thế Long đâu?

- Đi trước rồi, ăn sáng nha!

- Ăn gì?

- Muốn ăn gì?

- Không muốn ăn gì.

- Kén ăn, đi ăn cơm sườn mỡ với anh.

Tôi cũng không trả lời, để hấn kéo tay tôi đi tới quán cơm gần trường. Vừa bước vào quán thì mùi dầu mỡ làm tôi khó chịu nên chạy vào toilet của quán cơm ỏi liền tục.

Lúc ra thì đã thấy hấn ngồi ăn tỉnh bơ, còn đối diện là đĩa cơm còn bóc khói. Tôi ngồi vào chỗ, cảm muốn xúc cơm không mà ăn, không cho nước mắm vào cũng không ăn thịt hay mỡ hành.

- Bị sao vậy? Sao ăn cơm không?

- Không ăn nổi, anh ăn thịt đi, em ăn cơm không được rồi.

- Ăn hết đi, không được kén chọn.

Trời ạ, hấn ra lệnh cho tôi cứ như mẹ ở nhà vậy. Nhưng mà có nuốt nổi miếng nào đâu, cắn được miếng thịt ráng nuốt vào, chịu không nổi lại chạy vào toilet ỏi tiếp. Bây giờ có nhiều cơm cũng chạy ra hết, coi như chưa ăn gì luôn.

Lục trong balo lấy ra chai nước mẹ nấu uống một cái hết nửa chai, nhìn lại đĩa cơm thì thấy mất miếng thịt. Biết hấn ăn nhưng tôi vẫn ngây thơ nói.

- Anh ơi con chó ăn mất miếng thịt của em rồi.

Haha.... Hấn đang gặm miếng thịt tôi cắn ban nãy trong miệng, nghe tôi nói hấn liền nhả ra, nhìn mặt đen hơn bông cao nữa cơ.

- Con chó nào mà nhảy được lên bàn gặm miếng thịt của em?

- Không phải hả, vậy đâu rồi? Đừng nói anh ăn rồi đó nha.

- Ủ.

- Trời, nãy em cắn một miếng rồi mà....

- Có sữa cũng lấy từ lâu rồi, ăn không được bỏ mứa.

- Êuuuuuu.... kinh thế.

Ăn xong hấn tính tiền rồi hai đứa vào trường, trước khi vào trường hấn còn hỏi tôi 20 tháng 11 có đi đâu không, đi Đà Sen với bọn hấn. Tôi cũng gật đầu nói là sẽ suy nghĩ. Hôm nay nói giận hấn mà sao làm không được kỳ quá, mà thật sự thì tôi chưa giận được ai lâu quá 5 phút ~T_T~.

Chuyện tôi đi ăn sáng với anh handsome lớp 11 mà cho cả trường biết chắc tôi cả ngày bị dị nghị quá. May mà lúc ăn ngồi trong góc mà hấn cũng quay mặt vào trong nên chỉ thấy lưng chứ không thấy mặt hấn.

.....

Bình yên 5 tiết buổi sáng mà toàn là nằm ngủ không à. Lúc tan trường, tôi chóng mặt quá nên lê xác ra cổng trường hơi muốn tí. Vừa ra tôi lại thấy Yong ầm bé con hôm bữa đứng dựa vào chiếc Toyota giỡn với bé con rất vui, lần đầu tiên tôi thấy hắn cười tươi như vậy ấy chứ.

Hắn thấy tôi, rõ ràng đang tính đi lại chỗ tôi nhưng lại thôi khi thấy từ trong trường có cô gái như búp bê, rất xinh đẹp đi ra. Hắn quay lại ngồi vào phía ghế phụ rồi đóng cửa xe, người con gái xinh đẹp đó cũng ngồi vào ghế xế.

Lúc hắn quay đi, tôi nhìn đũa kỹ lại đũa bé đó đúng là giống hắn lắm, cái mũi giống hắn y chang, còn cái miệng thì giống cô gái đó, nói chung em bé nhìn mũm mĩm dễ thương lắm cơ.

Sáng nay khi ra khỏi nhà ba có dặn ra về đợi ba tới đón, giờ thì đứng đợi ba đón mà gặp cảnh này buồn thật. Đúng lúc ba tới, bữa nay ba lại lái Audi đi nước tôi, hãnh diện phết, mà nghe ba nói bạn ba sắp công tác về nên phải trả xe, tiếc chết đi được.

Lúc tôi mở cửa xe, là lúc xe hắn đi bắt đầu chạy, tôi thấy hắn nhìn tôi qua kính xe trước. Tôi cũng ngồi vào xe, ba chạy thẳng ngược đường về nhà, còn hắn chạy về hướng nhà về nhà tôi.

Đọc lại nhật ký lúc này, tôi đã tưởng tượng ra hai chiếc xe một trắng một đen, chở hai người yêu nhau chạy ngược đường với nhau như mấy tiểu thuyết tình cảm tôi hay đọc ấy à, giờ à nổi cả da gà da vịt X___X.

Thấy ba đi ngược đường về nhà, tôi mới hỏi ba đi đâu, ba mới nói là đi mua điện thoại cho tôi.

Tôi mừng lắm, cảm ơn ba rồi rít. Mà nghe cau tiếp theo tôi hết cười nổi. Ba nói : " Ba mẹ sắp đi Đà Nẵng, chị mỳ thì ở bên ngoại có mình mỳ ở nhà, phải mua điện thoại cho mỳ để gọi cho mỳ mọi lúc mọi nơi, lỡ mỳ chơi bời bậy bạ chẳng phải ba mẹ mỳ khổ sao ? " .

Điện thoại chỉ là thiết bị theo dõi hành tung của tôi thôi, đáng ghét.

Lúc tới Thế giới di động, ba xem quá chừng mẫu điện thoại luôn, cuối cùng cũng chọn được 2 cái. Một cái là hãng Samsung, còn một cái là Nokia. Cái Samsung là ba nói mua cho mẹ, còn tôi là cái Nokia kia đây à, con Nokia 1280 mà tới giờ tôi vẫn còn xài này. Hồi đó xài 1280 đúng là quê thiệt nhưng giờ mới biết 1280 là vô đối.... hahaa.

.....

Về nhà thì tôi ăn miếng cơm rồi nằm ngủ tới 1 giờ dậy đi học phụ đạo. Mà chiều nay tôi thấy đội bóng rổ của hắn mà chẳng thấy hắn đâu. Nói chung hắn lại mất tích nữa rồi, lần nào cô gái như búp bê kia xuất hiện là hắn lại mất tích.

Cứ đọc từ từ, sau này các bác sẽ biết lý do thôi à.

.....

Chiều nay không có mưa bay

Và em ngủ quên đã lâu rồi

Ngủ quên trên phố một mình...

...

Chiều nay không có mưa bay

Chỉ có những con đường dài cùng em ngồi hát vu vơ...

Chiều nay không có mưa rơi ướt trên đôi bờ vai

Chiều nay không có

mắt anh cười như lúc xưa.

Chiều nay góc phố cũng biết buồn, thả hoa bay khắp con đường

Chiều nay không có mưa rơi em lặng im..

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đây Là Xuân Hương

Ngày 18 tháng 11, ngày mưa có sấm chớp.

Xin lỗi vì đã bỏ qua 3 ngày, vì trong 3 ngày đó có một số chuyện không thể kể ra được. Chắc mọi người cũng thắc mắc phải không ? Tôi sẽ nói sơ một số chuyện liên quan đến Yong cho mọi người biết nhé !

Bữa mà hấn về với cô gái xinh như búp bê đó ấy, chiều thì không xuất hiện. Mà sáng hôm sau nhìn hấn sao sao á, có thể gọi là bơ phờ, hốc hác. Hai mắt đen thui như gấu trúc chứng tỏ mất ngủ, mà tôi cũng không muốn nói chuyện với hấn trong trường nên ra chơi cũng ở trong lớp, ra về thì lại thấy cô gái búp bê đó đến nước, chiều thì mất tích. Cứ vậy cho đến hết tuần.

Và tới ngày hôm nay, chủ nhật.....

.....

Hôm nay chủ nhật, là ngày ba mẹ lên xuất phát đi 'Làm ăn du lịch'. Chuyến bay lúc 10 giờ hơn, mà cả nhà chúng tôi từ 9 giờ đã có mặt ở sân bay Tân Sơn Nhất rồi.

- Mẹ đi nhớ bảo trọng nha, đừng gọi về cho con thường xuyên quá nha.

- Mẹ giết mày giờ, mẹ gọi là mày phải ở nhà nghe chưa, mẹ mày lắp camera khắp các cửa rồi đó.

- Mẹ..... nhà chứ phải tù đâu.

Lúc tạm chia tay phụ huynh ở sân bay tôi cũng buồn lắm, quen với việc có mẹ ở nhà cho ăn 'cao lương mỹ vị' riết quen giờ thì ngày nào cũng ăn mì gói. Oa oa..... mẹ muốn con sống sao (~ ~ ~ .)

À, còn chuyện này nữa nè. Có bác nào thắc mắc tại sao mẹ tôi đang dạy mà xin nghỉ dạy để đi du lịch được không ?

Là tại vì mẹ ác khẩu đem tôi ra làm lý do đó. Bữa trước buổi chiều mẹ đi dạy về, nấu com nước xong hết rồi cả nhà ngồi ăn com, mẹ nói : " Mẹ kể xấp nhỏ nghe, nay mẹ xin ông giám đốc cho nghỉ để đi du lịch với ba xấp nhỏ, mà mẹ biết ông đầu dễ mà cho, bữa vậy mẹ mới nói nhỏ con gái út bị bệnh gan, đưa ra nước ngoài trị liệu nên xin nghỉ 2 tháng để đi lo chạy chữa cho nó." .

OMG. Lúc đó đang ăn com mà ghen muốn thở không nổi. Mẹ ơi là mẹ, con gái mẹ vẫn khỏe như con lười mà bảo bệnh gan phải chạy chữa. Con gái hết nói nổi mẹ luôn. Mẹ muốn trù con chết đây mà. (~T~)

Sau khi tiễn phụ huynh lên máy bay, chị hai với cháu đi thẳng về nhà ngoại. Còn tôi móc con 1280 ra gọi nhỏ Nhi, lúc vừa sấm điện thoại là ngay tôi lên facebook hỏi số điện thoại nhỏ liền. Tôi rủ nhỏ đi trà sữa liền.

.....

Tôi hẹn nhỏ Nhi qua nhà tôi để chờ tôi đi, nhỏ Nhi lúc nào cũng phàn nàn về việc tôi có xe mà không đi.

Hôm nay nhỏ chạy xe máy ạ, nhỏ đi xe con xe SYM. Nhà nhỏ Nhi giàu lắm, nhỏ đầu thai tốt dễ sợ, nhỏ luôn hơn tôi về mọi mặt. Nhưng tôi cũng không ghen tỵ với nó vì với tôi, mọi thứ hiện tại là tốt lắm rồi.

Tôi với nhỏ đi trà sữa ở bên trường Bà Điểm ấy ạ, vì có nhi bạn làm việc ở quán đó. Nhỏ đó tên Phụng, Phụng rủ bọn tôi qua quán nó lâu rồi mà giờ mới đi được.

Hôm nay chủ nhật nên cũng đông khách, bàn ghế trật kín nhưng vẫn có vẻ thoải mái lắm.

Vừa vào thì tôi với nhỏ Nhi bốn mắt nhìn nhau. Ngồi trong góc không phải là tên Yong sao ? Mà kể hấn có nhỏ nào nữa, tôi không nhớ rõ nhưng hình như đã gặp ở đâu rồi.

Phụng thấy tôi với nhỏ Nhi đứng nhìn nên mới nói.

- Quán hết bàn rồi còn ghế không à !

- Ghế cũng được, lấy tụi tao ghế đi.

Tôi chưa kịp nói nhỏ Nhi đã lên tiếng. Phụng mang ghế ra cho tôi với nhỏ, nhỏ kéo tôi lại bàn của Yong, đặt ghế ngồi đối diện 2 người họ.

Hấn nhìn thấy tụi tôi như thấy ma, mắt tròn nhưng không được to nhìn bọn tôi (Yong mắt hí ấy ạ, mắt giống mấy anh hàn xèng đó).

Nhỏ Nhi xung lắm, vừa ngồi xuống đã buông dưa lê liền rồi.

- Lâu quá không gặp nhớ Yong quá chừng, bữa nào qua nhà em chơi nữa nha ! Ủa.... mà ai ngồi kế vậy, nhìn.....

Tôi biết nhỏ tính nói gì, ngay và lập tức nhanh như chớp bịch miệng nhỏ lại. Nhỏ Nhi là người nghĩ gì nói đó nên hay làm mất lòng người khác, nhưng tôi nghĩ đó là điểm hay đối với những người 'biết chấp nhận sự thật'.

Câu nhỏ Nhi tính nói là : "Ừa..... mà ai ngồi kể vậy, nhìn xấu vãi linh hồn !". Haha.... tôi hiểu nhỏ mà, vì tôi cũng nghĩ y chang nhỏ vậy á, lúc về tôi cũng có hỏi lại nhỏ thì câu trả lời y như tôi nghĩ. (=)))))) haha...)

Yong nhìn tôi, rồi nhìn nhỏ Nhi, rồi nói.

- Đây là Xuân Hương !

Đúng rồi, nhỏ này là Hương, cái người mà hần gọi là tình đầu gì đó. Tôi dẫm lên chân nhỏ Nhi rồi trừng mắt với nhỏ để nhỏ k nói linh tinh. Nhỏ Nhi mới đảo mắt nhìn nàng Hương rồi nói.

- Chào !

- Chào bạn, tui là bạn gái Yong !

- Phụng ơi trà sữa đâu rồi nhanh đi tao khát.

Nhỏ Nhi quăng cục lơ cho nàng ấy mà xoay mặt chỗ khác. Nàng nhìn tôi, tôi cũng không nói gì dựa lưng vào tường, mượn con Iphone 4s nhỏ Nhi chơi game.

Lúc Phụng bung trà sữa ra, tôi cảm ly của mình, uống một hơi hết ly trà sữa. Nàng ấy nhìn tôi kinh ngạc, còn hần thì cũng không nói gì vì đầu phải là lần đầu, nhỏ Nhi thì quá đỗi bình thường vì nhỏ giờ chơi chung riết quen rồi, còn gọi giúp tôi thêm ly nữa chứ, gọi thêm cả đồng đồ ăn vặt nữa.

Nhỏ tham ăn lắm, gọi toàn mấy món tôi ghét để nhỏ ăn một mình hông hà. Mà không biết sao bữa nay tôi lại thèm ăn mấy món tôi ghét. Kệ, thèm thì cứ ăn thôi.

- Ê tao nhớ mày ghét mấy này lắm mà?

- Nay tao thèm, thèm thì phải ăn chứ mày.

- Yong ăn đi !

Nhỏ Nhi nói xong, hần không ngại mà bóc ăn ngon lành. Nhìn nàng như người vô hình, tội vãi. Tôi thì còn thấy tội, gặp nhỏ Nhi là nàng Hương đúng chất 'tội' luôn. Tôi nói chuyện với nàng, mà tôi nói câu nào nhỏ Nhi trả lời 'dùm' nàng câu đó.

- Hương quen Yong bao lâu rồi ? Tình đầu hà ?

- Trời, Bum à, người ta nói tình đầu không tan cũng vỡ, mà không tan vỡ cũng bấy nhây à.

Nghe nhỏ nói tôi mỉm cười muốn chết, trù người ta chia tay thì có.

- Mày đừng vô duyên, tao hỏi mày đâu.

- Trả lời dùm mà !

Nhỏ Nhi nói vậy là tôi biết nhỏ ghét nàng rồi. Chuyển đề tài cho nàng còn chút mặt mũi trước mặt người yêu vậy.

- Tôi qua tao ngủ không ?

- Ồ được, nay ba mẹ tao về nhà lớn nên bên này có mình à.

- Anh Tài đâu?

- Đi nước ngoài rồi.

Kể sơ về Nhi nha. Nhỏ Nhi bạn thân tôi, Nhà cực kỳ giàu, gia đình có 4 người, ba mẹ, anh hai, và nhỏ. Ba nhỏ là anh lớn trong nhà và còn một em gái là di của nhỏ, gia đình di nhỏ sống ở nhà lớn với ông bà nội nhỏ. Nhà lớn nhỏ ở bên quận 7, nguyên căn biệt thự có hồ bơi đầy nhé, sân rộng bao nhiêu không biết chỉ biết chạy xong phải dùng bình trợ oxy mới thở nổi. Còn nhà bên Gò Vấp là nhà riêng của anh 2 nhỏ, cũng sống với ba mẹ luôn. Nói chung nhà nhỏ nhiều cái phức tạp lắm, kể vài năm cũng chưa hiểu đâu.

Hình như nàng ấy cũng cảm thấy mình như người vô hình nên cũng lên tiếng.

- Mọi người có thấy nóng không ?

- Hông, ngồi ngay quạt chia xuống sao nóng được ?

Tôi biết nhỏ bị ức chế rồi này, mà tên Yong đó cứ ngồi im không nói gì, nhìn tôi. Hình như nàng ấy cũng thấy thế nên kéo hắn qua nhìn mình.

- Anh, em đói bụng.
- Mua gì ăn đi.
- Hết tiền.
- Em ăn gì ?

Nàng ấy chưa trả lời, nhỏ Nhi đã nhảy vào.

- Anh ơi... em thèm chuối..... thèm cả xúc xích nóng nữa.....

Nhỏ nói mà kéo dài chữ ra như mấy ngàn năm ánh sáng ấy, mà câu nói của nhỏ lại chứa hàm ý bậy bạ nên nàng kia á khẩu. Mà cái mặt nhỏ lúc nói nhìn gian lắm kia, nhớ lại mắc cười.

Nhìn đồng hồ cũng gần 12 giờ, nhỏ Nhi mới nói.

- Đi ăn không? Đói rồi.
- Được, tao thích, đi ăn pizza đi, tao thèm.
- Ok, Yong đi không ?

Hắn nhìn nàng rồi gật đầu. Bọn tôi tính tiền châu nước, đợi Phụng ra.

- Để anh trả cho.
- Thôi cảm ơn, tụi này không thích nợ người khác.
- Tính 2 ly kia trước đi
- 2 ly 24k.

Phụng tính tiền phần hắn, nàng ấy dành trả, còn nói hắn mà trả nàng giận, tính lên mặt hay sao ấy. Nàng móc trong túi ra tờ 20k với 2 tờ 2k đưa Phụng. Rồi Phụng tính tiền phần tụi tôi.

- 4 ly trà sữa 48k, ăn vặt của tụi mày là 70k, tổng cộng 108k, trả tiền đi.
- Trời kinh thế, ăn có nhiều đâu.- tôi nói
- Ủ, tụi tao ăn có nhiều đâu.... mà rẻ vãi, trà sữa ngon đồ ăn rẻ mốt tụi tao ghé nữa.- nhỏ Nhi

Nói xong nhỏ Nhi lấy trong bóp ra tờ 200k đưa cho Phụng.

- Tao không có tiền lẻ, cầm 200k đi thông cảm
- Có gì đâu, để tao thôi.
- Khỏi thôi, giữ luôn đi, có 8k thì bỏ ra, giữ 100k mà xài chơi. Tụi tao đi.
- Mày tốt vãi, lần sau ghé nha.

Tôi biết nhỏ đang dằn mặt nàng ấy nhưng không nghĩ nhỏ chơi lớn vậy, mà nhìn mặt nàng cũng thất rõ ngượng ngượng rồi.

Ra ngoài lấy xe, bọn tôi mới nhớ là chẳng biết ăn pizza ở đâu.

- Tân Bình có cái trung tâm thương mại.
- Xe không đủ điện.
- Về lấy xe máy đi.
- Nhà đi hết rồi, bị nhốt ngoài sáng giờ.
- Đủ điện chạy qua nhà Bum không ?

- Chắc đủ, mà chi ?

- Mượn xe Bum đi kìa.

- Bum có xe hả ?

Hắn vói nhỏ nói rồi nhìn tôi, chờ đợi tôi có cho mượn xe không. Bỗng nàng lên tiếng.

- Về nhà em lấy xe xem nè.

- Hương đi xe gì ?

- Đi xe nô-vô.

- Nô-vô gì ?

- Nô đòi đầu được không ?

- Xe cổ hả? Nhi không biết.

Nhỏ Nhi cứ thích cho nàng á khẩu, mà hắn thì cứ im lặng. Tụi này sao hắn cũng chịu. Cuối cùng, cả đám cũng chạy qua nhà nàng.

Nhà nàng cũng ở gần đó, nhà trong hẻm, không có lầu, trông như nhà cổ ấy, chứ không phải nhà mặt tiền có lầu như tụi tôi. Mà tôi vẫn chưa biết nhà hắn ở đâu, cứ quên hỏi hoài.

Nàng vào nhà, đòi đất chiếc nô đòi đầu mà nàng nói ra mà nghe hình như nàng bị la rồi sau đó tay không đi ra. Nhỏ Nhi bực mới nói.

- Ngay từ đầu biết không được thì đừng làm mất thời gian người ta.

Nàng cuối mặt về quê quê. Cả đám lại chạy qua nhà tôi, lúc này thì tôi chạy xe đạp điện hắn vào nhà rồi chạy chiếc Piago ra, đưa hắn chạy, chở theo nàng ấy.

Nhỏ Nhi cũng bắt chước, đòi về nhà đòi xe, vậy là phải chạy qua Gò Vấp về nhà nhỏ để nhỏ đòi xe. Trong tầng hầm để xe nhà nhỏ, còn chiếc moto với chiếc audi nữa. Giàu khủng khiếp.

Bốn chúng tôi chạy qua Tân Bình. Nhỏ chở tôi bằng chiếc Piago màu đỏ của nhỏ, còn hắn chở nàng bằng chiếc Piago màu trắng của tôi.

Tôi nói, chúng tôi ăn Pizza trước, rồi nhỏ Nhi muốn ăn kem, chúng tôi cũng ăn kem, cuối cùng nhỏ đòi ăn sushi, nhưng tôi không ăn được. Vì tôi ngửi mùi tanh cá là buồn ói rồi.

Cả sáng tới giờ nhỏ ăn chơi hơn 1 triệu rồi, đó là tính luôn tiền mua xăm của nhỏ sau khi ăn sushi xong.

Tôi tên Yong kia, không biết nhà cửa ra sao mà vừa ăn xong pizza là than hết tiền rồi. Còn lại ăn kem là tôi lo, còn ăn sushi là nhỏ Nhi lo.

Nàng cũng mặt dày, không chi tiền mà món nào cũng ăn lăm vào. Lúc mua sắm thì đòi cái này cái kia, Yong không mua thì nói là giận. Mà Yong hết tiền rồi sao mua, vậy là nàng chỉ biết ngó, hết tiền thì giận cũng có sinh ra đồng nào đâu..... haha.

Ghét cực cái loại xấu mà còn mặt dày, không biết điều. Đây là ý Yong thương nên làm tôi nè.

.....

Cuối cùng cũng nhà ai nấy về, nhỏ Nhi thì về nhà tôi. Đến tối thì mưa lớn quá chừng, sấm chớp đùng đùng. Tôi sợ lắm, cứ mỗi lần sấm chớp, nhìn ra cửa sổ như thấy ma ấy, may mà có nhỏ Nhi nên đỡ sợ.

Lúc này tôi nghĩ : " Không biết Yong đang làm gì? ".

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Anh... Muốn Em

Ngày 19 tháng 11, rung động.

Sáng hôm nay, trời nắng.

Nhỏ Nhi nằm kế tôi, ngáp dài ngáp ngắn. Tôi thì mệt mỏi dậy không nổi, nên nằm vật ra giường. Bỗng chuông con 1280 kêu lên, tôi cầm lên xem, là mẹ gọi.

Mẹ dặn tôi đi học, ở nhà ăn uống đầy đủ, nhớ dọn nhà rồi giặt đồ lùm la chuyện. Mà đó giờ có làm bao giờ đâu mà biết.

Cuối cùng nhỏ Nhi cũng đi học, đồng phục hôm qua nhỏ bỏ trong cốp xe rồi, còn xe thì nhỏ để bên nhà tôi rồi gọi bố nhỏ qua chở đi học. Săn tổng 3 chở tôi tới trường luôn.

Lúc vào học tôi không thấy hấn. Mà lúc ra chơi tôi thấy hấn ngồi một mình ở ghế bên hồ bơi trường.

- Ê !

- Gì ?

- Qua giờ bị sao vậy ?

- Bữa thứ 7 thì rớt bị đuổi ra ngoài.

- Thi gì ?

- Võ.

- Anh cũng tập võ à ?

- Sao không.

- Ủ, vào đây.

Tôi đứng lên, nhưng hấn kéo tôi lại. Vào tay qua eo, tựa mặt vào bụng tôi. Lúc này, tôi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

- Muốn gì ?

- Anh... muốn em

- Gì ? (◯___◯)

- Ý anh là mai muốn em đi Đầm Sen ?

- Sao không đi với vợ anh ?

- Anh thương nó lắm.

- Nhỏ đó... đâu có đẹp.

- Nhưng nó không giống người khác!

- Không giống người khác? Nó là người ngoài hành tinh hả?

- Nó quen anh vì yêu anh, không vì vật chất.

Tôi bỗng thấy đau lòng, đẩy hấn ra. Đi thôi ! Ở lại đau lòng thêm thôi.

Tôi muốn đi mà hấn vẫn nắm tay tôi lại.

- Sao nữa ?

- Đọc số điện thoại.

- Chi ?

- Mai đi anh gọi.

- Không đi.

- Đưa số đi anh cho đi.

- 0906....., đi được chưa ?

Hắn buông tay tôi, tôi cũng về lớp. Chiều nay trường được nghỉ để chuẩn bị cho 20 tháng 11 ngày mai.

.....

20 tháng 11, người vô hình.

Hôm nay lễ 20 tháng 11, tôi, Yong, Thiên Long, Minh Khang và Gia Đạt đang có mặt tại Đầm Sen. Chúng tôi đi xe máy, Yong chở tôi, Long với Khang và Đạt đi một mình.

Vừa vào trong, trò đầu tiên bọn họ đòi chơi là..... tàu lượn siêu tốc. Tôi xanh mặt ngay và lập tức. Gắn chối nhưng Long mua 5 vé rồi biết làm sao, không chơi không lẽ vứt.

Ngồi trước là Long với Khang, sau tới Yong và Đạt, tôi bị bỏ lẻ ở sau đít ấy, hix.

Tàu bắt đầu chạy, và tôi có cảm giác ruột như muốn lộn ngược, tôi mắc ói quá !

Vừa bước xuống tàu, tôi nhào đại tới gốc cây mà ói, ói đến lộn ruột rồi mà chả ai qan tâm, hỏi han 1 câu. Tiếp theo đó lại chơi toàn trò cảm giác mạnh, tôi cũng sợ chết khiếp, sau này chả dám đi cái Đầm Sen chết tiệt này nữa.

Đến trưa mọi người mới kéo nhau đi ăn, bọn họ thì ngồi ăn tỉnh bơ, còn tôi thì ngồi nhìn. Hắn cuối cùng cũng để mắt đến tôi.

- sao không ăn ?

- ăn không được.

- kén ăn thì nhịn

- ừ.

- không ăn thì thôi.

Hắn kệ tôi, ừ thì kệ, nhưng trong lòng buồn lắm. Kết thúc một ngày 20 tháng 11 như người vô hình. Không biết hắn bị gì nữa.

.....

Các bác ạ, trong nhật ký của mình thì từ ngày 21 tháng 11 đến ngày 1 tháng 12 không viết. Nên xin phép bỏ qua 10 ngày đó nha, mà sắp tới lúc hay rồi, đợi nha.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 15: Buồn Hay Vui

Ngày 3 tháng 12, baby trong bụng.

Ngủ cả đêm vẫn không đủ, dù ngủ từ 9 giờ tối, vậy mà lên lớp tôi vẫn cứ ngủ, thầy cô hỏi thì lại nói sắp thi nên thức khuya làm bài tập.

Tôi lại ngủ vào tiết toán, cô giáo gọi tôi dậy, tôi lại cảm thấy mệt mỏi, xin cô đến phòng y tế xin thuốc rồi xin nghỉ hôm nay.

Cô y tế vừa thấy tôi, cô lắc đầu.

- Nhìn em xanh xao quá, em về nghỉ cho khỏe, sắp thi nên hơi cực.

- Cảm ơn cô, em về.

Cầm giấy nghỉ đi ra ngoài, tới cuối dãy lại đụng phải Yong. Từ hôm 20 tháng 11 đến giờ Yong nhạt với tôi lắm (thật thì không nhớ rõ ra sao, nhật ký ghi Yong nhạt nên tôi ghi nguyên mẫu lại). Yong mở lời trước.

- Em xin nghỉ hả ? nhìn e xanh quá.

- Ồ, chào anh.

Tôi vui vì Yong nói chuyện với tôi nhưng hiện tại cũng rất mệt, muốn về thì bị Yong kéo lại.

- Em không khỏe chỗ nào ?

- Em về, chào anh.

Tôi đẩy tay Yong ra, ráng đi nhanh hết sức có thể.

Về nhà thì vẫn chỉ có 1 mình, đi bộ cũng rất mệt, ngã lưng xuống giường ngay lập tức.

Hết cảm giác mệt mỏi, tôi ngồi dậy mở máy tính xem tin tức, tôi đọc tới một mục sức khỏe giới tính thì thấy dòng chữ " Cách Nhận Biết Mang Thai Sớm Nhất ". Tôi click vào 1 xem trong đó có ghi : " Người mang thai sẽ có các triệu chứng sau : Đầu tiên là ngày kinh nguyệt trễ, tiếp là đau ngực, hay mệt mỏi, buồn ngủ, hay nôn khan vào cuối tháng đầu thai kỳ, tâm trạng dễ thay đổi và vị giác cũng thay đổi, có người sẽ thèm chua cũng có người thèm ngọt. "

Nghĩ lại thì gần đây tôi cũng có những biểu hiện giống như vậy, hay mắc ói, thèm ăn ngọt và muốn ăn những món không thích, hay mệt mỏi, đau lưng, còn có cả đau ngực, mà quan trọng là tháng trước hình như vẫn chưa có 'đèn đỏ'.

Tìm tôi như muốn nổ tung, lập tức thay đồ cầm tiền ra tiệm thuốc tây mua que thử thai.

Mặt tôi tái mét, không còn chút máu, cầm que thử thai trên tay, 2 vạch, ông trời đang đùa sao ? Chỉ 1 lần thôi mà. Phải chi mua vé số mà trúng độc đắc như vậy thì tốt rồi.

Tôi không chờ đợi gì nữa, gom hết tiền tiết kiệm, nhang chóng đi bệnh viện, phải đến bệnh viện Phụ sản.

Bệnh viện phụ sản D.

Sau khi khám xong ngồi đợi, tôi nhìn xung quanh vẫn như lúc trước, mỗi tôi là nhỏ, 16 tuổi mà một mình ngồi trong bệnh viện phụ sản. Người ta đánh giá mình sao đây.

Ngồi đợi thì cuối cùng bác sĩ cũng gọi tôi vào, hai chân run run bước vào trong. Chỉ mong là que thử thai sai.

- Thai được 5 tuần rồi, chúc mừng.

Câu nói tôi không muốn nghe nhất, cũng đã nói. mười sáu tuổi, không đúng, 15 tuổi mới đúng, chưa tới sinh nhật 16 tuổi mà. Tuổi này đã làm mẹ rồi sao ? Tôi hỏi lại bác sĩ.

- Lần trước, chưa được một tháng, con đi khám nói không có thai, giờ lại nói thai 5 tuần là sao ?

- Lần trước, con khám ở đâu ?

- Ở đây, ngay phòng này.

Bà bác sĩ kêu y tá lấy hồ sơ về lần trước tôi đến khám.

- Lần trước, có phải con để lại giấy kết quả ?

- Đúng.

- Hôm đó không nghe cô nói mà chạy về, giờ thấy hậu quả chưa?

- Con không biết....

- Từ ngày đầu tiên quan hệ tới 15 ngày sau vẫn khó biết có thai hay không, có thể con đến khám sớm nên kết quả không đúng.

- Phá thai có sao không cô ?

- Con 16 tuổi ? Phá thai rất nguy hiểm, có thể dẫn đến tử vong cả mẹ và con, không thì sau này có thể không sinh con được, với lại....

- Được rồi, cảm ơn cô, con đi.

Tôi không đủ can đảm để nghe thêm nữa, tôi cầm giấy khám thai, bước dài bước ngắn rời khỏi bệnh viện. Gọi taxi về luôn chứ không còn khả năng mà đón xe bus nữa rồi.

Lúc này không biết nên buồn hay nên vui nữa.

Về nhà tôi cũng trốn trong phòng không ra ngoài. Khóc đến sưng cả mắt, ngày hôm sau cũng nghỉ học ở nhà, không dám ra ngoài. Không ăn không uống, tự hành bản thân mình mà quên mất sự tồn tại của baby trong bụng hiện giờ.

.....

???

Này con yêu ơi con biết không

Mẹ yêu con, yêu con rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tao Có Baby Rồi

Ngày 4 tháng 12, khóc rất nhiều.

Hôm nay tôi nghỉ học, tôi không dám đến trường vì lo sợ mọi người sẽ biết. Cả buổi sáng nằm trên giường lăn qua lộn lại, rồi lại vò đầu bứt tóc. Cứ nhìn vào tờ giấy khám thai là nước mắt tự nhiên chảy ra.

Đến trưa tôi nhận được cuộc gọi của mẹ, mẹ chửi trong điện thoại quá chùng. Tôi chỉ có thể biện được một lý do là tôi qua quên để báo thức nên ngủ quên đến 9 giờ.

Tắt điện thoại tôi lại thờ dãi, không biết tới lúc mẹ biết chuyện này sẽ ra sao nữa, nổi giận mà đuổi mình ra đường hay từ không bao giờ nhìn mặt mình ?

Tôi quên báo cho tên Yong đó biết rồi, mà cũng không có số điện thoại hắn thì biết làm sao. Hôm 20 tháng 11 hắn có gọi cho tôi mà thấy ghét hắn quá nên xóa số mất rồi.

Mà không biết lúc hắn nhận được tin mình sắp làm ba thì ra sao nhỉ ? Vui mừng mà mở tiệc ăn mừng vì 'trúng số độc đắc' hay cũng như mấy thằng con trai không có trách nhiệm mà đòi bỏ nó. Tôi mà giống chị hai là xem như đời này tương lai 'khép' luôn, tôi chỉ mới 15 tuổi thôi mà, 24 ngày nữa mới chính thức 16 tuổi đấy.

Tôi đói lắm, mà chẳng thể nuốt nổi thứ gì vào bụng. Tô mì trước mặt từ lúc nóng hổi vừa thổi vừa ăn, mà giờ mì lạnh tanh không còn miếng nước luôn chứ, mì nở như cọng bánh canh luôn.

Hai giờ chiều, nhỏ Nhi trốn học mà không biết đi đâu, nhỏ nghe tôi nói hôm nay tôi nghỉ học ở nhà nên nhỏ qua đây chơi.

Ráng lắm mới từ bếp lách ra được tới cổng mà mở cửa cho nhỏ, vừa thấy tôi nhỏ cười, cười từ cổng ngoài vào tới bếp.

- Ê, bộ mày mới đánh nhau với thú dữ hay sao mà con mắt.... haha.... đen như gấu trúc còn sưng to nữa chứ.

- Con điên, tao đang sắp chết tới nơi mày còn cười được.

- Nói gì ghê zậy ba.... mà chết nhớ mời thiệp để tao đi đám ma.

- Ồ, mà tao không thích kèn tây kèn ta gì đâu, xấm dản DJ tới đánh DJ tao nghe nha.

- Dù, mày nghe xong có đẩy nắp hòm mà ngồi dậy nhảy không đó.

- Tới lúc đó chắc bà con cô bác bỏ chạy xi khói rồi.

- Haha.... Hai con điên nói chuyện xàm ngôn, mà mày bị gì nói tao nghe coi.

- Tao có baby rồi.

- Ủ, chúc mừng.

- Không có gì.

- Ủ, mà hình như mày mới nói... tao có baby rồi phải không ?

- Ồ !

Nhỏ đang phản ứng chậm chạp các bác ạ, nhìn nhỏ ngồi kiểu bán cá ngoài chợ còn cầm trái ổi cắn thì chẳng ai nói nhỏ là con thiên kim nhà giàu đâu.

- Còn gì để giỡn không ?
- Nói thật, nhìn tao thê thảm vậy không đủ chứng minh hả?
- Lần trước mày nói không mà.... à há.... thằng nào là tác giả ?
- Yong.
- Mày gạt tao.
- Gạt mày có lợi gì không?
- Chẳng phải lần trước mày nói không có sao ?
- Bác sĩ nói chưa 2 tuần mà đi khám thì kết quả vẫn chưa rõ, hôm qua khám lại thì đã 5 tuần rồi.
- Mày trúng số độc đắc rồi con, báo cho Yong chưa ?

Tôi lắc đầu, nằm dài ra bàn, nhỏ thấy tôi còn nguyên chưa đụng đến mới hỏi tôi ăn gì chưa, tôi lại lắc đầu. Cũng may trong lúc này có nhỏ để chia sẻ, nếu lúc này mà một mình chắc cái thân một mẹ một con nhảy lầu chết lâu rồi chứ đừng nói ngồi đây viết lại chuyện này.

- Mày không ăn sao chịu được, tao mua cháo cho mày ăn nha, tao không biết nấu.
- Đâu cần phải thêm câu 'tao không biết nấu' vào, tao thừa biết đâu cần khoe.
- F**k con bạn già, thế có ăn hay không ?
- Thôi thôi, tao không muốn ăn, uống sữa được rồi.

Tuổi trẻ, vẫn chưa biết tầm quan trọng của việc ăn uống đầy đủ mà chỉ biết ăn vặt nên hai đứa kệ mà không cần biết baby cũng cần dinh dưỡng để sống.

Nhỏ Nhi phụ tôi dọn dẹp nhà cửa. Nhỏ này tốt lắm nha, việc nào nặng nó không cho tôi làm... mà kêu kệ nó đi khỏi làm. Hai đứa dọn dẹp qua loa rồi thôi.

Dọn nhà xong hai đứa lại ngồi bàn về việc baby sẽ chào đời hay đen số. Tôi lúc này chưa chấp nhận được việc mình có baby, cũng chưa sẵn sàng để làm mẹ.

- Mẹ mày mới bốn mấy tuổi mà có tới 2 cháu ngoại, cảm giác thế nào nhì ?
- Mày thử đi rồi hỏi má mày đó.
- Đẹp chứ đâu có ngu. (câu ruột của nhỏ luôn $\geq \dots \leq$)
- Lát tao với mày đi tìm Yong nói cho thằng chả biết.
- Tìm ở đâu ?
- Không biết.

Đúng là tôi chẳng biết tìm hấn ở đâu nữa, tới trường buổi chiều thì chắc gì đặc gặp, mà nhà cửa ở đâu cũng không biết, số điện thoại thì xóa mất tiêu. Thôi thì chờ tới mai gặp hấn nói chuyện sau vậy.

Nhỏ Nhi nói tôi tạm thời đừng cho ai biết nữa, mai cứ đi học bình thường rồi nói cho hấn biết, nếu mọi chuyện không thể tự giải quyết thì nói cho người lớn biết sau.

Tôi đồng ý. Giờ thì phải ăn gì đó mới có sức mà tinh táo chứ. Tôi nhờ nhỏ Nhi mua dùm hộp com, nó mua com dùm tôi rồi nó cũng về. Tôi chị hai về đây kiểm tra tôi rồi lại đi tiếp.

Ở nhà một mình... sợ ma chết đi được. Tôi ước nhà tôi nhỏ như nhà Hương - người mà hấn gọi là yêu nhiều ấy. Nhà nhỏ đỡ sợ ma mà còn dọn dẹp đỡ cực hơn. Vì nhà nhỏ mà.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bí Mật Của Yong

Ngày 5 tháng 12, trời mưa.

Chân đang run, rất run... đoạn đường 100 mét mà cứ tưởng dài như khoảng cách từ sao hỏa đến trái đất, đi hoài mà sao không thấy tới trường.

Bỗng nghe tiếng gọi phía sau. Quay lại, người đó là Thiên Long.

- Anh gọi này giờ.
- Yong đâu anh ?
- Mới gặp mà đã hỏi Yong, nhớ nó hả ?
- Giời... nhớ nó em nhớ cái đầu gối em cho rồi.
- Haha... lên xe đi anh chờ đi học, nay thằng Yong nghỉ không đi học đâu.

Tôi leo lên xe Thiên Long, để Long chờ tới trường cho nhanh, chứ đi bộ 'từ trái đất tới sao hỏa' chắc chết dọc đường.

Tới gần trường, tôi kêu Long thả tôi xuống để đi bộ vào. Trước khi đi Long có hỏi tôi.

- Chiều nay đi thăm thằng Yong không ?
- Bị gì ?
- Thằng Yong đánh nhau tết đầu tết đít gì đó bị đưa đi bệnh viện hôm qua rồi.
- Lưu manh già danh trí thức.
- Nói đúng rồi đó, chiều đi không anh đợi.

Tôi gật đầu rồi đi vào trường, Long cũng đi gửi xe.

Suốt giờ học tôi cứ lo sợ, mặc áo dài thì thế nào cũng dễ bị người ta phát hiện ra tôi có baby thôi. Nên suốt 5 tiết học tôi lấy balo đặt trước ngực để che cái bụng đi, mặc dù bụng còn xẹp lép. (nghĩ lại đúng chất đeo balo ngược luôn =))))). Nội cái chuyện mà tôi ngồi trong lớp mà xin đi vệ sinh hoài cũng đủ làm cả lớp chú ý rồi, bữa vậy thủ sẵn 2 chai nước trong balo, cứ 5, 10 phút lại lấy ra nhấp một chút, cho mọi người nghĩ là uống nước nhiều nên đi tè nhiều.

Nghĩ lại thấy cũng hài, mà lúc này đúng là sợ thật chứ bộ. Sắp thi cuối học kỳ một mà gặp chuyện này nữa chớ.

Trời cho cười đùa, trò chơi cuộc đời.

.....

Chiều nay học phụ đạo môn tiếng anh, tôi vẫn được nằm ngủ, lâu lâu thầy lại gọi tôi dậy để trả lời câu hỏi của thầy, nhưng chẳng câu nào làm khó được tôi, trình độ tiếng anh của tôi có thể tổng sang Mỹ mà sống được rồi.

Tiết học kết thúc lúc 4 giờ 15, ra bằng cổng sau trường tôi đã thấy Thiên Long, Minh Khang và Gia Đạt đứng đợi tôi, ba người đi ba con Yamaha xanh biển giống nhau, mà vừa thấy tôi Long cũng đã gọi rồi.

- Giờ đi luôn hả ?
- Ủ, ở đây có ba anh đẹp trai, muốn đi với anh nào ?
- Đi bộ.
- Haha... nếu không chê anh nghèo thì ngồi lên xe anh đèo.

Tất nhiên là ngồi xe Thiên Long rồi, vì ban sáng người rù tôi là Long mà. Thật sự thì cũng muốn trả lời " Anh nào cũng đẹp, em chọn hết. =)))) " . Mà kỳ quá, đầu thân thiết gì, dù sao bọn này cũng là bạn của chồng tương lai mà.

.....

Bệnh viện XXX, gõ vấp.

Gửi xe xong, bọn tôi đi lên phòng hấn. Tổ tông mấy chục đời nhà thằng Gia Đạt, bệnh viện có thang máy không đi, đi thang bộ mệt thở muốn lòi phổi ra ngoài luôn.

Tới cửa phòng bệnh của hấn, tôi thấy được hấn đang ngồi... còn có Hương ở đây nữa.

Hấn đang.... hôn Hương ?

Đúng là hôn, nhưng mà sao trong khoảng khắc lòng ngực lại muốn vỡ tung ra. Vì sao ?

Tôi xoay người lại đi ra khỏi 3 thằng con trai, Minh Khang giữ vai tôi lại, 2 người kia đi vào.

- Buông ra, làm gì vậy?

- Vào đi.

- Yong khỏe rồi em không cần thăm nữa.

- Ghen hả ?

- Ghen cái đầu nhà anh.

- Vậy vào.

Khang đặt 2 tay lên vai, đẩy tôi vào trong. 2 chân như bắt lực, chỉ biết cứ bước về phía trước mà chẳng biết phải làm gì tiếp. Tôi.... mở miệng nói chuyện, mà chả biết đang nói quái gì.

- Anh khỏe chưa ?

- Đỡ rồi.

- Vậy tốt rồi, em về nha.

Miệng cứng đờ, rặng dừ lăm mới ra mắt chữ. Tôi quay đi, hấn gọi lại.

- Mới tới mà.

- Có Hương rồi kia. Tạm biệt.

Cảm xúc làm tôi khó chịu, tay chân lạnh ngắt, trong lòng thấy khó chịu, dạ dày cồn cào và tôi cảm thấy muốn ói. Chạy ngay vào toilet trong phòng bệnh ói gắp.

Chắc trứng phải con gió độc nên vậy đây, lúc đó tôi cứ nghĩ do đang mang thai nên bị ốm nghén. Lòng nôn nao khó chịu, sau khi ói xong cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Tay chân cũng thả lỏng hơn, bắt đầu có chút ấm áp. Ra khỏi toilet tôi không nhìn lại bọn họ, mở cửa đi ra luôn.

Ra tới chỗ thang máy, tôi thấy Gia Đạt đuôi theo. Thang máy mở ra, tôi vào Gia Đạt cũng vào, trong thang máy có 2 người.

- Em không khỏe hả ?

- Ồ.

- Em thích thằng Yong hả ?

- Không.

- Nhìn em như đang ghen.

Trời, bộ biểu hiện trên mặt lộ rõ lắm hả trời. Gia Đạt lớn hơn tôi 2 tuổi, rất vui tính nhưng suy nghĩ chín chắn lắm, Đạt đang làm thợ xăm và nghe nói đã nếm trải mùi đời hơi bị nhiều. Tôi im lặng, Đạt nói tiếp.

- Nhìn em như vậy, chắc không mù quáng như thằng Yong.

- Ý gì ?

- Bọn anh... không thích nhỏ Hương, nhỏ đó thuộc dạng ăn không được phá cho hôi.

- Liên quan gì em ?

- Nếu em thích Yong thì giúp nó đá con Hương đi.

- Em sẽ suy nghĩ lại.

- Haha... con Hương năm nay lớp 9 THCS H, lúc đầu nhỏ lên facebook nói chuyện với anh, đòi quen anh, sau anh dẫn theo thằng Long, khoái Long, đòi quen Long, rồi gặp Yong, quen Yong tới giờ.

- Quen Yong bao lâu rồi ?

- Tháng 5 năm nay, con Hương quen anh 4 ngày, quen Long 2 tuần rồi tới Yong.

Các bạn biết không, con trai không nhiều chuyện như con gái đâu, Gia Đạt kể lể với tôi vì muốn tốt hơn cho tên Yong 'trát nhân' kia thôi.

Thang máy mở cửa, tôi với Đạt ngồi xuống ghế đá ngoài hành lang nói chuyện tiếp.

- Đáng khinh.

- Nó quen Yong cũng kím số thôi, nhà tụi anh bên Bà Điểm, trước Yong học bên Bà Điểm luôn mà giữa năm lớp 10 nó đánh nhau, đánh con người ta nhập viện chết lên chết xuống trông, ba mẹ nó đánh rồi chửi, ba nó lên huyết áp xù, đưa đi bệnh viện tưởng không qua khỏi.

- Yong... quậy lắm hả anh ?

- Nó từ năm lớp 7 là chơi bời rồi, nó học giỏi lắm mà không chịu học thôi, ba mẹ nó khổ lắm chỉ tiền ra cho nó lên lớp. Sau vụ ba nó nhập viện nó mới biết hối hận, mẹ nó lo chạy chuyen học bạ qua trường T mà đang học giờ nè. Tôn biết bao nhiêu tiền.

- Còn chuyện nhỏ Hương là sao hả anh ?

Trời chuyển đen, mưa bắt đầu nặng hạt rơi xuống, mặc mỗi cái áo dài mỏng manh, gió lạnh thổi mà tôi run run. Gia Đạt hiểu ý, cởi áo khoác da thấy cho tôi. Rồi mới trả lời câu tôi vừa hỏi.

- Thật chứ con Hương không đẹp, mà cái miệng nó tòm lăm. Thằng Yong thuộc dạng quậy phá đến đáng sợ, đâu đứa nào dám quen, vậy mà nhỏ Hương chịu quen Yong, mà còn cho ngủ chung luôn đó.

- Ý anh là 2 người đó... make love rồi hả ?

- Anh không trả lời được không ?

- Quyền của anh !

- Anh không biết con Hương nói gì với thằng Yong mà thằng Yong lại lụy nhỏ đó tới vậy.

- Mà nói chung tụi anh không ai thích con Hương, thằng Khang chơi chung cả năm nay mà còn không ưa nữa là.

- Sao anh không nói thẳng với Yong ?

- Nói rồi, mà nó giận cả đám tuần luôn.

- Chuyện của mấy người, em không biết.

- Haha... thằng Long cũng không ngoại lệ đâu, Long cũng như Yong thôi, 2 đứa chuyen trường cùng lúc đó.

- Đúng là đừng trông mặt mà bắt hình dong. Toàn lưu manh giả danh trí thức.

- Chắc vậy, đây là bí mật của thằng Yong, nó mà biết anh kể cho người khác nghe là nó băm anh ra cho heo ăn.

Gia Đạt đúng là nói chuyện chín chắn, dù đôi khi hay giỡn mấy trò cho người ta lộn rut ra ngoài.

Mưa lớn nhưng kéo dài không lâu, điện thoại vang lên. Khỏi xem cũng biết mẹ gọi rồi. Mẹ hỏi tôi đang đâu, ăn uống gì chưa, còn nói thầy dạy võ gọi điện nhờ mẹ nói với tôi thầy mời tôi với nhỏ Nhi giúp thầy luyện tập với nhóm nhỏ để chuẩn bị thi gì gì đó. Tôi cũng đồng ý luôn.

Tới 6 giờ mưa bắt đầu tạm dứt, Gia Đạt ngó ý muốn chở tôi về, tôi đồng ý. Tôi nhờ Đạt chở tôi về võ đường rồi tôi nhờ nhỏ Nhi chở về, Đạt cũng vui vẻ chấp nhận.

Tôi đã quên mất mình cần bàn chuyện đại sự với hấn luôn.

.....

Từ năm lớp 4 mẹ cho tôi đi tập võ, nhưng tôi không thích cho lắm. Học để đó khi nào thật sự cần thì dùng tới thôi, nhưng tôi hứa với mẹ sẽ không dùng võ để đánh nhau vì ba cái chuyện nhảm nhí trong trường nên khi bị hội đồng lần trước tốt nhất im lặng cho lành.

Tôi võ đường, tôi thấy nhỏ Nhi đang mặc võ phục đai đen tập với cái bao cát treo trong góc tường.

Sư phụ thấy tôi, thầy cười rồi đưa tôi bộ võ phục bảo tôi tay rồi tập với nhỏ Nhi, nhưng tôi mệt quá. Nhét võ phục vào balo, xin phép thầy về rồi kéo nhỏ Nhi chở về.

Trên đường về tôi kể hết mọi chuyện mà nãy Gia Đạt kể tôi nghe, nhỏ nghe khoái lắm. Nhỏ Nhi sắp bày trò cho nàng Hương thê thăm rồi.

Tôi về tới nhà, nhà tôi thui. Mà nay cảm giác mệt mỏi làm tôi quên mất cảm giác sợ ma, khóa cửa đi vào nhà không cần bật đèn, leo lên lầu tắm rồi chui vào phòng mở nhật ký ra viết.

.....

Tôi cũng không biết cảm giác của mình đối với Yong là thế nào nữa. Nhưng tôi vẫn ghét, ghét Yong lúc mang tôi ra cá cược, ghét Yong lúc nói thích tôi, ghét Yong lúc đợi tôi trước cửa nhà...

Bên ngoài lại bắt đầu mưa...

.....

????

Nếu như lúc này mưa nặng hạt hơn và gió cũng lạnh hơn

Thì có lẽ em sẽ chẳng mang điều gì nữa mà òa khóc

Mở lòng ra cùng cơn mưa...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Là Con Anh Hả ?

Ngày 6 tháng 12, cảm xúc.

Sáng nay gặp Yong ở trường, hôm qua vừa nhìn thấy thân tàn ma dại đang ôm hôn người ta mà hôm nay đi học nhìn như không có gì.

Thật tình quên hỏi hắn bị gì mà lại nhập viện, hôm qua nghe Long nói tết đầu tết út gù mà thấy hắn vẫn lành lặn chứ có tết cái gì đâu.

Tiết 4 giờ học địa, tôi xin đi vệ sinh, sẵn ghé qua căn-tin mua bánh kẹo cho đỡ buồn ngủ, đi ngang dãy phòng tin học trên lầu 2 thấy Yong ngồi một mình.... hút thuốc.

Hôm nay không có lớp học tin nên dãy phòng máy vắng tanh, tôi đi lại chỗ hắn, thấy dưới sàn là 2 chai nước suối, một chai còn nguyên còn chai mở nắp và bao thuốc mè. Trong chai nước suối nắp mở có rất nhiều tàn thuốc. Hắn thấy tôi vội vút điếu đang hút dở vào chai nước. Tôi tới gần chỗ hắn, ngửi mùi thuốc lá làm tôi muốn nôn lắm, mà sáng giờ không ăn gì nên chỉ nôn khan. Tôi ngồi xuống. Hắn hỏi.

- Tôi đây làm gì ?

- Ở đây làm gì ?

- Vậy đó.

- Có gì buồn ?

- Không.

- Là Hương ?

- Sao biết ?

- Thì vậy đó.

- Hương nói đang có thai.

Trời đất, sao chóng mặt vậy nè. Đang thật hay đùa vậy ? Vậy mẹ con tôi phải làm sao ? Tim bỗng đập nhanh hơn, tay chân dần giảm nhiệt độ, miệng mấp máy ra được vài chữ.

- Đùa hay giỡn ?

- Là thật, 2 tháng rồi.

- Anh yêu Hương thì đây là điều đáng mừng.

- Anh... từng yêu Hương, nhưng giờ thì không, việc Hương lấy đứa bé ra uy hiếp anh làm anh mệt mỏi.

- Vậy anh xử lý như nào ?

- Anh nói Hương bỏ, vì Hương còn quá nhỏ để có thể làm mẹ.

- Anh dẫn Hương đi khám chưa ?

- Hương không chịu đi.

- Tại sao lại như vậy ?

- Sáng dậy thấy Hương ngồi kế bên, anh không biết hôm qua xảy ra thế nào, mà hôm đó cũng không có rượu bia gì hết.

- Tuần sau thi rồi lo học đi, em giúp anh giải quyết nhỏ Hương.

- Giải quyết cách nào ?

- Anh ép Hương khám thai lại, lấy giấy khám thai đưa lại cho em là được rồi, nó không chịu khám thì lấy tờ giấy khám cũ của nó đưa em cũng được.

Hắn đồng ý. Chắc con này tính làm trò mèo gì đây mà, hông hiểu sao tôi lại đồng ý giúp hắn, vì hắn là ba con tôi sao ? Hay vì tôi không muốn hắn là của người khác ?

Tôi mà đem chuyện này cho nhỏ Nhi chơi chắc nó nhảy dựng lên mà cảm ơn tôi đấy chứ. Nàng Hương này xui xẻ mới chọc phải ổ kiến lửa.

- Sao hôm qua nhập viện ?

- Tai nạn giao thông.

- Pa.....xạooooo, thấy bị gì đâu.

- Hôm bữa gặp Hương nó làm áp lực, anh chạy xe về thì bị quẹt trúng thẳng giang hồ, nó đánh anh xiù luôn.

Hắn nói hắn xiù, hắn như con voi mà xiù kiểu gì trời, không dám tưởng tượng ra.

- Vào lớp đi, lo học mà thi, nghe em đừng nghĩ gì hết, chỉ cần lấy giấy khám thai của nhỏ đó là được rồi, sẽ có người giải quyết dùm anh thôi.

- cảm ơn em.

Quỳ một chân lên tính đứng dậy, hắn kéo tôi lại, hắn ôm tôi, vẫn hành động cũ, vòng tay qua eo mặt áp bụng. Hình như hắn thích ôm kiểu này thì phải.

Tôi cảm thấy thật hạnh phúc. Nhưng cái hạnh phúc đó như ánh sáng cuối chân trời, vụt tắt trong đêm. Tôi đang nghĩ, hắn như vậy với Hương vậy thì khi biết tin tôi có baby của hắn thì hắn sẽ như nào với tôi?

Hắn buông tôi ra, hắn ném chai nước có tàn thuốc ra ngoài đường, đưa tôi chai nước nguyên, 2 đứa lớp ai nấy về. Về lớp tôi bị giáo viên chửi vì đi vệ sinh quá lâu.

.....

Hết giờ học, tôi ra muộn vì phải đợi tụi trong lớp quét dọn vệ sinh xong đi dẹp chổi.

Lúc ra dẹp chổi xong tôi ra cổng trường, thấy hắn đang ẵm bé con nhìn giống hắn. Thấy tôi hắn cũng gọi. Tôi đi lại chỗ hắn, nhìn bé con xong nói.

- Là con anh hả ?

- Ừ.

- Nhìn giống anh....

- Ai cũng nói vậy !

- Anh có con rồi còn lằng nhằng lùm la.

- Haha... ngốc ! Anh giỡn thôi, đây là cháu anh, dễ thương không ?

Trời ạ, là cháu hần hả ? Nhìn giống hần lắm, có tin được không trời ? Mà nghĩ lại không biết sau này con mình có giống hần không nhỉ ? Mà kệ đi, không biết có giữ được baby không mà lo tới chuyện sau này.

- Không, giống anh là không xinh chút nào.

- Haha, một con anh cũng phải giống anh, đẹp trai như ba nó mới được.

- Anh sắp làm ba rồi còn gì !

Tôi vô tình nói ra mà không suy nghĩ, quên mất hiện tại hần đang rối loạn cả lên vì chuyện của hần.

- Xin lỗi, em lỡ lời.

- Không sao, anh tự giải quyết được.

- Em nói giúp anh mà, anh đừng nghĩ nhiều làm như em nói là được rồi, lo học mà thi.

Hần gật gù, không trả lời. Tôi tạm biệt hần rồi về. Về đến nhà, tôi móc điện thoại ra gọi cho nhỏ Nhi liền. Kể nhỏ nghe chuyện của hần, vậy là nhỏ nhiều chuyện cúp học buổi chiều với bố nhỏ qua nhà tôi. Tôi cũng không muốn học nên cũng nghĩ luôn, dù sao cũng chỉ là học phụ đạo thôi mà, đâu phải học chính.

Tôi với nhỏ Nhi bàn sẽ làm thế nào với nàng Xuân Hương đấy. Nhỏ Nhi kêu tên Phát nhờ người nào đẹp trai chút, của con Hương trước rồi tính tiếp. Không cần nói nhiều, nghĩ là làm, ngay và lập tức tên Phát gọi điện thoại hẹn bạn ra trường C mà ngày trước tôi học đội ở đó.

Chúng tôi chạy xe ra trường C, dừng xe trước mặt một tên rất đẹp trai. Tên này tên Anh Khoa, đang ngồi trên chiếc Piago. Chúng tôi kể chuyện của hần cho Khoa nghe, Khoa cũng vui vẻ đồng ý.

Không cần nhiều lời, 4 người 3 xe chạy thẳng qua trường THCS H điều tra hỏi thăm về nhỏ. Nơi dễ hỏi nhất là quán trà sữa nhỏ Phụng làm.

Theo như Gia Đạt nói thì nếu hần quậy phá có tiếng bên này thì chắc hỏi ai cũng biết. Trên đường tới quán trà sữa, chúng tôi gặp hần ngay trường THPT Đ đang tụ 5 tụ 7 trong đó có Minh Khang, Thiên Long và Gia Đạt, đối diện có thêm tốp đang đứng đối diện. Hình như sắp có đánh nhau bên trường này.

Nhỏ Nhi hình như dây thần kinh sợ bị đứt hay sao mà vừa thấy Yong là kêu tên Phát tấp xe vào ngay giữa 2 đám đang kên nhau. Nhìn cảnh này tếu lắm, tôi với Anh Khoa nhìn nhau rồi chạy lại chỗ nhỏ.

Tình hình có vẻ đang căng thẳng mà nhỏ Nhi phá đám

- Anh Yong... Sắp đánh lộn hả, 2 bên căng quá hahaa....

- Sao em với Bum ở đây ?

- Haha... bí mật, mình đi trà sữa đi anh !

Trời ạ, con này tinh lắm rồi. Tôi thấy tên đứng đầu bên kia mặc đồng phục trường Đ mặt căng lắm.

- Dựa hơi đàn bà, không nhục hả Vương ?

Hehe... bật mí nè, hần tên thật là Vương đó. (=^.^=)

- Tao không dựa dẫm ai hết.

- Vậy nhỏ này là ai đây ?

- Bạn.

Cái đoạn tụi này xàm ngôn đẹp đi, toàn chửi thề lùm la.

Cuối cùng tên đó đẩy nhỏ Nhi ra bên, nhỏ bức quá tát cho tên đầu đàn bên kia cái, vì thằng đó nói : " Tao không đánh đàn bà con gái, tránh ra. ". Mà

nhỏ Nhi thì đầu ngón ai cũng đáp lại thẳng đó ." Bà đây chưa ngón ai bao giờ, mày không đánh đàn bà phụ nữ nhưng bà đây cứ ai đụng là đập ".

Tôi biết thế nào hồi nữa thẳng đó cũng bầm dập mà đi xe cú thương về à. Có đứa nào đụng vào nhỏ mà lành lặn đâu.

Hắn kéo nhỏ đẩy về phía tôi, kêu bọn tôi ra trà sữa đợi, khoảng nửa tiếng nữa tụi hắn ra. Mà nhỏ Nhi bon chen đứng trước mặt hắn, chỉ tay thẳng vào mặt thẳng đầu đàn bên kia.

- Loại này mà nửa tiếng hả, anh ơi là anh bà đây 1 giây thôi là hắn lếch tới bệnh viện luôn chứ nửa tiếng mất thời gian quá.

Nói xong nhỏ quay qua thẳng đó, thẳng cẳng một cái ngay giữa hai chân, thẳng chĩa đứng hết nổi quỳ xuống mà ôm 'thằng em'. Đúng là 1 giây đáng nhớ cuộc đời =)))) nhớ tới già vẫn chưa quên.

Tôi thấy thẳng đó có vẻ đau đớn lắm, bọn phía sau thẳng đó cũng lùi lại vài bước, còn bên bọn hắn thì.... chắc đang xang mặt vì nghĩ tới cảm giác đó.... haha. Nhỏ Nhi đứng cười tỉnh bơ, leo lên xe bỏ nhỏ.

- Đợi gì nữa, nhanh đi bà đây không rảnh mà chờ đợi đâu. Bọn bây muốn trả thù thì cứ tìm bà, bà học trường phổ thông L bên Gò Vấp, tên Nhi lớp 10.

Nói xong hai đứa chạy đi luôn, tôi lắc đầu mà nhìn hắn.

- Dòm gì nhanh đi.

Nói rồi tôi đi luôn, Anh Khoa cũng đi theo.

.....

Ngồi trong quán trà sữa, 8 con mắt nhìn nhau không ai chịu nói gì sau khi Yong kể chuyện của mình cho mọi người biết. Cuối cùng thì tôi vẫn phải lên tiếng đầu tiên.

- Anh Yong nói đó là lần đầu của con Hương.

- Nghĩ sao vậy, trước quen tao ba ngày là cho tao ăn rồi. - Gia Đạt nói

- Tao cũng nhai xương luôn rồi. - Thiên Long nói

- Anh Yong, tin bạn thân chứ không tin gái, gọi con Hương ra đây đi, tụi em có trò vui. - Tôi nói

Hắn lấy điện thoại ra gọi nàng Hương ấy, hẹn quán trà sữa này đợi một lát hắn tới sau. Rồi cả bọn lên lầu ngồi, để mình Anh Khoa ngồi đó.

Khoảng 15 phút sau nàng ấy tới, lúc này trong quán khá vắng người. Nàng ấy ngồi bàn đối diện Anh Khoa. 5 phút sau Khoa mới bung ly trà sữa lên, đi qua chỗ nàng ấy.

Tôi không nghe họ nói gì, nhưng lúc Anh Khoa đi qua chỗ nhỏ Hương thì tôi bảo hắn gọi cho nhỏ Hương nói không tới được vì phải chơi cho đội bóng ở trường.

Chắc khoảng 15 phút, nàng ấy về, Anh Khoa quắc tay gọi cả bọn xuống.

- Sao rồi ?

- Xin được số điện thoại, tối rủ đi chơi nữa là ok.

- Cảm ơn anh.

- Không gì đâu, đừng để xảy ra thế này nữa là được rồi, anh về trước nha.

Anh Khoa đứng dậy vỗ vai hắn rồi đi. Anh Khoa bằng tuổi Gia Đạt đấy, nhìn Khoa có vẻ đào hoa nhưng chung tình lắm. Vì vụ này mà bạn gái anh giận anh cả tuần, phải gọi nhỏ Nhi ra giải thích thì 2 người mới hết giận.

Anh Khoa đi ra, tôi nhỏ Nhi với bồ nhỏ cũng đứng dậy đi về. Vì hôm nay tôi phải tới võ đường để tập cùng đàn em cho tụi nó có thể thi tốt kỳ thi sắp tới. Lúc này tôi lại quên mất baby trong bụng mà vận động mạnh.

Tối nay Anh Khoa sẽ hẹn nàng Hương để điều tra xem bầu bí của em sao rồi. Đó là một chuyện đầy bất ngờ.

.....

???

Nếu phải chúc anh nhiều hạnh phúc

Nhiều niềm vui khi yêu thương ai, không phải em

Rồi cười thật tươi khi em bỗng thấy anh trong tay với 1 người

Lại gần nói đôi câu rồi bước qua nhau rất vội...

Nếu phải giống như người bạn cũ

Nhìn người ta quan tâm yêu anh

Ôi hạnh phúc !

Rồi phải làm như quên anh không khó

Em vẫn có thể sống 1 mình

Thì xin lỗi anh, em không làm được đâu...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Em Có Thai ?

Ngày 7 tháng 12, con của tôi.

Tối hôm qua tập võ cùng mấy huynh đệ bên võ đường giờ cả người cứ cảm giác ê ê, không biết do đang có baby hay lâu không vận động mà đau nhức nữa. Muốn nghỉ học dưỡng thương mà nghỉ lại thứ bảy tuần sau thi rồi, nghỉ học hoài sao biết bài vở gì nữa mà thi.

Hôm nay tôi thấy Yong tươi hơn hôm qua nhiều, cũng có cười nói nhưng vẫn không giấu được việc có tâm sự trong lòng.

Ngồi học mà cứ nhìn ra cửa sổ, rồi lại xin đi vệ sinh. Cứ vậy hết 5 tiết học, mà tôi cũng không nói chuyện với Yong, cũng không dám nói chuyện tôi đang có baby cho hắn biết cho tới khi giải quyết xong chuyện con nhỏ Hương. Áp lực quá sợ rằng hắn cắn lưỡi chết mất.

Ra về thì đã thấy nhỏ Nhi, tên Phát và Anh Khoa đứng ngay trước cổng trường rồi, nhỏ với bỏ nhỏ đi đạp điện, còn Anh Khoa vẫn là xe cũ.

- Gì đây ?

- Tin sốc luôn.

- Gì ?

- Yong bị gạt rồi, bị con Hương đó gạt rồi, con l** đó bầu 3 tháng lận đó, mà thằng Yong nói là 2 tháng trước mới xảy ra chuyện đó, mà nếu là 2 tháng trước thì làm đ** gì bầu 3 tháng, thằng chả bị cấm sừng rồi haha.... tao chắc luôn.

- Trời ! Thiệt hả mậy ?

- Thì anh Khoa nói vậy mà.

Tôi ngạc nhiên lắm, mà trong lòng cũng vui nữa chứ. Thật thì tôi vẫn không biết làm sao anh Khoa biết được con nhỏ đó có thai 3 tháng. Tôi hỏi thì anh Khoa toàn là nói bí mật không bao giờ bật mí.

Vậy là mừng rồi, cả bọn kéo nhau đi ăn trưa. Còn chuyện sẽ làm thế nào thì đó là chuyện của Yong.

Chiều tới trường thì tôi gặp Yong đang chơi bóng rổ, người hắn toàn mồ hôi nhưng mà nhìn sao mà đẹp trai dữ vậy không biết.

Tôi quyết định ngồi xen hắn chơi bóng, không vào học nữa. Thấy tôi, hắn dừng chơi đi lại ngồi kế tôi.

- Sao không chơi tiếp ?

- Tưởng em muốn nói chuyện với anh.

- Em ngồi xem anh chơi thôi mà.

- Em cũng thích xem bóng rổ à ?
- Không, em muốn nói chuyện hơn...
- Chuyện gì ?
- Em... cái thai...
- Hả?

Đang yên đang lành hán hết lên, mọi người quay lại nhìn, hán gãi đầu cười híp mắt rồi nhìn tôi, kéo tay tôi ra sau trường ngay nhà thể dục.

- Em có thai ? Vậy là sao ?
- Hả? Anh biết ?
- Em đang nói gì vậy ?
- Em nói cái thai của con Hương, anh biết rồi hả ?
- Biết gì ?
- Con Hương có bầu 3 tháng rồi, nó nói xạo anh !

Trời ơi, hết hồn. Tôi nói rõ ràng là cái thai mà hán nghe sao thành có thai, mà cứ tưởng mình bị lộ rồi chứ.

- Sao em biết ?
- Anh Khoa nói, vậy anh tính thế nào ?
- F**k con l** . Nó gạt anh thì anh đóng chung võ kịch với nó một thời gian nữa mới được, làm mất ăn mất ngủ cả tuần nay.
- Anh Yong, em nói này được không ?
- Sao ?
- Nếu cái lúc đó, lúc em với anh.... nếu em có em bé thì sao hả anh ?
- Thì bỏ chứ sao.

Một lời nói bằng ngàn kim đâm. Hán nói ra lời vô tình như vậy, tôi càng không dám nói hán biết mình đang có baby. Gọi thế nào đây ? Có thể nói baby là ngoài ý muốn nhưng tình mẫu tử là thật lòng, dù sao tôi cũng là mẹ nó, nó cũng là con của tôi mà.

Tôi không nói gì, cười cười rồi đi về luôn. Tâm trạng đầu nũa mà học, quyết định về nhà lòi đổng đề cương ra học để quên đi chuyện này.

.....

Tối nay không tới võ đường, tối nay tôi với nhỏ Nhi đi tìm con Hương. Nhỏ chạy qua đón tôi, hai đứa chạy thẳng qua nhà con Hương, kỳ này cho con nhỏ đó chết chắc.

Dừng xe trước nhà con Hương, bọn tôi thấy nó ngồi xem tivi nên gọi ra, mà lúc đó cũng có ba mẹ nó ngồi cùng. Nhỏ Nhi vừa thấy con Hương, cổ tình lớn tiếng để ba má nó trong nhà nghe thấy.

- Ê Hương, lâu quá không gặp bag khỏe không, dạo này nghe nói bà đang có bầu hả, em bé khỏe không?

Con Hương nghe nhỏ nói vậy, tay chân lúng túng chạy nhanh ra chỗ nhỏ.

- Đang bầu không được chạy, em bé đau đó.
- Nói gì vậy, tự nhiên nói người khác bầu bi là sao ?
- Chứ không phải bà đang có em bé 3 tháng rồi hả ?

Trong nhà mẹ nàng Hương đi ra, nhìn nàng ấy rồi nhìn nhỏ Nhi.

- Con nói bé Nhi đang có bầu là sao ?
- Cô chưa biết hả, Hương có thai 3 tháng rồi đó. Chúc mừng cô sắp được làm bà ngoại.

Tôi mặc cười lăm, ngồi trên xe nhìn mẹ nàng ấy, tôi chiêm vào thêm câu.

- Con hoang đó cô ơi.

Nói xong tôi mới nghĩ lại, mình nói con người ta là con hoang vậy con tôi có phải con hoang không đây. Hiện tại ba nó không biết tới sự tồn tại của nó thì chẳng phải là con hoang sao.

Mẹ nàng ấy giận đỏ mặt, lôi nàng vào nhà la làng la xóm lên, tôi cũng thấy những người xung quanh cũng bắt đầu chạy tới xem.

Tôi đi vào đứng ngay cửa nhìn vào, tôi thấy con nhỏ Hương khóc, rồi bị ba nó tát cho một phát ngã xuống sàn, ba nó như tức điên lên rồi ấy. Nhỏ Nhi thấy vậy chạy lại can ông đang nổi điên, ông chửi luôn nhỏ Nhi.

- Mày là đứa nào, mày dụ dỗ con Hương ra vậy còn tới đây.

- Chú nói cho cẩn thận, con tốt bụng tới nói cho nhà chưa biết còn nói con đây dụ dỗ, dụ dỗ ai ?

- Mày nói coi cái thai đó là của thằng nào ?

- Làm sao con biết, hỏi em ấy kia kia.

Tám con mắt trong nhà nhìn về phía con Hương, nhỏ lại mặt dày nói là đứa bé đó của Yong. Ba mẹ nó càng tức thêm nữa.

- Con ơi là con, tao cho mày ăn học mà mới mười mấy tuổi đầu đã cặp kê mấy đứa không ra gì rồi bầu bì, mày biết cái thằng đó là cái thằng không ra gì không hả con ?

Tôi không biết tên Yong ấy trước ăn chơi ra sao mà tới nỗi người lớn nghe tên hấn là nói 'thằng không ra gì'. Sau này hỏi sau cũng được mà. Nhỏ Nhi nhìn tôi với con mắt hiếu kỳ, tôi nhún vai ý không biết, nhỏ cụp mắt chề môi. Nhỏ Nhi lên tiếng.

- Ăn bậy không nói bậy, đứa bé đó 3 tháng chứ không phải gần 2 tháng, cũng không phải của Yong.

Ba mẹ nàng trừng mắt nhìn nhỏ Nhi, ba nàng đưa tay tính tát nhỏ mà bị nhỏ chặn lại. Tôi bước lên trước mặt ông nói.

- Cho chú biết, con không thích xen vào chuyện gia đình chú, 2 đứa con tới đây chỉ để cảnh cáo con gái chú.

Nói xong tôi mới nghĩ lại, mình nói con người ta là con hoang vậy con tôi có phải con hoang không đây. Hiện tại ba nó không biết tới sự tồn tại của nó thì chẳng phải là con hoang sao.

Mẹ nàng ấy giận đỏ mặt, lôi nàng vào nhà la làng la xóm lên, tôi cũng thấy những người xung quanh cũng bắt đầu chạy tới xem.

Tôi đi vào đứng ngay cửa nhìn vào, tôi thấy con nhỏ Hương khóc, rồi bị ba nó tát cho một phát ngã xuống sàn, ba nó như tức điên lên rồi ấy. Nhỏ Nhi thấy vậy chạy lại can ông đang nổi điên, ông chửi luôn nhỏ Nhi.

- Mày là đứa nào, mày dụ dỗ con Hương ra vậy còn tới đây.

- Chú nói cho cẩn thận, con tốt bụng tới nói cho nhà chưa biết còn nói con đây dụ dỗ, dụ dỗ ai ?

- Mày nói coi cái thai đó là của thằng nào ?

- Làm sao con biết, hỏi em ấy kia kia.

Tám con mắt trong nhà nhìn về phía con Hương, nhỏ lại mặt dày nói là đứa bé đó của Yong. Ba mẹ nó càng tức thêm nữa.

- Con ơi là con, tao cho mày ăn học mà mới mười mấy tuổi đầu đã cặp kê mấy đứa không ra gì rồi bầu bì, mày biết cái thằng đó là cái thằng không ra gì không hả con ?

Tôi không biết tên Yong ấy trước ăn chơi ra sao mà tới nỗi người lớn nghe tên hấn là nói 'thằng không ra gì'. Sau này hỏi sau cũng được mà. Nhỏ Nhi nhìn tôi với con mắt hiếu kỳ, tôi nhún vai ý không biết, nhỏ cụp mắt chề môi. Nhỏ Nhi lên tiếng.

- Ăn bậy không nói bậy, đứa bé đó 3 tháng chứ không phải gần 2 tháng, cũng không phải của Yong.

Ba mẹ nàng trừng mắt nhìn nhỏ Nhi, ba nàng đưa tay tính tát nhỏ mà bị nhỏ chặn lại. Tôi bước lên trước mặt ông nói.

- Cho chú biết, con không thích xen vào chuyện gia đình chú, 2 đứa con tới đây chỉ để cảnh cáo con gái chú đừng có chơi trai bậy bạ rồi bắt người vô tội chịu trách nhiệm. Bọn này mà thấy con gái chú gặp Yong nữa thì đừng mong có chỗ sống trên mảnh đất này.

Tôi chưa bao giờ hăm dọa ai cả, đây là lần đầu tiên mà đối tượng lại là người lớn tuổi. Dùng quyền lực để cảnh cáo người khác, đây cũng là lần đầu tiên nhưng cái quyền lực đó là dựa vào nhỏ Nhi mà nói thôi, chứ gia đình tôi làm gì được như thế.

Nói xong tôi với nhỏ Nhi đi về, sau mới nghe được tin tác giả cái thai ấy là thằng nào tên Lâm ở bên Bùi Môn, làm nàg có bầu rồi bỏ trốn mất tiêu. Đúng là đời con gái, khôn ba năm đại một giờ. Chẳng biết tin vào ai.

Trên đường về, nhỏ chở tôi, hai đứa cười như điên ngoài đường, rồi đi ăn vặt, đi vòng thành phố chơi tới 10 giờ mới về. Rất vui, nhưng khi về nhà lại cảm giác cô đơn một mình.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Gia Đạt

Ngày 8 tháng 12, I Wonder...

Hôm nay là sinh nhật của Gia Đạt. Tối qua lúc về tôi lên facebook, thấy Gia Đạt để mess lại cho tôi kêu tôi onl thì trả lời ảnh, tôi trả lời thì ảnh nói mời tôi đi sinh nhật. Tôi cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho nhỏ Nhi biết thì nhỏ Nhi nói là cũng được mời.

.....

Đạo gần đây, sáng ra cửa nhà không còn thấy hán chạy ngang nữa, mà trưa nào học xong cũng thấy cái cô gái búp bê đỏ với bé con ngồi trong xe hơi đợi hán.

Chắc con nhà giàu chó gì nữa, có xe hơi là biết rồi. Mà vẫn chưa biết nhà hán ra sao, chắc ba má làm ăn được nên nhà dư dả mà mua xe hơi ấy chứ.

Tối trường tôi đi công sau vào thì gặp Yong đang ngồi trong căn-tin với Thiên Long và Minh Khang, nói chuyện gì vui lắm. Thấy tôi thì Yong gọi lại, tôi nhìn quanh thì có một vài ánh mắt khinh bỉ nhìn theo. Mà thôi kệ, từ lúc tôi tát hán tới giờ thì có khi nào mà không như vậy, im lặng cho thân mình yên bình.

- Kêu gì ?

- Tối nay có đi sinh nhật Đạt không?

- Không biết.

- Sao không biết ?

- Không có xe.

Trời ạ, ở cái đại thế giới này ai mà không biết tôi có chiếc xe ở nhà mà mấy ngày trước còn lòi ra chạy vậy mà nay nói không có xe, con nít 3 tuổi còn không lừa được chứ nói chị bọn 17 tuổi này.

Hán nheo mắt nhìn tôi, tôi làm động tác y hệt nhìn lại hán, hán mới nói tiếp.

- Ý muốn có người chở chứ gì?

- Đầu mượn.

- Tôi để thằng Yong qua rước cho.- Minh Khang nói

- Đúng rồi, tôi để Yong rước, 2 thằng đây đi chung rồi nó đi mình buồn lắm.- Thiên Long nói

- Đẹp.

- Không thích hả ?

- Con Hương.... giải quyết xong rồi đừng dây vào nó nữa, còn dây vago thì tự giải quyết lấy.

- Thật hả ?

- Ủ.

Tôi đáp gọn một chữ rồi bỏ đi luôn. Đừng nói là bọn này muốn ghép tôi với Yong với nhau đấy nhé. Giời...ạ, may mà đánh trống lảng, chứ mơ đi bà đây mới chịu nhá.

Tiết đầu hôm nay là môn sinh. Đang ngồi ngẩn ra, mắt thì nhìn chăm chăm vào bảng, mà trên bảng đâu có ghi chữ nào. Vì sắp thi nên khảo bài không à, lâu lâu có gì mới mẻ thì ghi lại.

Tôi bị gọi đứng lên, cô kiểm tra tập thì trong tập đâu có ghi bài gì cả tháng nay đâu, mà đề cương cũng mất tích đâu không thấy. Rồi bà cô hỏi.

- Trả lời cô biết, thế nào được gọi là Gen di truyền ?

Tôi đứng yên luôn, nhớ là đầu năm giờ mình có học cái quái gì liên quan tới Gen di truyền gì gì đâu. Bà tính phạt tôi thì phải. Tôi mở miệng trả lời.

- Gen di truyền là di chuyển từ ba qua mẹ rồi từ mẹ truyền cho con.

Haha... cả lớp cười rần lên, tôi cũng không nhịn được cười nên cũng cười theo, bà cô bả gõ bàn chỉ lớp im lặng, nói.

- Em đang đùa giáo viên hả ?

- Em đâu có đùa... tại cô hỏi câu không liên quan đến bài học thì trả lời sao ?

- Em cũng biết hả, vậy cô hỏi câu trong bài, trả lời không được là ăn đòn.

- Hoy cô, lớn rồi ăn đòn ngại lắm.

- Cho cô biết, vai trò của nước trong tế bào.

Có học bài đâu mà biết hả bà thím, vai trò của nước là để giải khát có vậy cũng hỏi, tế bào cũng khát nước nên cơ thể khát nước, uống nước sẽ hết khát, vậy vai trò của nước trong tế bào là để giải khát chứ gì nữa =)))))) Tôi muốn trả lời như vậy lắm nhưng mà.... tình hình không cho phép.

- Thưa cô, vai trò của nước đối với tế bào là thành phần cấu tạo và dung môi hoà tan và vận chuyển các chất cần cho hoạt động sống của tế bào; là môi trường và nguồn nguyên liệu cho các phản ứng sinh lý, sinh hoá của tế bào; tham gia điều hoà, trao đổi nhiệt của tế bào và cơ thể...

Đang bị đơ vì câu hỏi thì có đứa ngồi phía trước đưa cái đề cương lên, chỉ tay vào phần bà cô hỏi vậy là chỉ cần nhìn vào đó mà đọc. Cũng may mắt tôi còn rõ chứ không cận haha....

- Tốt, tưởng em không học bài, vậy cô có câu hỏi vui cho em, trả lời được thì cô cộng 1 điểm vào bài kiểm tra 1 tiết cho em.

- Hỏi gì nữa cô ?

- Ví dụ thực tế luôn, khi cắt một quả cà chua, có nước trong quả cà chua chảy ra, đó gọi là gì ?

- Dạ.... là nước của trái cà chua đúng không cô.

Lớp lại cười lên, cô thì đơ ra vì câu trả lời của tôi. Mà tôi nghĩ đúng rồi còn gì, cô nói thực tế chứ có hỏi đó là chất dịch gì gì đâu.

Cô thờ dài quay đi, không nói gì. Học sinh càng ngày càng bá đạo =))))))

.....

Học xong 4 tiết, tiết cuối cùng là môn GDCD. Quá dễ rồi, cũng là khảo bài, tuy không học bài nhưng lúc gọi lên khảo bài thì cứ suy từ thực tế ra mà nói thôi.

Nói thật, học hành chán lắm, chuyện đi học sẽ thú vị hơn nếu trong bài học hằng ngày luôn áp dụng theo thực tế của xã hội thay đổi mỗi ngày thì lúc học sẽ dễ nhớ bài hơn nhiều, thậm chí về nhà không học bài cũng nhớ như in. Ngày nào cũng đống bài vở vô vị nhạt nhẽo, ai mà muốn đi học nếu không bị ép buộc chứ.

Học cũng như ăn cơm thôi, chẳng qua ăn cơm là có đồ ăn nên cảm thấy ngon lạ, nhớ mãi mùi vị của nó. Còn học hành thì nuốt chữ, chữ là cơm trắng mà chẳng có đồ ăn thì chẳng khác nào ăn cơm không, vô vị. Đó là lý do tại sao các bạn cảm thấy chán nản khi vào học. Tôi thì chỉ thích đến trường chơi thôi.

.....

Hết giờ học, tôi ra đang ra cổng trường thì gặp hấn. Hấn thấy tôi mà như gặp ma ấy, bình thường 1 bước của hấn bằng một bước của tôi, vậy mà ngay lúc này một bước của hấn bằng 3 bước của tôi. Đứng hơn là đang tránh tôi thì có, hoặc không vì cái mặt hấn đang vui lắm.

Ra ngoài cổng trường thì tôi thấy hấn chạy qua bên kia đường, chỗ đó có đậu chiếc BMW màu trắng. Một cô gái ngồi ghế sau trong xe bước ra, ôm chầm lấy hấn.

Cô gái đó nhìn.... nói thế nào ta.... nói chung là cô ấy không xinh... vì cô ấy quá xinh đi. Cô ấy lùn hơn hấn chút xíu, nhưng có điều là... cô gái đấy nhìn giống giống hấn. Chỉ giống ở cái mũi và cái nét mặt tựa tựa nhau chứ không hoàn toàn giống như sinh đôi.

Chắc là người nhà hắc. Mà kệ đi, liên quan gì mình đâu. Nhiều chuyện làm gì, về nhà đánh một giấc tới chiều không sướng sao mà phải lo chuyện bao đồng. Minh bắt đầu nhiều chuyện giống nhỏ Nhi khi nào vậy trời. Tôi tự hỏi...

Tôi đi bộ về nhà, trời nắng muốn chảy mồ hôi luôn chứ, vậy mà tôi còn phải mặc cái áo khoác dày, đội nón đeo khẩu trang. Haha... y chang ninja luôn.

Hôm nay thứ bảy, chiều không có học phụ đạo. Trưa ăn cơm tự nấu xong ngủ tới 5 rưỡi chiều thì nhỏ Nhi với tên Phát bồ nhỏ ngoài cửa bấm chuông đập cửa um sùm lên, tôi mất nhắm mắt mở đi ra mở cửa.

- Nhìn em giống ma quá Bum ơi- tên Phát nói

- Mày ở nhà một mình, hồi trước mày sợ ma chứ giờ ma thấy mày nó còn xách dép bỏ chạy đó.- nhỏ Nhi nói

- Tao ngủ mới dậy, qua chi vậy ?

- Không đi sinh nhật thằng Đạt hả?

- Máy giờ rồi ?

- Năm rưỡi, tắt đi nhìn mày thấy ghê quá.

Tôi vào nhà bật đèn lên, nhỏ Nhi ngoài cổng lại nghe nhỏ nói chuyện với ai đó, tôi thò đầu ra xem. Là tên Yong 'trát nhân', hắc qua đây làm gì ? Không lẽ đón tôi thiệt hả.

Nhỏ Nhi tự nhiên y như nhà nó, mở cửa cho tên Yong chạy xe vào, hắc chạy con Yamaha của Thiên Long. Nhỏ Nhi khóa cổng, hắc vào nhà trước, vừa thấy tôi hắc lùi lại mấy bước rồi la lên.

- Bum, em làm anh giật mình.

- Mắc gì ?

- Anh tưởng ma.

- Nghĩ sao vậy ba.

- Ra soi gương đi rồi biết.

Hắc kéo tôi vòng ra ngoài cửa kính, tôi nhìn mình trong đó còn giật mình.

Trưa học về tôi không thay áo dài ra mà mặc đi ngủ luôn, áo dài trắng, tóc xõa dài tới eo, tôi lại không để tóc mái mà chẻ ra 2 bên, tóc dài mà còn hơi rối vì nằm. Đúng chất của một con ma nữ tóc dài luôn. (Halloween qua lâu rồi=)))))

Nhìn đáng sợ quá, đi tắm, đi tắm nhanh, ngay và luôn. Hắc, tên Phát và nhỏ Nhi đợi tôi tắm có nửa tiếng mà tủ lạnh nhà đầy đồ ăn hôm bữa chị 2 về để sẵn cho tôi bây giờ thừa thớt hắc.

Tôi tắm xong thì cả bọn đi qua nhà Gia Đạt. Nhà Gia Đạt ở gần trường Đ, cũng khá giả lắm, nhà 3 tầng có xe hơi đậu trong nhà luôn. Thiên Long đã ở đó rồi, Long mở cửa cho chúng tôi rồi dẫn lên phòng.

Phòng Đạt ở lầu ba, leo lên mỗi chân chết được, thở muốn lòi bộ đồ lông ra luôn.

Trong phòng Đạt thì Minh Khang đang ngồi chơi game, còn Đạt thì đang vẽ vẽ cái gì đấy, nhìn là biết mẫu xăm rồi. Nhỏ Nhi lúc nào cũng ồn ào đầu tiên.

- Anh Đạt em chơi ipad được không ?

- Ủ, pass 0812.

- Anh cũng làm thợ xăm hả ?

- Ủ, em không vào trang facebook anh xem hả ?

- Chưa bao giờ, chừng nào mới đi vậy anh ?

- Đợi Khoa nữa là được.

- Anh cũng rủ anh Khoa hả ?

- Ủ, Khoa nói chờ vợ theo nữa.

Có vợ Anh Khoa, xem hình thì thấy xinh lắm mà không biết ở ngoài là người ra sao. Đợi chút là biết liền. Tên Phát ít nói cũng xen vào nhiều chuyện.

- Khoa cũng là thợ xăm đó, xăm đẹp lắm

- Đầu thấy trên người Khoa có hình xăm

- Bít lưng à, chứ tay chân thì không haha, mà giờ nó không xăm nữa, vì nhà vợ nó không muốn con mình quen mấy đứa xăm trổ nên cấm dữ lắm, nên nó bỏ nghề.

Lúc này thì việc xăm trổ vẫn đang là vấn đề nhức nhối của xã hội chứ không như 2014-2015 bây giờ. Vì người lớn giờ cổ hủ nên cấm cản lùm la, họ quan niệm rằng xăm chỉ có gang hồ xã hội đen mới làm thế thôi. Nhưng ngày nay tattoo được xem là một việc làm đẹp cho cơ thể và bình thường như không có gì. Đối với những người muốn vào nghề trong những năm 2014 trở xuống thì đó là một quãng đường khó khăn, muốn trải qua được thì phải được sự ủng hộ của gia đình hoặc phải vô cùng yêu nghề. Tôi cũng là thợ nên tôi hiểu cảm giác này.

Đợi tới gần 7 giờ thì Anh Khoa gọi điện nói đi trước rồi gửi địa chỉ quán ăn cho Khoa qua sau. Mọi người đồng ý, chào ba mẹ Gia Đạt rồi đi. Nhưng khi ra cửa thì Đạt bảo chạy qua Quận 12 rước thêm bạn, vậy là cả đám chạy về Quận 12.

Đường về nhà tôi, nhưng thay vì đi thẳng về nhà tôi thì bọn họ lại quẹo vào đường phía sau nhà tôi, chạy khoảng 200 mét thì dừng lại. Đạt bảo đứng ngoài đường đợi, Đạt chạy vào hẻm rước bạn.

Năm phút sau Đạt chở theo một người con gái, nhìn không đẹp như mấy em hotgirl nhưng rất dễ thương, da trắng bóc, mặt trắng hồng, mặt mũm mĩm mắt to còn đeo lens, mũi không cao nhưng đủ xài, môi đầy nhưng nhỏ, son màu đỏ. Khuôn mặt không phấn không kẻ mắt, chỉ quẹt chút son mà thấy xinh rồi. Nhìn như búp bê thật, tuy không bằng cô gái búp bê hay đi cùng hắn. Tôi không nghĩ gần nhà mình lại có cô gái dễ thương này.

Bạn này tên Minh Thảo, nhưng nhìn thì hình như bạn ấy không vui. Lúc Đạt dừng xe ngay chỗ chúng tôi, Thảo có nhìn chúng tôi rồi gật đầu ý chào. Nhưng ngộ là cái này nè, cứ thấy Đạt nắm tay Thảo không chịu buông, chỉ lúc bóp côn xe bên tay trái mới thả ra thôi.

Vậy là chúng tôi bắt đầu lên đường, Đạt chở Thảo, Long với Khang đi cùng nhau, nhỏ Nhi tắt nhiên với bỏ nó, còn tôi đi cùng tên Yong 'trát nhân' đáng ghét. Địa điểm đến là nhà hàng Đồng quê 3.

Trên đường đi tôi thấy ai cũng nói chuyện vui về đùa nhau lúc chạy xe. Trừ xe tôi và xe Đạt. Đạt thì vẫn chạy bằng một tay, tay trái nắm... à không phải gọi là giữ mới đúng, vì mỗi lần Đạt thả tay ra là Thảo lại rút tay về.

Tôi không biết 2 người đó là thế nào, nhưng hiện tại có người cũng đang muốn tôi ôm đây này.

- Ôm coi, anh lạnh.

- Kệ anh.

- Ôm đi, thấy tụi nó ôm kia.

- Kệ tụi nó.

- Ôm đi mà, chờ gái không ôm như chờ rom chờ rạ.

- Ý anh nói em là rom rạ đó hả ?

- Tay đâu ?

Hai tay tôi đang để trên đùi thì tay trái hắn vòng ra sau túm được tay tôi, kéo ra phía trước ôm hắn. Body đã lắm, không 6 múi nhưng mà bụng rắn chắc lắm, thế là lúc này muốn luồn tay còn lại ra ôm hắn luôn, nhưng mà làm vậy người ta coi mình ra gì =)))))) vì em là con gái mà.

- Buông ra đi, kỳ quá.

- Im coi, đừng giống Đạt, vậy mới kỳ.

- Mắc gì kỳ ?

- Cứ giữ tay Thảo hoài không buông kia, chạy vậy có ngày đụng xe chết.

- Chứ không phải đang ôm hả ?

- Đạt thương nhỏ đó lắm, lúc đầu 2 đứa lúc nào gặp cũng cười vui vẻ, nhìn GATO phết, quen gần 3 năm rồi đó.

- Giờ hết thương rồi hả?

- Hai đứa còn thương nhau lắm, mà từ ngày Đạt dẫn nhỏ về nhà giới thiệu cho ba mẹ thì 1 tuần sau nhỏ cứ mặt lạnh như tiền vậy đó, không còn nụ cười khi gặp nhau.

- Sao vậy?
- Ba mẹ thằng Đạt chê nhỏ Thảo nhà nghèo.
- Kỳ cục, nghèo thì sao.
- Tội nhỏ Thảo thôi, ba mẹ Đạt làm khó nhỏ hoài, ý có tiền có tiếng nên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: "Cổ"; Lạnh Lùng

Sau khi nghe hẳn kể về chuyện tình cảm của Gia Đạt thì thấy tội hai người đó lắm. Đạt khái là vậy nè.

Thảo là con nhà nghèo, ba làm thợ hồ, mẹ làm công nhân bình thường, còn có chị hai cũng đi làm công nhân. Gia đình không có ai có học thức 9/12 cả. Chưa biết nhà cửa ra sao, Thảo lớn hơn tôi 1 tuổi, nghỉ học từ năm lớp 8 vì không có tiền đóng học phí.

Rồi trong một lần Thảo đi làm ở bên chợ củ cải thì gặp tụi hán đang thử xe mới độ lại, rồi Đạt bị tụi nào chơi xấu đạp té xe, Thảo tưởng Đạt bị người ta đụng rồi bỏ chạy nên chạy lại đỡ Gia Đạt. Sau này nghe kể lại, là lúc này Thảo nhìn Đạt tay chân chảy máu lum la, cái mặt Thảo thì tái mét vì nhìn thấy máu. Thảo cứ quay qua quay lại vì không biết phải làm sao, giúp người như giết người, tay đụng vào chỗ chảy máu rồi còn hỏi "Anh có sao không, chết chưa ?" (ngây thơ vãi =)).

Tay Thảo dính đầy máu của Gia Đạt, mà lúc loay hoay thì tay dính máu chạm vào mặt vậy là cái mặt dính đầy máu. Mắt thì rung rung nước vì sợ thấy người chết.

Đạt ngồi dậy, cười cười rồi đưa tay lau máu trên mặt Thảo. Vậy là từ đó 2 người quen nhau. Cảm động như phim Hàn Quốc luôn.

Nhiều lần Đạt dẫn Thảo về nhà chơi nhưng không chính thức. Quen nhau được một năm, Gia Đạt chính thức đưa Thảo về nhà ra mắt ba mẹ, vậy mà ai ngờ ba mẹ Gia Đạt không chấp nhận Thảo vì phân biệt giai cấp kẻ giàu người nghèo.

Nhiều lần Gia Đạt đòi dẫn Minh Thảo đi, sống tự lập. Nhưng đời đâu như mơ. Mẹ Đạt tìm Minh Thảo nói phải chia tay Đạt nếu không sẽ cho Gia Đạt đi nước ngoài. (2 người này như phim hàn thiệt chứ)

Từ lúc đó Thảo cứ buồn như vậy, cũng đâu trách ba mẹ được. Con người sinh ra làm gì có quyền được lựa chọn cha mẹ. Bọn họ chẳng qua là đầu thai tốt hơn người khác một chút thôi mà lại tưởng mình là vua là chúa, không thích người như vậy tạo nên. Ếch ngồi đáy giếng.

Rồi Thảo chia tay Đạt, vì muốn được nhìn thấy Đạt nên mới chia tay. Đạt không chấp nhận điều đó, biết gia đình làm áp lực cho Thảo nên mới vậy. Vậy là Gia Đạt đòi có con với Thảo, nhưng Thảo không đồng ý. Rồi dẫn hai người ít gặp vì sợ Đạt muốn có con mà kiểm không được.

Nhà Thảo biết chuyện của Thảo nhưng không thể làm gì vì nhà người ta giàu có quyền lực, chỉ biết khuyên Thảo hãy làm những gì mà mình cho là thoải mái. Rồi gia đình Thảo giữ Thảo ở trong nhà từ lúc đó tới giờ vì sợ nhà bên đó làm hại Thảo.

Từ đó ý chí sống của Thảo không còn, chỉ muốn chết vì nếu chết gia đình đỡ gánh nặng là mình và không cần phải đau khổ vì yêu như không yêu nữa. Nhưng mọi chuyện không dễ, từ từ tôi sẽ cho các bác biết lý do.

Đạt thì vẫn hay ghé thăm Thảo, mua đồ ăn quần áo rồi lum la cho Thảo, chỉ cần Đạt thấy cái gì đẹp hay phù hợp với Thảo là mua, dù Thảo không cần. (ở nhà không có đi đâu đâu cần chi =)))

Cứ vậy tới giờ là gần 2 năm rồi. Hai người vẫn yêu nhau, nhưng ở giữa luôn có một bức tường vô hình chia cách họ. Đúng là con gái, hồng nhan thì bạc phận.

.....

Quay lại với tôi. Từ nhà tôi sang quán Đồng quê 3 là cỡ 30 phút tính luôn đường đông xe, mà cái bọn này chạy xe như ăn cướp nên thời gian rút lại chắc còn cỡ 15 phút.

Bọn tôi chạy rất nhanh, vậy mà này giờ tôi để ý Gia Đạt vẫn giữ tay Minh Thảo dù có đang chạy nhanh để đuổi kịp bọn tôi.

Tới quán ăn, bọn tôi đã thấy Anh Khoa đứng trước cổng đợi với vợ anh, chị ấy tên Ngọc Trâm, lớn tuổi hơn Anh Khoa luôn đấy, chị ấy 19 tuổi. Nhìn xinh lắm, bạn trai không xấu, bạn gái đương nhiên phải đẹp rồi, đẹp theo kiểu con lai ấy à, nhưng 100% là người việt gốc việt sinh ra ở nước việt ba mẹ người việt luôn.

Cả bọn vào trong gửi xe, rồi lúc ra tôi và hân đi phía sau Đạt và Thảo. Nghe được hai người đó nói chuyện, đúng hơn là Gia Đạt nói chuyện còn Minh Thảo chỉ biết gật rồi lắc. Nhìn mà tôi, một cô gái luôn cười nói mà giờ cả mở miệng nói nhẹ một tiếng cũng không. Gia Đạt tuy cười nói nhưng lại thấy rõ là nụ cười gượng gạo. Rồi Đạt lấy dây chun trong túi xách của Thảo ra, thắt bím phía sau cho Thảo. Tôi quay qua hỏi hân.

- Biết thắt bím không ?

- Không.

Đáp gọn dễ sợ, không biết thôi. Ai mượn thắt đâu. Xíaaaaa....

Ngồi vào bàn, cả bọn gọi món. Rau muống xào, cơm chiên hải sản, lẩu thái, bia và vài lon sting. Giữ bụng còn đi tăng 2.

Bỗng Thiên Long với Minh Khang đi ra ngoài cửa mà không nói gì. Bọn tôi cũng mặc kệ, lo ăn uống tiếp. Tôi thì ăn không được nhiều vì không muốn ăn chút nào, bước vào trong này ngồi nghĩ thôi không chịu nổi rồi, ăn sao zô nữa mà ăn.

Nhìn qua Minh Thảo vẫn ngồi im như tượng, mặt vẫn không có gì thay đổi. Đạt vẫn gấp thức ăn cho Thảo, Thảo ăn rồi lại ngồi im. Đạt thấy vậy mà chu đáo gớm.

Nhỏ Nhi với tên Phát thì ngồi ăn tỉnh bơ, ta nói gì nói ăn là ăn à. Còn Anh Khoa với vợ cũng ngọt ngào lắm nha, chồng gấp vợ ăn, vợ gấp chồng ăn.

Một lát sau tới món lẩu thì Thiên Long với Minh Khang về xách theo cái bánh kem, bánh nhỏ lớp ngoài phủ sôcôla đen thui hết mặt bánh, trên đó ghi "HPBD Yong Mặt Lừa".

Tôi tiết mục mời bia, mấy anh nhà ta 2 3 dzô liên tục rồi bắt con gái uống, nhỏ Nhi thì bị bỏ không cho uống, vậy là bỏ phải uống dùm hết ly. Tới lượt tôi.... tên Yong đó không thêm căn cứ để mặc tôi uống, được nửa ly thì chịu hết nổi. Rồi tới lượt Minh Thảo, Gia Đạt nhất quyết không cho Thảo uống, mọi người biết đưng đến Thảo là anh Đạt cho nhà sáng 'đèn' đêm nay luôn.

Trời ạ, tôi thấy trời đất hơi gập ghềnh rồi đấy, bước thừa bước thiếu xem té lòi bản họg, may mà có Yong đỡ, không, té là què lắm, chỗ đông người mà.

Ăn uống xong taeng hai là đi karaoke, nhưng chỉ có 6 người đi thôi. Nhi Nhi với bỏ nhỏ bị bạn bè tên Phát gọi đi, tất nhiên Anh Khoa cũng vậy.

Tôi đòi về nhà vì cảm giác như mình đang say rồi nhưng hân không chịu về, còn nói đi chơi ghét nhất đòi về. Biết là vậy nhưng đang thấy... phê phê sao chơi bởi nổi nữa mà chơi.

6 đứa tới Karaoke Nice, vào phòng lại gọi thêm bia với nước suối. Mà khổ là có 1 chai nước suối à, mà chai đó của Thảo rồi. Hiểu số phận mình phải uống bia luôn. Hết cách, vờ như đang sắp say lại uống thêm một hai ly rồi nằm vật ra giả say bí ti không biết trời trăng mây gió gì thôi.

Đến 11 giờ, tính tiền xong về. Lúc ra về, người đỡ tôi là Yong. Tôi mở mắt ra nhìn xung quanh thì thấy Đạt say mèm, đi cũng không nổi. Chỉ ngồi ôm Thảo, mặt úp xuống vai Thảo. Thảo cứ đưa tay vuốt lưng Đạt.

Ra lấy xe, bọn họ chia nhau ra chở về. Hân chở tôi về, Long chở Đạt vì nhà bọn này gần nhau, còn Khang chở Thảo về vì nhà Khang gần nhà tôi.

.....

Cả buổi tôi chỉ nhìn Thảo chứ không dám nói chuyện. Muốn bắt chuyện mà chả biết nói gì, thôi thì im cho rồi. Lúc về, ngồi trên xe chạy song với Khang tôi ôm Yong dựa vào lưng hân. Tôi quay qua bên hướng Thảo, tôi thấy Thảo khóc. Mà lúc này, lens Thảo đã tháo, môi không còn son nữa, mặt mộc hiện ra. Cũng không khác khi này, nước mắt của 'Cỏ' đại, cỏ đại tuy mạnh mẽ trước gió đến mấy thì khi bị giẫm lên cũng biết đau mà 'khóc' thôi.

.....

'Cỏ' trong tiếng hán có nghĩa là Thảo

'Trát nhân' theo tiếng hán có nghĩa là Chết Yếu, đọc đúng là 'Nhân trát' nhưng mình thích trát nhân hơn.

Yong = đi ; Trát nhân = chết yếu ; => Yong 'trát nhân' = đi chết yếu =))))

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Phát Hiện

Ngày 9 tháng 12, mưa đêm.

Tôi nhà, hần lục trong túi xách tôi, lục cái chìa khoá mở cửa vào nhà.

Lúc này đột nhiên dạ dày cồn cào khó chịu, tay chân giảm nhiệt độ, trong người mọi tế bào như được ủ nước đá, lạnh tận xương tủy. Tôi cảm thấy muốn ói, chạy tới thùng rác ói nhanh. Hần dắt xe vào nhà xing đi ra, thấy tôi đang ói thì ngồi xuống vuốt nhẹ lưng cho tôi.

Đỡ tôi vào nhà, ngồi trên sofa đợi hần khoá cửa ngoài rồi dắt xe vào nhà luôn. Trời, hần tính ngủ lại đây hả ?

- Làm gì vậy, cho xe vào nhà chi ?

- Chăm sóc em, say mà ở một mình không được.

- Lo gì chứ.

- Ngoan nghe lời anh thương.

Trời... làm như tôi là em bé mà dụ kiểu đó. Mà lúc đó, tôi lại bị hần dụ một cách dễ dàng. Tôi đứng dậy nhưng loạn chân, bước trượt cạnh bàn ngã xuống ghế sofa.

Hần đi tới đỡ tôi dậy, điều lên phòng. Tôi chỉ phòng tôi ở lầu trên cùng phía tay trái. Hần cũng điều lên tận phòng, tôi ngã người ra giường, hần đẩy tôi sát vào trong tường rồi đắp chăn lại cho tôi. Hần lấy khăn giấy lau mồ hôi cho tôi.

Tôi cứ nhắm mắt, không dám mở mắt ra. Vì trong phòng đóng cửa kín mít, mà nhà cũng không có người lỡ hần làm gì tôi thì sao.

Hần lau rồi đi ra ngoài, hồi lâu lên thì nghe mùi mì gói, tôi chịu không nổi cái mùi đó mà ngồi dậy, chạy ra toilet nôn.

Khó quá, baby cứ hành tôi mãi. Trở lại phòng thì tôi thấy hần đang ngồi onl facebook, người thì mặc mỗi cái quần khaki đỏ ban này, thắt lưng cũng đã tháo ra vứt trên giường cùng với áo thun trắng.

Ngoài trời đột nhiên nổi sấm chớp, gió lạnh mang theo hơi mưa thổi vào phòng lạnh buốt. Tôi đóng cửa phòng.

Căng thẳng, tôi bước lại giường cầm áo với thắt lưng mở tủ móc vào. Áo hần thoảng mùi nước xả hay mùi của hần không biết, nhưng thơm lắm.

- Sao không?

- Không, đừng mang đồ ăn vào đây nữa.

- Ừ. Ngủ đi.

- Ừm.

Tôi mở máy lạnh rồi leo lên giường nằm, nằm sát vào góc tường chụm mền kín mít. Hần bụng to mồm ra ngoài rồi hồi trở vào với bình sữa. Hần tắt đèn, ngồi onl facebook tiếp.

Tôi quên một điều là, giấy khám thai lần trước của tôi cũng đang xếp 4 để dưới bàn phím.

Tôi cứ nằm im như vậy, không động tĩnh, không tiếng ồn, chỉ có âm thanh thở đều của tôi. Điện thoại hần đặt trên bàn rung lên.

- Chị Han, em không về chị ngủ đi không cần đợi.

- ...

- Ừm, em ngủ nhà bạn.

- ...

- Bạn ở bên gần trường.

- ...

- Không phải Khang.

- ...

- Biết rồi.

Hần tắt điện thoại, trong không gian im lặng tôi nghe rõ tiếng thở dài của hần. Bỗng một bên nệm lún xuống. Có một bàn tay đặt xuống bụng.

- Ngủ chưa ?

Căng thẳng muốn đứt luôn dây thần kinh căng thẳng. Hấn định làm gì ? Có phải là... mà sao tôi không cử động nổi nữa vậy nè, tay chân mềm nhũn ra luôn rồi. Tôi không trả lời, cứ nằm yên giả vờ đã ngủ ngon giấc.

Tôi không trả lời. Hấn tự độc thoại một mình luôn chứ.

- Bum... không biết cảm giác của anh đối với em là gì nữa. Anh sợ nếu nói suy nghĩ của mình cho em biết, mình không còn là bạn nữa. Nếu em biết anh chỉ là thằng tồi thì em có muốn ở bên anh không ? Em có cảm giác gì với anh không? Không biết tại sao lúc đó anh làm vậy, anh... lợi dụng lúc em say làm chuyện đó. Anh kìm không được, vì anh lúc đó không say.

Trời ạ, hấn... làm chuyện đó vì không kìm được chứ không phải vì say xin mà không biết hành động của mình. Hấn gạt tôi sao ? Còn bao nhiêu điều hấn gạt tôi nữa đây? Lần nào tôi cũng im lặng xem như không biết gì, vậy mà ngay cả lần đầu của tôi hấn cũng cướp lấy. Đúng là tên tồi, tồi hơn cả chữ tồi đây chứ.

Tôi cảm thấy mình như con lừa ấy. Ngày hôm nay có phải là do trời tội nghiệp tôi vì đã bị lừa trắng trợn nên đã để mọi chuyện ra như vậy không ? Tôi vờ ngủ để có thể nghe được điều hấn lừa gạt tôi.

Không ! Tôi không tin vào định mệnh, tất cả là do mình tự tạo ra thôi. Không phải do trời đất xếp đặt, cuộc sống con người do con người lựa chọn, tôi tuyệt đối không tin vào định mệnh gì cả.

- Rõ là anh không còn yêu Hương từ lâu mà sao khi đối diện với em anh lại biến không thành có, nếu em biết anh gạt em thì em có tha thứ cho anh không? Rõ là tụi thằng Long nhìn ra được anh có cảm giác với em mà mà anh cố chối, rõ là anh không muốn cho em biết chuyện của Hương mà lại làm em giải quyết dùm anh. Rõ là... anh yêu em từ khi nào mà cũng không biết...

Tôi... hấn... hấn đang nói gì vậy? Anh yêu em cơ á, OMG... nhớ sáng nay ngủ dậy mớ tai rồi mà sao còn nghe lầm ấy nhỉ. Haha... hoặc không, hấn đang tỏ tình hả. Sến vãi lúa =)))) Tôi xoay mặt lại phía lòng ngực hấn, giống như hấn là cái gối ôm tôi ôm vào, mặt úp vào ngực hấn. Hấn ôm tôi vào gọn trong lòng. Hối.

- Em... có thích anh không ?

- Ừm

Tôi trả lời, hấn giật mình. Hối lại.

- Chưa ngủ hả ?

- Ồn như vậy sao mà ngủ ?

- Em... nghe được gì rồi ?

- Vậy đó.

- Anh...

- Không có quá khứ sẽ không có tương lai, nếu bây giờ đã qua 12 giờ thì trước 12 giờ đã là ngày hôm qua, là quá khứ. Đừng nhìn lại.

- Anh xin lỗi.

- Vì cái gì ?

- Anh lừa em.

- Em biết có nhiều chuyện anh gạt em, nhưng chưa bao giờ nói ra.

- Tại sao ?

- Vì em cũng như anh, như nhau thôi.

- Ý gì ?

- Em sẽ xem như chưa nghe anh nói gì, đi qua phòng khác ngủ đi.

- Anh muốn ngủ đây.

- Không được, ra ngoài bên tay trái kế toilet có phòng cho khách ngủ đó đi.

- Anh ngủ đây, chỉ ngủ thôi, anh nằm ra ngoài là được chứ gì.

Hắn buông tôi ra, nằm sát ra ngoài mép giường. Tôi đặt cái gối ôm ngay giữa để hắn không làm càng. Mà giường của tôi ngang khoảng 1m5 thì phải, đủ mình tôi nằm thoải à. Lúc ngủ với nhỏ Nhi 2 đứa nằm sát nhau thì còn dư được chút chỗ.

Mọi thứ bắt đầu im lặng, tôi biết hắn khó xử. Biết thế lúc này không lên tiếng, xem như tôi không nghe tôi không biết tôi không thấy những gì anh đang lừa dối cho rồi.

Nhưng cũng không được, tôi không thể tự gạt bản thân mình được. Sáng hắn hỏi thì biết nói sao ? Nếu nói không nghe thì rõ là tôi đang dối mình, nếu tôi nghe thì rõ làm cho hắn khó xử rồi. Thôi kệ, ngủ đi sáng mai xem như không có gì là được rồi.

Ngoài cửa sổ, nước mưa đã tạt vào cửa chạy dọc xuống, là do cả mây cũng tội nghiệp tôi mà đổ mưa hay vì trên thế gian này còn có người còn đáng tội nghiệp hơn tôi ?

.....

Sáng hôm sau, mặt trời lên gần đỉnh ngọn cây cao, nhưng lại không có tí nắng nào vì trời vẫn còn đang âm u. Bên ngoài mặt đường còn trơn ướt vì cơn mưa đêm qua, và vẫn còn đang mưa lâm râm.

Tiếng gõ cửa phòng tôi vang lên, tôi mở mắt ra nhìn xung quanh rồi hỏi.

- Ai vậy ?

- Mở cửa cho chị mày nhanh coi.

Là chị 2 tôi, sao bà lại về đây ? Mà khoan... kể tôi hình như có 'vật thể lạ' gì đấy. Ban con mắt to hết cỡ, vì khi vừa ngược mặt lên thì cái bản mặt đang ngủ của hắn đập ngay vào mắt, tôi lập tức xô hắn ra.

Hắn còn đang say ke, ngồi dậy gãi đầu tính nói gì mà tôi lấy tay bịch miệng hắn lại, ra hiệu im lặng. Bên ngoài chị 2 thì đứng đập cửa phòng.

Làm sao đây làm sao đây ? Hắn ở ngay trong phòng tôi, giải thích sao đây. Kệ, mở cửa rồi tìm lý do sau. Dù sao cũng không trốn được.

Tôi ngồi dậy đi ra mở cửa. Cái định mệnh, thì ra tối qua hắn khóa cửa phòng nên bà chị tôi mới không vào được nên phải đập cửa.

- Gì đây ?

- Ai ở trong ?

- Bạn.

- Là thằng nào ?

- Sao biết con trai ?

- Chứ con gái đứa nào chạy ex ? Mày dẫn trai về nhà tao gọi méc mẹ nè.

Tôi cứng họng, mẹ mà biết chẳng khác nào tôi phải vào chùa ở. Bỗng hắn kéo cửa to ra, đứng trước mặt chị 2.

- Đừng méc, tối qua em uống hơi nhiều nên Bum đưa về đây vì không biết nhà em.

Á dù... tên này gan, còn say ke mà nói chuyện tỉnh như rùi á. Chị không nói gì nữa, vì chị nhận ra hắn là cái tên lúc trước đứng đợi tôi trước nhà. Tự nhiên nay tốt vậy, còn kêu 2 đứa đi chà răng rửa mặt. Xuống bà nấu canh chua cho ăn nữa chứ.

Tôi đưa bàn chải mới cho hắn, hắn vsen ở đây phòng tôi, tôi thì xuống lầu dưới. Xong xuôi hết, tôi xuống dưới bếp thì thấy cháu đang ngồi tập tô vẽ cái quái gì ấy, còn chị thì đang nấu canh chua.

Tự nhiên hôm nay tôi thèm canh chua, gặp chị còn nói nấu canh chua thiệt chua ăn mới ngon.

Thấy tôi, bé Na - cháu tôi chạy lại ôm chân tôi còn nói nhớ tôi nữa chứ. Bình thường ở nhà đụng cái là nó tránh xa mình cả trăm mét làm như mình bị nhiễm Ebola ấy, mà nay chạy lại ôm còn kêu nhớ hèn gì sáng giờ trời cứ âm u.

Hắn cũng trên lầu đi xuống, mặc mỗi cái quần tối qua giờ, mà tôi thích ngắm hắn lúc không mặc áo lấm, body đã gì đâu á haha... Chị 2 thấy hắn thì kêu 2 đứa lại bàn ngồi. Còn cháu tôi thấy hắn thì cứ dính như sam đó, lúc hai đứa ngồi bé Na cũng leo lên ngồi trên đùi hắn.

- Hai đứa đang quen nhau hả ?

- Không có.- tôi đáp

- Không mà ngủ chung, có làm gì chưa đó ?

- Không có.- tôi với hấn nói
- Hai đứa lo mà học đi, yêu thì yêu nhưng cũng phải lo học đó.
- Em biết rồi, nấu xong chưa tụi em đói.

Hình như chị hai tôi cũng chấp nhận tên Yong đó thì phải. Thế nên mới đổi tốt với hấn như vậy. Chúng tôi ăn trưa, ăn xong chị 2 với bé Na về nhà ngoại, hấn thì bị người nhà gọi về nên cũng về luôn. Còn lại mình tôi trong nhà, khóa cửa tắt đèn cẩn thận tôi vào phòng onl facebook rồi học bài cho hết thời gian ngày chủ nhật nhảm chán.

.....

Các bác ạ, mình xin phép không viết 2 tuần tới nha, vì trong 2 tuần đó ai cũng lo học bài để thi nên không có vụ việc chơi bởi gì hết á. Chap tiếp theo mình sẽ viết từ ngày thi xong nha.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Xả Street

Ngày 22 tháng 12, thi xong.

Dù mãi kinh sử suốt một tuần rồi thêm một tuần thi thố đã qua. Hôm nay là ngày thi cuối cùng và cũng đã thi xong. Cả trường được nghỉ tới thứ 4 đi học lại, chúng tôi bắt đầu ăn chơi trở lại.

Bây giờ là 4 giờ chiều, trời nắng chói nhưng không nóng. Quả là ngày đẹp trời để đi xả street.

Tôi lại phải đi bộ về, dạo này làm biếng đi bộ lắm, đi chút là thấy mệt rồi. Đi từ xa nhìn về phía nhà tôi đã thấy đám bọn hấn đứng đó rồi. Tôi đi từ từ tới, đứng trước mặt hấn.

- Bu đây chi ?
- Đi quẩy.
- Hết tiền.
- Thay đồ nhanh đi, tụi này đang chờ nè.

Tên Yong này tự nhiên đến vô duyên luôn chứ, chưa đợi trả lời trả vốn gì đã lấy chìa khoá trong tay tôi đi lại cắm vào ổ khoá để mở rồi đẩy tôi vào nhà.

15 phút sau tôi đi ra, cả bọn trở mắt nhìn tôi. Vì hôm nay tôi phá cách týt, bình thường thì theo phong cách dễ thương. Còn lúc này, nghe hấn nói đi quẩy nên tôi thấy thích nên mặc bộ đồ cây đen hơi bị chất.

Áo thun 3 lỗ ôm sát và khoác jacket, quần kaki cạp da và chân đi đôi boot cổ cao. Tóc xõa tём sang bên. Tất cả đều màu đen.

- Trời em đi chém lộn mướn hả mà nguyên cây đen vậy ?
- Không thích hả, vậy em vào thay đồ khác.
- Thôi thôi, anh thích mà. Đợi Đạt ra rồi đi.

Bình thường thì tôi thấy hấn với Thiên Long đi học bằng đạp điện, trưa thì ở lại nhà Khang để sạc điện cho xe rồi ăn ngủ đó luôn tới chiều về, nhìn anh nào cũng thư sinh phết. Vậy mà giờ nhìn đứa nào cũng như mấy đứa ăn chơi, anh nào cũng một con Yamaha còn phóng như ăn cướp gắp cớm trên đường.

Đúng lúc Gia Đạt chạy tới, chở theo Minh Thảo, hôm nay nhìn Thảo cũng dễ thương lắm, để nguyên cái mặt mộc luôn chói. Không son phấn, không lens không kẻ mắt. Mà mặc áo cạp với Đạt nữa, nhìn hai người này chẳng ai nghĩ là có vấn đề gì đâu.

Cả đám lên đường đi xả street, chúng tôi đi Trường Chinh uống trà sữa. Lúc nào cũng vậy, cứ lên xe bọn này phóng như ăn cướp. Cũng may tôi quen với mấy việc này rồi đây.

Nhỏ Nhi cũng thích chạy kiểu này lắm, vì nhỏ là người có quan niệm sống là "Con người chỉ có hai lựa chọn.", và tôi cũng như nhỏ bất cứ việc gì cũng chỉ

có hai lựa chọn, tùy hoàn cảnh thời cơ mà đưa ra lựa chọn, như ngay lúc này đây, hai lựa chọn đó là "Một sống hai chết".

- Ôm đi, không là té chết đó.
- Không ngán.
- Muốn chết hả ?
- Chưa biết.
- Muốn chết thì cũng phải chết trong tay anh.
- Mơ hả cưng?
- Thử đi rồi biết, em là người của anh, chết cũng phải trong tay anh.

Đâu ra ý này vậy trời, tôi là người của hần khi nào sao không nhớ nhỉ? Tên này bá đạo quá rồi, quá đáng luôn.

- Người của anh hồi nào ?
- Từ ngày đó đó.
- Êuuuu... kinh thế ?
- Haha... chắc anh yêu em mất rồi.
- Phê thuốc hả paaaaa?
- Lúc nào anh cũng nhớ em, nghĩ tới em, ăn cơm cũng nhớ, đi ngủ cũng mơ thấy em, đi đại ỉa cũng nhớ đến em, dẫm thu cũng nhớ đến em...haha.
- Sân đá hả ? mà dẫm thu là gì vậy?
- Là thủ dâm đó đồng chí Bum à...haha

Cái tên này bị gì thế nhỉ, tự nhiên nói mấy câu sến súa của thập niên 50 vậy trời nghe nổi da gà. Mà sao tự nhiên có thủ dâm cũng nhớ mình là sao ? Êuuuu oi, tên này là dâm tặc rồi, tránh ra càng xa càng tốt mới được. Mà tránh xa cũng không thể thay đổi được sự thật là... hần là cha thẳng bé haha...

Tôi đưa tay đánh vào đùi hần, hần lại đưa tay nắm tay tôi lại kéo vào ôm hần. Thích lắm nhưng mà phải giả bộ rút tay về.

- Buông ta tên dâm tặc.
- Anh không có !
- Không có thì em ế tới suốt đời hả haha.
- Không chê anh nghèo cưới anh nha.
- Điên hả cha nội ?
- Thì em nói ế tới già, anh sợ em ế tới già nên ra tay nghĩa hiệp còn bày đặt.
- Aaaaa, thấy ghét.
- Ghét thì ôm anh đi cho hết ghét.

Tôi vòng 2 tay qua ôm hần, im lặng vài phút rồi dựa cằm lên vai hần thả thả.

- Anh ơi em có baby 2 tháng rồi.
- Ghê vậy ? Đừng nói con anh nha.
- Con anh.
- Haha... vậy phải cưới gấp một chút mới được.

Nói thật vậy mà nhìn cái mặt hần qua gương hậu đang cười cười nữa chứ, biết ngay là không tin mà.

- Không tin hả ?

- Tin... muốn chết luôn á chứ.
- F**k, tin cái thằng nhỏ của anh ấy.
- Thằng nhỏ của anh ngủ rồi haha.

Tôi với hấn nói bấy suốt dọc đường ra tới Trường Chinh. Ra Trường Chinh thì nơi ngồi đã nhất vẫn là ống cống, hồi đó thì còn mà giờ tự nhiên nó đẹp mất tiêu rồi, ai từng đi Trường Chinh thì sẽ biết cảm giác khi ngồi trên ống cống hóng gió =(

Tôi gặp nhỏ Nhi với mấy đứa bạn cũ hồi cấp 2 ở đây. Tụi này đứa nào cũng đi đạp điện, nhìn ra chỗ để xe mà đạp điện xếp cả hàng, chắc thành club xe đạp điện được ấy chứ.

Trong đó có một thằng tên Chem, năm lớp 9 tôi thích tên đó, nhưng tên đó không chịu, Chem là hotboy trường C đó. Nhưng giờ tôi ngại gặp Chem lắm, sau lần đó tên này đi đâu cũng nói tôi cưa thằng chả mà bị đá, nhớ lại lúc đó quê thấy mẹ luôn.

Cả đám nhỏ Nhi với bạn cũ tôi điên lắm các bác ạ, 4 rưỡi chiều trời còn nắng chang chang mà leo lên ống cống ngồi ăn bánh tráng uống trà sữa rồi còn chụp hình tự sướng nữa chứ. Tụi bây điên chứ tao không có điên, tao ngồi dưới cho mát.

Bọn hấn cũng ngồi cùng tôi, có 2 đứa con gái mà 2 đứa ngồi 2 mép ngoài. Ngồi vậy nè, Thảo - Đạt; Long - Khang; hấn - tôi. Nhưng Long đi mua đồ ăn rồi, tôi nói thêm bánh tráng mỡ hành nên tên Yong bắt Thiên Long chạy qua trường Phan Bội Châu mua cho tôi. Bánh mỡ hành chỗ đó ngon bá cháy bù chết luôn haha.

Chem nhìn tôi cười, tôi cũng cười lại cho có lệ. Rồi Chem đi lại chỗ tôi.

- Lâu quá không gặp, đẹp ra.
- Khen hay chê ?
- Không dám chê.
- Ừ.
- Dạo này sao rồi ?
- Còn ngồi đây là biết chưa chết.

Tôi không thích nói chuyện với tên này chút nào, tôi biết Chem thích nhỏ Nhi nhưng mà nhỏ ghét cay đắng tên này luôn. Lúc tôi bị thằng chả từ chối, nhỏ Nhi quen Chem để trả thù cho tôi, tội Chem lúc đó lắm bị nhỏ quay như chong chóng ấy.

- Quen ai rồi ? hay còn thích Chem hả ? chịu thì Chem cho cơ hội nè.
- Sao phải chịu, hồi hận rồi hả ?
- Mắc gì, tui đẹp trai đâu thiếu gái.
- Bum đây thừa trai mà đeo cần.
- Ghê, mà mấy người này bạn Bum hả ?
- Ừm, bạn trường mới !
- Ai cũng đẹp, vậy bạn trai đâu ?
- Không có.

Tôi vừa nói không có là hấn nhảy vào.

- Ai nói không có, đây là bạn trai Bum nhá.
- Woaaa... bạn trai Bum đẹp trai quá kia, mướn người đóng phim hả tím ?

Cái thằng chó Chem chết tiệt, muốn động hòng nó ghê.

- Đẹp cái mặt đó đi Chem, Bum cảm thấy ngứa ngứa rồi đó.
- Ngứa thì làm gì Chem ? Đánh bầm dập hả ?

- Thích bị đòn à ?

Nói dứt câu tôi tát cho tên Chem này một bạt tai. Cả bọn trên ống cống thấy có đánh nhau nên kéo xuống, nhỏ Nhi đứng bên tôi cùng một số đứa muốn lấy lòng nhỏ, số còn lại thì đứng bên tên kia.

Hắn thấy tôi động tay chân, đứng lên kể tôi, Khang cũng đứng kể Yong.

- Muốn đánh hả ?

- Lên đi.

Tôi nói rồi đẩy Yong ra phía trước, tôi đứng ra sau Yong nắm vạt áo kéo kéo ý đỡ đòn dùm.

Chem vung tay muốn đánh vào bụng hắn nhưng bị hắn giữ tay lại rồi hắn vung tay còn lại lên đâm vào mặt tên Chem. Miệng Chem chảy máu. Hắn nói.

- Muốn nữa ?

- Thằng chó tao không đánh với mày, tao đánh với con Bum.

- Đánh con gái không nhục hả ?

- Haha... mày bỏ nó hả? bị nó tẩy não rồi à, con Bum mà là con gái thì tao chết lâu rồi.

Nghĩ sao nói tôi không phải con gái vậy. Lúc trước bị tôi với nhỏ Nhi đánh vì cái tội đi biểu riếu tôi nên giờ hóa điên rồi chứ gì. Tội thằng Chem quá, nhưng mà cũng kệ. Tôi nói.

- Mày mới là đứa mới đi rửa não đó, bị tao đánh chưa tồn hả ?

- Bum ơi chắc thằng Chem bị tao với mày đánh quá nên hóa điên rồi mà.- nhỏ Nhi nói

- Hai đứa mày muốn gì ?- Chem nói

Thằng chả sợ nhỏ Nhi lắm, nhỏ có tuyệt chiêu mà bất cứ thằng nào cũng sợ xanh mặt luôn haha. Mà thằng Chem đã bị thử chiêu đó rồi nên nghe nhỏ Nhi nói sợ quíu đít liền.

- Du-ba-ta-chi, tao chỉ muốn đánh con Bum, cho cái hẹn.

- Chem à, con Bum đây sao phải solo loại như mày, gà công nghiệp.

- Thứ 5 tuần sau ở võ đường, không tới không có tư cách bước vào đó thêm lần nào.

Tôi không trả lời quay lại chỗ ngồi, thằng Chem với đám bên nó ra lấy xe đi mất.

Trời ơi, nghĩ sao mà đánh đám vậy trời. Phát chán mấy trò này. Hắn thì tò mò, hỏi đủ điều.

- Đừng nói em ra cho thằng đó đánh nha.

- Có sao đâu.

- Em biết đánh nhau hả?

- Em biết mỗi chiêu mà bữa Nhi đánh thằng gì bên trường Đ à haha.

- Độc vãi, đừng đánh anh kiểu đó, để anh còn nổi dỗi tông đường nữa.

- Em nên làm vậy sớm hơn mới đúng.

Cả đám cười ha ha, lúc này nhỏ Nhi nhận được điện thoại của ai đó rồi đi về luôn. Đám bạn cũ cũng giải tán. Đúng lúc Thiên Long về với một đồng lương thực. Tôi ăn bánh trắng mỡ hành, tên Yong lại dành ăn với tôi, còn nói gì mà tiền anh mua anh được quyền ăn. Thấy ghét, con trai gì mà bủn xỉn. Tôi giận không thèm ăn nữa, hắn xin lỗi rồi còn gấp cho tôi ăn haha...

Bình yên được vài phút thì lại có tốp người quen tới nhận mặt.

Đó là mấy anh trong club Exciter mà lúc trước tôi với nhỏ Nhi gặp lúc đi cháo bầu. Trong đó chúng tôi thân nhất là anh Dương Phi và anh Ngọc Khánh. Hai anh xem tôi với nhỏ như em gái ấy ạ, anh Phi lớn hơn tôi 6 tuổi còn anh Khánh là 5 tuổi. Hai anh dạy chúng tôi nhiều cái hay nữa, anh Khánh là người đã tập cho tôi với nhỏ biết chạy xe máy đấy. Đến giờ vẫn chưa ngân xe nào, chỉ ngân mỗi moto.

- Bum, mấy tháng rồi không gặp em với Nhi.

- Máy anh đi Đà Lạt mấy tháng thì sao gặp tụi em.

- Haha... anh mới làm tem mới đẹp không ?

- Tem mới đâu ?

Haha... ông Phi ông lột hết tem xe, sơn lại màu trắng chứ có thấy cái tem nào đâu. Đã vậy còn nói tem đá vô hình sao thấy được =)) anh Phi hay khủng khủng lắm. Mà lúc cảm thấy bất lực thất bại trong cuộc sống mà tìm ảnh tâm sự thì đảm bảo... ngày mai sẽ có xác trôi sông chỗ cầu Trường Đại =))

Anh Khánh thấy anh Phi đang xàm ngôn nên lại đập cho anh Phi một cái.

- Em hơi đâu nghe nó xàm *** bên kia bạn mới của em hả ? Anh chưa gặp bao giờ, ngồi kể bô em phải hông ?

Anh Khánh là người bắc, vào nam lâu nên giọng lai nam rồi, nói chuyện dễ thương lắm, giọng nói và nụ cười sát gái đấy nhé. Anh Khánh trái với anh Phi, điềm tĩnh hơn. Không biết hai tính cách trái ngược nhau mà sao chơi thân với nhau được hay thiệt.

- Bạn thôi mà anh !

- Anh tưởng mấy tháng không gặp mà có bạn trai đẹp rồi chứ.

- Có đâu, mà sao nay mấy anh qua đây vậy ?

- Tính thử xe rồi qua quận 7 chơi nè, sắp Noel nên đi vòng thành phố chơi.

- Xe ai mới ra lò hả ?

- Tụi kia kìa, xe anh cũng có thay chút bộ đồ lòng giờ chạy đã lắm, chạy thử không ?

- Dạ hông, bạn em cũng chạy xe giống anh kìa đưa bạn em chạy thử.

Anh Khánh nhìn hấn, rồi nhìn Long, Khang rồi nhìn qua bên Gia Đạt.

- Ê Đạt, làm gì đây vậy paaa, rảnh rồi đi chơi với vợ hả, mặc áo cặp đồ haha.

- Kệ tao lo thử xe cùi của mày đi.

Tôi không nghĩ hai người này biết nhau, cả đám cũng hiểu kỳ, đứa nào cũng hỏi sao hai người biết nhau.

Anh Phi mới trả lời, lúc trước có đưa xe với Đạt vài lần nên quen biết. Mà anh Khánh anh Phi cũng thích cách Gia Đạt làm xe lắm.

- Đưa không ?

- Không, vợ la.

- Haha, Thảo giỏi rồi nắm thóp Đạt luôn.

- Em không có.

Thảo trả lời anh Phi, lần đầu tiên tôi nghe Thảo nói chuyện, mà còn cười nữa chứ. Chắc anh Phi rất có trọng lượng trong suy nghĩ Minh Thảo.

Sau tôi hỏi thì mới biết lúc trước Thảo làm ở chợ củ cải hay gặp anh Khánh với anh Phi ra đó dọn xe, mặc dù nhà hai anh ở tí bên Bình Thạnh ấy ạ. Hai anh tốt với Thảo lắm, chỉ biết vậy thôi.

- Em cho nó làm 1 vòng với anh đi, lâu không cùng nó cũng nhớ.

- Tại Đạt không muốn chứ đâu phải tại em.

- Vợ muốn làm hư anh hả ?- Đạt

- Vợ cho rồi kìa, nhanh đi.

Không đợi Đạt trả lời, anh Phi lên xe chạy ra đường đứng đợi. Mấy người ngoài kia thì chạy mở đường không cho xe chạy vào, không nhớ bao nhiêu chiếc, nhưng chắc là trên dưới 15 chiếc á. Đứng hai bên đường, xe luôn mở đề... côm ra dễ chạy. Đua ngay phường mới ghé chớ, nhiều người thấy thích chạy ra đứng xem.

Bọn hấn cũng lấy xe chạy ra, tôi ngồi xe hấn như cũ, Long với Thiên, Thảo thì lên anh Khánh chở. Cả bọn hẹn nhau sau khi bị côm dí xong nhớ chạy ra trường C đứng đợi.

Chưa gì đã thấy mấy chú hình sự chạy ra rồi, Gia Đạt với Dương Phi bắt đầu đua, cả đám phía sau thì chạy sau 2 người đó, kéo hết nguyên đường thì người thắng là Gia Đạt. Chạy phía sau nên không quan sát được gì, chán phèo.

Đúng thật chưa đua hình sự đã dí, chạy loạn cả lên. Tôi với hấn chạy ra tới cầu Tham Lương luôn chớ. Hấn tranh thủ chạy xa để 2 đứa đánh lẽ thì đúng hơn.

Nhìn hấn bây giờ chẳng ai nghĩ hấn là học sinh giỏi nhất khối 11 đâu. Được cái mã đẹp trai thôi.

- Bùm, em quậy quá đó nha.

- Làm gì mà quậy ?

- Quen biết rộng thiệt.

- Phước của nhỏ Nhi em hưởng ké thôi mà.

Cả hai không nói gì nữa, hấn chạy vòng đường khác về trường C. Điện thoại trong túi hấn rung này giờ nhưng hấn không thèm móc ra mà xem.

- Điện thoại này giờ kìa.

- Kệ nó đi.

- Biết ai gọi hả ?

- Ừ.

- Nghe đi, rung hoài khó chịu quá.

- Không cần.

- Tại sao ?

Hấn không trả lời, tôi cũng không muốn nói gì thêm. Tối trường C hấn lại không muốn đi chơi nữa, nhìn mặt hấn căng lăm. Mọi người hỏi thì nói không có gì, hấn chờ tôi về.

Về tới nhà thì tôi bước xuống chưa kịp nói gì hấn phóng xe đi mất. Đứng nhìn theo tôi thấy hấn móc điện thoại ra. Chắc chắn hấn có gì đó giấu tôi mà.

Tưởng được quậy tới tôi, ai dè hấn lên con điên nên phải về sớm. Vậy là ở nhà cả buổi tối luôn. Mặc dù tối mẹ có gọi nói thầy dạy võ gọi qua võ đường chơi nhưng tôi không đi.

Tưởng có gì vui ai dè chẳng có gì hot.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Quá Sức Chịu Đựng

Ngày 24 tháng 12, lạnh.

Hôm nay, là Noel. Trời bắt đầu lạnh hơn những ngày bình thường vào mỗi buổi sáng. Cho đến tối khuya càng lạnh hơn nữa.

Hôm qua là chủ nhật, tôi ngủ từ tới 4 giờ chiều, gọi nhỏ Nhi thì nhỏ nói đang đi Đà Lạt chơi với bồ nhỏ tới 25 mới về. Vậy là ở nhà luôn. Chị 2 thì nghe nói dạo này công ty đang bận rộn gì nên làm về trễ, không về nhà bên đây để chuẩn bị đồ ăn được, ăn mì gói luôn.

Mà cả ngày hôm qua tôi cảm thấy rất mệt, đứng lên ngồi xuống choán ngả vài lần. Tốt nhất nên lên giường ngủ sớm, sáng mai đi khám lại xem sao.

Sáng nay tôi có đi khám thai lại, người ta nói, baby không được khỏe. Do tôi không ăn uống đầy đủ nên thiếu dinh dưỡng nuôi cơ thể và baby nên dẫn đến suy nhược. Baby đã được 2 tháng rồi. Tôi cũng không biết phải làm sao, lo sợ có, hạnh phúc có, đau khổ cũng có.

Lúc về nhà là đã gần 11 giờ. Tôi ra ngoài không cầm điện thoại nên khi về đã thấy 10 mấy cuộc gọi nhờ. Tất cả đều là mẹ gọi. Tôi gọi lại cho mẹ.

Mẹ gọi để chúc tôi giáng sinh vui vẻ, và cũng xin lỗi vì không có ở cùng để mừng giáng sinh. Tôi đáp mẹ không sao nhưng lòng tôi thật rất buồn.

Tôi phải bồi bổ cho baby, mở tủ lạnh lấy hết những gì ăn được tôi phải nhét hết vào bụng. Không nuốt được cũng phải nuốt. Ăn xong lại ngủ.

Có thể nói cuộc sống của người mang thai ngoài việc đi làm và đi chơi thì chỉ có ăn và ngủ. Các bác đừng nói cuộc sống này chán vì ngoài những cái này tôi chẳng biết làm gì nữa.

... ..

Tôi đang mệt mỏi lắm, sáng cố gắng bồi bổ cho baby giờ lại muốn giết baby, tôi mua rượu và bia uống. Bảy giờ 41 phút, tôi cầm điện thoại gọi hấn. Hấn nói 1 tiếng nữa sẽ tới nhà tôi.

Một tiếng qua, tôi chẳng thấy hấn đâu, thì ra là hấn gạt mình, mình quá ngu ngốc khi tin hấn. Tôi khui bia uống, uống gần hết lon thứ năm thì chuông cửa reo lên, tôi bước dài bước ngắn đi ra mở cửa.

Đầu óc tôi quay quay, bước cũng chập choạng, cố bám vào thứ gì để đi. Tôi mở cửa thấy hấn mặc cái quần để học võ với áo thun ôm đen, phía sau còn có.... hình như là xe Piaggio thì phải. Hấn đi xe máy sao? Xe của ai ấy nhỉ ?

Đột nhiên con buồn nôn kéo tới, tôi khó chịu muốn ngã xuống thì hấn đỡ tôi, 1 tay chặn ngang bụng, tay kia đỡ lấy tay, đỡ tôi ra góc cây cho tôi nôn.

Để tôi ở đó, hấn dắt xe vào nhà rồi ra đi ra đỡ tôi vào trong, suốt cả buổi không nói gì.

Tôi khóc, tôi ôm hấn tôi khóc, không nói gì. Hấn cũng không nói gì. Hấn ngồi trên sofa nhìn tôi, tôi đánh bạo, leo lên người hấn ngồi, dạng 2 chân ra bước qua ngồi xuống, mặt đối mặt.

Hấn nghĩ tôi say, nhưng không ai biết được hiện tại tôi rất tỉnh táo, rượu bia chỉ làm người say chứ tâm trí không say được.

- Yong... anh có yêu em không ?

- Em say rồi.

- Anh nói đi, có phải anh yêu em không ? Anh từng nói yêu em mà !

- Anh nghĩ là đó chỉ là cảm xúc nhất thời.

- Anh yêu người khác ? Là tình đầu nữa hả ? Anh có bao nhiêu cái tình đầu vậy ?

- Em nói nhầm gì đó.

- Chết tiệt, thằng chó. Ai cũng khôn nạn, bỏ rơi taoahaha...

- Em say rồi, anh đưa em vào phòng.

- Em có con với anh, anh giải quyết làm sao?

- Không có khả năng.

- Trên đời này không có 4 chữ đó.

Chết tiệt, tôi đứng chẳng nổi. Lúc này đây tôi muốn bỏ đi đâu đó thật xa, sinh baby rồi sống chỉ có hai mẹ con. Nhưng tôi không thể, bỏ đi rồi tôi sống bằng niềm tin sao ?

Hấn đỡ tôi vào phòng. Mở cửa phòng, tôi lại nhào vào đóng bia trước mặt, khui 1 lon mới, đưa hấn.

- Uống không ? hôm nay là Noel phải không ?

- Sao không đi chơi với bạn mà ở đây, gọi anh tới có gì không ?

- Uống đi, với em.

Hấn cũng cầm lon bia lên nhấp một ngụm. Tôi thì hết lon này tới lon khác.

- Anh... nói em biết anh nghĩ gì đi.

- Anh chẳng nghĩ gì.

- Nói em biết, tại sao anh lại gạt em, lại mang em ra làm trò đùa, lại còn....

- Anh không có!

Tôi tát hán một cái, hán tròn mắt nhìn tôi, tôi nói tiếp.

- Cứ cho là anh không có, là do em hoang tưởng vậy. Yong... anh biết không, không phải anh giấu là không ai biết. Em biết... anh có bạn gái rồi, chị ta còn rất xinh rất xinh đúng không?

- Em đang nói gì vậy, bình tĩnh lại đi.

- Chị ta tên Hồng Như có đúng không? Lại là nhà giàu, hai người chia tay nửa năm trước nhưng anh không quên được chị ta nên quen bữa con Hương còn nói rất yêu nó, còn nói tình đầu gì chứ? Hồng Như mới thật sự là tình đầu của anh.

Hán tròn mắt nhìn tôi, tôi cười nửa miệng rồi đưa tay giữ khuôn mặt hán lại, môi tôi chạm tôi hán, môi tôi chạm tôi hán. Hán đẩy tôi ra.

- Làm sao em biết?

- Anh biết không, anh quá xem thường tui rồi, nhỏ Nhi không bao giờ để con này bị cầm sừng đâu.

- Em..

- Em thế nào? Chẳng phải em từng nói rồi sao, chúng ta.... như nhau thôi.

Có lần nhỏ Nhi thấy hán cùng với cô gái nhìn rất xinh từ quán coffee đi ra, nhỏ chụp hình lại cho tôi xem. Còn đi dò hỏi chuyện quá khứ của hán mang về kể cho tôi biết. Cảm ơn cuộc đời đã cho tôi nhỏ bạn thân tuyệt vời như thế.

Tôi biết, thừa biết nhưng im lặng là tốt nhất. Nhưng không ngờ càng ngày hán càng quá đáng mang tôi ra mà đùa giỡn, bạn bè hán thế nào thì tôi không biết nhưng riêng hán, quá sức chịu đựng.

Hiện tại tôi không còn đủ can đảm để nghe hán nói, tôi muốn nói hết tất cả những gì đang nghĩ, nói ra hết để không phải nặng lòng đến thế này.

- Anh... thật đáng khinh. Nhưng tui nghĩ tui là người duy nhất không có tư cách nói như vậy, biết chỗ có gai mà vẫn đâm đầu vào thì chịu thôi. Anh có bao nhiêu cái bí mật tôi đều biết hết, nhưng có một sự thật là... anh chẳng biết gì về tui cả.

- Em bình tĩnh lại được không, em muốn nghe anh giải thích không hả?

- Giải thích cái gì? Nói là anh không còn yêu người ta nữa hả? Hay gạt bằng cách này không được nên đổi cách gạt khác, anh nghĩ tui....

Chữ chưa ra hết bị hán nuốt vào. Hán hun tôi, cách tốt nhất để ngậm miệng và bình tĩnh, công dụng mọi thời đại =)) Hán ôm tôi... phải nói là hán siết chặt tôi trong lòng hán mới đúng.

- Nghe anh nói, bây giờ anh đang rối lắm. Đúng là anh gạt em, nhưng giờ phút này, em tin anh một lần có được không? Để anh giải thích, đúng là Như là tình đầu thật, chia tay từ nửa năm trước thật. Nhưng bây giờ Như đòi quay lại, anh không biết phải làm sao. Anh đến giờ vẫn chưa rõ cảm giác của mình đối với em, nhưng thấy em như lúc này anh đau lòng lắm.

Hán đang lừa người gạt mình sao? Đến giờ vẫn còn gạt mình được thì tin bằng cách nào nữa đây? Tôi đẩy hán ra bằng hết sức mình, tát cho hán một cái rất mạnh, đến nỗi tay tôi đỏ lên, mặt hán nổi rõ năm ngón tay.

- Câm miệng! Cút! Biến đi, anh biến tui thành thế này tôi không phải là tờ giấy trắng để anh chép điều gạt người vào, anh cũng không cần phải giải thích, không cần đóng kịch nữa, vở kịch đó... chẳng còn ai xem nữa rồi..

- Anh xin lỗi, tin anh một lần, một lần thôi, em đừng như vậy anh đau lòng lắm.

Tôi biết, tôi đã yêu hán rồi nhưng hán lại gạt tôi. Cảm giác đó... không biết phải diễn tả thành lời ra sao, nhưng ngay lúc này cho dù có một con dao hay rất nhiều con dao đâm vào da thịt vẫn không biết đau đớn ra sao, bởi vì nỗi đau tâm hồn đánh tan nỗi đau thể xác rồi. Bây giờ... tôi muốn đánh chết hán ngay lúc này.

- Anh đau lòng? Tôi tha thứ cho anh hiểu cho anh, tôi hiểu anh đau lòng như nào vậy ai hiểu lòng tui đau ra sao? Anh không hiểu, bởi vì anh không phải là tôi.

- Em... chỉ cần em bình tĩnh, ngồi im vài phút nghe anh giải thích là đủ rồi, sau đó em muốn thế nào cũng được.

- Vậy anh nói đi, sau khi nói xong anh lập tức chết ngay cho tui.

Tôi đứng dậy, kéo trong ngăn bàn ra con dao rọc giấy thấy vào hán.

- Nếu đó là điều em muốn. Em nghe anh giải thích, Như với anh bây giờ chẳng có quan hệ gì hết, chia tay từ nửa năm trước nhưng Như là người bỏ anh, Như đi theo thằng khác, giờ Như bị thằng đó bỏ nên đòi quay lại với anh, anh cũng không biết anh còn yêu Như hay không nhưng hôm thứ năm tuần trước sau khi thi xong anh nhận được tin Như uống thuốc tự tử nhưng gia đình phát hiện đưa đi cấp cứu, Như muốn gặp anh nói anh phải quay lại không Như sẽ chết thật. Anh đang rối không biết phải làm sao, những lúc đó anh chỉ muốn gặp em ôm em, vì những lần gần em anh cảm thấy rất thoải mái. Lúc

nhìn Như trên giường bệnh anh cũng không đau lòng khó chịu bằng lúc này.

- Anh đã nói xong chưa ?

- Anh xin em tin anh một lần này nữa thôi, anh sẽ lập tức dứt quan hệ với Như không liên quan gì nữa... vậy nên em tin anh được không ?

- Lại trò lừa mới của anh sao ? Tôi là con ngu hủ ?

- Em phải tin anh!

- Anh là thứ gì tôi phải tin? Anh dựa vào gì để tôi tin ?

- Anh phải làm sao ?

- Chết đi. Chết đi tôi sẽ tin anh. Chết ngay bây giờ ngay lúc này.

Tôi giận quá hóa hồ đồ rồi. Bình thường mọi chuyện tôi rất bình tĩnh, nhưng một khi cái bình tĩnh ấy không còn nữa thì tôi chỉ là một con nhò không có não, hành động chẳng suy nghĩ.

Hắn cầm dao rọc giấy, kéo dao ra. Tôi tưởng hù dọa như vậy mà khiến hắn không dám làm. Vậy mà ai ngờ hắn làm thật, hắn cắt mạnh vào tay trái một đường. Máu lập tức như nước vỡ đê mà chảy ra.

Một màu đỏ đập vào mắt tôi, cảm giác say rượu cũng trong vài giây mà biến mất. Sự sợ hãi trong lòng dần lên, lùi lại mấy bước tôi kinh hãi hét lên.

- Anh... anh điên rồi...

- Anh không điên, vì em muốn anh chết thì anh sẽ làm cho em xem.

Không lẽ là hắn nói thật, tại sao phải vì tôi mà làm thương tổn bản thân. Không lẽ mọi người làm hắn phát điên rồi sao ?

Tôi không biết phải làm sao, tôi muốn máu hắn đừng chảy ra nữa, tôi cảm thấy lòng mình thật khó chịu.

Phải cầm máu, phải lau vết máu đi... tôi nghĩ như thế, tay chân bước loạn tới hộp khăn giấy rút giấy ra một cách gấp gáp, cầm hộp giấy lên kéo theo sấp giấy kiểm tra rút xuống đất.

Tay cầm nắm giấy, quỳ xuống bên cạnh hắn thấm máu vào.

- Máu... đừng chảy nữa đừng chảy nữa.

Tôi cứ lảm bảm câu đấy, nước mắt rơi ra từ bao giờ không biết. Nước mắt vô tình rơi vào vết thương của hắn, nhưng hắn không động đậy gì mặc dù động tác của tôi rất thô.

- Bum... bình tĩnh lại, đừng lau nữa từ từ máu sẽ đông lại thôi. Bình tĩnh được chưa ?

Hắn ôm tôi vào lòng, tay vuốt lưng mặt úp vào vai, lâu lại vuốt tóc, cứ nói liên tục hai chữ bình tĩnh để tôi phải bình tâm lại. Tôi dần ổn định tâm trí, nước mắt không chảy nữa nhưng tiếng nấc vẫn còn.

Hắn cứ hành động như vậy cho đến khi tôi không còn khóc, ngồi im ngoan ngoãn trong lòng hắn. Hắn mới nói tiếp, câu nói của hắn nhẹ nhàng như gió nhưng lại khiến tôi từ nóng chuyển sang lạnh.

- Em có baby, có phải là của anh ?

Tôi muốn đẩy hắn ra nhưng chẳng còn chút sức nào, hắn thì càng ôm tôi chặt hơn. Tôi im lặng, tôi cảm thấy cả người lạnh như vừa ướp nước đá xong.

- Trả lời đi đừng im lặng như vậy.

- Làm... làm sao anh biết ?

- Anh thấy giấy khám thai có tên em.

Hắn đẩy nhẹ tôi ra, nhưng vẫn ngồi trong lòng hắn. Hắn đưa tờ giấy khám thai lúc sáng tôi vừa khám ra trước mặt. Sáng từ bệnh viện về tôi nhét tờ giấy khám vào chung sấp giấy kiểm tra vì không nghĩ sẽ dùng đến giấy vì bình thường tôi cũng ít dùng tới. Tôi luôn xem nhẹ chữ ngờ nên hậu quả là vậy đây.

- Làm sao anh biết là của anh ?

- Tại vì nó đã hai tháng... và anh tin em, nhiều lần em nói nhưng anh không tin nhưng ngay lúc này anh tin em.

- Tại sao lại tin em ?

- Anh không biết nhưng... anh chỉ làm theo những gì mình muốn.

Tên Yong này sến súa vãi, tưởng chỉ biết lừa mình gạt người ai dè cũng vẫn thơ gớm haha.

- Vậy... bây giờ phải làm sao ?

Tôi đang căng thẳng, đôi mắt rung rung nước nhìn vào đôi mắt hấn như chờ đợi điều tuyệt vời sẽ đến. Tôi đang chờ đợi hấn nói tôi hãy sinh đứa bé ra.

- Em ngủ đi, sáng mai tính.

Tôi hoảng sợ. Hấn không trả lời, hấn tránh câu hỏi của tôi. Có phải hấn muốn tôi bỏ baby không ?

- Yong... anh muốn... như Hương... có phải anh...

- Anh nói em ngủ, anh dọn đồng này cho em.

Hấn kéo tôi đứng lên, đẩy tôi nằm lên giường kéo mền đắp lại. Hấn định rời đi nhưng tôi kéo hấn lại, ngồi dậy nước mắt lại chảy ra.

- Anh sẽ không làm gì baby phải không anh sẽ không hại baby đúng không ?

- Em ngoan nghe lời anh, anh không làm gì hết.

- Thật không ?

- Thật, tối nay anh ở lại đây chăm em. Ngủ ngoan đi.

Chẳng biết sao lại ngoan như cún con mà nằm xuống nhắm mắt ngủ, hấn khom lưng hôn lên cái trán ướt mồ hôi của tôi rồi vuốt tóc tôi. Tôi ngủ thiếp đi khi nào chẳng biết.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Quyết Định Của Yong

Ngày 25 tháng 12, bị sốt.

Cả đêm ngủ không ngon giấc, cứ nhắm mắt lại thấy Yong bắt tôi bỏ đi baby, rồi tôi thức giấc thấy Yong nằm kế bên tôi. Yong đưa tay lau mồ hôi rồi bảo tôi ngủ.

Cả đêm tôi cứ như vậy, có lẽ do rượu bia hành cộng thêm đang có baby nên như vậy. Hấn chắc là cũng thức trắng đêm canh tôi vì mỗi lần giật mình dậy đều thấy hấn nhìn tôi.

Thời tiết lạnh mà tôi mặc đồ phong phanh lắm, áo thun rộng với cái quần yếm ngắn tới đùi cho thoải mái cái bụng. Mặc dù bụng chưa lớn còn bằng phẳng nhưng do lo sợ nên chỉ toàn mặc đồ rộng ở nhà..

Thế là sáng hôm sau tôi sốt cao, người thấy lạnh như bị nhốt trong tủ lạnh mà hấn đung người tôi lại bảo nóng đến nỗi chiến óp! ăn sáng còn được.

Tôi mơ màng, mở mắt thấy ngoài cửa sổ còn tối cũng không biết giờ là mấy giờ nhưng tôi không có cảm nhận được hấn nằm kế bên. Chắc là mới rời đi thôi vì vẫn còn hơi ấm chỗ hấn nằm. Mơ màng nghe hấn nói chuyện điện thoại với ai đó, đại khái là vậy nè. Khúc đầu không nghe, được khúc sau thôi.

- ... cái nhà gần trường mà mấy lần đi ngang em nhìn vào, là nhà đó.

- ...

- Ừm nhanh nha, tới gọi em mở cửa cho.

Hấn tắt máy, để điện thoại lên bàn. Tiếng thở dài nghe rõ, hấn đi lại chỗ tôi, ngồi kế bên nhìn. Ánh đèn ngủ trên tường mờ mờ làm tôi không nhìn rõ mặt hấn. Chỉ thấy hấn đang cời trần, tay vuốt tóc tôi.

- Ngủ thêm đi, mới 5 giờ mà.

- Anh... không ngủ ?

- Anh ngủ rồi, em đang sốt ngủ thêm chút đi.

Hắn đang quan tâm tôi hay đang đóng kịch vậy? Ở đây có 2 người thì diễn cho ai xem? Sao hơn bao giờ hết, tôi sợ cái quan tâm của Yong ngay lúc này.

Tôi nhắm mắt, ngủ thiếp đi. Chắc là do mệt quá.

Không biết tôi ngủ quên bao lâu, lúc tỉnh dậy nhìn cửa sổ thấy trời sắp sáng rồi, nhưng chẳng thấy Yong đâu. Tôi nghĩ là hắn về nên xuống giường xem thế nào rồi, xem xem hắn có rình cái gì trong nhà đi không. Trong nhà mất cái gì chắc bame về bắt tôi ra nấu cháo cho heo ăn luôn quá. Sẵn uống nước luôn, cổ họng khát khô.

Xuống giường vừa mở cửa phòng, hắn ở đâu lù lù đi tới làm tôi giật mình. Choáng quá nên tính ngồi xuống cho đỡ, vậy mà hắn đưa tay đỡ tôi đứng dậy. Kéo lại giường nằm.

- Đi đâu ?

- Khát nước.

- Nằm đây anh lấy nước cho.

Nói rồi hắn kéo mền đắp lại cho tôi, đi ra ngoài. Nhà tôi mà hắn tự nhiên như nhà mình ấy à.

Tôi nằm mà cứ mơ màng, chả biết đang tỉnh hay mơ. Tôi nhớ rằng hắn đỡ tôi ngồi dậy uống nước, sau đó chẳng nhớ gì nữa.

Lại ngủ mơ sao ? Chẳng biết lúc này là lúc nào, trong mơ màng tôi thấy có 3 người đứng trước mặt tôi. Đó là ai ? Là ba mẹ sao ? Bame về rồi sao ?

Tôi khóc, trong người cảm thấy đau nhứt như có hàng tấn đá đè lên, khoảng không, muốn có ai đó kéo tôi ra khỏi hàng tấn đá đó. Đưa tay lên trong khoảng không mong tìm được thứ gì đó bám vào.

Cuối cùng, trong khoảng không mong quanh đó tôi nắm được thứ gì đó ấm áp, tôi cố siết chặt mong thứ ấm áp ấy đừng biến mất. Tôi lại nghe giọng nói, là giọng con gái, cũng không phải giọng nói của mẹ.

- Em ngủ đi, thức cả đêm con mắt đen thui rồi kia, để con bé đây chị canh được rồi.

Tôi muốn mở mắt ra xem đó là ai, cũng không phải chị hai tôi, vì người con gái này giọng nói lai bắc.

Rồi tôi lại nghe giọng con trai, cũng không phải là giọng của ba. Là người lạ, tại sao trong nhà lại có người lạ ?

Tôi muốn, muốn ngồi dậy xem chuyện gì đang xảy ra. Nhưng cái cơ thể này mệt quá, mơ màng rồi lại mê mang. Cuối cùng tôi cũng ngủ quên lúc nào chả biết.

.....

Cảm giác đau nhứt mệt mỏi đã giảm đi một chút, tôi mở mắt nhìn xung quanh phòng. Thứ đầu tiên mà tôi thu vào tầm nhìn vẫn là tên Yong. Tay hắn đã được băng lại cẩn thận, hắn không nằm gối mà lại gối đầu lên tay phải, tay trái đặt xuống mặt nệm, nghiêng người sang bên, cách hắn ngủ thật là... dễ thương. Hắn đang ngủ, mấy giờ rồi mà hắn còn ngủ?

Tôi lấy điện thoại mình nhét dưới gối lên xem, bây giờ là 12 giờ 6 phút. Tôi ngủ tới tận 12 giờ trưa. Biết vậy ngủ thêm chút nữa tới chiều luôn cho rồi.

Dù sao cũng không ngủ được nữa, dậy làm vsen rồi tìm gì bỏ bụng, đói rã ruột rồi. Tôi bước xuống giường, không còn thấy bãi chiến trường hôm qua nữa. Không lẽ hắn dọn rồi sao ? Kệ, đỡ phải dọn.

Đi ra toilet tôi làm vsen, kim bộ đồ khác tắm rồi thay ra, tôi vẫn mặc áo thun và quần yếm cho thoải mái.

Xuống nhà, trên cầu thang đã ngửi thấy mùi thơm rồi. Nhưng tôi không hề thấy buồn nôn tẹo nào. Tưởng chị hai về, vậy mà vừa vào bếp đã thấy có một cô gái, và tôi biết cô gái này. Cô ấy là cô gái xinh như búp bê mà tôi hay gặp lúc tan trường và bây giờ đang đeo tạp dề còn đứng trong bếp nhà tôi. Còn có một người con trai lạ chỗ bàn ăn, đang ngồi làm gì đó... hình như là tán nhuyễn bí đỏ thì phải. Cả hai người nhìn còn rất trẻ mà còn đẹp nữa.

Anh ta thấy tôi thì lên tiếng.

- Dậy rồi hả ?

Nghe anh ta nói, cô gái búp bê cũng xoay lại, kéo tôi lại ghé ngồi. Nói chuyện với tôi, đúng là cái giọng bắc lai nam mà tôi đã nghe.

- Có thai mà còn uống rượu bia, đã vậy còn để bị sốt chị không muốn cháu chị sinh ra có vấn đề đầu nhé.

- Hai người là ai ?

- Chị là chị hai thằng Yong, gọi chị là chị Han được rồi, anh ấy là chồng chị, gọi anh ấy là anh rể hay anh Bin cũng được.

Thì ra người con gái xinh đẹp này là chị hai hần, sao nhìn chẳng giống tạo nào, đã vậy nhìn cứ như mới 16 17 tuổi ấy, lùn tịt à, chắc khoảng 1m57 á.

- Em đợi chút nha, anh Bin tán nhuyễn bí đỏ xong chị cho vào cháo là ăn được rồi, em có em bé mà không ăn uống đầy đủ nên cơ thể suy nhược, hệ miễn dịch yếu đi là không tốt cho em bé.

- Làm sao chị biết... em bị suy nhược ?

- Chị là bác sĩ khoa phụ sản.

Tôi không nói gì, đứng dậy mở tủ lạnh lấy nước uống thì bị chị ấy chặn lại, còn nói gì mà uống nước lạnh không tốt, uống nước ấm sẽ tốt hơn. Tôi thấy nước nào cũng được miễn không thiếu nước cho em bé là được rồi mà (= ω =)

Chị Han tên thật là Ánh Tuyết, là bác sĩ phụ sản. Nhưng không làm bác sĩ nữa, hiện tại đang ở nhà vì muốn có em bé. Còn anh Bin tên thật là Tuấn Thanh, cũng là bác sĩ nhưng là bác sĩ nhi đồng. Anh ấy cực thích con nít luôn. Chuyện tình cảm của hai người này là "Gã ăn mày cưới được công chúa barbie" do gia đình không phải là người phân biệt giai cấp mà là người phân biệt những bộ mặt để sống, chỉ cần là người con họ chọn, chỉ cần ai tốt với con họ, mang lại hạnh phúc vui vẻ cho con họ là đủ.

Ngồi đợi khoảng năm phút thì chị Han múc cháo cho tôi, chị nấu ngon lắm. Anh Bin nói.

- Em ăn nhiều vào cho em bé có dinh dưỡng, em bé trong bụng luôn cần rất nhiều dinh dưỡng.

- Em biết rồi, cảm ơn anh chị !

Sao mà nãy đến giờ hai người này cứ nói em bé cần dinh dưỡng không vậy nhỉ ? Lo cho tôi hay cho đứa bé vậy trời.

Mà hình như hai người này chấp nhận baby thì phải. Cũng phải thôi, người là bác sĩ phụ sản người là bác sĩ nhi đồng thì sao không yêu trẻ con cho được. Chị Han nói.

- Chị nấu món cho mấy bà bầu ăn nên em cứ ăn nhiều vào, không cần phải lo ốm nghén.

- Dạ... chị Han, em muốn hỏi !

- Em hỏi gì ?

- Chuyện... em có em bé có phải Yong muốn em bỏ nó không ?

- Ai cho mà bỏ, nó dám làm vậy chị cầm kéo thiến nó luôn đó.

OMG... nhìn vậy mà không phải vậy, chị ấy hung dữ vãi. Nhìn dễ thương đến thế cơ mà.

- Mà em yên tâm đi, nếu thằng Yong muốn phá đứa nhỏ thì nó chẳng có mà sáng sớm gà chưa gáy đã gọi chị tới đây.

- Yong gọi chị đến ?

- Ừ, nó thức cả đêm mà con mắt nó đen thui, chắc cả đêm nó lo nên không ngủ được.

- Yong muốn phá em bé thật hả ?

- Không đâu, nó biết người mang thai không thể tùy tiện uống thuốc nên mới gọi chị đến, chị là người nhà nó, để cho chị biết là xem như nó đã chấp nhận giữ đứa bé lại. Em không cần lo.

Có thật không? Có thật là Yong cũng đang chờ đợi đứa bé ra đời, hay đó chỉ là vì trách nhiệm ?

- Bùm, bùm em biết chuyện này chưa ?

- Dạ chưa, ba mẹ mà biết chắc em sống không nổi đâu.

- Làm gì ghê dữ vậy ?

- Ba mẹ em tuần sau về rồi, chị hai em cũng sẽ về đây rồi mọi người sẽ biết em có baby rồi cười vào mặt ba mẹ vì có hai đứa con mà đứa nào cũng có chữa hoang rồi vác về cho ba mẹ nuôi... em...

Tôi không kìm được nước mắt, vì lúc nào mẹ cũng nói tôi là mặt mũi của ba mẹ nên không được như chị hai, phải thành công, đường đường chính chính mà kết hôn rồi có con chứ không phải có chữa hoang như này. Chị Han lau nước mắt cho tôi.

- Chị hai em cũng vậy à, cháu em bao nhiêu tuổi rồi ?

- 3 tuổi rồi.

- Em đừng lo, nhà bên này sẽ cưới hỏi đàng hoàng, nhà chị không cho người dung vào ở lâu dài. Mà giờ em đang có cháu nội của ba mẹ chị thì sao nữa mà từ chối.

Tôi cười không nói, ăn hết tô cháo rồi muốn về phòng với lý do là mệt. Sau đó hai anh chị cũng về, tên Yong thì còn ngủ trong phòng tôi.

Tôi mệt mỏi leo lên giường nằm kế hắn, hắn như phản xạ vô thức mà gác một tay một chân lên người tôi, dùng sức kéo mạnh tôi vào lòng, sau đó lại thờ ơ chìm vào giấc ngủ tiếp. Hắn tưởng tôi là cái gối ôm ấy à.

Tôi quay qua nhìn hắn, nhìn kỹ từng đường nét trên khuôn mặt hắn. Khuôn mặt tuyệt vời (đối với tôi thôi nhé), tôi thấy cái môi mỏng của hắn (môi hắn nhìn như môi anh Isaac ấy kaka $\geq \leq$), cái mũi cao thẳng, mặc dù không cao như mấy anh tây. Đôi mắt hí đang nhìn tôi chớp chớp, mắt cũng đẹp nữa chứ, mắt nhìn như mấy anh hàn xềng lớn. Cơ mà đẹp trai quá đi mất. Nhìn muốn hun để sợ à. Nhìn hắn với chị hai hắn đẹp như vậy chắc ba mẹ cũng thuộc hàng mỹ nhân rồi.

Mà khoan, sao lại có đôi mắt đang nhìn tôi chớp chớp ấy nhỉ. Hắn đang nhìn tôi, hắn dậy từ bao giờ vậy? Đã vậy tôi còn đang ôm hắn nữa chứ, quê quá quê quá đi, phải chỉ có cái lỗ chui cho đỡ quê.

Tôi đẩy hắn ra, kéo mền trùm kín từ đầu tới chân. Chẳng nghe động tĩnh gì, tôi mở mền xem hắn sống chết ra sao rồi. Mở mền ngồi dậy chẳng thấy hắn đâu, không lẽ hắn chết ở đâu rồi thành ma về ám mình... êuuu...sợ quá đi. (đang bị hoang tưởng nè (´_`))

Chán lắm, muốn đi chơi mà như này thì sao mà đi. Nhỏ Nhi thì đi chơi tới tối khuya nay mới về, cũng không nên gọi điện thoại cho nhỏ than vãn. Muốn hét lớn lên cho bớt phiền lòng mà... sợ hàng xóm nghĩ mình điên rồi gọi xe bắt chó tới rước đi =))

Tôi nằm vùng vàng lằng lằng lại trên giường, hắn như ma đẩy cửa bước vào. Nhục vãi, nhưng mà kệ mặt mình dày mà...haha. Thôi, vào phòng ba mẹ lấy ipad xem phim nghe nhạc cho rồi. Lơ hắn đi.

- Đi đâu?

- Lấy đồ.

- Nhanh đi, nói chuyện.

Tôi gật đầu rồi đi ra. Lúc này tôi muốn thời gian trôi chậm lại một chút, hắn muốn nói chuyện, có phải là quyết định của hắn không? Hắn muốn nói gì với tôi?

Cố gắng đi chậm nhất có thể, nhưng thời gian chẳng đợi ai bao giờ. Đi chậm không có nghĩa là không bao giờ tới. Rất chậm, tôi mở cửa phòng mình.

Hắn đang nằm sấp trên giường, không mặc áo. Hôm qua nhớ là hắn mặc quần học võ, mà giờ đang mặc cái quần lửng gối màu cà phê. Tên Yong này hình như thích cời trần thì phải.

Tôi đóng cửa, kéo ghế ngồi. Hắn mở mắt nhìn tôi.

- Qua đây.

- Làm gì?

- Ôm miếng coi.

- Có gì nói?

- Em bé... em tính sao?

- Sao là sao?

- Hôm qua em say xin không tỉnh táo nói chuyện, giờ em đang rất tỉnh táo thì nói đi.

- Anh muốn gì?

- Anh nghĩ... anh sẽ chấp nhận... nó!

- Tại sao? Lúc Hương nói có bầu anh đòi phá mà giờ lại chấp nhận em?

- Anh chưa bao giờ yêu Hương, cũng chưa từng đụng chạm đến Hương, vì anh không yêu nó thì cả chạm vào cũng thấy tởm rồi. Huống chi, là thứ mà bạn bè thân đã xài qua.

- Vậy còn em? Anh đâu có thương yêu gì.

- Anh nghĩ anh có cảm giác với em.
- Đúng như anh nói, đó chỉ là cảm giác nhất thời thì sau khi anh chán thì mẹ con em sẽ ra sao ?
- Sao em lại nghĩ anh như vậy ?
- Vì hành động đó của anh, được gọi là chịu trách nhiệm.

Tôi biết hấn đang rất mệt mỏi, nhưng đứa bé là trong người tôi chứ đâu phải hấn. Hấn mệt mỏi một, tôi mệt mỏi mười. Con gái mà, đúng hay sai, vô tình hay cố ý, yêu hay không yêu, có thai vẫn là con gái, mệt mỏi nhất vẫn không phải mình mà là cha mẹ mình.

Chỉ vì hấn vô tình tặng cho tôi một con tinh trùng mà phải chịu trách nhiệm cả đời với người không yêu thương, thì điều đó tôi không cần.

- Em nghĩ anh không cần làm vậy đâu. Anh hiểu hai từ trách nhiệm là thế nào không ?
- Anh biết, nhưng anh cũng không biết phải làm sao để tốt cho em, mình còn đang đi học, em thì chắc gì đã sẵn sàng để làm mẹ...
- Đúng vậy em chưa sẵn sàng làm mẹ, vậy anh muốn phá nó đi, phá nó chứ gì ?
- Em đừng điên nữa.
- Vậy ý của anh là gì ? Hay anh muốn tiếp tục lừa gạt em hết lần này đến lần khác. Nếu vậy thì em không cần, như anh muốn... phá nó đi là được.

Chát...

Hấn vừa tát tôi, rất mạnh. Nước mắt lưng tròng, một giọt rơi xuống, hấn tát tôi đau quá. Hấn vừa tát tôi sao ?

- Anh... tát tôi ?
- Tĩnh lại chưa? Em hiểu anh nói gì không? Anh không nói sẽ bỏ đứa bé, em đừng nói điên nữa.
- Anh... đi đi, làm ơn đừng ở đây lừa tôi nữa, chỉ là một đứa bé chưa ra đời mà anh cũng giả nhân giả nghĩa thương nó, nó chẳng biết gì đâu.
- Sao em không tin anh vậy ? Hay em muốn anh chết thật thì em mới chịu tin ?
- Đừng... đừng làm như vậy nữa xin anh.
- Vậy em phải tin anh, nghe anh nói được không ?

Hấn ôm tôi, tôi chỉ giả vờ kích động thôi, tôi muốn biết, hấn nói có cảm giác với tôi vậy tôi sẽ cho hấn xác định đó là thoáng qua hay hấn yêu tôi mà không dám thừa nhận.

- Anh nói đi... anh đừng chết... xin anh đừng chết có được không ?
- Được... em nghe anh, anh không muốn bỏ đứa bé, nó là con anh mà, anh không cho em bỏ nó. Nếu em muốn bỏ nó thì em suốt đời không có tư cách làm mẹ, biết chưa?
- Em không muốn bỏ nữa, em hứa sẽ không bỏ nó đâu.
- Như vậy mới ngoan.
- Em muốn baby chào đời, em muốn anh là ba nó. Em nghĩ... em đã yêu anh.
- Anh... cũng nghĩ anh thật sự yêu em nhưng hiện tại còn nhiều điều anh chưa giải quyết được nên anh không thể giữ em bên cạnh.
- Thật hả anh ?
- Biết em có baby anh không lo lắng như lúc Hương nói, anh thấy vui vui nữa.

Chu choa mẹ ơi, hấn sến kinh khủng, gì mà thấy vui? Hấn vui chứ tôi chẳng vui chút nào. Mà hấn nói cũng yêu tôi nhưng không giữ tôi bên hấn được, lý do là gì ? Lãng nhăng nhiều gái quá nên để bọn người đó biết tôi có con của hấn thì bọn họ tìm giết tôi à? Ôi giời... nghĩ thôi thấy nổi da gà rồi, mà nàng nào đánh được tôi bầm dập thì may ra còn có tư cách giết tôi đấy chứ.

Tôi không biết hấn là thật lòng hay có ý gì nhưng hấn mơ đi tôi mới bỏ baby của tôi. Muốn yêu cũng được không yêu cũng không quan trọng nữa rồi. Tôi yêu hấn thì chỉ cần đẩy hấn ra khỏi tâm trí là được. Từ giờ phút này, tôi không cần biết người ta nghĩ gì làm gì, tôi chỉ cần có baby là đủ rồi.

Tôi sợ miệng đời, sợ lòng người. Chỉ cần đừng quan tâm nữa là được, "Ồ thì tôi sống cuộc sống của tôi mà thôi... chẳng làm khó ai hay mất thời gian ai."

Tôi sống tốt, làm việc tốt mặc dù chưa làm từ thiện bao giờ, không sát sinh mặc dù hay giết kiến :)) mà sao tôi lại có cuộc sống khổ vậy nè, tự nhiên đầu chui ra thẳng chồng nữa chứ.

" Rất nhiều phụ nữ, rõ ràng là rất tốt, nhưng chuyện tình yêu lại chẳng được suôn sẻ. Thực tế, không phải cứ là phụ nữ tốt thì chắc chắn chuyện tình yêu sẽ thuận lợi, cũng không phải ai càng tốt thì càng có thể được gả vào hào môn. Những tốt đẹp của bạn ắt phải có người hiểu, thì mới có thể được thừa nhận. Đáng tiếc là trên thế giới này, quá nhiều người chỉ có thể hiểu được những thứ nhìn thấy bên ngoài, trong khi có quá ít đàn ông tốt đến mức nguyện ý dùng cả tấm lòng mà lắng nghe. Cho nên, không phải là bạn không đủ tốt, chỉ là chưa gặp được người hiểu mình mà thôi !". Vậy đến bao giờ mới gặp được người hiểu mình đây.

Tôi im lặng không trả lời, đẩy hân ra rồi nằm xuống quay mặt vào tường, mới ngủ dậy mà giờ lại muốn ngủ nữa, cứ mỗi lần ăn no nằm xuống lại buồn ngủ, riết thành " Eo chàng hy " luôn..... haha.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gặp Gỡ

Đang ngủ ngon mơ đẹp, lại mơ được có tiền nữa chứ, có tiền sắp được đi du lịch thế giới vậy mà tự nhiên chuông điện thoại lại kêu lên làm tôi tỉnh giấc. Tức điên lên được, sống thực không được đi du lịch thế giới thì thôi phải để trong mơ mình được đi chứ, phá đám.

Tôi mở mắt ra thấy trong phòng tối thui, ngoài cửa sổ cũng không kém gì trong đây. Hân vẫn đang nằm kế bên, và đang... quơ tay loạn trên mặt tôi đây này. Tiếng chuông điện thoại của hân thì hân phải tìm thôi.

- Làm gì vậy, bỏ tay ra coi.
- Điện thoại đâu rồi ?
- Trên máy tính kia cha nội, mò mò cלט ?

Điện thoại vút trên máy tính mà hỏi, chắc còn ngủ mơ chứ gì nữa. Hân rời giường đi lại lụm điện thoại nghe.

- Gì ?
- ...
- Tao bận rồi không đi được, mốt đi.
- ...
- Thôi thôi... tao tắt.

Chà biết ai gọi nhưng tôi nghĩ là bọn Thiên Long rù hân đi chơi, hôm nay cũng là giáng sinh mà. Tôi đi tới bật điện cho sáng thì điện thoại hân lại kêu tiếp, hân bắt máy... chửi vào điện thoại.

- Đmm tao nói đang bận không hiểu tiếng người hả ?
- ...
- Ba con xin lỗi con tưởng thằng Khang gọi rù đi chơi.
- ...
- Sao ba biết ?
- ...
- Về liền, ba mẹ đợi đi, 1 tiếng nữa con về.

Là ba hân gọi sao? Sao nói chuyện mà cứ quay nhìn tôi hoài ế nhỉ.

- Em đi tắm đi, về nhà anh.

- Chi ?

- Ba mẹ muốn gặp em

Trời ơi... ân-bì-lí-vơ-bồ. Mới đây đã muốn gặp, run quá. Không biết phụ huynh hấn ra sao nữa, hung dữ hay hiền lành. Tôi không biết, chỉ biết là đang kinh hoàng đến từng tế bào trong cơ thể.

- Nhanh đi đợi gì nữa, có một tiếng đề anh với em về nhà thôi đó, giờ là 18 giờ 17 phút, đúng 19 giờ 17 phút không có ở nhà là ngủ ngoài đường đó.

- Anh ngủ ngoài đường chứ phải em đâu.

- Nói nhiều nhanh đi.

Tên này hình như sợ ba mẹ hay sao ấy. Hấn mở tủ tìm quần áo cho tôi, nhưng bị tôi đập một phát dăng mứt chi. Đồ con gái mà lực tinh bơ, du diên.

... ..

Với tốc độ nhanh nhất, tôi tắm trong vòng 10 phút. Đang tắm mà hấn đứng ngoài đập cửa miết thì sao tắm cho nổi, cứ nghĩ tới cảnh lờ đang tắm hấn đập cửa vào thì... chả dám nghĩ tiếp.

Ban đầu tôi mặc áo thun rộng với chân váy hấn không chịu, lúc sau vào thay cái quần yếm thì hấn chịu liền. Còn lúc dắt xe ra khỏi nhà, tôi mang dép lười hấn lại không chịu, bắt tôi phải thay xan-đan. Hấn có bao giờ để ý cách ăn mặc của tôi đâu, nay vì về nhà hấn nên phải chỉnh chu à ?

Hấn chạy xe mà phóng như điên trên đường ấy ạ, lờ quẹt nhẹ chắc tàn phế suốt đời, nặng thì chết chắc. Nhà hấn cũng bên Bà Điểm, không biết nhà hấn thể nào nữa.

Tôi từng ước sau này sẽ cưới được một thằng chồng nhà đào đẹp trai mà phải yêu mình thật lòng không lừa dối. Nhưng đột nhiên hấn nhảy vào đời tôi, mặc dù hấn có đẹp trai nhưng những thứ khác thì không có, đã vậy còn tặng cho tôi con 'nòng nọc' sống dai nữa chứ. Giờ thì ước mơ tan vỡ, ước mơ vẫn chỉ là mơ ước.

- Yong, ba mẹ anh có khó không ?

- Cũng bình thường.

- Nhà anh như nào vậy ?

- Cũng bình thường.

- Em lo quá !

- Cũng bình thường.

- Anh có bị điên không ?

- Cũng bình thường.

Hấn bị ông bà giải nhập hay sao ý nhỉ, có câu trả lời hoài. Tôi muốn đập cho hấn một phát để tỉnh ra nhưng ngoài đường nên vẫn không làm gì được, tôi chỉ còn cách im lặng thôi.

Nhà hấn cũng ở cùng đường về nhà Đạt, lần trước tới nhà Gia Đạt tôi nhớ là khu này, vì khu này toàn nhà lầu 2 tầng trở lên, cũng có biệt thự nữa, mà biệt thự nào cũng đẹp, 2 bên đường còn có xe hơi đậu nữa.

Cuối cùng cũng tới nhà... Gia Đạt. Chúng tôi dừng ngay biệt thự kế nhà Gia Đạt. Tự nhiên tới nhà Gia Đạt làm gì vậy?

- Hình như chỗ này là nhà Đạt mà !

- Tới nhà anh rồi, xuống đi.

- Nhà anh là nhà nào ?

- Đang đứng trước nhà còn hỏi. Vào nhanh đi, xăm ngôn miết.

OMG, tôi biết nhà hấn giàu nhưng đâu nghĩ giàu tới nổi ở biệt thự xa hoa. Nhà còn rất đẹp nữa chứ. Cửa ngoài cao và rộng. Nhìn bên ngoài vào đẹp lắm.

Hấn bấm chuông, đợi 1 2 phút là có người ra mở cửa. Người phụ nữ lùn ốm vừa mở cửa nhìn hấn rồi nhìn tôi.

- Cả nhà đang đợi con về ăn cơm.

- Con biết rồi, dú dất xe vào đùm con nha.

- Ủ, con dẫn con bé vào nhanh đi ngoài này lạnh lắm.

Hắn gật đầu rồi đi vào nhà, tôi cũng chào bà dú rồi đi theo hắn. Nhà hắn bên ngoài nhìn vào đúng chất một biệt thự hiện đại sang trọng, nhưng khi vào sân nhà thì thấy toàn là cây cỏ hoa lá, đèn ngoài sân thì như kiểu xưa. Có xích đu, haha tôi thích xích đu tôi thích nhà có sân vườn. Tuyệt vời.

Tôi căng thẳng, bước đi chậm chạp. Hắn quay lại thấy tôi đi hết nổi.

- Lo gì, ba mẹ anh không khó đâu.

- Em sợ.

- Đi, có anh đây mà.

Hắn nắm tay tôi kéo đi. Tại sao ? Tại sao chỉ một câu nói của hắn mà lòng tôi không còn cảm thấy lo sợ. Tại sao? Tại sao khi hắn nắm tay tôi lại vui đến vậy ? Nói là gạt hắn ra khỏi tâm trí mà.

Ngoài sân thì hoa cỏ đẹp lắm, vào nhà mới thấy cách trang trí rất đơn giản, nhưng giá trị của đơn giản không rẻ chút nào. Trong nhà thấy kỳ lạ lắm, là cách thiết kế nhà ấy ạ. Nhìn rõ ràng là phong cách nhật bản, vậy mà nhìn tới nhìn lui ra phong cách hiện đại pha đồng quê. Nói chung nhà hắn lạ, người cũng lạ.

Cái nhà rộng như vậy, giàu như vậy mà tiết kiệm điện kinh khủng lắm. Có đèn tuýp trắng trên tường không bật, bật đèn treo tường vàng vàng như đèn ngủ ấy ạ, cứ đi khoảng 5 7 mét lại có một cái đèn . Nhà hắn cứ như nhà ma trong mấy truyện ma tôi từng đọc, rùng rợn.

Cuối con đường, phòng ăn đang bật đèn tuýp sáng chói. Đẩy cửa vào, 10 con mắt đổ dồn về phía tôi. Chị Han chạy ra kéo tôi vào.

- Ba mẹ, đây là Bum nè.

- Ủ, dẫn qua đó ngồi đi.

Tôi nhìn ba mẹ hắn, mẹ hắn trẻ lắm lại còn đẹp nữa chứ. Còn ba hắn thì chắc lớn tuổi rồi, có tóc bạc nhưng không nhiều, nhìn như tóc lai trắng đó, tuy vậy nhìn vẫn rất đẹp trai haha. Hắn nhìn giống ba nhiều hơn, còn chị Han thì nhìn giống cả 2 người.

Hắn đi lại ngồi vào bàn, hắn ngồi kế người mà tôi nói giống giống hắn mà lúc trước gặp ở trường ấy ạ, còn tôi ngồi kế hắn bên ngoài. Tôi chào ba mẹ hắn rồi tới chị Han rồi cái người ngồi kế hắn.

- Ăn cơm trước đi rồi có gì nói sau.

Mẹ hắn nói, mẹ hắn nói giọng nam, ba hắn cũng vậy mà sao chị Han lại giọng bắc lai nhỉ.

Cả nhà cùng ngồi ăn, hắn như chết đói ăn hết chén này tới chén kia, còn tôi thì một hột cũng không nuốt nổi.

- Bum sao con không ăn, không hợp khẩu vị hả ?

- Dạ không, con không thấy đói.

- Con không đói nhưng em bé đói, ăn đi.

Tôi dạ rồi cảm ơn xúc cơm không ăn, lần đầu tới nhà người ta không nói chuyện không giới thiệu gì hết mà bảo ngồi vào bàn ăn thì ăn uống tự nhiên sao nổi.

Hắn thấy tôi ăn cơm không, tốt bụng gấp cho miếng thịt, đảo mắt một vòng thấy mọi người trong nhà nhìn tôi. Trời ơi, kêu người ta ăn mà nhìn vậy sao ăn ? Mấy người này có vấn đề mà. Thôi... nhắm mắt nuốt đại.

Bữa ăn kéo dài tới 7 giờ 45, lúc ăn xong hắn lấy nước cam cho tôi rồi kéo ra phòng khách ngồi. Lần lượt những người khác cũng vào, ngồi trên sofa mà tìm muốn nhảy ra ngoài luôn, suốt từ phòng ăn ra phòng khách hắn vẫn nắm tay tôi không buông. Mẹ hắn nói chuyện.

- Yong... giải thích.

- Thì là vậy đó.

- Vậy là vậy thế nào? Quậy phá chưa đủ hay sao mà giờ làm con người ta có bầu... mày...

Mẹ hắn la lớn, cầm cái gối nhỏ trên ghế quăn vào người hắn. Mọi người trong nhà thì cứ cười cười, trừ ba hắn ra, mặt nghiêm lắm. Ba hắn đứng dậy kéo mẹ hắn ngồi xuống.

- Nói ba biết coi, sao lại như vậy ?

- Chuyện đã vậy rồi tính tới chứ hỏi tại sao lại vậy làm gì.

- Thằng con bất hiếu, mày hại bà xem mắt chồng bà còn chưa hết giận mà giờ mày... mày...

Mẹ hấn cứ la lớn, tôi thì sợ muốn giả xỉu luôn cho rồi. Vậy mà nhìn mặt ai cũng bình thường như không có gì.

- Thằng con đáng ghét, mày... làm tốt lắm haha... vậy mà ông bà đây tưởng vài năm nữa mới có cháu nội bồng... giỏi lắm con trai.

- Mẹ... nhầm nhí, gì mà tốt.

- Mẹ sắp già rồi, ba mày cũng muốn có cháu nội nữa. Có cháu ngoại rồi giờ thêm cháu nội chết cũng chịu.

Trời ơi, cái nhà này bị gì vậy nè. Lúc la ó chửi bới um sùm giờ thì cười haha ăn mừng có cháu. Nhà lạ mà người cũng lạ. Lúc này ba hấn mới giới thiệu người trong nhà.

- Ba là ba Yong, còn đây là mẹ nó, còn kể là Han và Bín chồng Han, kể nữa là Hong chị ba thằng Yong. Trong nhà còn vài người giúp việc phụ vườn mà đi chơi lễ hết rồi.

Vãi, giúp việc phụ vườn, nghe như trong mấy tiểu thuyết hay đọc ấy, thiếu gia nhà giàu haha. Tôi nhìn từng người mà ba hấn giới thiệu, người nhà hấn ai cũng đẹp bảo sao hấn lại không đẹp haha. Mẹ hấn nhìn tôi.

- Con bao nhiêu tuổi rồi, có bạn trai chưa, nhà con ở đâu, nhà có bao nhiêu người, ba mẹ làm ăn ra sao có khỏe không còn sống hay đã chết ?

Má ơi, có ai nói mẹ hấn vô duyên chưa? Tự nhiên hỏi có bạn trai chưa trong khi mình đang có con của con trai bả trong bụng, đã vậy còn hỏi ba mẹ còn sống hay chết, hỏi ba mẹ khỏe không được rồi còn đệm câu kia vô, hết nói nổi mẹ hấn rồi.

- Mẹ hỏi kỳ cục vậy, trù người ta hả?- chị Han nói

- Chết mẹ quên, để mẹ hỏi lại. Bùn, con nhiều tuổi rồi?

- Con..... 16 tuổi.

- Nhà ở đâu ? Gia đình thế nào?

- Nhà con bên Quận 12, gia đình bình thường.

- Nhà có bao nhiêu người ?

- Có ba mẹ, chị 2 con chị hai với con thôi.

- Chồng chị đâu ?

- Chị không có chồng.

- Ly dị rồi hả ?

- Dạ không, chị lỡ có con.

Mẹ hấn nhìn qua chị Hong rồi nhìn tôi cười. Lúc này điện thoại trong túi tôi kêu lên, tôi lấy ra xem thì người gọi là mẹ. Tôi muốn ra ngoài nghe nhưng hấn giữ lại, nói nghe ở đây luôn.

- Mẹ.

- Mày đang ở đâu ?

- Con.... đang ở nhà mà.

- Mẹ đang ở nhà, mày về nhà ngay cho mẹ, trong vòng 30 phút mày không về nhà thì đừng bao giờ về đây nữa.

Mẹ la lớn trong điện thoại, nghe giọng mẹ thì mẹ đang rất giận. Hấn ngồi kể mà còn nghe mẹ la nữa mà.

- Anh chờ về.

- Đợi mẹ, qua nói chuyện của hai đứa luôn.

- Giờ đi hả mẹ? 8 giờ rồi mà.

- Kệ coi như đi chơi thôi.

Ba mẹ hẳn xì tin gớm. Bao nhiêu tuổi rồi mà còn đi chơi Noel haha.

Đội ba mẹ hẳn tay đồ chỉnh tề thì bắt đầu về nhà tôi, không biết lúc mẹ nghe tin này mẹ còn sống hay chết thật, hoặc là tôi chết thật cũng nên.

Giữa lúc, 7 người đi 2 chiếc xe hơi. Chiếc Toyota đen và chiếc BMW màu trắng. Ba mẹ hẳn thì đi Toyota với chị Han Anh Bin, còn tôi với Yong đi BMW với chị Hong. Chị Hong ít nói lắm, mà lúc nói thì nói chuyện nghe kỳ lắm, nói được vài chữ nhưng không nói rõ.

Xe bắt đầu chạy, tôi ngồi sau với hẳn.

- Sao mẹ về sớm vậy anh tưởng tuần sau mẹ em về.

- Em không biết, mẹ biết chuyện này chắc em chết.

- Có anh mà, anh chịu cho em.

- Vậy có gì anh chết dùm em nha, em còn yêu đời.

- Anh nghĩ lại rồi, em tự xử đi anh cũng còn yêu đời lắm.

Tôi nhìn gương thấy chị Hong cười. Chị nói chuyện.

- Em... mà chết Yong buồn lắm... em sinh cho phải Yong con thì mới chết được.

- Hà ?

Hắn cười lớn, nằm xuống gối đầu lên chân tôi.

- Ý là em phải sinh con cho anh mới được chết đó.

- Oh, yes yes.

- Chị Hong ở Mỹ từ năm 17 tuổi, mới về nước thôi, đi mấy lâu giờ tiếng Việt hiểu mà chả biết nói haha. Em mà biết nói tiếng Anh thì nói cho lẹ chứ nghe bà nói tới mai.

Đó là lý do chị Hong nói chuyện kỳ lạ. Mà hình như hẳn nghĩ tôi ngu tiếng Anh thì phải. Tôi chưa bao giờ giao tiếp với người nước ngoài trừ thầy tiếng Anh. Tôi cũng muốn nói chuyện với chị Hong nên phải nói chuyện bằng tiếng Anh luôn.

(Khúc nói chuyện với chị Hong thì mình ghi bằng tiếng Việt luôn nha, mắc công ghi tiếng Anh mấy bạn không hiểu phải tốn thời gian ra Google Dịch \geq ____ \leq)

- Chị ở Mỹ sống thế nào ? Có dễ sống không ? Em cũng muốn đi Mỹ ở lắm.

- Em biết nói tiếng Anh hả ?

- Dạ biết.

Hắn nhìn tôi ngạc nhiên, tôi cũng nhìn hắn. Bốn mắt nhìn nhau chớp chớp.

- Yong... em có vợ giỏi đó, mốt sang Mỹ với chị.

- Thôi, làm ơn ! Em muốn sống với ba mẹ đỡ cực, sống một mình cày tiền xài cực lắm, vợ con nữa là ba mạng đó.

Hắn cũng nói chuyện bằng tiếng Anh, xem ra hẳn cũng không tệ.

Quảng đường từ nhà hắn đến nhà tôi không xa cũng chẳng gần, nhưng với tôi bây giờ nó dài như con đường đi tìm kiếm hạnh phúc mới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lựa Chọn Khó

Cổng nhà, chiếc xe hơi sang trọng đỗ trước cửa. Trong nhà đèn sáng đang đợi tôi vào xử tử.

Tôi không dám vào nhà, ngập ngừng đứng trước cửa xe. Tôi nhìn người qua đường, có những người đi ngang phải xoay đầu lại nhìn những chiếc xe sang trọng, tôi phải cảm thấy hãnh diện mới đúng. Nhưng mà chuyện đó để sau đi, vào nhà nghe phán tử cái rồi hãnh diện sau cũng được.

Tôi hít một hơi dài rồi thở mạnh ra, lấy tinh thần bước vào nhà. Bước vào nhà mà tôi đi chậm chậm, hấn đi kể tôi, phụ huynh hấn đi phía sau.

Vừa bước vào nhà, đầu ra cái tách trà bay thẳng xuống ngay chân tôi, qúi quá lùi lại một bước. Tiếp theo sau là cái gối nhỏ bay ra, rồi tới dép lười, giày cao gót, tạp chí báo.

- Mẹ... chuyện gì vậy ?

- Mày về làm gì nữa hả, mày làm mẹ tức chết đi được mà con.

Mẹ than khóc, tôi chả biết gì đi vào nhà thì bị ba kéo qua phía sofa, tát cho một bạt tai, trái đất quay nhanh gấp trăm lần, mắt nở hoa đầu nổ pháo luôn.

Mẹ tôi lại la.

- Mày nhìn coi cái này là gì ?

Ba cầm bộ quần áo và tờ giấy trên bàn trà quăng vào người tôi. Bộ đồ này là đồ hôm qua Yong mặc tới nhà tôi, còn tờ giấy... là giấy khám thai.

Ba không đợi tôi nói gì nữa, mặc kệ sự có mặt của hấn mà cầm chổi lông gà đánh liên tục vào người tôi. Lúc này hấn mới chịu nhảy vào can.

- Chú chú..... đừng đánh Bum nữa, Bum đang có thai đó.

- Mày là thằng nào ?

- Con là ba đứa bé, chú.....

Lời nói của hấn như lửa nóng dưới chân, hấn chưa nói xong ba tôi nhảy dựng lên cầm chổi đánh luôn hấn. Lúc này gia đình hấn mới chịu tham gia vào, anh Bin với ba hấn bay vào can ba tôi lại, mẹ cũng can nhưng không can nổi ba.

Một lát sau ba mới chịu bình tĩnh mà dừng lại, ba mẹ và phụ huynh hấn ngồi xuống sofa nói chuyện. Ba hấn giới thiệu.

- Tôi là ba xấp nhỏ tên Thịnh, kẻ là mẹ xấp nhỏ tên Phuong. Kia là hai con gái và con rể. Gia đình qua đây muốn nói chuyện hai đứa nhỏ.

- Ang chị muốn thế nào ?

- Chúng tôi chọn Bum là con dâu.

- Không được, Bum nhỏ lớn chưa bao giờ động tay vào việc nhà cũng chưa bao giờ nấu nướng gì, không làm dâu được, còn đứa bé... chưa lớn thì phá nó đi.

Gi cơ? Mẹ vừa nói gì cơ chứ? Mẹ muốn phá con tôi à, tôi không chấp nhận.

- Con không muốn, con không muốn bỏ con mình.

- Bum, có phải mày rất yêu con người ta rồi không ?

Tôi ngạc nhiên im lặng nhìn mẹ rồi nhìn hấn, hấn nhìn tôi với ánh mắt chờ đợi. Tôi quay đi tránh ánh mắt đó, cuối đầu nhìn chân. Mẹ thấy tôi im lặng nên nói tiếp.

- Có phải con rất yêu người ta ? Nếu không thì tại sao con lại chấp nhận sinh con cho người ta ?

- Con không có, con chỉ muốn con của con chào đời.

Tôi vừa nói ra lời biện minh không chính đáng tẹo nào. Tôi có tình cảm với Yong nhưng tôi không nghĩ là sẽ đến nỗi phải sinh con cho hấn.

Tôi không tin tôi yêu hấn đến mức chịu đau đớn để sinh ra đứa bé, tôi chỉ vì thương con thôi.

Nhưng sự thật là đứa bé đến lúc tôi Yong không có yêu thương nhau, và tôi vẫn chưa biết thế nào là khái niệm một người mẹ thì làm sao có thể một hai đòi giữ baby lại được. Không lẽ thật như mẹ nói, tôi vì muốn bên Yong nên sinh con cho hấn.

- Bum ơi, ba mẹ cho con tự do thoải mái vì tin tưởng con không như chị hai, thậm chí tin tưởng con đến mức đồng ý để con ở nhà một mình để tự lập, cho con đi chơi thoải mái như vậy... cuối cùng ba mẹ chỉ là vô trách nhiệm.

- Anh đừng nói vậy, chúng tôi đã đồng ý chịu trách nhiệm rồi.

- Nhưng chúng nó còn nhỏ, bồng bột thì làm sao biết thế nào là yêu thương, chúng nó có yêu nhau hay không ?

- Tôi nghĩ nên cho hai đứa đám hỏi sớm, sau khi sinh thì đám cưới, ý Bum thế nào ?

Tôi không biết làm sao nữa, để cho bà con dòng họ biết tôi và chị đều có chữa hoang thì sẽ dị nghị, đàm tiếu, chửi mắng làm ba mẹ mất mặt. Nhưng tôi lại không muốn cưới vì vẫn còn yêu tự do, nhưng không cưới hẳn và sang nhà hẳn làm dâu thì mọi người sẽ biết chuyện này. Quyết định khó lắm.

Nếu không có baby thì tôi và Yong sẽ ra sao? Có phải chỉ là hai đường thẳng song song không bao giờ có điểm giao, và bây giờ chỉ vì một đứa bé mà phải nợ nhau một đời. Như vậy thì có nên sinh đứa bé ra không ?

- Con... sẽ đám hỏi với Yong.

- Thấy chưa, tôi nói hai đứa nó yêu nhau mà.

Hắn nhìn tôi, tôi tránh ánh mắt đó. Tôi vẫn không biết quyết định của mình là ích kỷ hay vì ba mẹ nữa.

Ba mẹ tôi thì chắc là đang đau đầu vì chuyện của tôi. Ba thì nói là cần suy nghĩ thêm về chuyện của tôi thì mới chấp nhận cho đám hỏi. Cuối cùng phụ huynh hẳn cũng về, lúc tiễn ba mẹ hẳn ra cửa thì nghe ba mẹ hẳn nói đi chơi Noel, anh chị và hẳn thì về nhà.

Lúc vào nhà thì ba không nói gì, mẹ thì kêu tôi lên phòng. Lúc lâu sau, ba gõ cửa phòng, tôi mở cửa. Hai cha con ngồi nói chuyện.

- Con làm ba thất vọng.

- Con xin lỗi, chỉ là sự cố thôi.

- Cố tình hay vô tình thì chuyện cũng đã, vậy giờ nói ba biết con có yêu thằng nhóc đó không ?

- Con không biết.

- Vậy sao con muốn cưới và sinh con cho người con không rõ là yêu hay không?

- Con thương con của con.

- Đó là lý do, còn sự thật? Là trong lòng, trong suy nghĩ trong tim con.

- Con không hiểu, con chỉ thương con con thôi mà.

- Con chưa bao giờ làm mẹ thì làm sao nói thương con được, nếu như con nói đứa bé đó chỉ là vô tình có thì con đã không khẳng khái mà đòi giữ, thậm chí tìm mọi cách bỏ nó. Con yêu người ta, đó là sự thực.

- Con không hiểu... bản thân.

- Đừng dối lòng mình, sự thực tuy tàn nhẫn nhưng không ai bắt con phải tin điều đó, chỉ cần làm những gì mình cho là thoải mái được rồi.

- Thật hả ba ?

- Đó chỉ là lời khuyên của ba, ba không biết con nghĩ gì. Chỉ bản thân con mới biết mình muốn gì.

- Con nghĩ con có cảm tình với Yong.

- Đó là con lựa chọn, đó không phải do định mệnh sắp đặt mà là do chính việc mình làm thôi, việc trước con làm việc sau là hậu quả. Trên đời này tuy có tồn tại hai chữ định mệnh nhưng nó không có thật. Con hãy nhớ mọi việc là do con tự lựa chọn mà ra.

- Nếu con chọn Yong thì là do con lựa chọn chứ không phải là định mệnh bắt con phải chọn Yong ?

- Đúng vậy, nếu con không muốn thì bắt ép cũng đâu được gì. Nhưng con phải biết, qua rồi không bao giờ trở lại, vậy nên con phải lựa chọn kỹ trước khi thực hiện.

- Con sẽ suy nghĩ thật kỹ.

- Ba mẹ cũng muốn con được hạnh phúc, con không cần vì ba mẹ mà làm điều con không thích, ba mẹ tuy sinh ra con nhưng nghĩa vụ là nuôi con khôn lớn nên người chứ không phải bắt con làm cái này cái kia cho ba mẹ. Hãy nghĩ kỹ, chỉ cần chưa xảy ra thì có thể thay đổi được.

- Con biết rồi.

- Quyết định táo bạo, làm gì thì làm nhưng phải chừa đường lui là được.

- Dạ.
- Ba về phòng đây.
- Dạ, con cảm ơn ba, cũng... xin lỗi.
- Chẳng gì phải xin lỗi, ba mẹ cũng có lỗi xem như què nhau.
- Dạ.
- Ba đánh có đau lắm không ?
- Không sao đâu ba, chẳng đau bằng lòng phiền muộn, bị đòn cũng thấy thoải mái lắm chứ.
- Con gái ngốc. Con ngủ sớm đi, em bé cũng cần nghỉ ngơi đó.
- Con biết rồi, ba mẹ ngủ ngon.
- À ba quên... mẹ nói muốn xin lỗi con.
- Con không sao mà.

Ba đi ra ngoài đóng cửa lại, nụ cười nẩy giờ trên môi tôi cũng tắt. Tôi cần nghỉ lại lòng mình, ba nói đúng. Cuộc đời mình thì mình làm chủ cũng không cần phải vì người khác mà làm điều mình không thích. Nhưng hy sinh vì ba mẹ một chút đâu có sao.

Tôi nghĩ kỹ rồi, sự thật là tôi yêu hấn và cũng vì muốn ba mẹ hạnh diện nên chấp nhận hấn. Xem như một gậy đập ruồi trúng hai con ruồi. Tôi sẽ làm những gì mình cho là thoải mái. Tôi sẽ cưới Yong. Đó là quyết định cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Gặp Lại

Ngày 26 tháng 12, trời lạnh.

Hôm nay bắt đầu đi học lại, sáng nay ba mẹ ngủ dậy trễ nên tôi phải nhịn đói đi học. Vẫn phải đi bộ tới trường, không biết gặp Yong sẽ ra sao nữa, tôi phải làm lơ như không có gì hay nên chạy tới hỏi thăm rồi quan tâm lo lắng cho hấn.

- Bum ! Nghe anh nói gì không ?
- Anh Yong
- Lên xe đi anh chờ tới trường.
- Không cần đâu, fan của anh biết thì tội em.
- Anh với Long qua nhà Khang, để xe nhà nó rồi đi bộ tới trường mà.

Tôi nhìn Long, rồi nhìn hấn. Cả hai đi đạp điện, mặc đồ học sinh còn đeo thêm kính không trông nhìn như mấy đứa thư sinh. Cách đây mấy ngày nhìn đứa nào đứa nấy như âm binh cô hồn ấy ạ, đúng là cuộc sống hai mặt của các chàng trai. Mấy đứa trong trường biết thì thế nào nhỉ ?

Tôi leo lên xe hấn, hấn với Thiên Long chạy ngang trường rồi tới nhà Minh Khang. Lúc vào nhà Khang thì nhà Khang đang ăn sáng, nhà Khang có ba mẹ và đứa em gái học lớp 7.

Thấy ba người chúng tôi, Khang bỏ bữa chạy đi rửa miệng rồi chào ba mẹ đi học. Trên đường đi, hấn hỏi.

- Em ăn gì chưa ?
- Chưa.
- Ăn cơm nha, anh mua.
- Thôi không ăn đâu.

- Em không ăn nhưng em bé cần ăn.

- Còn nhỏ thì biết gì mà ăn.

Nghe tôi với Yong nói chuyện, hai người kia quay qua nhìn rồi hỏi.

- Gì ghê vậy paaaa, gì mà em bé đây mà đừng nói Bum có em bé nha.

- Ủ đúng rồi, con tao đó.

- Yong, mày nói thiệt hả có bị cấm sừng không đó. Em bé mấy tháng rồi ?

- Cấm con mẹ mày lên đầu đó, con tao hai tháng rồi paaaa.

- Đù... chúc mừng sắp lên chức. Đợi tao có con tao cưới mày.

- Tao đeo cưới mày đầu tao không có thích con trai tao đeo bêêê.

Lúc này Khang mới nói.

- Long, suốt đời mày sẽ không bao giờ có được thằng Yong đâu.

- Tại sao ?

- Tại vì thằng Yong là của tao. Tao yêu nó.

- Thôi đi mấy má, giờ mới biết sao 2 má không có bồ rồi.- Yong nói giọng bêêê =)))

Nghe mấy tên này nói chuyện mà cười muốn lộn ruột. Trên đường cả đám ghé vào tiệm com mua cho tôi hộp com rồi đi tiếp. Sắp tới trường thì nghe được tiếng người quen gọi.

- Bum ! Bum ơi Bum à.

- Gì vậy ?

- Nhớ Bum quá, lâu rồi không gặp.

Đó là Thanh Thiên, bạn học cũ hồi cấp hai, học chung từ trường tiểu học tới lớp 8. Hồi năm lớp 7 Thiên nói thích tôi nhưng bị tôi từ chối..... vì Thiên xấu lắm, đã vậy còn lùn nữa chứ. Sau thi lớp 8 nghe nói chuyển trường qua quận 7 học rồi không gặp lại cho đến bây giờ.

Bao nhiêu lâu không gặp vậy mà giờ nhìn Thiên trắng hơn ngày xưa, cao hơn tôi cái đầu, đã vậy còn đẹp trai không thua kém gì mấy anh hotboy trên mạng.

Lúc đầu tôi không nhận ra Thiên, nhưng vì lúc Thiên cười trên mặt hiện ra cái lúm đồng tiền bên phải với cái răng khểnh bên trái và đôi mắt mỗi lần cười là hết thấy tổ quốc của Thiên tôi mới nhận ra.

- Tự nhiên đâu ra ám tui sáng sớm vậy ba ?

- Đầu cần nói vậy, tui chuyển trường về đây học nè bà.

- Ủ, đừng ám tui nữa. Tui còn muốn cưới chồng.

- Yên tâm, bà ế tui hốt bà.

Tôi nhìn Thiên rồi nhìn Yong, bộ dạng hần thành thạo lắm như không có gì.

- Bà quen ai rồi ? Chồng con gì chưa? Nói thiệt để tui biết tui چرا cho đỡ.

- Ở mình phê re hà, chồng con gì đâu, vào trường đi trễ rồi.

Hắn vẫn im lặng không nói gì, Long với Khang nhìn nhau nhún vai rồi đi theo vào trường. Suốt từ đó đến trường rồi vào cổng trường Thiên cứ bép xép cái miệng hoài không im, sáng ăn củ hành hay sao mà sung vãi =))

Vào tới lớp mà Thiên đi theo vào ngồi luôn chứ, ngồi ăn mà Thiên cũng nói hoài không im. Chỉ khi nào có mấy đứa con gái lại xin chụp hình chung Thiên mới im được một chút.

- Bữa tui nghe Nhi nói bà tính tay đôi với thằng Chem hả ?

- Gặp Nhi rồi hả ?
- Nói chuyện trên facebook.
- Mai nè, mai tan trường buổi chiều rồi qua võ đường luôn.
- Mai tui chờ bà qua, lâu rồi không gặp tui nó nhớ quá.
- Mà ông về lớp đi, học lớp nào vậy?
- 10b5 ở xá xinh nào vậy ?
- Không biết nữa, hình như ở đây nè.
- Trời trời, lớp này lớp mấy ?
- Hình như 10b5.
- Vậy là đúng rồi.
- Đừng nói ông học chung tui nha.
- Ờ, tui học 10b4. Kế bên mà =))
- Tính vãi, về lớp đi cha nội.

Tôi cúi Thiên về lớp, lúc Thiên đi ra thì tui con gái bu lại hỏi số điện thoại, còn hỏi có bạn gái chưa, sao tôi biết Thiên, nhà Thiên ở đâu, rồi lum la. Mới gặp lại cách đây 30 phút sao biết được gì nhiều mà hỏi.

Ăn cơm xong cũng đúng lúc trống vào lớp. Tôi đi ra vứt rác nhưng thùng rác chỗ lớp bị mất tích rồi, không những vậy mà thùng rác nguyên dãy tôi học cũng biến đâu mất tiêu, vậy là phải đi qua dãy phòng tin vứt rác rồi.

Tôi lại gặp hán chỗ dãy phòng tin, hôm nay hán có tiết tin. Tôi thấy hán thì quay đi, hán đi tới kéo tay tôi lôi xuống cầu thang, đứng chỗ cầu thang không có người. Hán cầm hộp cơm tính quăng đi nhưng lại thôi.

- Sao không ăn hết cơm ?
- Ăn không dô.
- Sau này không được bỏ cơm nữa.
- Biết rồi.
- Thằng này..... là ai ?
- Bạn.
- Bạn thế nào ?
- Liên quan gì anh ?
- Em nên nhớ anh là chồng em và là ba con em.
- Thì sao ? Mà anh là chồng em khi nào ?
- Vài bữa nữa sẽ đính hôn lúc đó anh là chồng chưa cưới của em.
- Đừng nói nhảm chuyện đó nữa em về lớp đây.

Tôi vứt bữa hộp cơm ngay cầu thang rồi bỏ về lớp.

Sao tự nhiên nay hán nói hán là chồng chưa cưới của mình ? Không lẽ hán ghen ? Trời, hán mà thèm ghen mình giàu rồi.

Trở về lớp học, hôm nay được ngồi chơi do mới thi xong, tuần sau mới bắt đầu học bình thường.

Cả buổi tôi ngồi im như cục núi mini trong lớp nhìn ra khoảng không trên trời. Nghĩ về chuyện đính hôn cùng Yong, nếu mọi người trong trường biết tôi và Yong là vợ chồng thì sẽ ra sao ? Nếu sau khi đính hôn tôi bị mẹ bắt ở nhà thì phải làm thế nào ? Tôi nghĩ đủ thứ chuyện. Mà chả chuyện nào ra câu trả

lời.

Tôi muốn ở nhà với ba mẹ nhưng tôi không muốn bà con dòng họ đàm tiếu, tốt nhất sang nhà hấn ở. Sinh em bé rồi cưới hấn, danh chính ngôn thuận ra vào hai nhà. Còn chuyện tôi và Yong ra sao, sau này tính. Dù sao cũng vẫn chưa đủ tuổi làm giấy kết hôn mà.

Ngồi suy nghĩ mãi cũng hết hai tiết. Tới giờ ra chơi, tôi ngồi trong lớp không muốn ra ngoài mắc công gặp tên Yong đáng ghét đó nữa. Thanh Thiên thì lại qua lớp tôi ngồi lén xép cái miệng tiếp.

- Tối nay đi chơi không bà ?

- Đi đâu ?

- Đi xem phim rồi đi ăn uống gì đó.

- Phim gì ?

- Lên đó có phim gì xem phim đó.

- Ủ' cũng được, lâu rồi tui chưa đi.

- Bà có đi xe không, lát tui chờ về.

- Ủ' ừ, lát ra nhớ đợi tui nha paaa.

- Biết rồi, mà tui hồi sáng là tui nào vậy ?

- Lớp 11.

- Ủ', bà ăn gì không tui ra căn-tin mua đồ ăn.

- Mua snack với nước suối đi.

Thiên ờ rồi chạy đi luôn. Không biết cái tên Thiên này sao tự nhiên tốt với tôi mặc dù lúc trước tôi đã từng từ chối tình cảm của Thiên. Thôi kệ đi, biết họ tốt với mình thì mình tốt lại là được rồi.

Đợi cỡ 10 phút mà chưa thấy Thiên lên, không lẽ là đi lạc qua tận nước mỹ rồi. Khu căn-tin ngay cổng sau chứ đâu mà lạc. Đợi thêm chút nữa vậy, chắc là cả gái gửi gì rồi.

Bổng Minh Khang đầu ngoài cửa chạy nhanh vào chỗ tôi, mọi con mắt trong lớp dồn về phía tôi. Khang cũng mặc kệ, cúi người nói nhỏ vào tai tôi " Yong với cái thằng hồi sáng đang đánh lộn bên khu hồ bơi kia !".

Trời, đánh cái gì cơ chứ, đi ra xem thử coi sao, đánh hay thì ngồi xem cũng vui mà. Thanh Thiên cũng biết võ, xem hai người ai giỏi hơn haha. Tôi đi bộ từ từ ra hồ bơi trường, còn Khang thì nhảy đánh đập như cá mắc cạn.

- Đi nhanh đi làm gì mà từ từ vậy xảy ra án mạng thì sao ?

- Chết thì chôn thôi, chắc đang gay cấn, chắc giờ mỗi đứa bầm con mắt rồi chứ gì haha...

- Em còn bình tĩnh, anh đi trước đó.

- Đi trước đi.

Minh Khang chạy đi, tôi cứ từ từ đi ra. Tới chỗ hồ bơi, tôi nhìn Yong với Thiên mặc cười muốn lộn hồ bơi luôn chứ. Đánh nhau kiểu gì mà như con gái, hai đứa nắm tóc nhau kéo qua kéo lại như đàn bà con gái.

- Đánh đê, làm gì như đàn bà vậy 2 chế ?

- Trời Bùm, em còn cổ vũ nữa hả?

- Anh Long tránh ra đi, em muốn xem đánh nhau.

Tôi ngồi nhìn hai người họ đánh nhau, mà vừa nghe tiếng tôi họ buông ra, tôi đứng dậy đi lại đứng giữa hai người.

- Làm trò gì vậy? Làm cái trò mèo gì vậy?

- Không làm gì hết.- Yong

- Tự nhiên thằng này lôi tui ra đây đánh tui nè.- Thiên

- Chơi mec hà mạy ?- Yong

- Im hết, muốn đánh chứ gì ? Để tui đánh dùm cho.

Dứt câu tôi thẳng chân đá hai người họ xuống hồ bơi. Trên bờ Thiên Long với Minh Khang cuốn cuồng lên, chạy tới chạy lui. Sau khi đập xuống, Thanh Thiên leo lên bờ. Còn hấn.... hình như sắp chìm rồi. Hồ 2m mà.

- Bum, thẳng Yong không bơi được kéo nó lên đi.

- Không biết bơi thì để tập bơi luôn đi.

Không trả lời, Long cởi áo nhảy xuống hồ bơi kéo hấn lên. Hấn hoàn toàn không cử động từ lúc bị tôi đá xuống hồ tới lúc này, giờ thì hấn nằm im như xác chết.

Trống vào lớp, nhưng tôi không còn tâm trạng mà vào, hấn nằm im đây như xác không hồn. Hấn mà chết không lẽ con tôi bị mò côi ba. Không được, phải gọi hấn dậy.

- Ê, dậy đi sao nằm yên vậy ?

- Hồ hấp nhân tạo đi, không nó chết giờ.

- Em không biết làm.

- Vậy Khang, mạy đi gọi bà y tề đi.

Khang lập tức chạy đi, ở đây cả bọn đứng nhìn nhau lo lắng. Tôi không biết làm gì, ngồi xuống bắt trước mấy cảnh hô hấp nhân tạo trong phim ảnh sách báo, bóp mũi thờ vào miệng hấn. Nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, Khang thấy vậy nên kéo tôi ra, mắc công cứu không được người mà còn tốn tiền mua quan tài. Nhưng mà công nhận, môi hấn mềm thiệt. Muốn 'hô hấp nhân tạo' nữa quá =))

Lát sau Khang dẫn cô y tề xuống, cô bắt đầu thực hành cái việc mà cô cần làm. Hấn sắc nước, nhưng vẫn không tỉnh dậy. Vậy là phải nhờ thầy tiếng anh đang rảnh tiết lấy xe mình đưa đi cấp cứu.

Cả đám cũng đi theo vào bệnh viện. Lúc đầu không cho nhưng vì các tiết được ngồi chơi nên cho 5 đứa về sớm, nhà trường gọi về cho phụ huynh hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tổ Tình

Bệnh viện.

Tôi, Minh Khang, Thiên Long và Thanh Thiên đứng ngoài phòng cấp cứu đợi. Lúc sau ba mẹ hấn với chị Han cũng tới, thấy tôi đứng ngồi không yên thì chị Han kéo tôi ngồi xuống ghế. Lúc lâu sau bác sĩ ra.

- Bác sĩ, sao rồi bác sĩ ?

- Không sao, tinh thần bị hoảng sợ nên mới hôn mê thôi. Đưa tới kịp, không là thiếu oxi không qua được rồi.

- Cảm ơn bác sĩ.

Ông bác sĩ gật đầu rồi đi. Mẹ hấn quay sang nhìn chúng tôi, rồi nhìn Long rồi nhìn Thiên.

- Sao lại như vậy ?

- Cô, chỉ là tai nạn thôi.

- Long, con biết Yong không gần sông hồ được sao còn để nó té xuống hồ bơi?

- Con không có.

Thấy Long hình như sợ mẹ Yong lắm, cả Khang cũng vậy. Nhìn 2 người như cún con bị la vậy. Thấy vậy tôi mới lên tiếng, dù sao cũng lỗi tôi mà.

- Là con... con đẩy Yong xuống hồ bơi.
- Bùm, sao con làm vậy, con biết mẹ lo lắng không ?
- Con xin lỗi, con không biết Yong sợ nước.
- Ra đây nói chuyện với mẹ.

Mẹ hần kéo tôi ra ghế đá ngoài sân, mẹ nhìn tôi rồi nói.

- Thăng Yong sợ nước lắm, nó bị chết hụt trong nước mấy lần rồi đó.

Trời, gì ghê vậy. Có ai nói gì với tôi đâu, mà nói gì chết hụt nghe thấy ghê, tại hần không chịu học bơi thôi. Tôi lúc đầu cũng sợ nhưng học từ từ, cố gắng rồi cũng biết thôi.

- Con không hiểu.
- Thăng Yong nó không bơi được, mời biết bao nhiêu thầy dạy bơi về dạy cho nó mà nó vẫn không bơi được.
- Sao vậy mẹ ?
- Xem thầy bói nói thăng nhỏ bị vong dưới nước theo không bơi được, làm lễ phép xin bùa gì cho nó hết rồi mà cứ vậy, mỗi lần xuống hồ bơi sông biển gì là cứ bị kéo xuống không nổi được.
- Ghê vậy.

Gì mà vong dưới nước, tin thì có tin chuyện ma quỷ thật. Nhưng cái chuyện này tôi thấy là hần không muốn học bơi thì đúng hơn chứ vong việc gì. Tôi không tin thầy bói, tôi tin vào những gì tôi nghe, thấy và biết hơn. Cứ mê tin dị đoan có ngày sống không quá một tiếng nữa.

- Mẹ tin thầy bói hả ?
- Sao không, thầy nói vậy thì chịu thôi. Phải giữ thăng Yong tránh xa sông hồ biển.
- Mẹ mê tin dị đoan, con không tin thầy bói. Sau khi Yong ra viện con sẽ dạy Yong bơi, con sẽ cho mẹ biết con đúng hay thầy bói đúng.

Mẹ hần không nói gì, vỗ nhẹ vào đỉnh đầu tôi cười rồi đi. Mẹ hần cười đẹp lắm, hần có nụ cười giống mẹ. Chị Han đi ra ngồi kế tôi, chị đặt tay lên bụng tôi.

- Em có cảm thấy em bé di chuyển chưa ?
- Em chẳng có cảm giác gì, mà em muốn hỏi chị, bao lâu mới thấy bụng to ra vậy chị ?
- Cái đó tùy người, người lần đầu mang thai thì chắc 4 hoặc 5 tháng bụng mới to, cũng có người 3 4 tháng đã thấy bụng, đó là những người có bụng sẵn rồi. Còn những người mang thai lần 2 lần 3 thì có người 2 3 tháng là bụng to lắm rồi.
- Sinh con có đau không chị ?
- Không biết, chị chưa bao giờ có con, chị làm việc căng thẳng quá mức, ăn uống không đều và khả năng thụ thai thấp nên chị phải bỏ việc làm để có con nè. Chị ganh tị với em và Hong lắm, không cần thì lại có, còn chị cần thì lại không có
- Chị Hong cũng có thai hả chị ?
- Con Hong gần 2 tuổi rồi, mấy năm trước về đây sinh rồi đi Mỹ tiếp.
- Vậy là chị Hong cũng có chồng rồi ?
- Lúc Hong về đây nói đang có thai, Hong không nói gì về thằng đó cho dù ba mẹ có rặng hỏi thế nào cũng không nói, mọi người nghĩ bị người ta làm có thai rồi bỏ trốn mất rồi. Mà Hong lúc nào cũng buồn buồn khi nhìn con mình.

Thì ra chị Hong cũng như chị tôi, vì nhà hần có chị Hong như vậy nên mới đồng ý chấp nhận tôi làm dâu vì lỡ mang thai cháu mình. Nếu chị Hong không như vậy thì liệu nhà hần có chấp nhận việc tôi có thai rồi bắt tôi phá thai ?

Tôi cũng không biết nói gì, chị Han thì bảo tôi sang khoa phụ sản khám lại thai xem em bé có khỏe không, tôi gật gật cho có lệ rồi chị Han đi vào trong xem hần sao rồi.

Tôi tính đi vào theo thì Thanh Thiên đi ra chỗ tôi, vậy là phải ngồi nghe hần lén xép cái miệng tiếp.

- Nói chuyện được không Bùm ?

- Ủ, ông có gì muốn nói hả ?
 - Bà có người yêu rồi hả ?
 - Tui không biết nói sao.
 - Thật sự, bao lâu rồi mà tui còn cảm giác với bà, lần này bà cho tui cơ hội được không ? Tui không làm bà mất mặt đâu hả? Quen hotboy như tui phải hãnh diện chứ !
 - Minh chỉ có thể làm bạn, một lần từ chối tui cũng ngại, ông trở lại sớm hơn thì tui sẽ chọn ông, còn bây giờ thì không.
 - Tại sao ?
 - Tui có chồng con rồi.
 - Bà từ chối nhưng cũng không cần lí do không tin được như vậy.
 - Tui nói thật, tui có chồng con rồi.
 - Chồng bà là ai ? Con bà nhiều tuổi rồi ?
 - Ông là bạn tui, không được nhiều chuyện đó nha.
 - Biết rồi.
 - Chồng tui... là Yong. Người vừa cấp cứu đó đó. Còn con tui, nó ở đây nè, 2 tháng rồi.
- Tôi chỉ tay vào bụng, mắt nhìn Thiên. Thiên như bị đóng băng không nói gì, hỏi tôi sao lại như vậy thì tôi bịa ra lý do là say rượu nên nhầm lẫn cuối cùng là vậy.
- Phải chi ba mẹ tui chuyển nhà sớm hơn, vậy tui với bà làm bạn tốt, tối nay vẫn đi chơi chứ hả ?
 - Ừm.
 - Đưa số điện thoại đi.
 - 0906...
 - Rồi, vào xem chồng bà sao rồi.
 - Chồng gì chứ, gớm.
- Tôi cười đáp Thiên, tôi nói cho Thiên biết bí mật này vì biết Thiên không có nhiều chuyện cũng không hay quan tâm tới chuyện người khác nếu không liên quan đến bản thân mình. Tuy nói nhiều nhưng không nhiều chuyện đem kể bí mật của người này cho thiên hạ nghe. Tôi thích tính cách của Thiên.
- Vừa vào đến phòng bệnh thì tôi thấy cảnh tượng kinh hoàng. Một cô gái đang ôm Yong nằm trên giường bệnh khóc, cô gái đó không xa lạ đó là Như churs ai. Cô ta làm trò mèo gì ở đây vậy ?
- Ba mẹ hấn và chị Han thì có vẻ tức lắm, thấy tôi vào chị Han đẩy tôi ra ngoài, tôi kéo theo Thiên ra.
- Gì vậy chị Han ?
 - Chị bức con nhỏ đó quá, mặt dày tới đây nữa chứ, Yong còn chưa chết mà nó khóc như đưa đám.
 - Rốt cục là chuyện gì hả chị ?
 - Con nhỏ Như đó đó, hồi trước bỏ thằng Yong theo trai rồi giờ đòi quay lại, Yong không chịu bày đặt tự tử. Tự tử gì, uống có 2 3 viên thuốc ngủ mà nói tự tử.
 - Sao lại vậy ?
 - Ai biết, cả nhà chẳng ai ưa nó, đến cả giúp việc hay làm vườn cũng không thích nó. Lũ tiểu thư nhà giàu khinh người thì ba mẹ chị không ưa đâu. Bữa giờ qua ám trước cửa nhà hoài không về.
 - Vậy phải làm sao ?
 - Dứt chồng về chứ hỏi gì nữa.

Tôi nhìn Thiên, Thiên nhún vai tùy ý tôi. Tôi cũng không biết làm sao, cũng dạ với chị Han rồi đi về luôn. Tôi chẳng đủ kiên nhẫn ở lại nhìn người con gái khác ôm ấp Yong đầu. Tôi gặp nhỏ Nhi tám chuyện từ bữa tối giờ mới được, qua ngủ sớm đâu có lên facebook hay rảnh rồi nhắn tin điện thoại.

Tôi với Thanh Thiên đi taxi về trường lấy xe về. Lúc đầu tôi nói đi xe buýt mà Thiên không chịu, đòi đi taxi. Tôi cũng không còn tiền đi xe buýt nên phải đi taxi với Thiên. Không biết nhà Thiên khá giả hay giàu có, lúc trả tiền taxi tôi thấy trong bóp có mấy tờ 500k lận á. Chắc lấy tiền đóng học phí tiêu chứ gì, học sinh nào mà ba mẹ cho lần mấy triệu xài.

Tên Thiên này đi xe đạp martin mini màu bạc, mà công nhận tướng tên này chạy martin dễ thương vãi lúá •___• . Thiên chờ tôi về nhà, vừa tới cổng nhà thì thấy chiếc Hyundai màu trắng và chiếc Mercedes màu đen đang đậu trước nhà. Nghĩ là khách của ba nên cũng không quan tâm. Tôi tạm biệt Thanh Thiên rồi đi vào nhà.

Bước vào nhà, mọi người quay nhìn tôi, khách đi những chiếc xe sang trọng đó không ai khác là... xếp lớn của công ty ba, tôi có gặp vài lần khi đến công ty ba. Còn người khách còn lại là ba của bé Na, là... chả biết gọi sao nữa, anh rể cũng không được mà gọi chồng chị cũng không được vì hai người đã kết hôn gì đầu.

- Con mới học về, con về phòng nha.

- Bum, lâu quá không gặp em, khỏe không ?

- Anh Sang, lâu không gặp, em vẫn... chắc khỏe, anh tới thăm chị hả ?

- Anh mới từ Nhật về hôm trước, hôm nay anh với ba tới đây muốn hỏi cưới chị em.

- Vậy hả, anh làm em bất ngờ quá.

Tôi ngạc nhiên nhìn xếp của ba, trước giờ tôi không biết anh Tấn Sang lại là con của xếp lớn ba tôi, gia đình cũng vậy. Anh Sang luôn nói gia đình ở dưới quê, đi làm việc này việc kia có tiền sống qua ngày. Giờ cái đùng anh Sang là con của xếp lớn trong công ty ba, như là mơ.

Tôi cười rồi đi về phòng, dù sao cũng đâu liên quan tới mình, chuyện của chị mà.

Về phòng thay đồ rồi tính xuống nhà lấy nước uống, vừa xuống cầu thang lầu dưới thì thấy anh Sang với chị hai đang nói chuyện. Nổi máu nhiều chuyện đứng nghe lén liềnf.

- Anh yêu em, em không tha thứ cho anh được sao ?

- Không, tôi không muốn gặp anh nữa cũng không muốn cưới anh.

- Anh biết em vẫn rất yêu anh mà.

- Bây giờ tôi chỉ yêu thương con mình thôi.

- Anh muốn gặp con, em mang con đi đâu rồi ?

- Anh không có tư cách gặp con.

- Anh là ba nó, anh có tư cách.

- Anh không, lúc tôi sinh con đâu đón thế nào thì anh ở đâu? Anh có biết đến sự tồn tại của nó không? Năm đó anh đi nhật không nói lời nào với tôi, tôi đau khổ thế nào anh biết không ? Anh đi nhật để lại cho tôi con bé một mình đau khổ với nó, mỗi khi nhìn nó tôi lại nhớ đến sự đau khổ mà anh tặng tôi. Anh không có tư cách làm ba nó, con bé là con tôi, tôi xem như quà chia tay anh tặng vậy.

Điều đau khổ mà chị nói thì tôi biết, nhớ lại lúc đó chị đã rất buồn, chị khóc rất nhiều. Cho đến khi chị biết chị có bé Na thì chị đã đỡ hơn rất nhiều, rồi một hôm ba mẹ nói chuyện với chị, tôi không biết họ đã nói gì nhưng bắt đầu từ lúc đó chị vui vẻ hơn, không buồn như lúc mới biết mình bị người ta bỏ rơi.

... ..

????

Đời con gái tin vào ai?

Nguyện chung thủy gửi đời bờ vai.

Cớ sao ai gieo sầu ngang trái.

Đời con gái qua đêm dài

Lỡ duyên đau chột thấy mơ màng.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chị Tôi

Tôi nhìn thấy chị khóc, tôi biết chị còn rất yêu anh Sang nhưng chị là chị không chấp nhận được việc anh ấy lừa dối và bỏ rơi chị một mình, đi mà không nói tiếng nào .

- Anh xin lỗi. Anh chỉ muốn em bất ngờ khi anh du học nhật về. Anh muốn sau khi từ nhật về sẽ cưới em.
- Anh đừng biện minh cho những gì anh đã làm.
- Anh nói thật, anh thích em từ lần đầu gặp, rồi anh theo đuổi em, nhưng không nói cho em biết gia đình anh vì anh muốn biết em yêu anh thật lòng hay yêu tài sản nhà anh.
- Anh đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đó.
- Không, anh nói thật.
- Nếu anh nói thật thì anh biết câu trả lời rồi đó. Tôi yêu tài sản nhà anh chứ không yêu anh.
- Em nói dối vẫn rất tệ, nếu em yêu tài sản nhà anh thì ngay lúc này em phải lấy lòng anh chứ không phải xua đuổi anh.
- Anh im đi, đi về đi tôi không muốn cưới anh đâu.

Chị không cho anh nói thêm gì, chị bỏ chạy vào phòng. Anh Sang đuổi tới cửa phòng chị đứng đập cửa. Tội anh Sang quá, lúc đó nói rõ thì đâu như hôm nay, là do anh muốn mọi chuyện như vậy thôi. Tôi đi xuống, đứng ngay cầu thang.

- Đứng đập nữa hự cửa bây giờ.
- Bùm, em gọi chị em ra dùm anh đi, anh muốn nói chuyện với chị em.
- Đâu phải chuyện của em, anh có bản lĩnh thì gọi chị ra rồi nói chuyện.
- Cả em cũng không chấp nhận anh làm anh rề rả ?
- Anh ra đây em nói anh nghe nè.

Tôi kéo anh ra ngoài ban công, ngồi trên ghế đá nhìn xuống đường, nhìn xe qua chạy lại.

- Em không phải không chấp nhận anh làm anh rề, mà đó là do chị em. Chị em đồng ý cưới anh thì em cũng chấp nhận anh, còn chị không chịu thì... anh rất tốt nhưng em rất tức.
- Em giúp anh được không? Anh không nghĩ lúc này lại ra thế này, anh chỉ nghĩ vì Dung yêu anh nên sẽ chờ đợi anh.
- Em không giúp được gì đâu, việc của anh chỉ anh rõ nhất, ngoài anh ra không ai giúp được anh đâu.
- Anh biết, nếu ngày đó anh thành thật với Dung, nếu anh nói cho Dung biết ngay từ đầu, nếu anh không giấu giếm thì sẽ không có ngày hôm nay.
- Trên đời này không có chuyện nếu, chỉ có chuyện đã xảy ra và chuyện chưa xảy ra, chuyện đã xảy ra thì không làm gì được nữa đâu, còn chuyện chưa xảy ra anh hãy nắm bắt nó.
- Nhưng anh không biết phải làm gì.
- Làm gì là chuyện của anh, em nói rồi chỉ có anh mới giúp được anh thôi, em đi uống nước đây.

Tôi bỏ đi, anh Sang thì ôm đầu ngồi đó. Xuống nhà thì tôi thấy hình như không có gì gọi là căng thẳng. Ba mẹ tôi mừng vì con gái mình không phải chữa hoang, còn xếp lớn của ba vui vì tự nhiên lòi đầu ra đứa cháu nội. Tôi lắc đầu rồi lấy chai nước cam về phòng.

Trở về phòng, tôi cầm điện thoại nhắn tin cho nhỏ Nhi, kể hết mấy chuyện từ hôm 24 tới giờ. Nhỏ Nhi hứa sẽ giúp tôi loại bỏ cô nàng tên Như, chiều nay nhỏ sẽ qua nhà nghe tôi tường thuật trực tiếp rồi vạch kế hoạch cho cô ả Như đừng tiếp xúc với Yong nữa.

Tắm với nhỏ Nhi tới gần 12 giờ mẹ lên gọi tôi xuống ăn cơm. Tôi xuống nhà ngồi vào bàn ăn, hôm nay mẹ nấu toàn món ngon. Tuy ngon nhưng tôi lại không thích ăn cho lắm.

- Bùn ăn đi con, không được kén ăn.
- Con biết rồi mà mẹ.
- Biết thì gấp đồ ăn ăn, ăn cơm không thì làm sao có dinh dưỡng cho em bé.

Chị Dung - chị hai tôi nhìn tôi ngạc nhiên.

- Đừng nói Bùn có thai nha ?
- Ủ, Bùn có thai 2 tháng rồi.
- Ghê vậy ? Nhanh hơn chị tưởng đó Bùn.
- Con biết hà ?
- Con đâu biết, chỉ biết hai đứa quen nhau thôi, có lần thấy thằng đó đứng đợi Bùn trước cửa nhà đó chứ.

May mà chị hai không nói ba mẹ cái lần hấn ngủ lại đây. Chị mà nói chắc chết toi. Tôi thấy ba mẹ đang vui lắm, mẹ cứ cười miết, ba cũng cười rồi nói.

- Ba mừng vì 2 chị em đã có được gia đình riêng, Dung tuy có khó khăn trước đó nhưng giờ thì quá tốt rồi, gã được vào nhà giàu mà thằng rể cũng đẹp trai lại yêu thương con thì ba mẹ cũng rất mừng rồi. Còn Bùn, ba không biết gia đình thằng nhóc đó giàu có hay không nhưng nhà bên đó nhận trách nhiệm và chịu cưới Bùn thì ba mẹ có chết cũng không có gì tiếc.

- Ba nói kỳ quá, con với Bùn không cho ba mẹ xa con với em đâu.
- Đúng rồi đó ba, con không chịu đâu.
- Ủ thì không chịu, Bùn kể ba nghe coi bên nhà thằng nhóc đó thế nào.
- Nhà bên đó hà, nhà Yong kỳ kỳ sao á.
- Kỳ là kỳ sao ?
- Ba Yong thì thấy rất bình thường, mẹ thì có thể nói là nói chuyện vô duyên lắm, mà rất vui tính. Còn chị 2 thì không biết sao lại nói giọng bắc lai, chồng chị Han thì con không biết. Còn chị Hong thì không nói tiếng việt rành được, toàn nói chuyện bằng tiếng anh, còn có đứa con gần 2 tuổi mà cũng không có chồng, chị Han nói chị Hong sinh con xong lại đi mỹ tiếp, hỏi thế nào cũng không nói ra ba con bé.

- Vậy mà kỳ gì ?
- Bước vào nhà thấy kỳ lắm. Nhà rộng đẹp mà rùng rợn sao sao ớ.
- Nhà nó thế nào ?
- Căn biệt thự rất đẹp.
- Ghê vậy, vô tình lụm bí kíp haha.

Chị hai nhìn vui lắm, ba mẹ cũng vậy, nhưng vui thật sự chỉ có ba mẹ, còn chị hai tuy cười nhưng nhìn rõ ràng trong lòng đang phiền muộn. Cả nhà vui vẻ ăn cơm, ăn xong mẹ mới nhớ ra.

- Sao nay Bùn về sớm vậy con ?
- Yong xem chết nên con được về sớm.
- Là sao ?
- Yong bị té xuống hồ bơi, không biết bơi ngộp nước nên đưa đi bệnh viện rồi.
- Trời, sao con không ở lại với nó ?
- Có mọi người ở đó rồi lo gì.
- Chồng con mà vậy hà ?

- Kệ nó.

Tôi uống nước rồi đi về phòng, chị cũng đi cùng tôi. Nhưng tôi cũng muốn giúp anh Sang và cũng muốn chị không buồn nên phải nhập cuộc thôi, tôi theo vào phòng chị.

- Ê, bà tính thế nào với ông Sang ?

- Không thế nào, con nít thì biết gì mà hỏi.

- Em cũng sắp làm mẹ rồi mà bà nói em là con nít hả.

- Nhỏ hơn chị là con nít.

- Vậy bà có muốn cưới ông Sang không, bà còn yêu ông mà.

- Nhảm nhí, quen lại người cũ chẳng khác nào xem lại cuốn sách cũ, kết thúc cũng vậy thôi.

- Vậy cuốn sách cũ đó là ai viết? Là bà chị chứ ai, kết thúc đó là do ai chọn mà viết vào? Cũng là bà chị của em chứ ai. Vậy em hỏi thật, chị có đồng ý với kết thúc của cuốn sách cũ đó không ?

- Chị... không....

- Nếu không đồng ý thì chỉ cần thay đổi kết thúc của cuốn sách, hoặc viết tiếp cuốn sách đó bằng những tình tiết mới mẻ hơn. Đã qua rồi thì chẳng ai rảnh mà viết lại từ đầu, chỉ cần viết tiếp cuốn sách đó theo ý mình là được.

- Chị mày không biết phải làm sao.

- Làm sao thì trái tim bà chị hiểu rõ nhất, chỉ cần làm những gì mình thấy thoải mái là được rồi, đừng ép buộc bản thân mình cuối cùng chẳng có kết quả tốt đâu.

- Cảm ơn mày, chị sẽ suy nghĩ kỹ nên làm gì, đừng để ba mẹ biết chị buồn.

- Biết rồi bà chị, thân là con gái, ai cho mình lòng tin thì mình cứ tin, lòng tin không bao giờ hết cũng không có nghĩa là nó sẽ không hết, ba mẹ không phải là người sống với mình trọn đời, người sống với mình trọn đời là người cùng mình chống chọi lại thế giới.

- Mày già đời hơn chị rồi đó.

- Quá khen.

Tôi đi ra, trở về phòng mình. Mở máy tính lên facebook, nghe nhạc, chơi game, chán rồi tôi mới ngủ trưa. Ngủ một giấc tới chiều lúc mà nhỏ Nhi qua phá giấc mơ đẹp của tôi.

- Con nắm kia dậy coi, kêu qua mà ngủ như chết.

- Tao dậy rồi đây.

- Nhanh đi, tắm rửa gì đi tao đem đồ ăn qua nè, ăn rồi tới đi chơi.

- Tối tao đi với thằng Thiên rồi mà, trưa tao nói rồi đó.

- Thù tao đi chung.

- Bỏ mày đâu ?

- Đi Bình Dương với nhà rồi.

- Phải không đó, hay đi với con nào mà xạo mày ?

- Yên tâm, trước khi đi tao bắt nó kêu ba mẹ gọi điện xác nhận mà, nó mà dám xạo tao cầm kéo thiên cho khỏi ề haha...

- Vãi, mày đã trở lại và ăn hại hơn xưa.

- Hai cmm, đi tắm nhanh đi rồi dò kể chuyện nghe coi, tao có kế hoạch vui nè.

Nhỏ Nhi đứng dậy trước mặt tôi, nắm hai tay kéo tôi ngồi dậy rồi đẩy tôi lại tủ đồ chọn đồ rồi đi tắm.

Tôi xuống nhà xem ba mẹ đâu thì thấy chị với anh Sang đang nói chuyện ngoài sân, anh Sang thì đang bế bé Na trên tay, còn bé Na thì rất vui, có lẽ vì

biết mình có ba.

Không thấy ba mẹ đâu, tôi đi tắm luôn. Tắm xong tôi vào phòng nhìn đồng hồ, 6 giờ mấy rồi. Tắm gần tiếng đồng hồ, nhỏ Nhi thì đợi tôi lâu quá mà vừa thấy tôi mở cửa phòng đã ném nguyên cái gối vào mặt tôi.

- Mà quay tay trông hay sao mà lâu dữ vậy ?
- Mấy tuần rồi chưa tắm nên nay tranh thủ tắm bù.
- Ờuuu... mà giống tao rồi. Mà mà mà vô kịp không tao nhai thịt nướng luôn 2 phần KFC này rồi.
- Lại KFC, tao ngán tận hán rồi.
- Vậy nhin đi tao ăn mình được rồi.
- Mơ đi, không bao giờ và đừng có mong chờ, xyaaaaa...

Tôi nhảy lại ngồi gặm cái cánh gà ngon lành, tuy hơi không thích dầu mỡ lắm nhưng tôi vẫn ăn, vì đây là đồ ăn của con Nhi bữa mua cho tôi mà. Ăn xong, tôi mang đẹp rồi hai đứa mới bàn tới chuyện con Như.

- Con Như là tiểu thư nhà giàu mà tính tình kiêu căng đúng không, vậy làm cho nó hết mặt mũi với thiên hạ luôn.
- Ý mà là sao Nhi ?
- Tao muốn nó sống không bằng chết.
- Ác quá.
- Trên thế gian này không có người tốt nào là tốt thật sự.
- Vậy bắt đầu từ đâu ?
- Để tao điều tra cái, nhưng kế hoạch thì có thừa.
- Ừ, mà tao không muốn tuyệt tình vậy đâu, cho nó tránh xa Yong là được rồi.
- Mà yêu Yong hết thuốc chữa rồi con.
- Kệ tao, nói gạt thẳng chả ra khỏi suy nghĩ trái tim mà làm đéo được.
- Bị thần cupid hiếp dâm nên vậy đó haha.
- Con điên. Thằng Thiên nt nè, nó đang trước cửa nhà tao đó.
- Đi.

Tôi với nhỏ Nhi đi xuống, thấy chị đang rửa chén còn anh Sang đang chơi với bé Na, tôi với nhỏ Nhi nhìn nhau, chào anh chị rồi dắt xe ra ngoài.

Cả ba người cùng đi xem phim, ăn uống rồi đi vòng vòng thành phố chơi, đến 10 giờ thì đưa nào về nhà đưa đó, sáng mai còn đi học nữa.

Vừa vào nhà thì mẹ đã là tôi, thứ nhất là đang bầu bí còn đi chơi về trễ, thứ hai là không chịu vào thăm Yong. Yong tỉnh lúc trưa và mẹ Yong gọi hỏi mẹ tôi đã ở đâu mà không vào thăm hán. Tôi muốn nói chuyện con nhỏ Như nhưng mất công phiền, tôi xin lỗi rồi về phòng ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hiểu Lắm

27 tháng 12, mưa hay nước mắt ?

Hôm nay là thứ năm, ngày tôi sẽ giải quyết tên Chem đáng ghét kia, cũng là sinh nhật tôi. Hôm nay, tôi sẽ đánh cho đến khi thằng chả không lách nổi, không bao giờ dám thách đấu với tôi nữa.

Gia đình tôi bắt đầu trở lại cuộc sống hằng ngày, ba mẹ đi làm từ sớm, cả chị hai cũng lo cho bé Na ăn uống rồi đi học. Chỉ có sự thay đổi là... ba bé Na giờ này đã có mặt ở đây, bây giờ là 6 giờ 22 phút.

Tôi chào hai người rồi đi học, ra cổng đã thấy tên Thiên đứng đợi rồi.

- Tui chở bà đi học, bầu bì đi bộ không tốt đâu.
- Bầu bì đi bộ mới tốt đó thím, lý do tào lao.
- Ồ haha, lên đi, đi ăn sáng luôn.
- Tui muốn ăn bún riêu.
- Ủa nhớ bà đâu thích món đó, hồi xưa rú ăn mà chê tới nỗi không dám rú lần hai luôn.
- Thì tự nhiên thèm.

Thiên khoát tay ý kêu tôi lên xe, tôi cũng lên xe rồi hai đứa đi ăn bún riêu. Tới quán thì tôi ăn tới tô thứ 3 thì Thiên nhìn tôi lắc đầu.

- Bà thành heo hời nào vậy ?
- Tui là người mà.
- Ăn tới ba tô trong khi tui mới có một tô còn chưa xong.
- Tại ông ăn chậm.
- Thôi thôi ăn nhanh đi rồi đi học.
- Biết rồi.
- Ê mà chiều nay sao ?
- Sao là sao ?
- Thằng Chém đó, tính hì ra sao ?
- Cho đi xe khách VIP tới mà đi cứu thương về haha.
- Chiều tui chở bà đi.

Tôi ừ rồi ăn nốt tô bún. Ăn xong Thiên tính tiền rồi hai đứa tới trường. Trên đường tới trường, tôi và Thiên đã gặp một cảnh tượng kinh khủng, kinh khủng đến nỗi Thiên phải dừng xe lấy tay che mắt tôi lại, đó là cảnh Yong đang hun Như giữa chốn đông người.

- Đừng nhìn, không có gì hay ho.
- Đi thôi, ông dừng lại làm gì vậy ?

Thiên nghe tôi nói thì tiếp tục đạp xe tới trường. Giờ phút này trong đầu tôi cứ lảng vảng mãi câu nói của hấn.

" Anh hứa sẽ cắt đứt mọi quan hệ với Như..."

" Anh hứa sẽ cắt đứt quan hệ với Như..."

" Anh hứa sẽ cắt đứt với Như..."

" Anh hứa..."

" Anh hứa..."

Hứa con mẹ gì chứ, toàn lủ nói được đéo làm được, không làm được thì ngay từ đầu đừng có hứa, đệt mẹ... đéo muốn nói chuyện thêm câu nào cũng đéo muốn nhìn thấy bản mặt chó của nó nữa, thằng Yong 'trát nhân' tốt nhất mày nên chết yếu ở đâu luôn đi cho rồi, fuck you, damn you. Tôi tức mà mắng thầm trong lòng, toàn bộ sự thô tục rất muốn lòi ra mà chửi hấn nhưng nghĩ mãi mà vẫn chưa ra từ mới =))

Vào trường, tôi thấy Yong thì tôi né hấn như né người nhiễm êpôla. Thấy hấn hình như muốn nói chuyện với tôi mà tôi lại né như vậy thì hấn cũng khó gặp. Lúc hấn tỉnh dậy và xuất viện tôi không thèm hỏi thăm hấn một lời, hôm nay tính lên hỏi hấn ra sao rồi mà gặp cảnh đó tôi phát điên lên được, hận là không có thứ gì để tôi đánh cho hả giận.

Lúc ra chơi tôi đi toilet xong, vừa bước ra toilet đã bị hấn kéo ra phía sau nhà thể dục.

- Nói chuyện với anh.
- Mình không có gì để nói.
- Lúc sáng không phải như em nghĩ...
- Em chẳng có nghĩ gì.
- Vậy sao em né tránh anh ? Hôm qua anh nằm viện cũng không ở lại chăm anh, lỡ anh có gì thì sao?
- Anh có gì thì đâu có đứng đây mà sàm lồn với em.
- Em đừng có chửi thề.
- Em thích, miệng của em.
- Em đừng có quá đáng, sáng anh thấy em vừa ăn cười nói vui vẻ với thằng nhóc đó anh không nói gì mà em còn thái độ với anh.
- Ai mượn không nói gì, mà chẳng phải anh vừa nói đó sao ?
- Em..
- Em sao ? Anh muốn làm gì làm, em với anh đâu có liên quan gì nhau.
- Anh là chồng em.
- Chưa cưới.
- Là ba con em.
- Em không cần.
- Em không cần nhưng con nó cần có ba. Sự thật anh là ba nó không thể thay đổi.
- Mặc xác anh.
- Vậy nghe anh giải thích chuyện lúc sáng được không ?
- Chẳng có gì hay ho để nghe.

Tôi bỏ chạy về lớp, không phải tôi không muốn nghe mà là tôi sợ khi nghe rồi không còn đứng vững được nữa mà ngã ngay xuống đất. Tôi sợ phải nghe điều mình không muốn nghe. Bất kỳ ai trong lúc yêu thương nhất mà bị lừa dối luôn như vậy, chuyện rành rành ra trước mắt nhưng không đáng sợ bằng nghe lời nói dối của đối phương.

Vậy là cả buổi học tôi ngồi thần thờ, suy nghĩ mông lung. Mọi người gọi cũng chẳng nghe, nhưng lúc mắc vệ sinh là hồn trở về ngay.

Hết giờ học, ra cổng trường đợi xem có ai đeo về không, thì lại gặp Như. Cô ta hình như rảnh rồi lắm thì phải, thấy Yong ra là chạy ngay lại nắm lấy cánh tay Yong. Tôi thấy ghét nên bỏ về luôn không cần ai đưa đón gì hết. Thiên chạy theo kêu tôi lên xe nhưng tôi nhất quyết không lên xe nên Thiên về trước.

Về tới nhà thì chẳng có ai, vớt bừa đôi giày với balo ra sân nhà tôi đi vào lục tủ lạnh xem có gì ăn. Đồ ăn thì có nhiều nhưng tôi không biết nấu. đành nấu mì gói ăn thôi.

Ngồi nhăm nhừ từ từ, vừa ăn vừa xem Yan tới 12 giờ mấy mới ăn xong. Tôi về phòng onl facebook, vào trang cá nhân của hấn xem thế nào thì thấy bà thím Như đăng hình có tag hấn vào, hình hai người chụp cùng nhau cười rất tươi, stt là "23353 45 ♥" nó có nghĩa là "Em yêu anh nhiều lắm Yong Vương" đấy ạ.

Đáng ghét, như này còn muốn giải thích gì nữa. Lừa người thì có, đừng hòng nói chuyện với ta nữa, mi biến đi tên Yong thối tha. Tức quá mà, tắt facebook mở zingmp3 nghe. Tôi đi ngủ trưa, lấy sức chiều đi xả street. Nhỏ Nhi đợi sẵn bên võ đường rồi, chỉ đợi Thiên qua rước là Ok.

4 giờ 47 phút chiều.

- Alo...
- Chúc mừng sinh nhật Bum khủng.

- Cảm ơn, tao đang ngủ.
- Dậy đi, tao đang ở võ đường nè.
- Máy giờ rồi ?
- 4 máy rồi. Nhanh đi tao đợi đó.

Nhỏ Nhi tắt máy, tôi lồm cồm bò dậy nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời còn nắng chói. Tôi đi tới tủ đồ lấy ra bộ võ phục đi tắm rồi thay ra. Bộ đồ võ trắng tinh với cái đai... màu trắng cũng tinh như bộ đồ.

Tôi không thích nhìn thấy bộ đồ trắng tinh xinh đẹp của tôi bị màu đen làm cho xấu đi nên xin thầy, à không... là năn nỉ dừ lằm thầy mới cho tôi đeo đai trắng mà đi luyện võ với đàn em. Nhưng điều kiện là phải học xong đai đen mới được đeo đai trắng.

Tắm xong là 5 giờ rồi, tôi tính lấy xe đi thì Thanh Thiên bấm chuông cửa, tôi biết Thiên qua chở tôi tới võ đường nên đóng cửa cẩn thận rồi đi ra. Thiên đi xe Yamaha, đi xa nên đi xe máy đi xe đạp mà đạp qua 2 cái cầu chắc cần lười quá.

Rất nhanh đã đến võ đường, chỉ có mình nhỏ Nhi ở đó, nhỏ đang tập một mình với bao cát trong góc.

- Chưa ai tới hết ?
- Ủ, chút tới giờ á.
- Lâu vãi, biết vậy tao ăn uống rồi từ ra.
- Thiên đi mua đồ ăn đi.
- 2 bà ăn gì ?
- Ê tui thèm mì xào, mày ăn gì Nhi?
- Giống mày đi.
- Ủ, Thiên chạy ra đường cây trâm mua mì xào đi, 2 phần mì trứng nha.
- Biết rồi, mua chỗ cũ churs gì !

Thiên nhanh chóng chạy đi mua mì, tôi thì cùng nhỏ Nhi vừa tập vừa nói chuyện.

- Lát xừ thằng Chém xong tao đi mua bánh kem cho mày.
- Cảm ơn. Sáng tao thấy thằng Yong hun con Như.
- Tán chết mẹ nó liền.
- Thằng Yong đòi giải thích, mà giải thích mẹ gì, trưa tao lên facebook đến thấy tụi nó chụp hình còn up facebook mà.
- Cái này tao có thấy. Mà tao điều tra ra tin này hay lắm nè.
- Gì ?

Nhỏ Nhi ngưng tập, kéo tôi qua bên chỗ balo lôi ra xấp tài liệu đưa tôi xem

- Diệp Hồng Như, sinh 21 tháng 6, 17 tuổi 52kg cao 1m60, nhà quận tân phú ba mở công ty nước khoáng... sao ba cái xàm lồn gì đâu không vậy ?
- Đọc hết đi rồi bình luận nha mày.
- Mày đọc đi, tao mệt quá bông mắt hết rồi.
- Làm biếng thì có, nghe nè. Nửa năm trước quen thằng nào tên Quang, rồi mới đây công ty nhà nó bị phá sản, rồi cũng hết giá trị lợi dụng nên bị thằng Quang bỏ nên quay lại tìm Yong. Nghĩ học, chắc sau khi bị phá sản nên làm gái rồi chứ gì, mày coi nè, hình nó vô khách sạn với trai già trai trẻ trong một đêm mà 3 thằng. Con này trâu bò vãi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Baby Vẫn Ổn Chứ ?

Nhỏ móc trong phong bì chứa xấp giấy ra mấy tấm hình, hình con Như và khách sạn với trai, có một ông trông khá già, còn hai người kia trông như độ tuổi trung niên.

- Vậy giờ làm sao ?

- Đẹp vào đi, tôi về tao nghĩ ra kế hoàn hảo rồi chơi sau, tui nó sắp tới rồi đó.

Vừa dứt lời, Chem đẩy cửa đi vào. Tôi đứng dậy, đi ra giữa sân.

- Nếu tao thắng thì...

- Không nói nhiều, lên nhanh đi.

Nói xong tôi thẳng tay đâm vào mặt thằng Chem một đấm, nó loạng choạng ngã xuống nhưng lập tức đứng dậy vùng tay muốn đâm vào mặt tôi nhưng động tác quá chậm. Tôi giữ tay Chem lại tay kia đâm vào mặt thêm cái nữa.

Chem ngã xuống, ngồi phệt xuống đất. Ngược lên nhìn tôi.

- Con gái hung dữ như mày suốt đời không có ai dám quen.

- Đâu tới lượt mày lên tiếng, đứng dậy đánh đi mày thách thức tao thì phải đánh chứ, mới 2 đấm mà đứng không nổi rồi à ?

Không cho phép trả lời, tôi nắm áo Chem kéo đứng lên, tôi xoay người vùng chân đạp một phát ngay bụng. Thằng Chem lùi lại mấy bước mất thăng bằng té.

- Con Bum kia, mày mà có chồng thì chồng mày cũng bỏ mày theo con khác thôi, như mày ai chịu nổi mỗi ngày cứ đánh đấm.

- Mày im đi, đứng lên mà đánh. Tao đâu võ tay chân chứ không đâu võ mồm, nói ít xử nhiều.

Tôi bực, tự nhiên nghe thằng Chem nói vậy tôi lại nghĩ tới cảnh lúc sáng, hấn dấm hun con bitch Như trước mặt thiên hạ mà không biết ngại. Con Như đó cũng chỉ là con thích ăn mà không thích làm vậy mà cũng hun, thật kinh tởm.

Câu nói của thằng Chem như kích thích mọi dây thần kinh điên trong người tôi, máu dồn tới não. Đúng lúc đang điên, có bao cát biết cử động đây thì đánh cho hả dạ cái tức sáng giờ mới được.

Dùng mọi chiêu thức đã học kể cả chiêu 'độc' của nhỏ Nhi cũng xài tuốt, nắm tóc ghì, đá vào người đập vào mặt. Xả street hiệu quả lắm, nhưng mà thằng Chem như sắp chết luôn chứ không phải lê lết nữa. Cứ đà này chắc thằng Chem đi xe khách VIP tới mà đi xe rỗng về quá.

Nhỏ Nhi bay vô can mà bị tôi đá ra ngoài, nhỏ biết thằng Chem vừa chọc điên tôi nên không dám can lần nữa sợ tôi mất kiểm soát đá bay nhỏ ra biển Thái Bình luôn. Thanh Thiên cũng vào can nhưng trình độ võ thuật của Thiên vẫn thua tôi thì sao can nổi.

Thấy thằng Chem cũng tội nghiệp nên tính tha cho nó mà đâu ra tên Yong bay vô kéo tôi ra. Người tôi bực là hấn chứ đâu phải tên Chem đó, quay qua dấm cho tên Yong một phát mạnh vào mặt. Đấm ngay miệng, máu bên mép miệng chảy ra.

- Đưa thằng Chem đi đi, Bum đánh chết nó bây giờ.

Nhỏ Nhi la lớn cho tui kia lôi tên Chem ra ngoài, trong võ đường còn lại tôi, Nhi, Thiên và Yong.

- Bum, bình tĩnh đi bị sao vậy ?

- Anh biến đi cho tui đừng xuất hiện trước mặt tui thấy ghét.

- Chuyện gì nói anh biết, em đừng vùng vằng nữa đang có thai mà.

- Mặc xác nó, tui không cần.

Tôi thấy hấn là tôi lại bực, muốn tránh xa hấn càng xa càng tốt. Lúc này nhỏ Nhi với Thiên mới kéo tôi qua hai người họ.

- Hết việc của anh rồi về đi.

- Anh muốn biết sao lại như vậy.

- Còn hỏi, anh làm gì thì anh biết chứ sao hỏi tui này.

- Anh chẳng làm gì hết.
- Khốn, anh hun con Như mà nói không làm gì.
- Chỉ là hiểu lầm, Bum về với anh.

Tôi không kịp phản ứng gì thì hắn đã kéo mạnh tay tôi về phía hắn, tôi vấp chân ngã xuống đất. Chẳng biết sao lại thấy bụng đau nhói lên, tôi ôm bụng than tới than lui.

- Làm trò gì vậy, đau bụng quá.
- Bà sao không Bum ?
- Mày chưa chết hả Bum ?
- Trời ơi tao chưa chết mà mày trù tao, tao đang đau bụng nè.
- Bà không chết chắc em bé chết rồi.
- Nói điên gì vậy, đưa nó đi bệnh viện đi coi chừng hai mẹ con chết luôn giờ.

Hai đứa bạn tôi lo lắng xằng, còn hắn thì đứng yên nhìn tôi. Thằng chó chết, vợ con sắp chết đứng đó nhìn.

- Thằng Yong kia đưa Bum đi bệnh viện không hả ?
- Ừ ừ, đi.

Yong bế tôi lên rồi gọi taxi đưa đến bệnh viện. Con tui mà có mệnh hệ gì người đầu tiên chết là mi đó tên Yong 'trát nhân' kia.

Bệnh viện.

Lúc đưa tôi vào phòng cấp cứu, bác sĩ làm các thủ tục kiểm tra rồi truyền nước vào tay tôi.

- Biết có thai còn vận động mạnh.
- Tại con tập võ.
- Tôi lúc sinh không được tập võ nữa, ăn uống đầy đủ vào thiếu dinh dưỡng là em bé sẽ nguy hiểm.
- Con biết rồi, bác sĩ con muốn hỏi.
- Con hỏi gì ?
- Em bé có ổn không vậy ?
- Nó rất tốt, con ngủ đi.

Tôi gạt đầu rồi kéo cái mền trắng lên trùm kín người lại, vì đèn trên trần nhà chiếu thẳng vào mắt nên rất khó chịu.

- Kéo mền xuống đi, người ta tưởng con chết đó.
- Tại đèn sáng nên con khó chịu.
- Ừ, nghỉ ngơi đi.

Bác sĩ kéo màn đi ra, tôi nghe bọn loi nhoi ngoài đây hỏi tôi thế nào nhưng không nghe bác sĩ trả lời, vài giây sau mới nói vào thăm được rồi.

Lúc này tôi nấc cười lắm. Bọn họ vào thấy tôi trùm mền kín mít tưởng tôi chết rồi, nhớ Nhi khóc la um sùm.

- Trời ơi Bum ơi sao mày bỏ tao đi sớm quá vậy, tao còn chưa mua bánh sinh nhật cho mày mà, hôm nay sinh nhật 16 tuổi của mày cũng là ngày mẹ con mày qua đời, tao hứa sẽ mua tặng mày cái quan tài đẹp nhất thế giới, trong buổi đám ma tao sẽ mời DJ tới đánh nonstop cho mày nghe, mời ca sĩ nổi tiếng tới hát nhạc remix cho mày nghe luôn, tao sẽ mở bài con mưa ngang qua của Sơn Tùng Mtp hát cho mày nghe, mày sống khôn thác thiên về phù hộ tao trúng lô tô nha.

Ôi mẹ ơi, con chưa chết mà nó liệt kê một lèo ý tưởng đám ma cho mình nghe, con nhỏ ác ôn. Tính mở mền ra mà lại tới lượt tên Thiên trù ẻo tôi.

- Bà Nhi tránh ra coi, tới tui. Bum ơi bà chết oan uống đường về tìm tui trả thù dùm nha tui sợ ma lắm đó. Bà sống tốt vậy mà chết sớm quá, lúc đám ma

tui sẽ đốt cho bà vài căn biệt thự, mấy chiếc Ferrari, Lamborghini, Bugatti Veyron rồi thêm vài tỷ cho bà xài chơi ở dưới, mà nhớ phù hộ cho tui trúng số nha.

Trời ơi, tôi có hai đứa bạn tốt dễ sợ, tưởng tốt bụng lo cho mình chết không có gì xài, vậy mà cuối cùng đẽm thêm câu phù hộ cho tui trúng số, haha hai đứa bạn tốt dễ sợ.

- Tụ bây làm gì vậy? Tao chưa chết mà cầu xin đủ điều, tao chết thiệt về rù tụ bây theo tao giờ.
- Ủa mày chưa chết hả, mừng quá tưởng chết rồi về phù hộ tao trúng lô tô haha.
- Ủ ừ tưởng bà chết thiệt, về phù hộ tui trúng số rồi tui đốt siêu xe biệt thự cho.
- 2 người này trù tui thì có.
- Ai dám, mày có sao không ?
- Chưa chết.
- Đừng dối nữa mà, nói tao nghe coi.
- Thì bị động thai nên vậy đó.
- Trời làm tao hết hồn, tưởng mày có gì tao giết thẳng Yong rồi băm đem đi nấu cháo cho heo ăn.
- Mà Yong đâu rồi ?
- Không biết, chắc đi làm thủ tục gì rồi, nãy nghe nó gọi cho chị Han gì đó thì phải.
- Kệ nó đi, ghét.

Tôi buồn trong lòng lắm, cảm ơn hai đứa bạn đã lo lắng cho tôi. Nhưng cái người mà tôi muốn để ý tới mình thì mất tích rồi. Hắn còn muốn lừa gạt tôi bao nhiêu lần nữa đây, tôi nên cho hắn cơ hội nói rõ chuyện này không nhỉ.

Thở dài, điện thoại nhỏ Nhi kêu lên làm tôi tập trung trở lại, nhỏ Nhi ra ngoài nghe điện thoại xong, vào nói với tôi là anh Tài gọi nhỏ về có công chuyện, còn tên Thiên cũng về luôn, lo lắng cho tôi nhưng Thiên cũng chỉ là bạn bình thường chứ đâu có thân như nhỏ Nhi đâu. Tôi cảm ơn Thiên rồi Thiên cũng về. Còn mình tôi nằm đó.

Không biết phải làm sao, nếu cho Yong cơ hội nói rõ thì Yong sẽ thành thật hay tìm những lời nói dối để lừa mình khiến mình phải tin Yong. Không biết là thật hay mơ, Yong đứng trước mặt tôi từ lúc nào.

- Yong !
- Ủ ?
- Sao lại gạt em ?
- Anh không có.
- Tại sao anh lại hun Như trước mặt mọi người mà không biết ngại.
- Là Như hun anh, anh chỉ đẩy Như ra.
- Có phải là lời nói dối để em tin ?
- Anh nói thật, em có tin anh không?

Tôi đưa tay lên, Yong nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của tôi, khom lưng hôn lên trán tôi. Tôi chợt giật mình, cái hun đó rất thật, rõ ràng còn cảm nhận được hơi ấm mà.

- Anh làm gì vậy ?
- Em có tin anh không ?
- Tránh ra, sao em phải tin anh ?
- Em yên đi, em bé đau bây giờ.
- Nó còn nhỏ biết gì mà đau.

- Con đau nên em mới đau đó, bữa vậy mới nằm đây.

Chết tiệt, hấn nói đúng. Giận hấn nhưng baby là vô tội mà. Hấn ngồi lên giường thờ dài không nói gì, không nhìn tôi, ngược mặt nhìn trần nhà.

Một lúc sau chị Han với mẹ hấn tới. Vừa tới mẹ hấn đã nắm tai hấn kéo.

- Mẹ làm gì vậy đau con.

- Mà làm gì mà Bum ra vậy hả ?

- Bum vẫn động mạnh nên vậy đó, hỏi Bum churs sao hỏi con.

- Bum?

- Tại Yong kéo con mạnh quá làm con té nên mới vậy nè.

Hehe, méc mẹ cho hấn chết chắc. Ai biểu dám chọc bà đây điên. Hấn liếc tôi, tôi liếc lại.

- Mẹ con không có.

- Mẹ, Yong nói xạo đó mẹ.

- Không phải.

- Phải.

- Thôi, hai đứa im cho mẹ. Chủ nhật tuần này sẽ đính hôn, mai nghỉ đi chọn nhẫn với váy cưới, đi chụp ảnh nữa.

- Chỉ là hỏi cưới, đem trầu cau qua là được rồi.

- Con không muốn cưới anh Yong nữa.

- Bum em dám không cưới anh ?

- Thà ở giá nuôi con chứ không thêm cưới anh.

Tôi cãi lộn với hấn, không ai nhường ai. Mẹ thì đứng đánh hấn hoài, đúng lúc chị Han tới nói sau khi truyền hết chai nước thì có thể ra về.

... ..

????

Nhiều đêm em vô tư khóc bên anh

Nhưng em đâu biết anh buồn gượng cười che giấu nỗi đau

I love you but I wanna go

Người mà em luôn yêu thương bỗng quay lại

Mang đến một nỗi lo sợ, sợ rằng đã đến lúc xa em rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ngủ Lại Nhà Yong

Lúc ra viện, mẹ Yong gọi cho mẹ tôi nói muốn để tôi ngủ lại nhà Yong một đêm, sáng mai dậy đi chọn nhẫn rồi chụp ảnh cưới.

Mẹ thì cũng vui vẻ đồng ý mà không thêm hỏi ý tôi. Vậy là phải từ bệnh viện về thẳng nhà hấn, mà tôi vẫn mặc nguyên bộ võ phục đại trắng. Trong xe, hấn ngồi kế tôi phía sau, nheo mắt nhìn tôi nói.

- Học võ nhập môn mà bày đặt đi đánh lộn.
- Kệ ta đi, biết anh giỏi rồi không cần bình luận.
- Về nhà anh và cho tết đất mới được, hỗn với chồng vậy đó.
- Bà đây thách.

Nghe tôi và hấn nói chuyện thì mẹ với chị Han cứ cười miết. Về đến nhà hấn, trước cửa nhà tôi thấy Gia Đạt với Minh Thảo đang đứng trước nhà Đạt, Thảo nhìn mặt vui lắm.

Nhưng mà kệ đi, liên quan gì mình đâu. Vào nhà hấn, thì thấy đông người hơn lần trước tới. Người nhà không có bao nhiêu mà toàn là giúp việc.

- Mẹ, tôi con ngủ ở đâu ?
- Trên lầu 2, tay phải cuối dãy.
- Dạ, mà Yong đâu rồi mẹ ?
- Nó qua nhà Đạt rồi, để dú dẫn con lên phòng.

Tôi dạ rồi đi theo bà dú. Lên lầu 2 cuối dãy tay phải, dù chỉ phòng này nhưng dù không mở cửa cho tôi vào, nói tôi tự mở. Tôi đẩy cửa vào, căn phòng rộng tởm chẳng luận, có tivi, máy tính bàn, ipad, bàn học, tủ đồ lớn, bàn trang điểm, giường ngủ lớn, có toilet riêng trong phòng nữa chứ. Nhưng có điều nó bừa bộn quá, đồ đạc vứt tùm lum. Đi lại chỗ bàn học thì thấy hình hấn... chụp với Như. Vậy là sao ?

Sao nữa, cái sùng to bự thế kia mà không thấy thì chẳng phải mình bị ngu sao. Trong lòng khó chịu lắm, bỏ khung ảnh xuống đi ra ngoài cjo rồi, ở đây thêm giây phút nào nữa là cái phòng này đúng chất không ra gì.

Thì ra đây là phòng hấn, con nhà giàu đúng là sung sướng thiệt, ăn ngủ rồi đi chơi, việc nhà thì không cần phải làm. Đi lại mở cửa, hấn mở cửa trước cả tôi, tôi đẩy hấn ra nhưng hấn giữ tôi lại.

- Tại sao vào phòng anh mà không hỏi ?
- Ước gì chưa bước vào phòng này.
- Ý gì đây ?
- Tránh ra, em đi về.
- Đi đâu ? Vào trong đi.

Hấn kéo tay tôi lại chỗ tủ đồ, lấy ra cái áo thun cài nút tay dài cho tôi bảo tôi vào trong tắm. Mà cái tên chết bầm này, bảo đi tắm mà không có đồ lót sao thay, tôi đứng nhìn hấn.

- Nhìn cái gì tắm nhanh đi.
- Không có đồ nhỏ sao thay ?
- Khỏi.

Hấn vừa dứt câu, tôi xoay người vùng chân đá một phát vào mặt hấn. Hấn ngã xuống, tôi đi lại kéo tay hấn bẻ ngược lại. Hấn la đau tôi mới bỏ ra. Tặng thêm cho hấn hai chữ "biến thái".

- Muốn giết anh hả ?
- Đồ biến thái im đi.
- Gì mà biến thái, anh ngủ cũng có mặc đồ đâu, em cũng vậy mà nói anh biến thái.
- Biến thái nên mới vậy, tui ngủ mặc đồ rất đàng hoàng nhá.
- Đệt, không nói sớm anh nói chị Han kiểm đồ cho mặc.

Nói xong hấn ôm tay xoa xoa bước ra ngoài, tôi bực mình sáng giờ mà còn bị hấn chọc điên thêm, chắc lên tầng xông chết sớm quá.

Lát hấn quay lại, cầm trên tay là... cái áo dứ màu hồng và cái quần xì cùng màu =>) còn nguyên mác nhá, giá là 300k. Mà bộ bikini này dễ thương lắm, in hình kitty lum la đủ kiểu. Hấn cầm đồ lót phụ nữ như cầm bánh kẹo ấy ạ, chẳng ngại ngần gì.

Tôi chụp nhanh chạy ngay vào toilet mà tim đập như đánh trống. Đang tắm mà cứ nhìn ra cửa, không biết có khi nào đang tắm cái hấn đá cửa vào không nữa. Tắm, gần tiếng đồng hồ tôi mới ra, hấn thì không có trong phòng tôi mới thở dài.

Cái áo hấn đưa ngắn quá, vừa che được cái mông, đưa tay lên là cái mông lộ ra luôn. Đi lại tù lục coi có đồ nào kín hơn không lấy thay vậy. Tủ đồ hấn nhiều đồ lắm, toàn đồ hiệu không. Đồ bình thường một bên, đi chơi một bên, giày dép một ngăn, balo túi đeo một chỗ. Bao nhiêu đồ tôi không quan tâm, cái tôi quan tâm là cái áo thun màu trắng trong góc tủ. Áo thun in hình hấn và Như.

Tim khó chịu lắm, tay chân giảm đi vài độ, nước mắt lưng tròng, tay run run treo lại cái áo vào tủ. Ruột gan như cũng khó chịu như tim vậy, con buồn nôn kéo tới, tôi nhanh chóng chạy vào toilet nôn. Nhưng chẳng có gì, đã ăn gì đâu mà nôn với ối. Nước mắt chạy xuống, đó là do tôi khóc.

- Em sao không?

- Anh ở đây khi nào ?

- Lúc em chạy vào.

- Em muốn về nhà, em không muốn cưới hỏi gì nữa, xem như em với anh chưa từng có quan hệ gì nha.

- Em thấy gì rồi ?

- Em bị đui thì thấy được gì.

- Vào đây.

Hấn đỡ tôi dậy, choàng tay qua vai tôi kéo đi. Ra giường, hấn đẩy tôi ngồi xuống, kế bên là cái bánh kem có ghi chữ 'HPBD vợ yêu'. Tôi không vui hơn được chút nào, nước mắt chảy nhiều hơn nữa.

- Đừng khóc, anh biết em thấy gì từ lúc bước vào căn phòng này, thật sự anh không còn cảm giác với Như nhưng từ lúc Như trở về anh lại rung động. Anh không thể quên được Như.

- Vậy còn em ?

- Anh thích em.

- Vậy thì anh không cần vì trách nhiệm mà cưới em. Chúc anh hạnh phúc.

Tôi đang rất rất tuyệt vọng, người luôn nói yêu tôi, và tôi cũng yêu người đó giờ người ta lại nói còn yêu người cũ thì tôi phải làm sao ? Cười chúc người ta hạnh phúc? Tôi không phải là người cao cả đến nỗi vậy. Khóc lóc ty tê năng ný quỳ lại người ta ở bên mình? Đó không phải là cách yêu của tôi. Thôi thì một lần làm người cao cả vậy.

Tôi đứng dậy, muốn trong một giây có thể rời khỏi căn phòng chỗ nào cũng có hình ảnh Hồng Như ở đây. Hấn nhanh tay kéo tôi ôm vào lòng, tôi cố hết sức... không làm hấn đau mà đẩy hấn ra. Hấn càng ôm tôi chặt hơn.

- Anh xin lỗi, anh chỉ có thể chịu trách nhiệm với em thôi.

- Không cần, buông ra đi. Mình chẳng có quan hệ gì cả.

- Em cưới anh rồi sinh đứa bé nha, anh không muốn con bị mồ côi ba đâu.

- Ừm, em sẽ cưới anh.

- Em nói thật ?

- Nói một lần thôi, anh dọn phòng đi, mang bánh kem bỏ tủ lạnh đi.

Hấn ừ rồi bung bánh kem đi ra ngoài. Tôi nằm xuống kéo mền trùm kín người lại xoay mặt vào tường... khóc thầm. Khóc một cách nhỏ nhẹ nhất, không phát thành tiếng.

Ngay bây giờ, tôi ước có ai đó đâm tôi một cái thật đau để nỗi đau trong lòng không còn đau nhức nhiều hơn nữa. Tôi muốn chia sẻ nỗi đau lòng với thể xác, tôi tự hành bản thân mình. Tôi đưa tay gạt vào đùi mình, cào, cào đâm mạnh vào. Nhưng sao chẳng thoải mái hơn chút nào, lòng càng đau hơn thôi.

Tôi cào, mạnh đến nỗi móng tay gãy, da tróc lên máu chảy ra. Biết không, thật sự chẳng đau chút nào vì thể xác không bao giờ đau bằng lòng mình đau. Sau này tôi mới tiếp xúc với tattoo vì tha đau thể xác chứ không muốn để lòng đau thêm lần nào nữa. Tôi muốn những nỗi buồn in lên da thịt một cách nghệ thuật chứ không phải những vết sẹo xấu xí. Nó cũng nhắc nhở tôi những gì không nên phạm tới.

Lúc này tôi cảm nhận được phần nệm kế bên lún xuống. Có lẽ hấn chui vào trong mền rồi, hấn vòng tay ôm eo tôi, kéo đầu tôi nằm lên tay hấn.

- Rồi anh sẽ gạt được Như ra khỏi tim mình, lúc đó chỉ có em trong tim anh thôi.

Tôi nằm im không cử động, tôi muốn đêm nay sẽ là đêm cuối cùng tôi và hấn ôm nhau ngủ, để sáng mai hai người hai lối khác. Tôi xoay người ôm hấn.

- Bum à, em nói anh biết phải làm gì đi. Anh nên làm sao với em đây? Em tha thứ cho anh nha.

- Ngủ đi, ngày mai, mọi chuyện sẽ trở lại ban đầu, thứ nên giữ sẽ giữ thứ không nên giữ nên bỏ đi. Đến lúc đó, anh sẽ có thứ anh muốn.

- Em có ý gì ?

- Chỉ cần một người nhường một người thì sẽ có một người hạnh phúc. Em muốn anh hạnh phúc.

- Em đang nói gì vậy ?

- Đòi con gái khổ lắm anh à, thứ nên tin thì nó chẳng bao giờ chịu tin, thứ giả dối đầy hào quang phát sáng thì nó lại chạy theo. Sau này anh có con, nhất định phải sinh con trai. Biết chưa ?

Hấn im lặng, tôi cảm thấy rõ khi ôm hấn. Hấn không mặc quần áo, đúng là biến thái mà. Hấn đưa tay mò từ từ vào trong mền, tay hấn đặt trên đùi tôi và sau đó thì... hấn kéo cả cái mền ra.

- Bum, em làm gì vậy ?

- Ngủ đi, sáng mai em phải dậy sớm.

- Em mở mắt ra nhìn đi, em làm gì vậy hả, chân em chảy máu kia kìa.

- Chết tiệt, anh không mặc đồ bảo em mở mắt ra.

- Em đừng làm trò điên với anh. Chỉ làm anh thêm mệt mỏi em thôi.

- Em không cần.

Tôi kéo hấn nằm xuống, tôi úp mặt vào lòng ngực hấn. Thời gian chậm chạp trôi đi, tôi chẳng ngủ được chút nào mà hấn đã thờ đều ngủ say. Tôi ngược nhìn hấn, nhìn rất lâu rất rất lâu. Cả đêm tôi chẳng ngủ được, hấn để đèn sáng cả đêm nên tôi có thể nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai này rất lâu. Nước mắt cứ chảy ra mãi không chịu ngưng lại.

Tôi khóc, thứ nhất vì tôi sắp phải xa hấn sắp mất hấn. Thứ hai là vì, tôi quyết định ngày mai sẽ đi bỏ baby. Tôi không thể cưới người không yêu tôi, cũng không thể một mình nuôi con. Tôi là con gái, có những thứ suốt đời vẫn không thể làm được, vì vậy cách tốt nhất là làm mọi thứ quay về vị trí ban đầu.

.....

????

Lời nói chia tay hôm qua sao quá nghiệt ngã

Bật khóc trong đêm anh nghe tiếng em lần cuối

Chẳng lẽ anh chỉ là người lấp cho khoảng trống trong em mỗi khi em buồn ?

Hạnh phúc nay đã vỡ tan như hoa thủy tinh

Mảnh ghép yêu thương trong anh sẽ không bao giờ lành

Học cách quên đi một người quá khó

Vì nỗi đau ngày qua cứ mãi để lại...

Sẽ không bao giờ phôi phai

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Phá Thai

Ngày 28 tháng 12, trời lạnh.

Bây giờ là 4 giờ 7 phút sáng, gà chưa gáy mặt trời chưa lên đèn đường vẫn còn sáng, xe ngoài đường vẫn còn thưa thớt. Nhiệt độ bây giờ có lẽ là 18 19 độ, rất lạnh.

Tôi kéo mền ra đắp lại cho hân đàng hoàng cẩn thận. Cuối người hôn lên môi hân một cái thật nhẹ nhàng. Đi lại mở tủ đồ hân, tôi lấy ra bộ đồng phục thể dục của Yong thay vào, đồ to lắm, cái áo dài qua đùi chút. Quần thì khỏi nói nó bự như cái thùng phi ấy ạ.

Tôi đi ra ngoài, đi xuống tầng trệt thì thấy bà dứ đang loay hoay quét nhà.

- Dứ !

- Bum con dậy sớm vậy ?

- Con không cảm thấy buồn ngủ nữa, dù có thể lấy quần chị Han hay chị Hong cho con mặc không, con không có đồ mặc.

- Ủ, con ngồi đây đợi dứ xúu.

Tôi ngồi trên sofa phòng khách đợi dứ, lát sau dứ mang cho tôi cái quần thun ôm bảo tôi vào toilet thay. Thay xong tôi nói vú ra mở cửa cho tôi về nhà mẹ lấy đồ sang đây, vú cũng vui vẻ đồng ý.

Tôi đi bộ ra khỏi khu nhà giàu, đầu đường là cây xăng 24/24 nên có taxi đậu ở đó, tôi leo lên taxi và địa điểm tới là nhà nhỏ Nhi.

Tới trước cửa nhà, tôi mượn điện thoại chủ tài xế gọi cho nhỏ xuống mà gọi tới cuộc thứ 8 nhỏ mới nghe máy.

- Tao Bum nè, đang trước cửa xuống mở cửa cho tao.

- Mày mộng du chạy qua đây chi vậy ?

- Tao đợi nè, xuống nhanh đi.

Nhỏ tắt máy, đợi cỡ 5 phút nhỏ mới lách xuống được, nhờ Nhi trả tiền taxi rồi tôi với nhỏ vào phòng. Tôi kể hết mọi chuyện cho nhỏ nghe, và giờ là phản ứng của nhỏ.

- Mày muốn phá thai thiệt hả ?

- Ủ.

- Sau này lỡ không có con được nữa thì sao ?

- Không quan tâm, tao buồn ngủ quá.

- Mày ngủ chút đi, dậy rồi tính tiếp.

Tôi với nhỏ nằm xuống ngủ, ngủ tới trời sập vẫn không biết gì.

6 giờ 30 sáng.

- Dậy đi, đi bệnh viện hôm nay tao cúp đi chung với mày đó.

- Ủ.

- Mày quyết định kỹ chưa ?

- Rồi.

Tôi ngồi dậy làm vsen rồi tắm rửa, nhỏ Nhi đưa đồ cho tôi mặc. Xong hết hai đứa đi ăn sáng rồi tới 8 giờ mới đi vào bệnh viện. Làm xong mọi thủ tục, giờ là lúc đang ngồi đợi gọi tên mình.

Nhỏ Nhi ngồi kế cứ nắm tay tôi, rồi nó bảo muốn đi vệ sinh. Lát sau nhỏ quay lại, ngồi xuống.

- Thôi đừng bỏ nữa, thất đức lắm, dù sao cũng 2 tháng rồi mà.

- Tao cũng muốn, nhưng không được đâu.

- Tao lo cho mày, tao không muốn mày bị thiệt thòi gì, mày phá thai có thể sẽ tử vong hoặc vô sinh đó.

Nhỏ nói đúng, nhưng lúc này không làm không được. Tôi giữ lại thì nuôi đứa bé ra sao? Tôi đang rất rối trí, không phải tôi không thương nó, mà là bây

giờ không phải lúc sinh nó ra. Chỉ muốn nói với baby "Mẹ xin lỗi!"

Tôi với nhỏ Nhi ngồi đợi gần tiếng thì y tá gọi tôi vào, lúc này tôi vẫn đang ngập ngừng không biết có nên vào hay không, nhỏ Nhi thì cứ níu tay tôi.

Chị y tá gọi đến lần thứ 4 nhưng tôi vẫn ngồi im đó, cuối cùng tôi vẫn không thể bỏ đi đứa bé này được. Có thể tôi đau khổ nhưng đứa bé thật sự vô tội.

- Mày dối ý rồi hả ?

- Tao không thể làm được.

- Cuối cùng mày cũng chịu nghĩ kỹ.

- Về thôi.

Tôi với nhỏ Nhi đứng đây đi về, nhỏ thấy tôi buồn nên không dám nói gì. Vừa bước ra dãy hành lang thì nghe thấy giọng người quen. Vâng, giọng người quen đó không ai khác chính là Yong. Yong chạy tới hai tay vịn vai tôi thờ hồn hể.

- Bùm, em phá thai rồi hả ?

- Anh làm gì ở đây ?

- Có phải em đã phá rồi không ?

- Ừ.

Hắn đứng im như tượng nhìn tôi, rồi hắn nhìn nhỏ Nhi.

- Em nói dối.

- Thật, giờ em với anh không có quan hệ gì nữa.

- Em nói dối, em vào trong kiểm tra lại anh mới tin.

- Sao phải vậy.

Tôi muốn đẩy hắn ra bỏ chạy về phía trước, chưa làm được gì thì cái tát như trời giáng vào mặt, sau đó là người phụ nữ lớn giọng.

- Ai cho phép con bỏ đứa bé ?

- Bác gái, con không muốn liên quan gì đến Yong, con cũng không phải con dâu bác, con dâu thật sự của bác..... là Hồng Như đó.

- Con nói gì vậy ? Nếu bạn con không gọi cho Yong biết con đang ở đây thì chẳng ai biết con đang làm điều điên khùng này.

- Bạn con ? Là ai ? Là ai nói, có phải là tên Nhi ?

- Đúng vậy.

Tôi trợn mắt nhìn nhỏ, nhỏ chỉ cúi mặt nhìn chân. Rồi nhìn Yong, Yong nhìn tôi... có lẽ là ánh mắt khinh bỉ. Quay qua nhìn mẹ hắn, mẹ hắn lại nhìn tôi bằng con mắt tức giận.

Trời đất như quay nhanh vạn lần, tại sao ngay cả con bạn thân nhất cũng bán đứng mình? Tại sao trên thế gian này chẳng tin được ai? Tại sao tôi lại ngu ngốc tin người không nên tin? Hàng ngàn câu hỏi tại sao trong đầu tôi chạy tới chạy lui. Tôi đã khóc. Khóc vì bản thân quá ngu ngốc.

- Đừng bao giờ tới gần tôi nữa, tránh xa tôi ra lũ người đáng sợ.

- Bùm, tao chỉ muốn tốt cho mày thôi, tao không muốn sau này mày phải khổ.

- Bùm, con không được nói như vậy, mọi người chỉ muốn tốt cho con.

- Các người đều là những người ích kỷ, biết thế nào là tốt. Tôi bỏ đứa bé rồi, chẳng liên quan gì đến các người nữa.

Tôi mất bình tĩnh, các giác khó chịu chỉ biết khóc không thể nói được thành lời, những ý nghĩ tự ti kéo tới. Tại sao trên đời này không có ai thật lòng, mình thật ngu ngốc, mình vô dụng, xấu xí. Tại sao trên đời này lại không có công bằng, haha nếu trên đời này có công bằng thì ai cũng giàu như nhau chứ không có chuyện kẻ giàu người nghèo.

Tôi bất lực, ngồi phịch xuống đất vì chẳng còn đứng nổi nữa. Yong đỡ tôi dậy, hỏi tôi thế nào nhưng tôi không trả lời. Hắn bế xốc tôi trên tay đi ra khỏi bệnh viện, giờ thì xung quanh chỉ toàn màu đen, tiếng ồn ào cũng biến mất. Tôi buông thõng hai tay và chẳng còn biết gì nữa.

.....

Một mồi cố gắng mở đôi mắt ra, nhưng chẳng mở nổi, chỉ nghe thấy tiếng người đang nói chuyện kể bên.

- Bệnh viện đã xác nhận Bum vẫn chưa phá thai, nhưng lại biết được tình trạng em bé không ổn.

- Tại sao không, hôm qua ở bệnh viện nói em bé vẫn tốt mà chị Han?

- Chắc là khám sơ khám không kỹ càng.

- Vậy em bé sao rồi ?

- Đã nói không phát triển tốt nhưng không có nghĩa là sẽ bị dị thai. Thiếu dinh dưỡng nên thai nhi không phát triển tốt là chuyện tất nhiên, đã vậy còn vận động mạnh, mà cái quan trọng nhất chính là tâm trạng của người mẹ khi mang thai đó.

- Vậy Bum sao rồi chị Han ?

- Em với Bum có vấn đề gì vậy?

- Em nhớ Như, trong phòng toàn là đồ kỷ niệm của Như, Bum thấy nên em nói thật là em vẫn còn tình cảm với Như, không nghĩ mọi chuyện ra vậy.

- Gặp chị là chị giết em chết rồi tự tử sau đó. Đã nói rồi, nhà này chẳng ai ưa con Như, hồi lúc chuyện con Hương nữa chứ. Nhà chẳng can thiệp vào để tự giải quyết, sau em dẫn Bum về ai cũng chịu vậy mà em tự mình bỏ rơi cái tốt. Tại ai ?

- Thôi thôi chị về phòng đi, để Bum ngủ.

- Trốn tránh không phải cách hay.

Tôi nghe được chị Han và Yong nói chuyện. Sau thì nghe tiếng đóng cửa và sau đó là phản nệm kể tôi bị lún xuống. Tôi cảm nhận được từng mảnh da miếng thịt trên người hần, hần không mặc áo, da hần ấm nóng dễ chịu. Hần kê mặt vào cổ tôi, tôi nghe rõ từng hơi thở phả vào da mình.

- Anh phải làm sao với em đây Bum? Anh xin lỗi vì không trân trọng em, anh tệ lắm phải không? Em đừng vì loại người như anh mà không trân trọng bản thân mình. Anh chỉ mang đau buồn tới cho em vậy anh có nên để em đi không? Anh muốn em vui, nhưng đứa bé sẽ mãi mãi là điểm giao giữa hai chúng ta. Anh ích kỷ lắm, có một muốn hai, có em muốn cả Như...

... ..

Các bạn biết không, con trai ít khi nào bộc lộ cảm xúc của mình trước mặt người khác lắm, họ luôn muốn có ai đó lắng nghe nỗi lòng của họ, họ không thể chia sẻ cho bạn bè mình vì sợ họ sẽ chọc quê. Cũng không thể nói cho bạn gái biết vì sợ họ nói rằng mình yếu đuối. Thật ra con trai tốt lắm, họ chỉ là luôn đi tìm người vừa yêu mình vừa hiểu và luôn lắng nghe tâm sự của mình và đưa ra lời khuyên hay nhất. Con gái nghĩ xấu về con trai, chẳng qua là trong khoảng tình dục thôi. Con trai đơn giản chỉ là cần người yêu và hiểu mình.

Tôi thì chẳng tin vào duyên số hay nợ nần gì cả, đơn giản người con trai chọn người con gái đó vì người con gái đó là người biết chấp nhận yêu thương và lắng nghe chia sẻ với họ. Khi một trong hai người muốn chia tay không phải vì hết duyên hết nợ, mà là vì một trong hai người nhận ra đối phương chẳng hợp với mình mà là một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Em Hay Người Ta ?

Những lời nói của Yong, tôi không hiểu. Tại sao có thể yêu cùng lúc hai người, nếu yêu cùng lúc hai người có nghĩa là một người là đáng yêu còn một người là đáng thương. Vậy tôi là gì? Là đáng yêu hay đáng thương ?

Yong có lẽ rất nhiều tâm sự nhưng chẳng biết nói với ai, mấy lần tôi nghe Yong tâm sự lúc tôi đang ngủ. Nhưng câu làm tôi buồn nhất có lẽ là câu này.

- Anh yêu em Bum à, nhưng anh cũng yêu Như, vậy cuối cùng anh phải làm sao đây ?

Yong nói yêu tôi, nhưng Như cũng không ngoài lệ, một ngày nào đó có người khác xuất hiện thì Yong cũng sẽ nói yêu cùng lúc 3 người sao ? Yong ích kỷ, không phải, phải nói là loài người quá ích kỷ.

Tôi khóc, nước mắt chảy xuống tai, tôi cảm nhận được đôi môi hần chặn giọt nước lại. Hần thì thầm vào tai tôi.

- Em lại nghe lên anh tâm sự rồi.
- Em phải về.
- Em không được đi đâu hết, đây là nhà em.
- Anh muốn gì nữa đây ?
- Anh không biết !
- Ngồi dậy, mình nói chuyện cho đàng hoàng nào !

Hắn ngồi dậy, tôi cũng mở mắt ra nhìn hắn. Đây là nhà hắn chứ không phải bệnh viện. Hắn kéo tôi ngồi dậy, bước ra sau lưng tôi ngồi xuống, hắn kéo cái mền khoác lên người, tôi ngồi gọn trong lòng hắn. Hắn tựa đầu vào vai tôi, tay cứ xoa xoa ở bụng. Nhột lắm nhưng mà chịu thôi, đang nói chuyện đàng hoàng mà.

- Em muốn anh nói lại một lần nữa, yêu em hay yêu Như ?
- Cả hai.
- Em hay Như ?
- Đừng bắt anh lựa chọn.
- Con người đến một lúc nào đó sẽ phải đứng trước lựa chọn, tiến lên thì một sống hai tàn tật nhưng vẫn sống. Lùi về phía sau chỉ có chết.
- Vậy anh chọn chết.
- Được.

Tôi đẩy hai tay hắn ra, đứng dậy mở cửa phòng đi ra ngoài. Trong phòng hắn đóng cửa sổ kín mít mà cũng không có đồng hồ nên chẳng biết giờ là sáng hay đêm. Ra ngoài thì thấy mặt trời đang đứng bóng dưới chân.

Tôi đi te te xuống bếp, chẳng thấy ba mẹ hắn đâu cũng không thấy chị Han chị Hong với anh Bin. Tới bếp tôi cầm con dao thái nhỏ đi ra, mấy người làm trong bếp nhìn tôi kinh ngạc. Bà vú chạy tới giữ tôi lại.

- Con cần dao làm gì ?
- Con cần dao để gọt chuối.
- Chuối đâu cần gọt, con muốn ăn gì nói vú được rồi.
- Vú ơi, có những thứ phải tự mình làm mới được, con về phòng đây.

Tôi bỏ đi, vú thì thờ dài.

Trở về phòng, tôi đóng cửa phòng lại. Hắn thấy tôi cầm con dao thì vút mền chạy lại chỗ tôi.

- Em lấy dao chi vậy ?
- Anh nói muốn chết mà.
- Em nghĩ anh nói thật hả, anh chỉ đùa thôi mà.
- Không cần biết, anh muốn chết mà.
- Vậy em làm đi, thử nghiệm trước xem em dám làm không.
- Anh thách em ?
- Ừ, tay nè đâm thử xem.

Hắn dám thách tôi, thật sự ra thì tôi cũng không dám đâm hắn đâu. Nhưng vì tương lai con em chúng ta phải liệu thôi.

Tôi đi nhẹ nhàng tới bên hắn, cầm dao đưa cao lên từ từ chậm rãi, và cuối cùng hạ dao bằng tốc độ nhanh nhất. Tôi bắt đầu đếm thăm trong đầu, 3 2 1...

- Bum bum dừng lại dừng lại, có gì từ nói nha em. Đừng có mạnh động.

Biết ngay là hắn sẽ giữ tay tôi lại mà, vậy mà lúc ở nhà tôi làm căng lắm. Hehe cũng đúng thôi, tự mình cắt rách miếng da cho chảy máu thì tất nhiên không chết rồi.

- Sợ gì ?
- Anh sợ làm em buồn.
- Anh chết bà đây vẫn không buồn.
- Sao em vô tâm vậy Bum? Anh là chồng em đó.
- Không cần biết, thách là làm.
- Thôi thôi, vớt dao đi nguy hiểm quá.
- Đâu ra dễ vậy ?
- Chứ muốn giết anh thiệt hả ?
- Em đem dao lên đây để gọt chuối, chuối chưa gọt sao vớt được.
- Ý em là sao ?

Hehe tôi cầm dao chìa vào thằng nhỏ của hắn, mặt làm căng mặc dù đang rất mắc cười. Mặt hắn cười hết nổi, tôi bước tới một bước hắn lùi một bước. Cứ vậy hắn lùi tới giường rồi lui sát vào tường. Tôi cầm dao thủ, tay kia thì cầm dây quần kéo ra. Tôi chưa làm gì, chỉ mới kéo dây lưng quần thôi mà hắn la làng lên.

- Aaaaaaa... Bum ơi tha cho anh đi.
- Haha bà đây không tha.
- Anh còn muốn có con mà.
- Có đứa này đủ rồi.

Tôi muốn vớt dao mà lảng ra cười, nhìn hắn tếu lăm ă. Nghe tiếng hắn la thì chị Han với vú chạy vào phòng.

- Hai đứa làm gì vậy ?
- Chị Han ra ngoài đi, tụi em đang bận mà.
- Bum, em làm gì cũng phải nhẹ chút, coi chừng Yong đau đó.
- Em biết rồi mà, em hứa sẽ nhẹ hết sức có thể.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt gian xảo, hắn cũng không dám nói gì. Chị Han với vú đi ra ngoài, hắn tiếp tục la.

- Bum ơi anh xin em đừng vậy mà.
- Mơ.
- Bum ơi, em mà làm vậy anh chịu không nổi đâu.
- Anh cũng biết sợ hả ?
- Anh sợ làm em đau thôi kaka.
- Damn it, anh không làm gì được đâu.
- Giỏi thì đút tay vào cắt thằng nhỏ đi haha anh biết em không dám đâu.
- Anh...
- Anh sao ? Cho em 5 giây không làm được là tôi lột anh đó.

Con mẹ nó, bị hắn nắm thóp rồi. Đúng thật tôi không dám đút tay vào, cứ để tay ngay lưng quần mà chẳng biết làm gì.

Hết 5 giây, hấn dùng tay mình giữ chặt tay cầm dao của tôi, tay kia bấm mạnh vào cổ tay làm tôi đau nên thả tay ra, hấn nhanh chóng giữ lấy con dao rồi vứt xuống đất.

Động tác nhanh đến mức chưa tới 1 giây tôi đã thấy con dao dưới đất.

- Anh làm gì? Buông ra.

- Mơ.

Dứt lời hấn xoay người một cú nhanh và mạnh, tình hình thay đổi. Tôi nằm dưới thân hấn. Đúng là đau thật, hấn ngồi trên ngực tôi, giữ hai tay hai trên giường.

- Anh nói rồi mà không nghe.

- Damn, buông ra.

- Không có chuyện đó đâu.

- Damn it, I hit you die (- -)

- If you can :))

Đúng thật tôi không thể làm gì nữa, hấn cố định trên ngực tôi, lực hai tay hấn rất lớn tôi không di chuyển được. Muốn xoay người cũng không được.

- What do you want ?

- I want you.

- I wonder...

- Shit, nói tiếng việt... chẳng phải em muốn nói chuyện đàng hoàng ?

- Em hay Như ?

- Tại sao chỉ một ?

- Bởi vì không có ngoại lệ.

- Anh muốn cả hai.

- Lý do? Lý do chính đáng thì chấp nhận.

- Vì là mối tình đầu.

- Anh có bao nhiêu tình đầu?

- Đừng hỏi nhảm.

- Nghe cho kỹ đây, trên thế gian này chỉ có 0,1% là được gọi là đặc biệt ngoại lệ. Còn lại là rất bình thường, anh muốn được lọt vào 0,1% đó thì phải có sự cho phép của tôi, anh có 2 lựa chọn, hoặc là một hoặc là tự tôi giết anh chết. Con này nói được làm được.

- Em đang hăm dọa anh ?

- Anh nhớ kỹ những gì con này nói, nếu gia đình anh chấp nhận tôi làm dâu, thì tôi là vợ anh. Anh muốn quen một người khác, tôi đồng ý nhưng với điều kiện, con nhỏ đó mọi thứ phải hơn tôi. Xinh hơn tôi, giàu hơn tôi, tài hơn tôi.

- Em nghĩ trên thế gian này không ai có ?

- Đúng vậy, tôi tự tin vào điều đó vì trên thế gian này tôi không bằng ai nhưng chẳng ai được như con này. Cứ cho anh tìm được người hơn tôi nhưng cô ta suốt đời chỉ là vợ bé thôi. Vì gia đình anh đã chấp nhận tôi thì mãi mãi không bao giờ thay đổi.

- Em giỏi lắm, như vậy mới là vợ anh.

Tôi không cứng rắn như những gì mình vừa nói, vì sao tôi lại phun ra những lời như vậy à ? Vì tôi là con gái mà, gia đình của mình hạnh phúc của mình, nếu không buông được thì phải nắm chắc hơn nữa. Một giây mềm yếu khổ một đời. Tôi không muốn khổ, tôi khổ thì ba mẹ tôi cũng khổ thôi.

Vì vẫn còn cha mẹ nên tôi phải cư xử trong giới hạn của mình để ba mẹ không phiền lòng, nỗi đau của mình mình tự gánh.

- Anh xuống được rồi, anh làm tôi đau.
- Em biết không, Minh Thảo cũng đang có em bé đó. Đạt mừng lắm.
- Liên quan gì, xuống.

Hắn bước xuống nằm lăn ra giường, tôi ngồi dậy xoa xoa hai cái vú ($\geq \dots \leq$) vì đau quá chừng, ngực đang phát triển vì sau này phải có sữa cho em bé mà.

- Minh Thảo có baby thật hả?
- Xạo làm gì, Đạt rú qua nhà nó nhậ nhệch ăn mừng kia.
- Vậy mẹ Đạt sao rồi, có chấp nhận Thảo không?
- Không biết, qua nhà Đạt đi, tụi nó sắp qua hết rồi đó.
- Đánh trống lảng, nói đi em hay Như?
- Em

Chát...

Tôi tát hắn mạnh một cái, mặt hắn đỏ hồng lên. Hắn trừng mắt nhìn tôi.

- Em làm gì vậy?
- Tòm thật, nói xạo không chớp mắt.
- Kiểu nào cũng bị tát là sao? Em muốn sao mới vừa lòng?

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cỏ Đau Thương

Tôi ghét vì hắn trả lời không duy nghĩ, rốt cục hắn đang nghĩ gì? Tôi ghét hắn quá, chắc ăn chơi dữ quá nên sản rồi chứ gì.

- Đốt hết đi? Đốt hết những gì liên quan đến con Như, không chừa một thứ gì.
- Em tuyệt tình quá.
- Thế gian này không có chỗ cho người sống mà không có thủ đoạn tuyệt tình.
- Được anh đốt.
- Hai ngày nữa em sẽ làm cho con Như sống không bằng chết.
- Đừng, nếu em làm vậy anh sẽ không tha thứ cho em.
- Cháy nhà mới lòi mặt chuột, mà nhà chưa cháy chuột đã thò đầu ra. Haha anh chọn em, em nào em Như hả? Hahaha...

Tôi ghét Yong, rất ghét. Tại sao lại bắt tôi phải nói những câu tuyệt tình đó? Tôi muốn tin Yong một lần, một lần thôi vì tôi quá mệt mỏi khi suốt ngày chỉ biết đề phòng.

- Cho anh 48 giờ suy nghĩ. Giờ đi thôi, qua nhà Đạt.

Tôi cho hắn thời gian suy nghĩ vì tôi cũng cần thời gian để suy nghĩ và loại Hồng Như ra khỏi cuộc chơi này.

Tôi kéo hắn ngồi dậy, cả hai cùng qua nhà Gia Đạt. Bây giờ là 12 giờ 44, chị Han thì đi đâu không biết, còn chị Hong thì tôi thấy ngồi ở hồ bơi sau nhà chơi với con chị.

Đứng trước nhà Gia Đạt, tôi bâm chuông nhưng chẳng ai mở cửa. Lúc sau thì lại nghe tiếng la trong nhà, cửa mở ra, cảnh tượng kỳ cục đập vào mắt tôi.

Minh Thảo đang bị mẹ Gia Đạt cầm gậy golf đánh, Gia Đạt thì bị ba với người đàn ông khác giữ chặt lại.

- Mẹ không được đánh Thảo, Thảo đang có thai mà.
- Tao không chấp nhận nó, có thai thì sao chứ, phá đi là được.
- Mẹ đừng độc ác như vậy nó là cháu mẹ mà.

Gia Đạt bắt lực với hai người đàn ông phía sau, còn Minh Thảo thì khóc không nói được gì, tay ôm bụng nhìn rất tội. Tôi chạy đến giữ mẹ Đạt, Yong thì đỡ Thảo dậy đưa ra ngoài.

- Cô có gì từ nói, có thai thì phải nhẹ nhàng chút chứ.
- Tránh ra, chuyện nhà này người ngoài đừng xen vào.

Tôi đợi cho đến khi Yong đưa Minh Thảo ra khỏi tầm mắt thì tôi buông mẹ Đạt ra bỏ chạy nhanh cho chắc, ở lại người chết là con mình chứ không phải là con của Minh Thảo nữa.

Yong đỡ Thảo đi vào nhà mình, tôi cũng đi vào. Yong để Thảo ngồi trên xích đu trong vườn nhà, Minh Thảo đau đớn khóc không thể ngừng.

- Đừng khóc nữa.
- Đau... đau lắm..
- Ở đây an toàn rồi, không ai đánh nữa đâu.
- Ừm..

Để im cho Minh Thảo khóc hồi lâu thì Gia Đạt đi tới, ôm Thảo.

- Em có sao không? Có đau lắm không?
- Em không sao.
- Minh đi nha, đừng về đây nữa.
- Không được đâu.
- Nếu mẹ không chấp nhận em thì anh không cần ở đây nữa, giờ em cũng đã có con của anh thì càng nên đi nhanh trước khi đứa bé không còn.

Nhìn Minh Thảo và Gia Đạt tôi mới thấy mình thật may mắn vì có gia đình chồng chấp nhận mình. Tôi vỗ vai Gia Đạt.

- Cần giúp gì không ?
- Cần nhà để ở là được rồi.
- Ừm, hai người vào nhà ở tạm trông. Em xếp được nhà thì đưa hai người đi.

Yong nhìn tôi nhăn mặt, tôi nhìn Yong với con mắt ngạc nhiên. Hehe cuối cùng Yong cũng cuối mặt dậm chân dẫn Thảo với Đạt đến phòng cho khách.

Bỏ con nokia 1280 của tôi luôn để trong túi rung lên, là nhỏ Nhi gọi.

- Sao ?
- Mà giận tao hông?
- Giận mà tao ở với ai haha.
- Hehe vậy tốt, tao có tin này cho mày.
- Tin gì ?
- Tìm ra gia đình con Như trốn ở đâu, tao mới nhờ thằng Phát tìm người hẹn nó đi khách sạn.
- Nhà nó trốn đâu ?
- Nguyễn Thượng Hiền.

- Ngon, vào khu anh Khánh rồi, vậy hẹn ở khách sạn nào, mấy giờ ?
- 9 giờ tối nay.
- Ok, tìm cách chơi nó đi tao không muốn nhìn thấy nó nữa.
- Mày trở nên hung dữ khi nào vậy Bum haha... y chang tao rồi đó.
- Quỷ hà... tao hiền cơ mà.
- Chắc có.
- À, tao cần nhà để ở, mày xếp một căn được không?
- Chi vậy?
- Gia Đạt với Minh Thảo bỏ đi, Thảo đang có em bé nhưng bà dâ Đạt không chịu nhận, thấy ghét.
- Vãi, để tao ráng giúp, chiều nay có kết quả nhé.

Tôi tắt điện thoại ngay lập tức, nghĩ tới điều nhỏ vừa nói. Nhưng nhỏ nói đúng, tôi trở nên như vậy từ bao giờ, không lẽ vì tên Yong đó mà tôi thay đổi mình sao? Không đúng, tôi phải thay đổi vì gia đình riêng của mình, giờ tôi đã hiểu thế nào là làm mẹ vất vả. Vừa lo cho con cái, tiền bạc mà còn phải lo giữ chồng giữ hạnh phúc gia đình và bản thân.

Vì tôi không thể buông Yong nên đành phải dặt Yong về với mình thôi. Tôi, không phải dạng vừa đâu haha ==))

Tôi thở dài một tiếng rồi đi vào nhà, tôi muốn nói chuyện với Minh Thảo.

Đứng trước cửa phòng Thảo, tôi gõ nhẹ nhàng mấy tiếng. Gia Đạt ra mở cửa.

- Em nói chuyện với Thảo được hông anh ?
- Ừ, em vào đi anh tìm Yong nói chuyện.

Tôi bước vào trong Đạt đi ra ngoài, tôi ngồi lên giường nhìn Thảo.

- Thấy sao rồi?
- Rất tệ.
- Em bé... mấy tháng rồi ?
- Gần 5 tháng.
- Là trai hay gái !
- Không biết.
- Đừng buồn, em giúp chị.
- Cảm ơn. Có chuyện này...
- Gì hả chị ?
- Là Yong... phải cẩn thận, khi ở gần Yong.
- Ý chị là....
- Yong quan hệ phức tạp lắm, là con gái và những đứa chơi chung, trừ anh Đạt, Khang với Long tất cả đều phải đề phòng, nếu Bum yêu Yong thì phải tin tưởng Yong.
- Tại sao chị lại nói em biết ?
- Vì đã giúp đỡ Thảo với anh Đạt.

Trời ạ, tin cái tên Yong đó chỉ bằng tin cái đầu gối nó còn biết thương mình. Tôi cười trừ với Thảo rồi đứng dậy về phòng Yong, vì ở nhà hần tôi chỉ có phòng này nên phải về phòng hần thôi.

Phòng ở lầu trên cùng, phòng cho khách ngay dưới phòng hán nên phải lên một lầu. Đứng trước cửa phòng khép hờ, tôi nghe được cuộc nói chuyện của Yong và Gia Đạt.

- Mày muốn yên lành cưới vợ thì nên giải quyết hết đám con gái đi. Mà mày cưới Bum nhưng phải giữ bí mật, để tụi Bombi biết thì vợ con mày chết chắc.
- Tao đang tìm cách cắt đứt với Bombi, mày giải quyết con Như dùm tao đi, tao tỏm con đi đó quá, Bum xém giết tao vì một con đi đó, thấy con dao đó không.
- Ghê vậy, vậy mày chết chưa ?
- Chết con mẹ mày, tao dùng con Như che mắt Bum, nói yêu cùng lúc hai người, hối hận vì vấp vào con Như với Bombi thôi. Hehe mấy cái đồ trong phòng này kiếm dữ lắm mới ra đó.
- Tội vãi, mà từ lúc mày tuyên bố không theo thằng Bombi thì nó tức lắm, nhưng vương gia đình mày nên không đụng tới mày được. Mấy đứa gái gú của mày thì để mày tự giải quyết nhưng tụi Bombi mới là chuyện lớn.
- Mất một con cò kím ra tiền thì phải tức điên là chuyện bình thường.
- Ủ.
- Mày đang có gì buồn nói ra đi.
- Thì chuyện tụi Bombi đó.
- Thôi kệ mẹ mày không nói thôi, tao về với vợ tao đây.

Tôi... nói sao đây, bức đến khó tả. Sao lúc nào cũng bị mang ra xoay như đồ thế này. Tôi bức bội vì Yong đã gạt tôi, có lẽ người xưa nói đúng, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Cái tính nói dối của Yong ăn sâu vào cốt luôn rồi.

Tôi đẩy cửa đi vào, bình tĩnh giả nai chả biết gì.

- Anh về hả ?
- Ủ.

Tôi cười rồi đi tới nằm trên giường kế chỗ Yong ngồi.

- Em muốn nói gì hả?
- Đói.
- Để anh xuống kêu vú mang đồ ăn lên đây cho em.
- Ủ, nhanh đi.

Hắn đi ra ngoài, tôi nằm lại đây suy nghĩ đủ thứ chuyện mà chẳng biết rốt cục mình đang nghĩ gì nữa.

Lúc sau hắn quay lại với mâm thức ăn... quá phong phú, phong phú đến đáng sợ. Đĩa bát tét với ly sữa.

- Cái gì vậy ?
- Ăn đi.
- Nhiều đây sao no ?
- Ăn nữa xuống nấu nữa.

Bộ nhà giàu ăn uống kiểu này không à ? Kệ, ăn đại vậy. Cơ mà ba mẹ hắn làm gì mà giàu kinh thế không biết.

- Anh Yong..
- Sao ?
- Ba mẹ anh làm gì vậy ?
- Hỏi chi vậy ?

- Muốn biết.
- Ba làm kiến trúc sư, mẹ thì làm thiết kế và trang trí nội thất.
- Vậy còn anh ?
- Sản gì vậy, anh đang đi học.
- Sau này anh tính làm gì ?
- Kiến trúc sư.
- Anh mà làm kiến trúc sư thì em cũng chẳng dám ở nhà anh thiết kế ra.
- Chẳng phải em đang ở đó sao ?
- Gì, đừng nói nhà này anh thiết kế ra nha.
- Chứ ai trôngf khoai đất này nữa kaka
- Gìoi ơi hèn gì lúc mới bước vào nhà thấy nhà nó ghê ghê.

Haha, nhìn mặt hấn ngu ra mắc cười lắm. Nhưng mà hấn nói cái nhà này hấn về ra ai tin cho nổi. Xạo xự riết quen. Tôi không thèm nói gì, chè môi rồi nuốt hết đĩa thịt trước mặt. Uống xong ly sữa.

- Em phải về nhà.
- Không được, chiều nay đi chọn nhẫn.
- Anh đi mình đi, thích cái nào lấy cái đó, giờ em bận rồi.
- Bận gì ?
- Không nói anh biết đâu.

Nói xong tôi đứng dậy lấy điện thoại gọi nhỏ Nhi qua rước tôi. Tôi vào toilet rửa miệng. Ra ngoài ngồi kế hấn.

- Nói cho anh biết, em biết anh đang giấu em nhiều chuyện, tốt nhất nên nói ra.
- Anh đâu có giấu gì đâu.
- Đợi em nói dùm hả ?

Hấn không trả lời, lẳng vào sát tường lấy gối che mặt.

- Em đi đâu đi đi, sáng mai phải chọn nhẫn đó.

Chết tiệt, hấn có gì không nói được, tại sao lại giấu tôi. Gia đình hấn có bí mật gì nhất định tôi phải khám phá ra. Tuy không phải nhiều chuyện nhưng tôi không thích sống trong dối trá.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Diệp Hồng Như

Nhỏ Nhi tới rước tôi, tôi đòi về nhà thay đồ rồi đi tiếp. Về nhà thì không có ai, thôi kệ một mình cũng thoải mái mà.

- Ê Nhi, mày biết đứa nào tên Bombi không ?
- Tao có nghe nói có một đứa tên Bombi bên xóm Trâu Hồ.
- Trâu Hồ ở đâu?

- Bùi môn. Tao có nghe đứa nào nói lại thằng đó buồn ma túy, đá, cần sa bồ đà gì gì đó. Thằng đó thuộc nhà phân phối nên cần mấy thằng đưa xe chuyên nghiệp vận hàng dùm.

- Damn it !

- Sao vậy ?

- Thằng Yong dính vào thằng đó hay sao đấy.

- Mà nói thiệt hả ?

- Tao nghe Đạt với nó nói chuyện, Đạt có nói câu này, mất con cờ kiếm ra tiền thì phải tức thôi. Đạt đang nói về Yong đó.

- Thằng Yong này bị ngu hay sao mà dính tới thằng đó, để tao gọi anh Vũ nhờ anh điều tra dùm.

Trước tới giờ tất cả những gì tôi và nhỏ Nhi cần đều do anh Thiên Vũ điều tra dùm. Anh Thiên Vũ làm ở cục cảnh sát thành phố, là bạn thân của anh Tuấn Tài-anh hai nhỏ.

Nhỏ lấy điện thoại gọi cho anh Vũ.

- Anh Vũ.

- ...

- Anh có thông tin gì về vụ buồn ma túy của thằng tên Bombi xóm Trâu Hổ ở bên Bùi Môn không ?

- ...

- Anh điều tra thêm giùm em nha.

- ...

- Chồng nhỏ Bum dính tới thằng đó, không dứt ra được.

- ...

- Cảm ơn anh.

Nhỏ tắt điện thoại, tôi tính hỏi thế nào thì điện thoại nhỏ lại kêu lên.

- Gì nữa ?

- ...

- Thật hả ?

- ...

- Được gửi địa chỉ qua cho tao.

Nói xong nhỏ tắt máy, mặt hớn hờ nhìn tôi, tôi không cần hỏi nhỏ cũng tự khai.

- Anh Vũ nói để anh tra thêm thông tin chính xác. Còn vụ con Như thì cái thằng tao nhờ theo dõi nó phát hiện ra cái này hay lắm..

- Nói nhanh đi.

- Hối lộ đi.

- Không nói thôi, xýaaaa...

- Kaka đùa thôi, mày nhớ thằng Ken mà có lần gặp ở gần nhà anh Phi không ?

- Ừ, rồi sao? Anh Phi nói thằng đó là con nghiện lâu năm rồi.

- Ừ, con Như vừa mua hàng từ thằng đó.

- Gì, không lẽ con đó nghiện rồi hả?

- Tao không biết, hoặc là nó nghiện hoặc là bị kêu đi lấy hàng đùm.
- Damn it, tao đi tắm cái rồi đi tìm con đĩ đó luôn. Khởi đội tới tối.

Nhỏ gật đầu rồi đuỗi tôi lên phòng lấy đồ đi tắm. Tôi chọn đồ như ninja rùa ấy ạ, áo thun màu trắng quần yếm dài màu xanh lính.

Tắm nữa tiếng, bây giờ là 2 rưỡi. Nắng cháy da luôn, tôi xịt chút nước hoa Pháp mà anh Tài có lần đi Pháp về mua cho tôi với nhỏ Nhi. Xong tôi lại mặc thêm cái áo hoodie cũng màu xanh lính, đội nón kết cùng màu, rồi trùm luôn cái nón của áo lên. Đeo 2 lớp khẩu trang y tế, đeo kính râm, bao tay và vớ.

- Mà đi trốn nợ hả Bum ?
- Nắng paaa.
- Vãi, chạy qua Bình Thạnh có nhiều đâu mà mày làm quái.
- Kệ, nắng toàn tia cực tím, axit, CO₂, H₂O rồi gì mà Zn3P2 lum la, gớm
- Ủa. Tao nhớ tia cực tím gì gì thì đúng, nhưng mà axit với H₂O gì đó thì khi mưa mới có chứ, còn CO₂ thể nào nắng lại thải ra. Haha còn Zn3P2 là thuốc chuột cơ mà =))
- Thế à, tao nghe trên tivi vậy là tivi sai chứ đâu phải tao.
- Thôi nhanh đi.
- Đội tao mạng giấy.

Tôi lấy đôi sneaker màu trắng mang vào, giờ thì chẳng ai nhận ra tôi rồi. Lấy nón bảo hiểm đội vào, tôi đi ra khóa cửa nhà leo lên xe nhỏ phóng đi mất.

Trên đường đi tôi với nhỏ nói chuyện vui lắm ạ, hai đứa mê trai kinh khủng luôn, mà gặp thêm nhỏ Nhi lâu lâu lên con chạy theo chọc trai nữa chứ.

- Ê Bum, thằng kia đẹp trai quá.
- Thế đeo nào, đeo khẩu trang kín mít mà mày bảo đẹp.
- Vậy thằng kia đẹp không?
- Thằng nào ?
- Thằng đi SH kia kìa.
- Thôi, nắng vậy mà không mặc áo khoác đeo khẩu trang đen nên xấu.
- Thế mày chọn thằng nào ?
- Mày với tao có chồng rồi còn mê trai. Tao méc nè con.
- Trời ơi sợ quá... méc thoải mái haha...

Hai con điên, đi nắng quá nên sán rồi. Hai đứa vừa chạy vừa giỡn trên đường, giờ này cũng chả thằng cớm nào rảnh ra đứng nắng này đâu, cứ tự nhiên đi. Haha...

Nguyễn Thượng Hiền.

Dừng xe trước dãy nhà trọ, tôi với nhỏ bước vào căn nhà cuối dãy. Nhỏ gõ cửa, có người đàn ông đứng tuổi đi ra.

- Diệp Đức Nhân và Hà Thị Hoa.
- Hai đứa tìm ai ?
- Công ty phá sản vì làm ăn phi pháp và bỏ trốn với số nợ lớn cùng với tội danh tội phạm kinh tế.
- Tụi bây muốn gì ?
- Con Như đâu ?
- Nó không có nhà.
- Tôi có thể báo cho công an hai người ở đây.

- Xin đừng, tôi không còn gì nữa. Nếu đi tù thì vợ con sẽ sống ra sao?
- Vợ ông thì tự lo được, còn con gái thì.... cũng không cần lo vì con đó chỉ là con đi thời, sung sướng riết rồi thành quen muốn ăn chứ không thích làm.
- Không được nói bậy, con gái tao không làm chuyện đó.
- Con đó không làm thì không lẽ mẹ nó làm ? Nói, có phải ông xúi con gái mình phải đeo theo thằng Yong không ?
- Mà là gì của Yong mà nói, con tao là vợ của thằng Yong coi chừng tao kêu Như nói Yong đánh chết mày.

Shit. Con đó là vợ Yong thì tôi là gì? Tức thiệt chứ, không biết thời thế mà tiến mà lui. Tôi tức điên lên vì lời nói của ông ta, vung chân đá vào cửa cái mạnh.

- Con đi đó là vợ Yong thì con này là cái gì? Yong mà chịu cưới con ông thì cả người cũng dẽ ra con chó rồi.
- Mày là ai ?
- Tôi chẳng là ai.
- Mày muốn gì ?
- Gọi con Như về đây.
- Nó không xài điện thoại.
- Tốt, không muốn nói nhiều cũng không muốn mất dạy gay khó dễ với người lớn tuổi.
- Mày biết điều đó.
- Nhi, gọi anh Thiên Vũ dẫn người tới tiễn ông ta vào tù đi.

Nhỏ nhanh tay bấm điện thoại gọi cho anh Thiên Vũ, nói địa chỉ ở đây rồi hai đứa đi ra xe. Làm việc nhanh gọn là quy tắc của tôi và Nhi nên hơi chán.

- Sao mày tha cho họ dễ dàng vậy?
- Có con thì phải tích đức cho nó chứ mậy.
- Ghê vậy, vậy để tao làm được rồi.
- Ủ, giờ làm gì ?
- Qua con Như, khách sạn XXX, Bình Thạnh.

Chỗ đó không xa đường này, chạy tới cũng nhanh. Tới trước khách sạn thì có thằng con trai đứng ra chào nhỏ Nhi, chỉ vào trong. Nhỏ để xe đó cho thằng đấy giữ rồi đi vào tiếp tân hỏi phòng con Như, nhưng họ cứ làm khó nói gì mà không được tiết lộ thông tin.

Nhỏ làm căng lên, nói cho cảnh sát tới điều tra xem có làm ăn phi pháp không, trốn thuế hay khai gian thuế, có làm ỏ mại dâm hay đường dây buôn ma túy không. Chủ khách sạn đứng ra là không sợ, nhưng dính tới công an thì khó mà làm ăn. Thôi thì cho số phòng đại vậy, cho thêm cái khóa dự trữ.

Phòng 023, nhỏ Nhi cầm chìa khoá mở cửa nhanh gọn lẹ. Cảnh tượng kỳ cục đang diễn ra, không phải cảnh 18 đâu nhé. Có hai thằng con trai và một đứa con gái.

Tôi thấy con Như đang hít ma túy, hai thằng kia thì một thằng đang chít còn một thằng đang phê thuốc. Tôm quá, nhìn cái cảnh này ô nhiễm mà dơ bẩn gì đâu á.

- Mày là đứa nào ?
- Như em, tới tìm em đó.
- Tìm tao làm gì ?
- Xừ mày, mà nhìn cái cảnh này tao tôm quá chả dám động đến mày.
- Tụi mày là ai ?
- Mày làm gì có tư cách mà hỏi câu đó.

- Con đi kia...

- Nói sai rồi, mày mới là dĩ.

- Mày...

- Đừng manh động, đừng động vào tao tởm lắm. Hồng Như, mày nên tránh xa Yong..

- Tao không tránh, mày cũng như tao thôi vì tiền của Yong nên mới đu theo còn ra về thanh cao, chẳng qua cũng chỉ là cái lọ để cắm hoa thôi.

Rầm..

Nhỏ Nhi tức điên đập cho con Như một phát vào bụng ngã lăn ra đất. Hai thằng kia thì tránh sang bên, có thằng còn nói chuyện không liên quan đứng đánh nó. Haizzz, nhỏ Nhi nói.

- Mày nghĩ mày là ngọc cảnh vàng à, là đá quý kim cương sao? Vậy để tao nói cho mày biết, đá quý kim cương tất cả đều đáng giá nhưng có một điều, nó chung quy cũng là đá thôi. Kim cương cũng là than đen mà hình thành nên, chẳng qua kim cương được điều kiện địa chất tốt hơn nên mới thành kim cương. Đó là điểm khác giữa bọn tao và mày, đừng tùy tiện mà nói người khác như mày.

- Tao chỉ nói sự thật, mày tưởng tao dễ buông ra con mồi béo như Yong ?

- Tao không biết thằng Yong đó giàu như nào nhưng thằng Yong không bao giờ bằng gia đình tao. Khác nhau giữa người có quyền và người như mày là tao nói chuyện bằng tiền và biết thời biết thế, còn mày đã ngu còn không biết phân đầu làm lại, thích ăn không thích làm.

- Giả vờ thanh cao.

- Chơi túc phiến sân rồi phải không? Vậy không cần nói chuyện bằng lời, nói bằng cái này là được.

Nhỏ Nhi lấy trong túi áo khoác ra con dao rọc giấy, đi tới đập cho con Như một phát rồi cầm dao kéo nhẹ trên mặt nó một đường. Con Như la lên, tay ôm chỗ bị rạch.

- Đây là tao cảnh cáo mày, tao không muốn nhìn thấy mặt mày trên mảnh đất Sài Thành này nữa.

- Tại sao tao phải nghe lời mày...

- Tại vì cái mạng nhỏ của mày nằm trong tay tao.

Nói xong nhỏ rạch nhẹ thêm vài đường trên mặt con Như , đập vào người nó. Như không nói được gì, chỉ biết ôm người.

- Được rồi Nhi, để nó sống.

- Mày lại tích đức cho con nữa à ?

- Đụng tới thứ đó sống không còn bao lâu nếu không có tiền, mày rạch mặt nó te tua hơn cái lá rách thì kiếm chả ra tiền đâu.

- Ủ, nghe mày.

Nhỏ đập thêm cho con Như một cái vào đầu. Quay đi, nhỏ để lại một câu.

- Đừng dính vào Yong cũng như tụi này, đến lúc đó sống không bằng chết.

Thật ra thì tôi không kỳ thị những người làm gái, bởi vì cũng có những người làm gái vì bắt buộc dĩ cũng có những người giống Như. Tôi cảm thấy tội cho những người bất đắc dĩ, nhưng thật đáng tởm với những đứa giống Như.

Nói chung làng gái không xấu cũng chẳng tốt. Mọi thứ đều có hai mặt của nó.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Anh Có Yêu Em Không?

Ngày 29 tháng 12, trời nắng.

Hôm qua khi tôi với nhỏ Nhi về thì có người báo có nhà cho Gia Đạt, đó là một căn nhà nhỏ thuộc sở hữu của gia đình nhỏ Nhi, nhà trong hẻm và nằm ở Quận 12. Không gần nhà tôi.

Sáng nay ngủ dậy, nghe dưới nhà ồn ào thì mò xuống xem chuyện gì. Hóa ra là anh Sang cùng ba mẹ anh ấy qua bàn về đám cưới của chị.

Sao mà mọi người xung quanh tôi ai cũng hạnh phúc, chắc có mỗi tôi là đám cưới với con nhà giàu phải suy nghĩ.

Giờ mới biết, đầu phải cứ cưới chồng nhà giàu là sung sướng cả ngày ăn rồi nằm. Hóa ra bọn nhà giàu cũng có những rắc rối riêng của họ, chẳng hạn như tên Yong đây. Ăn chơi lăm vào rồi vậy lấy tên buồn ma túy. Không biết hẳn có bị HIV không ta, mà chắc không đâu có thì hẳn chết mẹ nó lâu rồi :))

Tôi đứng chỗ cầu thang nghe lén mọi người nói chuyện. Ba anh Tấn Sang nói.

- Tôi muốn hai đứa tổ chức đám cưới tại gia, tiệc cưới ngoài trời và buffet bánh ngọt và rượu Pháp.
- Nhưng nhà bên này đâu có sân vườn rộng để làm tiệc.
- Mẹ vợ, con nghĩ là tiệc cưới 2 ngày, ngày thứ 7 làm ở nhà hàng, còn chủ nhật ở nhà con.
- Sang nói đúng đó chị xuôi, tổ chức bên nhà chúng tôi rồi cho Dung ở lại luôn.

Cái gì, chị hai về nhà chồng ở hả, không được chị tuy mạnh mẽ miệng nhưng chị yếu đuối hiền lắm, đi làm đâu thế nào cũng bị bắt nạt cho xem. Với lại chị đi rồi, tôi cũng đi thì ai ở nhà với ba mẹ đây.

Đúng là con gái cưới chồng rồi như bát nước đổ đi, hận vì tôi cũng là con gái. Giận, làm một vé đi thái để thành con gái mới được... ý lộn, đi thái để thành con trai kaka.

Tôi bước nhanh ra chỗ mọi người đang nói chuyện, tôi chen vào.

- Không được tuyệt đối không được, chị phải ở nhà không được đi.
- Sáng sớm sản gì vậy Bum ?
- Chị phải ở lại đây, chị qua nhà chồng ở vậy ai ở nhà với ba mẹ nữa, ai chăm sóc cho ba mẹ ?

Mọi người nhìn tôi im lặng, việc tôi cũng sắp cưới chồng thì gia đình anh Sang đâu có biết. Anh Tấn Sang nói.

- Còn em đó, em chăm sóc cho ba mẹ được mà.
- Không được, em sắp cưới chồng về nhà chồng ở rồi.
- Còn đi học mà đòi cưới chồng, lo học đi cô nương.
- Bum nói thật đó, nó sắp cưới chồng rồi.- chị
- Thiệt cơ á ?
- Em nói thật, anh có thể cùng chị em sống ở đây không ? Nếu không chê nhà nhỏ thì xin anh đó.

Tôi khom lưng cúi người trước mặt mọi người. Tôi thấy mẹ như sắp khóc, có lẽ mẹ cảm động vì hành động của tôi, hoặc cảm thấy mất mặt.

- Xin hai cô chú cho anh chị sống ở đây chăm cho ba mẹ con.
- Ba mẹ, con ở đây được mà, chẳng phải nhà còn nhóc Huy sao? Em cũng 18 tuổi rồi còn gì, vài năm nữa nó cưới vợ giờ ấy.
- Nhưng nó không thích thú chuyện công ty.- ba anh
- Thì có làm sao, con ở đây vẫn làm tốt việc công ty mà. Còn em chỉ hứng thú với chụp ảnh thiên nhiên nghệ thuật thì được rồi. Ba mẹ phải mừng vì Huy không hứng thú việc công ty.
- Con chắc không Sang ?
- Có mà ba.
- Vậy ba tôn trọng quyết định của con, làm tốt việc công ty và làm rể tốt vào.

Tôi mừng lắm, cảm ơn vì đã đồng ý cho chị ở đây. Tôi cũng muốn ở nhà lắm, nhưng để bà con dòng họ biết tôi mới chừng này tuổi mà có chửa thì còn gì mặt mũi ba mẹ.

Bỗng chuông cửa ngoài kêu lên, tôi phải lùi thúi ra ngoài mở cửa. Hóa ra là tên Yong với gia đình hắn, sáng sớm qua đây làm gì nữa đây, ám gì mà sáng trưa chiều tối khuya nắng mưa giông bão vẫn ám miết không biết.

- Sáng sớm qua làm gì ?

- 9 giờ rồi kêu sáng sớm, thay đồ đi chọn nhẫn với áo cưới.

- Không, khỏi cưới, cứ vậy mà sống đi.

- Em bị sao nữa thế, kỳ cục.

- Tại ai mà em kỳ cục, anh tốt nhất nên có gì nói hết cho em biết, anh còn giấu em gì nữa em không bao giờ, không bao giờ, KHÔNG BAO GIỜ cưới anh đâu.

Nói xong tôi giận quá mắt khôn quên đóng cửa mà đi vào nhà. Hắn đuổi theo đi vào nhà, mà trong nhà mọi người đang nói chuyện thấy tôi chạy vào còn hắn đuổi theo. Cảnh này kỳ quá, chạy nhanh lên phòng cho đỡ nhức. Hắn ở sau thì cứ léo nhéo mãi.

- Bum em nói anh nghe coi bị gì vậy ?

- Anh phải tự biết, anh thông minh lắm mà.

- Nói chuyện thẳng đi.

Tôi không trả lời, đi nhanh vào phòng. Lên tới cái phòng mà tưởng mới chạy bộ 100 mét 3 4 vòng, thở như con chó luôn chứ.

Tôi ngồi lên cái giường bừa bộn ngủ dậy chưa xếp của tôi. Hắn ngồi xuống nhìn tôi nói.

- Em biết gì rồi ?

- Nói, anh với Bombi.

- Làm sao em biết chuyện đó ?

- Anh có nói không hả ?

- Có có anh nói, ngày trước anh có chở hàng cho nó mà giờ hết rồi, anh muốn dứt với nó mà nó không tha cho anh.

- Anh có chơi không ?

- Không, chưa bao giờ.

- Còn gì giấu nữa ?

- Không có...

- Hồng Như !

- Sao nữa ?

- Nói nhanh, anh biết con đó như nào mà.

Hắn im lặng một hồi rồi nói, tôi đang rất bức. Ngay lúc này hắn còn xạo xự gạt tôi nữa thì đảm bảo ngay và lập tức thẳng cẳng đá hắn lọt ra cửa sổ.

- Anh xem thường em rồi, em còn nhanh tay hơn tụi anh nữa đó.

- Đừng dài dòng.

- Tôi qua anh nghe Đạt nói có người tôi tìm con Như rạch mặt nó te tua, tra hỏi nó mới nói có đứa tên Nhi đi chung với đứa mặt quần yếm với hoodie xanh lính tìm đánh rồi cảnh cáo nó. Anh biết chắc là em mà.

- Rồi sao ? Tiếc hả ?

- Không, anh biết con đó đòi quay lại vì hết tiền thôi. Có em giải quyết dùm, tốt rồi. Anh tính cho nó sống không nổi...

Chát... Bộp...

Tôi tán hắn một cái rồi cầm gối đánh vào hắn. Nước mắt lưng tròng cũng trào ra chảy xuống.

Chết tiệt, tại sao việc hấn làm hậu quả tôi phải gánh rồi giải quyết dùm, câu nói của hấn đang khen tôi giỏi hay chửi tôi ngu vậy?

- Sao lại đánh anh ?

- Anh xem con này cái gì hả, anh có khả năng làm thì cũng có bảnh lĩnh mà tự đi giải quyết, anh làm bắt người khác dọn dẹp. Vô dụng.

- Anh đâu có vô dụng, anh vô dụng thì đâu có baby haha.

- Con mẹ nó còn giỡn bà đá tung đất nhá.

- Đít nè đá đi.

- Địch mịch dẻo dòn mà.

Hấn cười ha ha rồi ngồi xuống giường, kéo tôi ngồi lên chân hấn ôm tôi trong lòng. Gục mặt vào lưng, tay ôm bụng.

- Đừng hỏi nữa, có những thứ không phải lúc nào cũng nói cho người khác biết được, nhiều khi không biết lại tốt hơn. Cũng có nhiều người không nghe không thấy nhưng họ vẫn có thể tưởng tượng được. Em nên biết, anh giấu em không nói ra cũng vì tốt cho em thôi. Ngoài xã hội có ngàn vạn cạm bẫy, cứ bước một bước là có một cái bẫy khác. Em nên ngoan ngoãn trong vòng tay anh.

Hấn nói đúng, có những chuyện mình không nên chạm vào tránh rước họa vào thân. Nhưng làm sao tôi làm lơ được khi nó đang diễn ra trước mặt trong khi đó là người tôi yêu, là ba con tôi.

- Anh có bao giờ... yêu em chưa ?

- Có, anh từng yêu và đang yêu.

- Vậy tại sao anh gạt em hết lần này đến lần khác? Chỉ cần nói thẳng ra, mình cùng giải quyết sao phải bày đủ mọi cách để làm em đau lòng ?

- Đó là cách anh chọn để bảo vệ em. Anh không cần em tha thứ, chỉ cần mẹ con em vẫn an toàn khỏe mạnh là đủ rồi.

- Còn anh ?

- Anh không sao.

Tôi im lặng, sao lòng lại thấy khó chịu thế này. Hấn đang nói thật lòng không? Tại sao có rất nhiều cách bảo vệ tôi mà hấn lại chọn cách làm tổn thương tôi.

... ..

Thật ra, con trai có lòng tự trọng cao lắm. Họ chẳng bao giờ biết cách thể hiện tình yêu thương qua lời nói, con trai khi yêu ai đó thật lòng và rất nhiều thì thường thể hiện tình yêu và sự quan tâm của mình qua hành động.

Có thể hành động đó là sự lãng mạn nhẹ nhàng đến sến súa, cũng có một số người không biết cách phải quan tâm người mình yêu ra sao nên có hơi quá đáng và làm người con gái tổn thương.

Nhưng các bạn gái đừng thấy ngại khi người yêu mình đang ở chỗ đông người mà nói ra lời nói hơi sến súa, vì mọi người xung quanh cũng rất ngưỡng mộ bạn đó.

Còn đối với các bạn gái có người yêu quan tâm mình mà toàn là hàng độ thô lỗ trẻ con thì đó là nét đáng yêu của bạn trai bạn đấy. Mọi người xung quanh sẽ cười khi thấy như vậy nhưng trong lòng họ cũng mong được như bạn thôi :)

... ..

- Cho anh thời gian, anh sẽ giải quyết hết mọi chuyện.

- Anh còn bao nhiêu đứa con gái ngoài kia ?

- Anh không biết.

- Anh nên sớm giải quyết chuyện Bombi, và tụi con gái.

- Anh biết rồi, vậy đi thử nhẫn được chưa ?

- Cho anh một ngày để nhớ xem có bao nhiêu đứa con gái, không nhớ ra thì đừng hòng cưới hỏi.

- Biết rồi mà, bà xã đại nhân.

Chương 39: Bikini

Thật ra thì tôi không tin những gì hắn nói đâu, vì hiện tại tôi chỉ có thể tin vào những gì mình nghe, thấy và biết thôi. Đó là cách duy nhất không làm bản thân bị tổn thương cũng như tổn thọ.

Khoan đã, có gì đó không ổn. Nhìn xuống dưới mặt sàn nhà, cửa tuy sát đất nhưng vẫn hở ra chút xíu cỡ... chắc chưa 1cm đâu. Tôi thấy bóng chân đi qua đi lại rồi đứng im. Tôi xoay người lại nhìn hắn, ra hiệu im lặng.

Đi nhẹ nhàng tới cửa, đếm 1 2 3 vùng ới mở ra =)). Hehe đùa thôi chứ tôi đếm thầm trong đầu rồi bất ngờ mở cửa. Chị Han, chị Hong với mẹ hắn đang đứng trước cửa phòng... hình như đang nghe lén á.

- Haha... Bum, chị Hong chưa nghe gì đâu, chị không hiểu rõ hai người đang nói gì.

- Đúng rồi Bum, chị cũng vậy á.

- Mẹ cũng vậy đó Bum, mẹ thề là chưa nghe con với Yong nói gì tới Bombi đâu.

- Meeeeee... - chị Han, Hong nói

- Mẹ xin lỗi, lơ lờ.

Mấy người trong gia đình hắn đang diễn tuồng gì đây, sao mà chẳng mắc cười tẹo nào. Chị Han kéo mẹ hắn với chị Hong đi mất tiêu. Tôi chưa kịp nói gì hết cơ mà. Tôi quay lại nhìn hắn.

- Nhà anh bộ ai cũng như vậy hả ?

- Chắc sáng đi gấp nên quên uống thuốc :))

- Vậy anh uống chưa ?

- Anh uống rồi, mà quên uống nước mắc nghẹn cổ nè lại đây làm cho nó xuống dùm anh đi.

- Anh tin em dọn một cái là bộ đồ lòng anh lộn ngược không.

- Oh My... Phạt tổ, đã có vợ, rất xinh và hung dữ =))

Tôi đập vào chân hắn một cái rồi bỏ xuống nhà, mà bây giờ mới nghĩ lại sao hồi đó không chọn phòng dưới tầng trệt đi cho đỡ mệt. Leo lên leo xuống muốn rụng rốn luôn.

Xuống phòng khách, tôi thấy ba mẹ tôi, ba mẹ anh Sang và ba mẹ hắn ngồi nói chuyện vui vẻ. Vì họ biết nhau nhau mà. Ba anh Sang làm bên xây dựng, ba hắn thì là đối tác làm ăn nên biết nhau là bình thường.

Tôi không biết mọi người nói chuyện gì, nhưng khi tôi xuống thì ba mẹ hắn đứng dậy chào mọi người rồi kêu tôi với Yong ra xe đi. Tôi cũng chào mọi người rồi đi luôn, kệ tên Yong đi ở đằng sau.

Trung tâm thương mại Diamond.

Gửi xe xong, mọi người đi lên Diamond. Lúc đầu tôi nghĩ là mua nhẫn ở cái tiệm vàng nào đó, nhưng mọi người lại chạy lên tới đây. Công nhận giàu quá nên dư tiền đây mà, tiệm vàng bình thường còn không có tiền mà mua, đằng này họ một phát một tới trung tâm thương mại.

- Hai đứa đi chọn nhẫn đi, ba mẹ đi mua đồ, chọn được gọi ba mẹ tới.

- Chị với chị Han cũng đi mua sắm.

- Dạ.

Mọi người ai đi đường nấy, tôi với Yong đứng nhìn nhau. Cuối cùng hắn cũng lôi tôi tới một chỗ bán nước hoa. Hắn cầm lên chai Ferrari.

- Cái này có thơm không ?

- Thom.
- Em thích không ?
- Thích, mua cho em hả ?
- Hời vậy thôi chứ anh có rồi haha...

Cái đêch, quê vài đái. Nhục không có lỗ chui, nhìn chị bán hàng cũng nhớn miệng cười cười. Quê không nói nên lời, im lặng quay đi tốt nhất.

- Ê sao vậy, không thích hả vậy đi shopping nha.
- Không cần.
- Đi đi, anh mua đồ cho.

Hắn nắm tay tôi kéo đi vòng vòng, nhìn hết cái này đến cái kia. Cuối cùng là hắn kéo tôi lùi vào chỗ bán... bikini. Hắn cầm lên cái quần xì màu đỏ, đẩy tôi ra rồi ướm thử.

Oh My Phật tổ, con nhục, con nhục muốn đội quần luôn chứ. Hắn là con trai, cầm cái quần lót nữ không ngại mà còn ướm thử nữa chứ. Tôi bất động đứng im không nhúc nhích nổi.

- Bum, em sao vậy. Anh hỏi em thích cái này không mà.
- Thích thích cái đầu anh đó, anh thích thì anh mặc đi.
- Không thích hả, vậy cái này được không ?

Hắn đứng thật chưa uống thuốc rồi, nghĩ sao cầm cái quần xì màu hồng nhạt, phía sau đít có in hình hello kitty với hai cái lỗ tai con mèo lòi ra. Mai chuỗi... á nhầm mai chúa sao con sống nổi với hắn đây.

Tôi quay đi thì hắn giữ lại, cầm lên cái quần khác màu xanh biển, in chi chút... hình doraemon.

- Em thích cái này không, có áo nữa nè, áo đẹp quá chừng.
- Fuck you, thích thì mua mà mặc nghĩ sao con này mặc mấy đồ trẻ con đó.
- Anh thấy đẹp mà, em nói trẻ con vậy là em thích kiểu này hả?

Ôi mẹ oi con chết mất. Hắn vứt cái quần doraemon xuống, cầm lên cái quần xì màu đen ren, lưới mỏng che được mỗi cái... cái... cái linh hồn định mệnh, tự hiểu nha ==))

Tôi thấy chị bán hàng đứng đó cứ cười hoài, nhục nhẽ. Tôi bỏ chạy tuốt ra chỗ khác, chạy lên một lầu. Rửa thơm hắn trong lòng. Thăng Yong khôn nạn dám chơi bà, về nhà bà giết mày, mỡ xẻ băm nát mày ra nấu cháo cho heo cho chó ăn. Tức quá mà.

Lang thang một mình, tôi đi ngang qua chỗ bán đồ cho em bé. Tôi thấy có cái nôi dễ thương lắm, rồi mấy bộ đồ treo trên kệ nữa. Tôi muốn mua đồ cho con mình, nhưng bây giờ vẫn chưa biết nó là trai hay gái thì sao mua được.

Tôi cầm cái áo yếm lên xem, dễ thương lắm, tôi quyết định mua nó, dù sao đồ yếm trai gái gì cũng mặc được mà. Để xem giá tiền bao nhiêu. Một số 0, hai ba bốn số 0, tới số 5 rồi thêm số 5.

Má ơi, có cái áo em bé mà 500k nghĩ sao vậy. Cái áo được một khúc xương tay mà ngang có 1 gang tay rưỡi. Chắc chém dĩa man rợ. Thôi bỏ xuống đi cho nhanh. Hàm chạm tới đất con mẹ nó rồi.

Bỗng có bàn tay phía sau giữ lại cái áo, tôi quay lại thì thấy Yong đang đứng sát mình. Tim đập thành thịch.

- Em thích cái này hả ?
- Mặc quá.
- Thích thì mình mua, mua cho cục nợ nó mặc haha.
- Cái gì mà cục nợ.
- Nhảm, cục cưng.
- Thấy ghét, đi nhanh đi.

- Đợi anh mua đồ cho con cái.
- Biết nó trai hay gái mà mua.
- Mua đồ trai đi, anh thích con trai, đẹp trai giống anh haha..
- Lờ đứa này không phải trai.
- Thì kỳ sau đẻ đứa trai là được ==))
- Mơ hả diêm mơ hả mơ hả diêm
- Vậy lấy đồ trai gái luôn đi.

Hắn đưa tôi cái túi giấy cỡ vừa cầm, đi chọn đồ em bé. Tôi không biết hắn mua cái gì trong túi này nữa, mở ra thì thấy... bộ bikini hình doremon ở trong. Thiet hết nói nổi tên diên này, tưởng đang trêu tôi ai đẻ mua thật mới ghê.

Tôi lắc đầu thờ dài rồi đi tới chỗ hắn. Hắn cứ đi tới chỗ nào là quơ đại mớ đồ tới đó. Hắn lụm mà không thèm xem giá tiền luôn chứ.

- Ê ê lấy chi nhiều vậy ?
- Cho con mặc.
- Diên hà, nó mới hai tháng mà mua chi đồ em bé 4 5 tuổi vậy ?
- Để mốt nó mặc.
- Diên, trả lại đi. Mua đồ bé sơ sinh kìa. Lấy bao tay bao chân nón kìa, lấy khăn lót đít với cái quần đít nữa.
- Từ để mẹ mua đi, anh mua đồ.

Nói xong hắn ra quầy tính tiền, ôm một đồng đồ để lên. Người bán hàng mặt mừng như có hội ấy, cười tét hàm răng luôn chứ.

Tôi đứng kế hắn, cầm cái đầm em bé lên xem. Tôi không biết chất liệu là vải gì, nhưng tôi biết cái giá của nó là 1tr249k ==)) muốn học máu tại chỗ.

- Anh, cái này không đẹp em không thích.
- Thích không thích gì, con thích được rồi.

Hắn vứt cái đầm để lên cho người ta tính tiền. Hắn gom đồ như chạy nạn ấy à, tổng thiệt hại là 6tr800 VNĐ. Chùng này tôi nghĩ phê tại vũng tàu được 3 ngày đấy nhé. Đã vậy còn thanh toán bằng tiền mặt, không biết đầu ra lắm tiền thế không biết.

- Cảm ơn anh chị đã mua hàng của cửa hàng chúng tôi, khách hàng khi mua hàng trên 3tr sẽ được khuyến mãi 1 vé ăn lẩu kem gia đình 3 người. Còn khi mua hàng trên 5tr sẽ được tặng 2 vé ăn lẩu kem gia đình 4 người. Áp dụng cho tất cả những cửa hàng kem trên thành phố.

Mua hàng đắt tiền cũng được khuyến mãi, gỡ lại được chút vốn kaka. Nhận lấy hai vé ăn kem, tôi với Yong túi lớn túi nhỏ đi ra ngoài Tôi đòi đi ăn kem nhưng tay xách lùm la sao ăn được.

Xuống tầng dưới, chỗ bán đồng hồ thì gặp ba mẹ ở đó.

- Hái đứa chọn được nhẫn chưa ?
- Chưa, lát nữa con với Bum đi sau. Lát có gì ba mẹ về trước đi, mang cái đồng này về dùm con luôn nha.
- Cái gì vậy ?
- Đồ em bé đó mà.
- Ủ, hai đứa đi đi, ba mẹ với hai chị con về trước.
- Ba, con hết tiền rồi.
- Mới đưa tiền mà.
- Mua này hết rồi.

Ba hất liếc hắn rồi móc bóp đưa hắn cái thẻ tín dụng. Còn hăm dọa xài hết về tao mổ xẻ chém giết :)) bó tay người nhà này luôn chứ.

Cầm hai phiếu ăn, hai đứa đi te te ra cửa hàng kem. Gọi ngay phần lẩu kem ra, nhìn thôi là thèm rồi haha.

Vừa ăn vừa giỡn, hần tham ăn lắm. Không thèm chờ tôi gì hết tron, bực mình tôi không thèm ăn nữa, giận lấy liền.

- Sao không ăn đi ?
- Nuốt không nổi, ăn mình ăn hết đi.
- Ăn đi bày đặc giận đồ.
- Kệ cha tui, ghét ghét ghét đáng ghét.
- Thôi mà đừng giận nữa mà. Giận nữa anh không thèm cưới em đâu.
- Thế cơ á, vậy nghi phê đi. Về.
- Thôi mà, anh giỡn thôi ngồi đây ngồi xuống đây đi, ăn thêm kem nha anh mua.
- Ủ đi đi, em ngồi đây đợi.

Hắn biết điều, mua kem bù cho tôi. Một lát cho dù có xin lỗi tới chết bà đây cũng không thèm tha thứ cho hắn đâu.

... ..

?????. Nói Với Em - Đức Kaishi

Đặt bàn tay lên trái tim này

Hứa đừng xa nhé em

Bên anh như thế cho đến những ngày sau

Giữ mãi ước muốn luôn bền lâu.

Phải làm sao em biết trong lòng

Chỉ là hình bóng em

Yêu em như thế không khi nào đổi thay

Đến lúc trái đất không còn xoay...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Do You Wanna Marry Me ???

Đợi một hồi lâu, chẳng thấy hắn đâu. Chắc đi mua kem ở sa mạc luôn rồi chứ gì, mà nói vậy có quá lắm không ta, sao không nói là đi qua nam cực mua kem luôn cho gần.

Đợi chắc cũng 15 phút, tôi ngồi thần ra nhìn xe chạy qua chạy lại ngoài đường, rảnh lắm nên ngồi đếm xem có bao nhiêu chiếc xe hơi chạy ngang qua.

- Ê, nghĩ gì vậy ?
- Giờ mới ra là sao, không thèm ăn nữa.
- Nghĩ gì ngồi đơ thế ?
- Nghĩ về nước mĩ có con khi đang làm gì nhĩ.
- Haha, ăn đi ăn đi. Cái này anh tự làm đó. Đẹp hông.
- Đẹp... muốn ới ỉa luôn.

- Đang khen hay chê ?
- Chẳng khen mà cũng không dám chê.
- Ăn đi, ăn đi vợ.
- Vợ gì mà vợ, đi có mấy phút mà bị ma nhập chó cắn rồi hả.
- Thôi một quả ăn đi, múc ăn đi.

Cái tên này bị chó cắn ma nhập thiệt rồi, bung ra ly kem vani trà xanh còn ép mình ăn nhanh.

Tôi múc từng muỗng kem cho vào miệng, hần thì ngồi nhìn tôi mà cứ cười tùm tùm chả biết đang dở trò gì, không biết có bỏ thuốc xổ vào không nữa, gì chứ này có thể lắm à.

- Bị gì vậy ?
- Gì đâu, ăn đi.
- Bỏ bỏ thuốc cho em hả ?
- Khùng, ăn đi.
- Thôi không ăn nữa, nguy hiểm.
- Ăn đi.
- Không ăn mà.
- Giờ có ăn không ?
- Không là không.
- Không ăn anh giết em giờ.
- Xýaaa, tưởng bà sợ hả.
- Vậy có ăn không ?
- Ngu sao không ăn =))
- Nuốt hết vô.
- Anh ăn chung miếng đi em mới dám ăn nữa.

Tôi đúc hần muỗng rồi ăn tiếp, vậy cho chắc có bị bác tào đí thì chạy chung cho vui, chạy mình quê lắm haha. Xúc từng muỗng, ăn cho đến khi sắp hết ly kem thì tôi cảm nhận được thứ gì đó tròn tròn trong miệng.

Tôi biết đó là cái nhẫn, tôi lụm ra xem. Đó là cái nhẫn màu bạc, có đính viên thủy tinh màu tím. Tôi bất ngờ lắm, không lẽ hần cố tình bỏ cái nhẫn vào ly kem rồi bắt tôi ăn hết.

Tôi ngại lắm, mắc cỡ muốn chết luôn. Mà khoan đã nha, làm giá tí, giả nai ngây thơ.

- Cái gì đây, sao trong kem có cái thứ này, mất vệ sinh. Gọi chủ tiệm ra mắng vốn đi.
- Ê ê, nghĩ sao vậy cái đó của anh mà.
- Thì ra anh muốn đầu độc em nên tốt bụng này giờ.
- Không có, anh chỉ muốn lãng mạn thôi mà.
- Lãng mạn gì, lỡ em nuốt thì sao hả, chết hai mẹ con mới chịu hả ?
- Anh cầu hôn mà em vậy đó hả, không thích trả nhẫn đây.
- Ngu sao trả, đem bán cũng có tiền mà.

- Nhấn inóc 20k 1 cái bán đầy ngoài chợ vứt chả ai thèm
- Cái gì, anh dám cầu hôn em bằng nhấn inóc hả, đáng ghét.
- Ủ, trả nhấn đây.
- Trả nè, không thèm cưới anh đâu. Không bao giờ, không bao giờ, **KHÔNG BAO GIỜ VÀ ĐỪNG CÓ MONG CHỜ**, hứ...

Tôi hét lớn lên, mọi người trong quán kem quay lại nhìn. Tôi cố tình quay đi, bước thật chậm và đếm 5 4 3 2...

- Đứng đi, em không cưới anh, anh sẽ lấy dao chặt đứt hết tay em cho em suốt đời không cưới ai được nữa.
- Anh hăm dọa em hả ?
- Có cưới hay không ?
- Không.
- Phải thấy mẹ bày đặc làm giá.
- Fuck you.
- Hôi lần cuối, cưới không ?

Hắn cầm cái nhấn đưa ra bên tay phải, tay trái móc trong túi quần ra con dao.

- Dao hay nhấn ?

Tôi im lặng, nhìn hắn không trả lời, mặt làm căng. Mọi người trong xung quanh thì cứ nhìn miết, có người cười tủm tỉm, có người xanh mặt, cũng có người chỉ chỗ lùm la. Hắn nắm tay tôi lại, cầm cái nhấn đưa và ngón áp út.

- Im lặng là đồng ý.
- Im lặng hồi nào ?
- Lên tiếng cũng là đồng ý.
- Anh đang cưỡng cưới em đó hả ?
- Em vốn là của anh.
- Của anh khi nào, điên. Đi về.

Tôi bỏ chạy ra cửa, mặt chắc đỏ chết luôn rồi quá. Chưa bao giờ nghĩ hắn lại cầu hôn mình. Người như hắn mà cũng lẳng mạn, hèn gì không còn world war 3 =))

Bỏ chạy mà có biết đi đâu đâu, đứng trước cửa đợi hắn ra vậy. Hắn trong quán kem ra, đứng kế bên nắm tay tôi. Quắc được taxi, hai đứa leo lên, địa điểm đến là Hồ Văn Huê. Ngồi trong taxi, hắn kéo tôi dựa vào lòng hắn.

- Thích nhấn này không ?
- Không.
- Sao không
- Đồ giả.
- Nghĩ sao chuyện long trọng cả đời mà nói hàng giả vậy.
- Anh nói chứ ai mà nói.
- Anh chọc em thôi mà, nhấn này của mẹ anh thiết kế đó. Đây là nhấn bạc, viên kim cương màu tím tượng trưng cho sự chung thủy.
- Anh chưa nói cầu hôn em haha...
- Anh nói rồi mà.
- Chưa nghe. Nói lại đi.

- Con vợ khốn nạn, nói lại một lần thôi nhá, vánh cái lỗ tai lên nghe cho kỹ.

Hắn kéo tôi sát hơn, ôm cổ tôi ghì vào mặt hắn. Hồi nhỏ nhẹ.

- Do you wanna marry me ???

Tôi mỉm cười hạnh phúc, ôm lấy cổ hắn thì thầm vào tai.

- Yes, I do.

Hắn ôm chặt tôi hơn, đưa tay vuốt tóc tôi ra phía sau. Mặt đối mặt, hắn cười trông đẹp trai phết. Hắn tiến mặt gần mặt tôi hơn, môi hai đứa đụng nhẹ thì... tôi đập mạnh đầu mình vào trán hắn.

- Em làm gì vậy hả ?

- Có người đang nhìn kìa.

- Đâu ?

- Đó.

Tôi nhìn gương hậu thì thấy bác tài đang cười cười, ngại chết đi được. Taxi mà làm như nhà hắn ấy à. Tôi với hắn im lặng cho đến hết quãng đường, hắn thì cứ nắm tay tôi miết không buông.

Hồ Văn Huê

Trong một cửa hàng áo cưới, tôi đứng nhìn mấy con manocanh mặc những bộ sarê đủ màu sắc. Nghĩ tới lúc mình mặc sẽ như thế nào, có đẹp không.

Tôi nhìn thấy bộ sarê màu đỏ cúp ngực mà kiểu đơn giản, nhìn lại mình ngực như hai trái chanh vậy cúp ra kiểu gì không biết :)) Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ là hỏi cưới, chứ có đám cưới đâu mà chọn áo cưới làm gì. Ba mẹ hắn qua nhà tôi rồi hai đứa đeo nhẫn cho nhau là được rồi. Chọn áo cưới chị cho rùm rà.

- Anh Yong, đi về.

- Sao về ?

- Đã cưới đâu mà chọn áo cưới, ba mẹ anh qua hỏi được rồi.

- Nhưng mẹ kêu chọn đồ cưới luôn.

- Em không thích, về đi.

Không đợi hắn phản ứng, tôi đi ra ngoài luôn. Bắt taxi leo vô đợi hắn vào. Bây giờ là 12 giờ rồi, tôi muốn về nhà ăn cơm. Hắn cũng đòi ở lại ăn cơm chung, nhưng chả biết nhà có ai không nữa.

Về đến nhà thấy ai cũng có nhà, ba mẹ anh Tấn Sang thì về rồi, anh thì ở lại. Vào nhà thì thấy mọi người đang ăn cơm, tôi với Yong cũng ngồi vào bàn.

Nghe nói, năm sau anh chị cưới, thật ra là thứ 7 tuần sau đấy à. Sau khi cưới thì anh về đây ở, còn tôi qua ngày mai là bị sang nhà mới ở rồi.

Thật ra thì tôi vẫn chưa muốn cưới chồng đâu, còn đang ham chơi mà đi cưới chồng kiểu gì? Vài bữa cũng xách đồ về nhà mẹ thôi.

Ăn xong tôi với Yong nói về vấn đề cưới hỏi của tôi, tôi nói còn nhỏ chưa muốn cưới tốt nhất nên hỏi được rồi, sau này đủ tuổi rồi cưới cũng không muộn.

Ba mẹ tôn trọng quyết định của tôi nên gọi cho ba mẹ Yong nói về chuyện này. Và ba mẹ Yong cũng đồng ý, ba mẹ Yong còn có ý định đơn giản hơn tôi nữa chứ, khỏi làm gì hết đưa nhẫn cho hai đứa đeo là được rồi=)) mời gia đình tôi chủ nhật qua nhà hắn cho biết. Cả nhà cũng Ok.

Hết chuyện, tôi đuổi hắn về. Vào phòng đóng cửa kín mít, bật máy lạnh chườm mền, ngồi máy tính chơi game nghe nhạc facebook lùm la. Cả ngày cũng không đi đâu, tôi tôi ngủ luôn.

Sáng dậy thì phải qua nhà hắn, trước khi đi ba mẹ còn bắt tôi dọn hết quần áo qua nhà hắn ở luôn=((chưa cưới chồng mà đã đuổi đi là thế đó nào.

Mà nói chung là qua nhà hắn ăn uống tham quan xong rồi về à, hắn thì tôi đi tập võ rồi đàn đúm bè phái đi chơi thôi. Tôi thì ở nhà buồn tới nỗi bắt rết đêm chân luôn ấy chứ :)) nói quá chứ em sợ rết lắm các bác ạ, nói chung là em sợ mấy con dài dài mà biết cử động ấy à =))

Cuộc sống vợ chồng trẻ con thật nhàm chán.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cúp Học

Ngày 31 tháng 12, nóng.

5 giờ sáng.

- Ê ê, dậy đi trễ rồi kìa.
- Hà hà, cái gì trễ rồi hả, trễ học rồi dậy dậy...
- Dậy thay đồ đi 5 giờ rồi.
- Ủ 5 giờ rồi... hả? Máy giờ cơ chứ ?
- 5 giờ sáng.
- Thằng điên, 5 giờ sáng dậy đi ăn sớm hả.
- Dậy chạy bộ với anh.
- Rảnh hán thì chạy mình đi, để tui ngủ.

Nghĩ sao 5 giờ sáng dậy chạy bộ vậy, ngủ không sướng hả. Mà lạnh như -18° vậy mà ra chạy, chạy được vài bước đông đá luôn quá. Còn say ke biết mẹ gì nữa đâu, ngủ tiếp.

Mà không biết tối qua hán về khi nào nữa, không biết có sờ mó gì mình không ta. Gì chứ hán là dám lắm à, tại ngủ quên nên chả biết trời trăng mây gió gì nữa. Không là cho hán xuống đất nằm rồi.

Hôm qua đòi ngủ riêng với hán mà ba mẹ hán không cho, còn nói gì mà ngủ chung để chao đòi tình cảm, nghe thấy muốn ói :)) còn nói nhà hết phòng trống nên phải ngủ chung với hán. Mà không lẽ cái nhà rộng như vậy mà không có phòng dư, dụ con ních hả, mơ đi cưng.

Nhưng cuối cùng cũng phải vâng lời vì bị ba mẹ hai bên hăm dọa, không ngủ chung với hán thì từ luôn không nhìn mặt nữa :((bị đuổi rồi thì em biết sống ra sao yêu người thế nào ==))

Một tiếng sau.

- Dậy đi hai đứa, ăn sáng rồi đi học, nghĩ vậy là đủ rồi đó.
- Mẹ, còn sớm mà.
- 6 giờ rồi sớm gì nữa.
- Đi bộ xú là tới trường..
- Giỏi thì đi từ Bà điểm qua Quận 12 đi.

Ờ ha, quên mất đây là nhà hán mà. Mẹ thấy tôi dậy nên đi ra ngoài. Mở mắt ngồi dậy, thấy hán nằm kế bên, tôi đập cho một cái lộn giường. Hán say ke ngồi dậy nhìn qua nhìn lại, dụi mắt hỏi ngây thơ.

- Bộ trời sập động đất hả mẹ ?
- Mẹ kêu con dậy đó.
- Bùm, em giỡn anh hả ?
- Tưởng anh đi chạy bộ, sao nằm đây ?
- Làm biếng.

- Vậy mà 5 giờ sáng kêu khi thế lắm, yếu bầy đặt ra gió.

- Chọc anh hả ?

- Không dám, đi quánh răng rồi ăn sáng đi học kìa.

Hắn làm biếng bò lên giường nằm sắp ngủ tiếp, tôi đứng dậy vào toilet làm vsen thay đồ. Xong xuôi hết mà hắn còn nằm dài ra đó ngủ, giờ là 6 rưỡi rồi.

- Dậy đi, 6 rưỡi rồi kìa.

- Hà 6 rưỡi rồi hả, nhanh trể rồi. Đi đập điện qua đó cả tiếng đồng hồ đó.

- Nhanh đi.

- Nay giờ không gọi anh dậy.

- Chứ bình thường ai gọi ?

- Ba mẹ chứ ai.

Hắn lật đặt chạy vào toilet làm vsen, sáng sớm ngủ dậy nhìn hắn bê bối lắm cơ. Tóc tai bù xù, mặt ngu ngu nữa chứ.

5 phút sau tôi đang soạn tập vở, hắn trong toilet la làng lên kêu tôi lấy đồ dùm, tôi cũng tốt bụng đi lại đồ dùm hắn. Vậy mà vừa gõ cửa hắn mở cửa ra, chẳng mặc được cái gì trên người đứng trước mặt tôi. Quay mặt đi chỗ khác liền.

- Oh shit, sao không mặc đồ, không biết ngại hả ?

- Đồ em cầm trên tay anh mặc bằng niềm tin à ?

- Mặc đồ lẹ đi.

- Cái đó đâu ?

- Cái gì nữa ?

- Quần xì, không có sao mặc.

- Trời ơi là trời, tự đi lấy đi.

- Lấy nhanh đi trể rồi, hai đứa đứng cột cờ luôn giờ.

- Fuck you.

Sao tôi có thằng chồng điên vậy nè, đây thân kinh mắc cỡ đúttrời hay sao á. Tôi lục trong tủ ra cái quần xì của hắn, nhìn ké bên thì thấy cái quần xì doremon mà hôm bữa hắn mua. Bộ bikini doremon nữ với cái quần xì doremon y chang của nam, nói đơn giản dễ hiểu là đồ lót cặp ấy ạ. Tôi giấu cái quần xì đen sau lưng cầm cái quần doremon đưa cho hắn.

- Cái gì nữa đây, cái này sao mặc ?

- Mua không mặc vậy để làm gì ?

- Em troll anh hả ? Lấy quần khác nhanh đi.

- Mơ.

Bỗng điện thoại hắn đổ chuông, hắn liếc tôi một cái rồi cứ vậy te te đi vào trong, vì phòng bật máy lạnh nên hắn không dám không mặc đồ mà đi vào đấy ạ.

Nay giờ nhìn hắn không mặc đồ cũng chai mắt con mẹ nó rồi ==)) biết sao được, trước mắt rành rành không lẽ thấy mà nói không.

Mất hứng, chả muốn giỡn nữa đi lại đưa cái quần cho hắn luôn cho rồi. Nhìn vào màn hình điện thoại thì thấy số vnmb không lưu tên, là số lạ. Hắn đứng nhìn màn hình rồi quay qua nhìn tôi.

- Nghe cho anh.

- Tự nghe đi chứ.

- Gái gọi anh thì sao ?
- Số đào hoa thì hưởng đi.
- Thôi nghe dùm đi mà.

Tôi lườm hấn rồi cầm điện thoại nghe. Tôi im lặng một lúc xem bên kia là trai hay gái rồi mới trả lời, bên kia là giọng người con gái. Tôi quay qua đập hấn một cái rồi lên tiếng.

- Ai vậy ?
- Ai vậy ?
- Di oi di gọi con mà di hỏi con là ai?
- Số này của anh Yong mà.
- Lộn số rồi thímnnnnnnnn.

Tôi tắt máy, quay qua tính chửi hấn mà thấy hấn đang mặc đồ cái kiêu làm biếng đấy ạ. Ngồi phè trên giường mà mặc cái quần vào được hay thiệt.

Điện thoại lại kêu lên, vẫn là số hồi nãy. Tôi bực mình khi có người con gái khác gọi cho Yong, nhưng lúc này có kỳ lắm không ta, lỡ người ta có gì quan trọng thì sao.

- Sao ?
- Cô là ai vậy, sao lại nghe máy anh Yong ?
- Thế cô là ai ?
- Tui là bạn gái ảnh, có ảnh đó không ?
- Có, nhưng không được nghe.
- Đưa máy cho ảnh nói chuyện với tui được không ?
- Không.
- Nè, cô là ai vậy ?
- Tôi là maaaaa nhỏ của Yong. Đừng gọi cho Yong nữa.

Tôi bực mình tắt máy, quăng điện thoại lên giường, nắm cổ áo Yong nhảy lên người ngồi bắt đầu dợt tới dợt lui.

- Cô ta là ai ?
- Sao anh biết được.
- Cho anh thời gian đến tối chấm dứt hết số đào hoa đó, không là tui giết anh chết.
- Bà xã đừng giận, anh dứt hết rồi mà tại tui nó không chịu tha cho anh thôi.
- Khỏi biện minh.

Oh shit, điện thoại lại réo lên ồn ào tiếp. Đừng nói con nhỏ đó gọi nữa nha. Cầm điện thoại xem thì thấy người gọi là Thiên Long, tôi đưa hấn nghe.

- Đợi chút đi chú sắp ra rồi.
- ...
- Đi bằng xe máy đi, trễ mẹ nó rồi.
- ...
- Ủ, đổi xe đi. Tao đứng trước nhà đợi chú qua.

Hấn tắt điện thoại, nhét vào túi rồi nắm tay tôi kéo mạnh một cái. Tôi ngã vào lòng hấn, hấn ôm tôi, hôn nhẹ lên trán rồi nói tới giờ đi học.

Tên này đôi khi cũng lảng mạn phết. Bây giờ là 6 giờ 45, bỏ ăn sáng tôi với hấn thưa ba mẹ rồi đi học. Hấn kêu tôi ra ngoài đứng chờ, hấn vào gara lấy xe. Tôi chưa bao giờ vào gara nhà hấn, tưởng hấn lại chạy con Piago, ai dè lại chạy Yamaha. Học sinh mà đi Piago hay Yamaha tới trường chẳng khác nào làm chuyện đẽ ý.

Tôi leo lên xe ngồi đợi Thiên Long ra, hấn để balo ra phía trước kéo tôi ngồi sát vào hấn, nắm hai tay ôm hấn không chịu buông ra.

- Anh đi học bằng xe này giống làm trò đẽ ý quá.
- Anh đi hoài sao đâu.
- Có thấy đâu.
- Để xe bên nhà Khang.
- Hèn gì, mà anh buông ra coi.
- Hoy, anh lạnh.
- Mặc áo khoác vậy mà lạnh, áo da đó nha.
- Ôm đi, Long ra rồi đi thôi, anh chạy nhanh té chết giờ.

Đáng ghét lắm, vừa nói xong hấn nỏ máy bóp côn đạp số làm tôi giật mình, xúu nữa là té thiệt rồi ((mà trong lúc chạy xe hấn cứ cố tình lắc xe cho tôi phải ôm hấn. Tôi vẫn ôm hấn đấy thôi, đâu cần phải làm vậy. Đồ quái xê đáng yêu =))

Cả đoạn đường tôi la làng lên, nhưng đoạn đường này không phải đường tới trường. Hấn chạy nhanh lên kêu Thiên Long qua rước Minh Khang, rồi hấn lủi vào con đường đá cả tung xóc đau cả đầu. Cuối cùng là dừng xe ở một chỗ khá đẹp, cũng gần trường nhưng tôi chưa đi bao giờ.

Ở đây là bờ kè, dừng xe ngay cây liễu, thật ra thì chả biết là cây gì, thấy nó rũ xuống nên kêu cây liễu thôi. Bên phải toàn là cỏ bông lao, bên trái là con sông chảy, bên kia sông là cây dừa, lục bình trôi. Không khí trong lành lắm, khí lạnh hít vào một hơi sáng khoái cực kỳ.

Mà giờ chỗ này mở quán nhậu, xây biệt thự lác nhấc lưm la nên cũng không thơ mộng như lúc này. Đây là bờ kè Thới An đấy ạ, mà nói nghe nè ai có tò mò thì đừng tìm chỗ này, giờ nó sạch hơn nhưng mà nước sông thấy ghê lắm =))

- Ở đây làm gì, tới giờ học rồi.
- Cúp học đi chơi.
- Anh là học sinh giỏi mà vậy á hà.
- Em nhìn đồng hồ đi, giờ là 7 giờ 26 phút. Vào đứng cột cờ chứ có được học đâu, nghĩ đi chơi cho sướng.

Hấn nói đúng, đứng cột cờ thì quê lắm, nghĩ đi chơi thấy còn có lý hơn. Đầu năm giờ tôi chưa bao giờ cúp học đi chơi, mà sắp tới cũng phải nghỉ học chứ có học được đâu, bụng to ra thì mặc áo dài là dễ thấy lắm.

Tôi đã suy nghĩ về chuyện này, hết tháng này tôi sẽ nghỉ học và sẽ không bao giờ đi học nữa. Một khi đã nghỉ học ngang thì tôi sẽ không đi học nữa, học thức chi mới lớp 10 cũng không có tài năng gì thì sau này biết làm ăn sao đây. Tôi không muốn dựa vào người khác sống, lớn rồi thì cũng đến lúc tự lập thôi.

Thôi kệ đi, tới đó hẵng tính. Cái gì không biết thì học rồi sẽ biết.

- Anh ơi em đói.
- Ăn gì ?
- Gì cũng được.
- Ăn cơm nha.
- Không.
- Phở ?
- Không.
- Vậy ăn bún nha.
- Không.

- Chứ em muốn ăn gì ?

- Gì cũng được =))

Bọn con trai sợ nhất là cái điệp khúc này của con gái bọn mình nè haha. Yong bức mình la làng lên.

- Cái gì cũng không, hỏi ăn gì thì nói gì cũng được, em ép người quá đáng anh nhảy sông tự vẫn giờ.

- Sông kia nhảy đi, anh không biết bơi nhảy chết đó, về em dạy bơi rồi ra nhảy sau.

- Trêu chồng em hả, anh ra cầu Chợ Cầu nhảy sông tự tử cho em xem.

- Em nói nghe nè, nước sông chỗ đó thấy ghê lắm, có tự tử thì ra chỗ khác, tự tử ở đó chết á :))

Hắn méo miệng luôn, hết nói. Lâu lâu tôi sản nói câu khó đỡ, tốt nhất hắn nên im trước nếu không đứt dây thần kinh kiên nhẫn mà chết mất, haha.

Ngồi xầm ngôn một chút thì Minh Khang với Thiên Long tới, hắn cũng móc điện thoại gọi cho Gia Đạt, tôi thì gọi nhỏ Nhi cúp chung luôn. Gia Đạt thì đang nhà ngủ với Minh Thảo.

Cả đám chạy qua nhà Gia Đạt, nhà Đạt là nhà của nhỏ Nhi cho mượn ấy ạ. Cả bọn tập trung ở đó, tôi cũng kêu nhỏ Nhi với tên Phát qua đó luôn rồi cả đám đi ăn chơi.

Trước chỉ nghe nhỏ Nhi nói, nhà cho Gia Đạt ở nhờ là căn nhà nhỏ. Giờ qua mới biết nó nhỏ thấy ghê luôn, nhà có lầu mà nhỏ bảo nhỏ. Nhưng lúc vào trong thì đúng là nhỏ thật, chắc trên dưới 30m2.

Phòng khách thì để xe, sau là bếp và toilet, trên lầu có một phòng ngủ, một toilet, phòng khách lầu trên và cái ban công phơi quần áo thôi. Nhà chẳng có gì hết trơn, tivi tủ lạnh máy giặt máy lạnh... chẳng có gì hết, trong phòng ngủ chỉ có được hai cái quạt nệm mềm gối, đồng quần áo vứt trong góc, ngoài phòng khách thì bộ đồ nghề của Gia Đạt vứt bừa.

Tôi thích nhà như vậy, chẳng cần phải dọn chi cho mệt. Chúng tôi lên phòng khách trên lầu ngồi đợi Đạt với Thảo vsen, Đạt thay đồ xong thì tới Thảo. Trông 2 người vui hơn nhiều.

Xong xuôi hết, mọi người quyết định đi ăn KFC. Ăn xong sẽ đi Đầm sen chơi, mai là tết tây thì hôm nay đi Đầm sen là hết xẩy.

... ..

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Kentucky Fried Chicken and Đầm Sen Park

Trên thế gian này, có những người vừa gặp đã trở nên thân quen. Cũng có những người biết cả đời nhưng không thể nào thân thiết. Đó là câu nói mình rất thích trong một bộ tiểu thuyết rất hay.

Mình từng ước, cuộc đời mình cũng sẽ kết thúc tuyệt vời như cuốn tiểu thuyết đó... nhưng cứ sống thêm một giờ, bước đi một ngày mình mới biết cuộc sống không như tiểu thuyết mà mình mơ ước.

Tiểu thuyết thì có tác giả xây dựng một cốt truyện kỹ càng, xa lạ rồi gần gũi, gần gũi và yêu thương rồi lại xa nhau rồi lại gặp, đau khổ rồi lại hạnh phúc suốt đời. Đó là tiểu thuyết, vậy còn đời sống thực tế thì sao ?

Tất nhiên là không như tiểu thuyết rồi, chỉ là cuộc đời mình chính mình quyết định và làm nên, buồn vui, đau khổ, hạnh phúc, xa nhau, gặp lại... mọi thứ đều do mình chọn lấy và đảo lộn cả lên, mình muốn đến cùng cuộc đời sẽ kết thúc thật hạnh phúc. Nhưng, cuộc sống chính là chờ đợi nếu không biết cảnh giác...

... ..

Bây giờ là 8 rưỡi, chúng tôi đang có mặt tại Pandora để ăn KFC rồi sau đó sẽ đến Đầm Sen chơi tới chiều về.

Ngồi đợi bọn con trai đi mua đồ ăn, còn bọn con gái ngồi tám ở bàn. Nhỏ Nhi là đứa nói nhiều nhất, nói ít nhất là Minh Thảo, cô thể nói Minh Thảo không nói luôn ấy chứ, nhỏ hỏi thì Thảo ừ hay gật đầu thôi.

Thức ăn mang ra, cả bọn lúc đầu ăn ngon lành lắm nhưng rồi chuyện gì tới cũng tới. Đang ăn thì tôi thấy Thiên Long gõ đĩa Yong ra hiệu nhìn ra cửa. Tôi hiểu kỳ nhìn theo, không phải mình tôi mà là 8 người cũng nhìn ra cửa.

Ngoài cửa ra vào có 4 đứa con gái mặc đồ trường B Tân bình, Yong thấy ai trong những đứa con gái đó liền quay mặt cúi xuống ăn. Tôi nhìn nhỏ Nhi, nhỏ cũng nhìn tôi đá nhẹ chân tôi rồi tiếp tục ăn.

Tôi biết có gì đó không ổn, vì trong đám này chỉ có mình tôi, nhỏ Nhi với chồng nó là không biết gì. Không khí im lặng lạ lùng, tôi quay qua nhìn Yong, hỏi ngay thò.

- Ai vậy anh ?

- Ai đâu.

- Oh, em thấy đau bụng...

- Có sao không ?

- Em muốn đi toilet.

- Vậy đi nhanh đi.

Đáng ghét, lại giấu tôi. Tôi vờ đau bụng, dưới chân đá nhẹ nhỏ Nhi rồi đứng dậy, nhỏ cũng đứng dậy đi theo. Vào toilet, tôi mở vòi nước hứng nước tát liên tục vào mặt.

Đang tức điên sắp bốc khói nên tạt nước cho đỡ thôi. Nhỏ đưa tôi giấy lau mặt, hỏi.

- Giờ sao ?

- Không sao đâu.

- Nay này tốt vậy ?

- Sáng nay, có đứa nào gọi thằng Yong nói bạn gái thằng chả.

- Đù, biết ai không ?

- Không, tao phải loại hết đám ruồi muỗi quanh nó.

- Bum à, mày làm vậy để làm gì, mày làm tất cả để thằng Yong đó được sống yên hay mày được hạnh phúc, tao thấy hạnh phúc thì không rồi đó.

- Tao... haha chắc thương quá hóa võ mỵ nương rồi.

- Haha... mày suốt đời không bằng võ tặc thiên đầu.

Tôi cười hehe rồi đi ra ngoài cùng với nhỏ. Ra ngoài đã thấy cảnh nhứt mắt rồi, con nhỏ nào dám ngồi chỗ của tôi, còn dứt hẳn ăn. Máu dưới chân dồn tới não =>) sôi sục và bốc khói. Nhỏ Nhi kéo tôi lại, tôi bình tĩnh điều hòa lại sắc tố. Chậm rãi bước tới chỗ mình.

Thấy tôi, cả bọn đang rôm rả thì im bật cả đứa nào dám cười nói. Tôi đứng phía sau nhỏ đó, khều nhẹ vai nó, nó quay lại. Con này xinh lắm nha, miệng hơi móm, mũi cao mắt đẹp, nói chung đúng chất hotgirl trên mạng ấy à. Mà có điều, cái mặt nó lấy dao cạo chắc ra cả ký phần.

- Bạn ơi, chỗ của mình.

- Xin lỗi nha, lấy ghế khác ngồi được không, nhường chỗ này nha.

- Không, muốn ngồi ra kia ngồi.

- Mình ngồi kế bạn trai không được hả ?

- Hai bây muốn ngồi thì ra kia ngồi đi.

Cái mặt tôi tỉnh như không có gì ấy, cả bọn há hốc mồm ra vì tưởng tôi là đứa không biết ghen. Nhưng trong lòng máu đang sôi lên 1000° khi nghe con đó nói hai chữ bạn trai. Tại sao lại có cái thằng chồng số đào hoa vậy nè...

Hắn đẩy con đó ra, nhưng nó cứ ngồi lì ra đó. Thấy ghét tôi kéo ghế qua ngồi kế nhỏ Nhi, cũng kế con nhỏ đó. Kéo phần thức ăn lại, tôi vẫn bình thường mà ăn như không có gì, nếu không chạm vào người tôi thì không ai biết nhiệt độ xung quanh tôi đang giảm vài độ.

- Bạn mới hả, mình tên Mỹ Hạnh, rất vui khi biết nhau.

- Tên Bum rất không vui vì biết nhau.

Con Hạnh thấy quê quê, không nói nữa quay qua nói chuyện với Yong.

- Anh nói có vợ rồi vậy mà anh đi ăn một mình vậy à ?

- Đi chung gần chục mạng kia.

- Nhưng đâu có vợ anh.

- Vợ anh ngồi kế em đó.

Con Hạnh quay qua nhìn tôi, tôi vẫn làm lơ không nói gì.

- Nhỏ này vợ anh, anh cũng không cần lấy đứa xấu hơn em để làm lý do chia tay đâu.

Tôi mừng thầm vì nghe nhỏ đó nói hấn chia tay nó, còn nói tôi là vợ hấn trước mặt mọi người. Nhưng mà sao lại bảo tôi xấu xí, ít ra tôi cũng đẹp hơn mấy đứa mặt phẩn dày 11 mét.

- Ăn xong rồi đi thôi.

- Yeah... đi Đầm sen thôi ! - Khang nói

- Cho bọn em đi chung với. - Hạnh

Cả đám quay qua nhìn con Hạnh đứng kế hấn im lặng, hấn không thèm trả lời đẩy nhỏ ra đi lại chỗ tôi xách balo lên rồi quàng cổ tôi kéo đi ra lấy xe. Cả đám cũng đi theo, tôi xoay lại nhìn thì thấy ba đứa đi chung với con Hạnh cũng lẻo đẻo theo sau.

Cả bọn cùng đi Đầm sen, nhóm tôi thì ai cũng đi xe máy còn bọn con Hạnh thì đi đạp điện. Đầm bảo có điện đi mà không có điện về. Haha đi đạp điện vào cây xăng kêu đồ 5k thì hơi bị kỳ à.

Trên đường đi, hấn cứ kéo tôi ôm hấn nhưng tôi chả thèm ôm. Hấn thì cứ giải thích đến khô nước miếng.

- Vợ ơi... tin anh đi mà anh không có lằng nhằng nữa đâu.

- Không là không.

- Anh nói rõ mà con Hạnh không chịu buông anh, vợ xử dùm anh đi.

- Số đào hoa thì hưởng đi, anh ăn thịt bắt con này ăn xương hả ?

- Em không giải quyết thì cuối cùng chẳng có xương mà ăn.

- Con này không phải chó, mà á hả.. con này không có gì ăn thì tui ăn thịt anh à.

- Oh my phạt tổ. Đã có vợ, rất xinh và rất hung dữ ==))

Hấn nằng nỷ nhưng không là không, tới nơi hấn xáp vào là tôi tranh ra. Mua vé xong hết, cả đám đòi đi tàu lượn siêu tốc đầu tiên :) nói thật chứ đi cái đó nhưc đầu bỏ mẹ luôn. Tôi giận tên Yong đó nên đi xa hấn cả trăm mét.

Còn con Hạnh thì cứ bám riết lấy Yong, hai con bạn nó thì đùa với Thiên Long còn đùa thì với Minh Khang. Còn một đứa đi lẻ, vì nó là less ấy ạ.

Cả đám quyết định chơi tàu lượn siêu tốc, nhưng tôi với Minh Thảo, Gia Đạt, Nhi và con Hạnh ở dưới đợi. Hấn không cho tôi chơi chứ không phải tôi không muốn chơi, với cái lý do xàm lồn là đang có em bé cảm chơi cảm giác mạnh :))

Gia Đạt ga lăng hỏi mọi người ăn uống gì rồi đi mua, tôi với nhỏ Nhi đòi ăn kem uống cola, nhỏ móc túi đưa tiền cho Đạt nhưng Đạt từ chối. Nhỏ cũng nhét vào tay Đạt với lý do là tiền dự trữ, Đạt phải nhận thôi. Hỏi con Như thì nó đòi đủ thứ, cá viên chiên, xúc xích, mì xào, pepsi. Nhìn nó ứa mắt quá đi mất, muốn ăn tự xách đít đi mua mà ăn, ai mọi mà xách túi lớn bịch nhỏ cho nó.

Gia Đạt với Minh Thảo đi cùng nhau, lúc này còn lại tôi, nhỏ Nhi với con Hạnh. Nhỏ Nhi là nhút nhát con Mỹ Hạnh này giờ rồi, nhỏ bắt đầu nói liến.

- Bum ơi, tao muốn ăn caaaá viên chiên, xuúuuc xíchhh nè, là xúc xích đó nha, muốn ăn cả mì xào nữa cơ mà phải nhớ mua peeeeeepsi cho tao đó nha, không tao nuốt không vô.

- Quý à... đưa tiền đây tao mua cho chứ tao không dư tiền.

- Áy dà, ta hết tiền rồi đó mà, mi bao ta một lần thôi đó hả ==))

- Thí chủ à, bản tăng tuy tu hành chánh quả đéo có chửi thề nhưng bản tăng đây đéo dư nhan mà bố thí đâu nha.
- Ấy dà, bản tăng mà tu hành thì phật cũng xách quần xách dép bỏ chạy thôi ==))
- Thí chủ đừng xem thường bản tăng, mỗi ngày bản tăng đều ăn chay đó nha.
- Chẳng hay bản tăng ăn chay món gì ?
- Thưa, bản tăng ăn cháo.
- Ú quả... Nghe nói cháo thúì chết mẹ.
- Đúng vậy đó hả, nhưng bản tăng mỗi ngày đều ăn vệt nấu cháo ngon lắm thí chủ à, không thúì mà còn rất ngon ==)) haha...
- Con điên, vệt nấu cháo mà đồ chay hả ?
- Có cháo là đồ chay rồi.
- Ủ có lý, rằm tao kêu mẹ nấu vệt nấu cháo cúng ==))

Hai con điên bên đây nói chuyện mà con Hạnh nhìn thấy tức lắm, nó đứng dậy trước mặt tôi với nhỏ.

- Hai con kia mày nói ai đó ?
- Nói phong long, đứa nào có lông đứa đó nhột ==))
- Tao đang nhột.
- Nhột thì gãi.
- Mày...
- Tao sao ?
- Con Bum, mày nên tránh xa anh Yong.
- Mày lấy cái gì mà ra lệnh tao ?
- Tao là bạn gái Yong...
- Tao là vợ Yong.
- Cưới chưa ?
- Chưa.
- Vậy đừng có nhận vợ bừa.
- Thế cơ à, vậy mày muốn làm bạn gái Yong thì nên hỏi ý 2 má Yong trước.
- Sao phải thế ?
- Tao là má nhỏ Yong nè, hỏi ý tao trước đi. Tao cho mày qua thì mẹ Yong cũng Ok à.

Con Hạnh đứng im nhìn tôi, tôi chả thèm nhìn cái thứ đó chi cho dơ mắt. Mà con này mặt dày lắm mấy bác oi, trong số tình nhân của Yong tui ghét nhất con này đấy.

- Mày có tránh xa Yong không ?
- Quỳ xuống cầu van xin tao đi.
- Mày tránh Yong ra !
- Có bản lãnh thì làm chứ không nói nhiều.
- Mày không có cửa với Yong đâu.

- Vậy à ?

- Tao có con với Yong.

Trời trời, trò gì nữa đây? Không biết có thật không nữa, nhưng vẫn phải bình tĩnh để giải quyết mọi chuyện.

- Khoe cho thiên hạ biết mày là gái không có trong trắng hả ?

- Tao đang nói thật.

- Đợi Yong xuống hỏi là biết.

- Không cần, tao không muốn Yong biết.

- Mày không muốn Yong biết hay vì mày không có nên sợ ?

- Tao sợ Yong đòi bỏ nó.

- Yong có trách nhiệm lắm, yên tâm.

- Tao...

Mỹ Hạnh á khẩu rồi. Nói gì giờ, muốn thắng thì nên chiến đấu công bằng, dùng thủ đoạn thì dễ thắng hừn nhưng thủ đoạn mà xài ngu thì người bị thiệt là bản thân mình thôi.

Thật ra thì một con người sống lâu trong một hoàn cảnh nào đó thì dần sẽ quen với điều đó thôi, tôi sống trong dối trá xảo quyết một thời gian riết thành quen. Giờ mấy chuyện này bình thường thôi.

Như một con vi khuẩn qua vài trăm năm đã tiến hóa thành con nòng nọc, rồi lại vài triệu năm nó thành loài bò sát, thêm vài triệu năm nữa nó thành con khỉ. Vì sao à, vì nó phải thay đổi từ một con vật không nhìn thấy được không có tí trọng lượng nào thành một con người rất có trọng lượng, cần phải thay đổi để thích nghi thì đó là bản năng mỗi sinh vật sống trên trái đất.

Nói nhiều như vậy thôi chứ ý của mình là thời đại xã hội hiện nay, muốn sống thì phải thay đổi từng giây phút để thích nghi với nó. Nói đơn giản hơn nữa là khôn thì sống ngu thì chết.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Muốn Có Người Khác Phải Được Sự Cho Phép Của Em !

Con Hạnh á khẩu, đúng lúc hần, Long với Khang xuống thì tôi quắc hần lại. Hần kéo tôi đứng dậy còn hần ngồi lên ghế, cái thằng cha vô duyên này thiệt chứ.

- Làm gì vậy trả chỗ đi.

- Không, ngồi đây nè.

Tôi chưa kịp nhìn hần thì hần đưa hai tay ngang hông kéo tôi ngồi xuống chân hần ôm cứng ngực. Tôi nhìn nhỏ Nhi nháy mắt ra hiệu, nhỏ hiểu ý.

- Yong, Hạnh nói Hạnh đang có baby của anh kia.

- Hà ?

- Thiệt hả Yong ? ????

- Vợ, anh quen lại Hạnh nha.

- Nghe cho kỹ đây, chồng chưa cưới, muốn có người khác phải được sự cho phép của em !

- Tuân lệnh bà xã đại nhân.

Tôi nhìn con Hạnh, mặt nó tức lắm ă. Gia Đạt với Minh Thảo về, Thảo cầm nước ngọt với 2 cây kem, Đạt thì xách đồ ăn vặt lum la. Thấy mặt ai cũng căng lắm.

- Đi chơi vui đi mấy bồ, căng quá. Lại đây ăn nè.

- Ủ ăn thôi, nhanh đi. Bọn kia đừng có chen vào dùm.

- Thôi mà Bum, ăn chung đi sao đâu.

- Vậy anh ăn đi, chứ em nuốt không vô.

Đạt với Thảo khó xử lắm, nhưng biết sao được. Tôi đứng dậy bỏ đi, nhỏ Nhi với anh Phát đẹp trai của nhỏ cũng theo tôi.

- Bum, Yong không đuổi theo luôn.

- Kệ mẹ nó đi, tao về nhà xách đồ qua mày ở là được chứ gì.

- Haha, sợ vợ anh không chứa Bum thôi.

- Anh Phát, Nhi mà không chứa, Bum em nhảy cầu cạn tự tử cho coi.

- Ủ, nhảy đi. Anh không cản.

- Ê Bum, giờ đi đâu đây mày?

- Chơi vài trò rồi về.

Bọn tôi quyết định chơi đập vịt rồi về. Lúc đầu nhỏ Nhi đòi chơi nhiều lắm, nhưng có lẽ nhìn thấy tôi buồn nên nhỏ cũng chẳng còn tâm trạng gì mà chơi.

Lúc về, nhỏ thấy tôi đi taxi 1 mình nên nói tên Phát về trước. Cả quãng đường tôi buồn lắm, nhỏ cũng không nói gì, về gần tới nhà thì nhỏ mới nói chuyện.

- Tao nói nghe !

- Sao ?

- Tao học nghề anh Khoa đó.

- Xăm hả ? Anh nói không làm nữa mà.

- Thì dạy thôi, chứ đâu có làm, tao học 4 ngày rồi.

- Có 4 ngày cũng khỏe.

- Thì sao ? Mày đó, sau khi mày đẻ, vậy mày làm gì ? Bám vào thằng Yong lằng nhằng đó hả ? Có mà chết chết chết nhá con.

- Chứ tao làm gì giờ ?

- Lúc bụng chưa to thì đi học nghề đi.

- Học cái gì giờ ?

- Mày thì tao nghĩ... làm nghề gì có mỹ thuật, mày vẽ đẹp mà.

- Học xăm cũng được đó.

- Nhà mày cho không ?

- Tao không biết xin mới biết, tới nhà rồi tao vào, mày về cẩn thận.

Bước vào nhà, anh rỏ đang ngồi xem xấp giấy gì đấy, đeo kính trông thư sinh đẹp trai lắm hehe. Anh thấy tôi, anh hỏi.

- Em về sớm vậy ?

- Em mệt.

- Có làm sao không, sao không về nhà chồng mà về đây ?

- Em không muốn về đó.

- Qua đây ngồi, nói anh nghe coi, nhà bên đó đối xử tệ hà ?

Tôi im lặng, ngồi ghé đối diện anh Sang, anh rót cho tôi ly nước. Tu một hơi hết ly nước, tôi nằm dài trên sofa.

- Em không muốn về nhà đó.

- Sao vậy ?

- Tuy nhà đó đối xử với em rất tốt, nhưng e không chịu được Yong.

- Yong thế nào ?

- Yong lăng nhăng lắm, e không biết còn bao nhiêu đứa con gái ngoài kia nữa.

- Anh giúp được gì không ?

- Anh nói giúp ba mẹ cho e về nhà ở, bỏ em bé... có được không ?

- Trời... sao em ác vậy Bum ? Nó là con em mà.

- Ngay lúc đầu đầu có ai yêu ai, chỉ là sự cố thôi.

- Em muốn ra nước ngoài không ?

- Không có khả năng.

- Thăng Huy em anh sau tết âm lịch nó đi Florida, em muốn theo không ?

- Bỏ lại mọi thứ để ra nước ngoài, nghe như tiểu thuyết tình cảm ấy.

Anh Sang im lặng, tiếp tục xem xấp giấy. Tôi cũng im lặng, nghĩ về điều gì đó xa xôi phía trước khó mà thực hiện được.

Làm sao đây, hẳn từ lúc đó không đuổi theo cũng không liên lạc, hay nói thẳng với mẹ hẳn lăng nhăng nên không muốn cưới, xin đi xa sinh e bé rồi về. Mọi người hỏi thì bảo là con nuôi. Vậy cũng được, đợi mẹ về rồi nói, giờ chỉ mới gần 11 giờ mà.

Tôi ngủ thiếp đi trên sofa lúc nào không biết, trong mơ tôi lại mơ thấy bản thân mình bị đôi tay ai đó, móng tay dài sơn đen xô tôi rơi xuống vực sâu thẳm, kêu không nên lời. Chợt giật mình tỉnh giấc, tôi nghe giọng Yong, xoay đầu qua thì thấy đầu hẳn. Hẳn ngồi tựa lưng vào sofa ngay chỗ tôi nằm, nghe điện thoại. Tôi nghe rõ được cuộc nói chuyện của Yong và một cô gái, cô ấy tự nói mình tên Tuyền, Thanh Tuyền. Giọng nhẹ nhàng dễ nghe.

- Tuyền về đây tháng rồi, tìm số của Yong rất lâu đó.

- Yong nhớ Tuyền lắm, gặp lại ở đâu đây ?

- Tới nhà Tuyền đi, nhà Tuyền cũng muốn gặp Yong, 4 năm rồi còn gì.

- Ủ, vậy khi nào được ?

- Mai luôn đi, mai là tết tây đó.

- Ủ, mai gặp lại nha.

- Ủ... Yong nè...

- Sao hả Tuyền ?

- Mình quen nhau nha, lúc trước từ chối tình cảm của Yong vì có lý do nên...

- Thôi được rồi, qua rồi.

- Yong còn yêu Tuyền không ?

- Người đầu tiên Yong yêu thương rất nhiều sao dễ dàng phai.

- Vậy quen nhau đi !

- Ngày xưa nếu Tuyền không từ chối Yong thì có lẽ giờ mình sắp có baby rồi !
- Yong kỳ quá, Tuyền không được tính là tình đầu của Yong đâu hả ?
- Tất nhiên, mình có quen nhau bao giờ.
- Ủ, mai gặp.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sau cơn Mưa Trời Vẫn Tối !

Tay bắt chợt run run, không dám cử động, người cứng đờ cổ bình tĩnh dù tâm rất run, rất xao động. Yong vừa nói người đầu tiên yêu sao phai được. Thế, hần có bao nhiêu cái đầu tiên đây ? 1 cái? 10 cái hay... 1 vạn cái? Đáng sợ thật.

Im lặng và mắt bình tĩnh. Đó là hai từ duy nhất có thể tả được sự lừa gạt, tôi chọn im lặng để tránh ồn ào. Tôi vì lợi ích của người ta mà quên mất bản thân mình. Cuối cùng tôi vì người ta nhưng tôi có được gì ?

- Bum ! Mình về, dậy đi em
- Anh Yong, sao anh ở đây ?
- 2 giờ rồi về nhà thôi em, mẹ lo đó.
- Nhà đâu hết rồi anh ?
- Anh Sang tới công ty rồi, nhà thì anh không biết.

Tôi vờ như không biết gì, đứng dậy dụi mắt như đứa trẻ vừa ngủ dậy, lẹo đẹo theo sau hần. Tôi đang khóc, nhưng nước mắt như chảy ngược vào trong cả rồi.

Cả đoạn đường về đến nhà, vào phòng nằm ngủ tôi không nói câu nào với Yong, Yong cũng không nói gì. Nhà thì chỉ có giúp việc, tôi thì lại chả mở miệng ra được nên mặc họ thôi.

Tôi cứ vậy, không tắm thay đồ gì cả nằm trên giường tới tận tối, giờ cơm.

- Em sao vậy, xuống ăn cơm đi.
- Em không đói.
- Không đói cũng phải ăn, nhanh ngồi dậy nè.
- Đã bảo không ăn mà, điếc hả.

Tôi bực mình là lớn đẩy hần ra, hần giật mình nhìn tôi, có lẽ hần cũng bực lắm. Hần đứng dậy kéo mạnh hai tay tôi ngồi dậy, không biết hần đã dùng hết sức chưa hay do tôi yếu sức mà không cự lại hần.

Hần lôi tôi xuống phòng ăn, chắc đang có e vé nên hần không dám vác tôi lên ấy chứ. Vừa bước vào phòng ăn mọi người nhìn tôi như sing vật lạ chưa rõ nguồn gốc vậy. Hần đẩy tôi ngồi ghế kế bên.

- Ăn đi cầm nhiều lời.
- Không là không.
- Mày ăn cho tao !
- Tao không ăn.
- Mày giỏi.

Chưa kịp trả lời, hần đã đưa tay bóp miệng, đúc muỗng cơm vào miệng tôi. Đã vậy còn thêm miếng cá luộc chấm nước mắm để trên nữa, mùi tanh làm tôi cảm thấy khó chịu. Ngậm cơm trong miệng, ngay và lập tức đứng lên chạy tới bồn rửa chén nôn nó ra.

- Em ăn được không Bum ? - chị Han
- Em không muốn ăn cơm, mọi người cứ ăn đi nha.
- Không được, ngồi đây ít nhiều cũng phải ăn.- mẹ hấn
- Dạ.

Mẹ nói thì phải nghe thôi biết sao giờ, tôi cảm muốn xúc cơm không ăn, hấn thì nhìn tôi về chán nản rồi ăn tiếp.

- Mai ba mẹ có hẹn với khách ở vũng tàu, đi 1 tuần. Các con tự lo lấy đó.
- Con biết rồi mà mẹ, mà mẹ nè... anh Bin được nghỉ phép 5 ngày, tụi con tính đi du lịch Nha Trang, con đi nha.
- Ủ, còn Hong với 2 đứa con có dự tính gì chưa ?
- Con về Mỹ với baby, tết con không về được. Con xin lỗi.
- Không trách được, vậy còn Yong với Bum ?
- Con ở nhà, ngày mai con sẽ tự nấu ăn cho Yong.
- Hạnh phúc quá, haha sau này ngày nào cũng phải vậy đó.

Hấn nhìn tôi, không chớp mắt. Phải, tôi không biết nấu ăn, nhưng tôi biết ngày mai hấn sẽ đi gặp người con gái đó nên phải giữ chân thôi.

- Hồi này mẹ có dặn mọi người ngày mai được nghỉ về quê 3 ngày. Còn mỗi vú với bé Hai ở lại lo cho hai đứa thôi đó.
- Ngày mai con bận rồi, có hẹn.
- Yong, bỏ vợ đi với bạn là sao hả con ?
- Ba mẹ Tuyên mời con sang nhà ăn cơm.
- Con bé Thanh Tuyên đó hả? Ủ, vậy thì được, nó về khi nào thế ?
- Con không biết.

Cái gì đây, chuyện này là thế nào? Mọi người biết cô gái đó sao? Lại còn vui vẻ khi nhắc đến nữa chứ. Lạnh quá, mọi thứ sao mà lạnh lẽo cô đơn quá.

Tôi không nói gì, đứng lên đi ra khỏi nơi địa ngục này. Nước mắt chảy xuống rớt xuống sàn nhà. Tôi đi ra phía hồ bơi sau nhà, không gian yên tĩnh chỉ nghe tiếng gió lạnh xuyên qua nhánh cây, xào xạc xào xạc...

Mặt nước động, nước mắt chảy, vai nặng trĩu. Mẹ ơi... con mệt quá, con muốn có mẹ bên con lắm. Ngay giây phút này, chỉ cần mẹ là được rồi. Tới bên con cho con úp mặt vào lòng mẹ khóc lớn như khi bé, nói hết tất cả suy nghĩ ra cho nhẹ lòng. Vì con biết, ngoại trừ mẹ không ai là đáng tin tưởng cả. Nhưng bây giờ chợt nhận ra... con lớn rồi thì làm sao như ngày xưa được nữa...

Tôi nhảy xuống hồ bơi, tôi muốn toàn bộ hồ nước đó gột rửa đi bản thân tội nghiệp này. Giống như trận đại hồng thủy cuốn sạch mọi thứ vậy, sau đó để lại những điều mới mẻ.

Ước gì tôi được chết đi vài phút để biết ngoài mẹ ra còn ai khóc vì tôi hay không. Mà thôi, mệt mỏi như này chết luôn cũng được.

Tôi không muốn bơi lên, cứ im lặng nín thở để cơ thể dần chìm xuống đáy hồ. Nhưng lại thật dễ chịu, thả lỏng cơ thể, ngừng thở, tim đập nhanh nhất có thể. Rồi từng nhịp chậm lại, tôi có lẽ điên rồi nhưng không lẽ cảm giác sắp chết lại tuyệt vời đến vậy sao? Tôi dần mất đi ý thức, chẳng biết gì nữa.

Nếu có lỡ đi trước ba mẹ thì cũng đừng buồn nhé, mình còn gặp lại mà. Chỉ là tạm xa nhau thời gian dài thôi, đến khi cả nhà mình gặp lại mình sẽ lại là gia đình hạnh phúc mẹ nhé.

.....

Tôi tỉnh dậy, xung quanh tối đen không chút ánh sáng. Cũng không thấy ai, xung quanh thật lạnh và trống rỗng. Đây... là thiên đường hay địa ngục ?

... ..

????? Give you what you like - Avril Lavigne

When you turn off the lights

I get stars in my eyes

Is this love?

Maybe someday

So don't turn on the lights

I'll give you what you like

When you turn off the lights

I get stars in my eyes

Is this love?

Maybe someday

I've got this scene in my head

I'm not sure how it ends

Is it love?

Maybe one day

So don't turn on the lights

I'll give you what you like

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Không Làm Được Không Cần Hứa

Ngày 1 tháng 1 năm 2013, lạnh.

Đêm dài bất tận cuối cùng cũng có được chút nắng le lói. Thứ ánh sáng như ngọn nến trong gió, tôi sợ chỉ cần chớp mắt thì mọi thứ sẽ lại trở lại như vài giây trước.

Tim còn đập, còn thở, da thịt còn nóng, cơ thể nặng trĩu. Như vậy là vẫn chưa chết, vừa rồi chỉ biết mình làm trò mèo gì nữa, xiu nữa chết toooooi rồi haha.

Mở mền gắng bước ra ngoài, nhìn đồng hồ là 5 giờ 30 sáng. Tôi bước xuống nhà thấy vali to có nhỏ có xếp đống ngay cửa, chị Han thấy tôi la lớn.

- Trời ơi Bum em muốn hù mọi người chết em mới chịu hả ?

- Bum ơi là Bum mẹ đâu có đối xử tệ với con đâu sao con đi tự tử vậy con ?

Haha nhìn cái mặt mấy người này mắc cười lắm nha, nhưng mà cũng cảm ơn họ vì đã quan tâm tới tôi.

- Tại sao em lại làm vậy ? Đứa bé đã yếu mà em làm vậy thì làm sao nó sống được nữa ?

- Có muốn chết thì cũng phải để mẹ được gặp cháu nội chứ.

- Con xin lỗi...

Thôi nghĩ lại, họ không nghĩ cho mình mà là lo lắng cho đứa bé mới đúng. Đang đứng cầu thang muốn lẳng xuống dưới cho chấm hết quan hệ với cái nhà dờ hơi này luôn cho rồi. Nhưng buồn cái là tôi sợ đau thôi hehe.

- Con thấy sao rồi, có chỗ nào không tốt nói chị Han khám cho.

- Con đang rất tốt, mọi người không cần lo con về ngủ đây.

Tôi quay đi không muốn một giây nào ở lại đây. Về phòng tôi muốn được yên tĩnh, nhưng lại không thể. Tên Yong đứng ngay cửa, thấy tôi hắn kéo tôi lại giường nằm ôm tôi trong lòng. Phát tòm????

- Em đi đâu ?

- Hỏi làm gì ?

- Biết anh lo lắm không ?

- Không.

- Em bị gì vậy, cứ vậy từ qua giờ, giận anh bỏ em hả ?

- Không.

- Chứ sao ?

- Chả sao... à mà, dứt có cái mực nhọt nên bức vậy á, buông ra được chưa. Đứng lại gần.

- Anh đâu có bị nhiễm Epola đâu mà cách ly anh :((

- Tôi em ở nhà nấu ăn cho anh, anh không được trốn đó.

- Hứa mà bà xã đại nhân.

Huras gì chứ, chẳng phải hôm nay anh đi chơi với người ta sao mà hứa. Tôi tòm anh, hy vọng đứa bé sinh ra đừng giống anh chút tẹo nào, không thì tôi cắn lưỡi chết mất.

- Tại sao em lại làm vậy ?

- Làm gì ?

- Em muốn chết cũng phải sinh nó ra rồi chết, em không thương con sao ?

- Em ghét nó, nó vốn không nên tồn tại.

- Vậy... bỏ nó đi.

Tôi im lặng, hắn chưa bao giờ nói như vậy với tôi. Không lẽ người nào đó có sức mạnh thay đổi được suy nghĩ hắn sao, xem ra là người rất quan trọng. Cả hai lại chìm vào im lặng, nhưng nhiệt độ xung quanh tôi rõ ràng giảm đi rất nhiều.

Tôi nghĩ hắn nói đúng, bỏ nó đi mình cũng nhẹ thân. Thử một lần có chồng thật đáng sợ, có lẽ suốt một đời không có lần 2. Anh hoặc em có lẽ nên dứt khoát, mình không nên làm tổn thương nhau.

- Anh Yong, tối nay... chỉ tối nay thôi xin anh hãy ở nhà với em.

- Ừ.

Không ai nói gì nữa, tôi ôm hắn thật chặt như sợ sẽ mãi mãi không gặp lại hắn nữa. Nhưng sự thật là vậy mà, tôi sẽ về nhà đi Florida cùng em anh Sang. Bỏ lại mọi thứ biết đâu tương lai sáng lạng hơn. Tối nay tôi sẽ nói hết mọi suy nghĩ cho hắn biết.

.....

3 giờ 39 phút.

- Anh đi đâu vậy ?

- Qua nhà bạn, tối anh về.

- Có thể không đi ?

- Đợi anh, anh sẽ về.

Tôi biết hắn đi đâu, nhưng tại sao phải đợi hắn như con ngu thế này? Thôi thì lần cuối, rồi hai đứa được tự do cũng đáng mà.

Tôi nhìn hắn dắt xe ra khỏi nhà, chạy đi rồi tôi mới xuống bếp kêu vú với bé Hai dạy những món bánh ngọt cho tôi làm. Mọi người loay hoay mãi trong

bếp đến tận khi chạng vạng.

Món tâm đắc nhất là món bánh kem, tôi làm nhìn không đẹp như ngoài tiệm nhưng cũng đủ xài hehe. Cũng sắp xong, tôi gọi điện thoại cho hân. Lúc đầu thì hân nói chút nữa sẽ về, tôi vui vẻ đợi chờ hân.

1 tiếng 2 tiếng..

Tôi đợi hân nhưng trừ cuộc gọi đầu hân nghe thì tất cả đều thuê bao. Bây giờ là 8 giờ 48, vú với bé Hai thấy tôi ngồi buồn cũng khuyên tôi về phòng nghỉ.

Tôi cũng đứng dậy đi về phòng, để làm gì à, để dọn đồ đi về chứ không phải nghỉ ngơi gì đâu. Cuối cùng lời muốn nói cũng không nói được, viết thư để lại cho rồi. Nhưng biết viết gì đây? Lá thư vồn vện một câu " Quên em, đến với người anh muốn, hạnh phúc. ". Để lại trên bàn học.

Thấy tôi xách vali xuống vú với bé Hai hoảng hốt cản tôi lại.

- Bùm con làm gì vậy ?

- Con về, tạm biệt vú.

- Con không thể đi, vú biết nói sao với ba mẹ con ?

- Họ không phải là ba mẹ con, vú ở lại mạnh khỏe, nếu thật sự có thể thì sẽ gặp lại.

Tôi không muốn tiếp xúc với cảnh ly từ biệt vì tôi rất sợ điều đó. Nên kéo vali đi càng nhanh càng tốt. Biết khó xử cho bà vú nhưng tôi cũng khó xử mà.

Đi taxi về nhà, tôi gọi mẹ ra trả tiền. Mẹ tỏ hoảng hốt khi thấy tôi xách vali về, tôi đi thẳng vào phòng. Lát sau ba mẹ lên phòng, tôi nói hết mọi suy nghĩ cho ba mẹ.

- Con không muốn ở đó, không muốn cưới, con chỉ muốn oqr với ba mẹ.

- Lý do là gì ?

- Yong lừa gạt con, Yong đâu có yêu con vậy thì sống vợ chồng ra sao đây ?

- Nói rõ xem nào.

Tôi kể lại tất cả mọi chuyện từ lúc đầu xảy ra cho đến tận bây giờ cho ba mẹ nghe, không phải tôi nhiều chuyện đi mách lẻo nhưng khi nói ra thì lòng nhẹ bồng như không còn gì, rất thoải mái.

Ba mẹ cũng rất bức vì Yong đã như thế với tôi, ba mẹ nói tôi phải ở đây không được đi về đó. Tôi lại có ý kiến khác.

- Con muốn đi nước ngoài được không mẹ ?

- Nhà mình làm gì có tiền mà đi nước ngoài, trong nước thì được thôi con.

- Anh Sang giúp cũng được mà, anh là người đưa ra ý này.

- Để mẹ kêu Sang lên.

Mẹ đi xuống lầu gọi anh lên, anh cũng đồng ý giúp tôi đi Florida với Gia Huy, em anh Sang. Trong một tuần anh giúp tôi làm passport và vé đi đến đó, nhưng tôi vẫn chưa gặp Gia Huy bao giờ.

Đáng lẽ phải qua tết mới đi nhưng anh Sang muốn đi sớm nên trong một tuần mọi việc ở đây sẽ giải quyết xong tất cả, kể cả đứa bé.

- Con muốn giữ nó lại.

- Con có chắc chắn ?

- Không quay đầu lại.

Đang căng thẳng, chị 2 chạy lên căng thẳng không kém. Chị nói tên Yong đấy tới rồi. Tôi không nói gì, mẹ hiểu ý kêu mọi người ra ngoài, mẹ cũng xuống.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mẹ đang nói gì đó với Yong, được một lúc thì Yong đi về. Tôi ngồi dựa vào thành giường mệt mỏi thở dài một cái. Mẹ gõ cửa vào, kể lại mọi chuyện.

Mẹ nói với Yong không cần đến tìm tôi nữa, ngay ngày mai tôi sẽ phá đi đứa bé này mọi chuyện sẽ không liên quan gì đến nhà đó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Gia Huy

Ngày 2 tháng 1, vẫn lạnh 17°C

" Trong biển người mênh mông, có thể gặp được người mình yêu, có thể phấn đấu đến quên mình, khắc cốt ghi tâm, có được một đoạn tình cảm mặn nồng hay không cũng là một loại hạnh phúc. Pháo hoa tuy là ngắn ngủi, nhưng lại có thứ ánh sáng làm ta không sao quên được, biến thứ trong chớp mắt thành vĩnh hằng.. "

Ngay bây giờ, với tôi... dù là đúng hay sai lầm, ngay từ đầu cũng chẳng quan trọng. Tuy vậy, khi đối mặt với đau khổ thế này, mọi con đường tôi chọn tới lúc này, có thể không hối hận là điều tôi vui nhất.

Có người từng nói, kết quả của việc trốn tránh chính là thất bại, phải đối mặt với sợ hãi và tìm ra điểm yếu để có thể sửa chữa nó.

Nhưng... nếu chỉ còn thời gian là 5 giây cho cuộc đời thì bạn sẽ làm gì? Nhắm mắt chờ đợi cái chết hay sẽ cảm nhận 5 giây cuối cùng? Nếu là tôi, tôi sẽ nhắm mắt chờ đợi 5 giây cuối đời trôi qua, hít thở một lần cuối nữa thôi.

Vì sao à? ??? vì tôi đã cảm nhận mọi thứ đủ rồi, không cần nhiều hơn nữa để lấp thêm đau vào nỗi đau. Cứ nhắm mắt, mình không cần cảm nhận vì chính cảm nhận sẽ tìm đến mình. Từng mảnh ký ức sẽ ủa về ngay thôi, và khi tỉnh dậy mọi thứ sẽ thật nhẹ nhàng.

Nhưng hiện tại thứ tôi đang chờ đợi không phải cái chết mà là tương lai, tương lai xa lạ trên một mảnh đất lạ, con người xa lạ, mọi thứ đều lạ. Bỏ lại sau lưng tất cả, ta rồi đi tìm yên bình. Một căn nhà nhỏ có khu vườn nhỏ, có một đứa bé nhỏ ngồi trên chiếc xích đu nhỏ... tôi đã khóc khi nghĩ đến hình ảnh đó, có tôi có baby và... có Yong. Nhưng giờ khác rồi.

Thời gian còn lại 5 ngày để tôi tạm biệt mọi thứ ở đây và thu xếp để đến Florida. Bây giờ là 7 giờ sáng, tôi cùng mẹ đến trường để xin nghỉ học, với lý do hành diện là kết thúc học ở Việt Nam, đi du học sớm ở Mỹ.

Tới trường, việc đầu tiên tôi làm là vào lớp chào tạm biệt mọi người. Vậy mà tôi lại gặp hân ở cầu thang, tôi muốn quay đi nhưng hân kéo tôi ra đây phòng tin vắng tanh không bóng người.

- Em đang làm gì vậy hả, em làm vậy là ý gì? Đợi anh một lát em giận mà bỏ về nhà sao ?

- Không có gì để nói.

- Hay em giận anh vì đã bảo bỏ đứa bé ?

- Không.

- Em nói rõ đi, nói tất cả những gì em nghĩ, chỉ cần nói hết là được.

- Anh có muốn nghe ?

- Nói !

Nói cái gì đây? Biết bắt đầu thế nào đây, nói rằng anh yêu người ta, nói anh lừa em hay nói không có gì? Những từ đó nói hoài đấy thôi. Thôi thì nghĩ gì nói đó.

- Con này chẳng ngu để anh che mắt dắt đi vào bụi tre, yêu ai thì sát định, không cần vì trách nhiệm, đây không phải lần đầu con này nói với anh như vậy, giờ anh nói đi, con này hay... người khác ?

- Ý em là gì ?

- Hôm qua anh đi đâu ?

- Qua nhà bạn.

- Bạn nào ?

- Thăng kia...

Chát...

Tôi không biết hấn có đau không nhưng tay tôi thì đau muốn rụng luôn đây nè. Nhưng đánh cho đỡ tức, vì baby nên không động tay chân mạnh, không thì đánh cho lệch về nhà luôn rồi.

- Thằng kia... thằng đó tên gì? Có phải tên Tuyền không ?

- Em.. sao em biết ?

- Đây, anh bỏ vợ con ở nhà đợi như con chó, ra đường ăn uống vui vẻ với người con gái khác.

- Sao em biết được? Nói đi.

- Nói gì? Nói gì giờ, cũng phải thôi, mình có là gì của nhau?

Đã cưới đâu mà phải trả lời thành thật, giờ này dù anh có nói gì thì sự thật vẫn là anh chọn người ta.

- Anh chọn con nhỏ đó ?

- Anh cấm em gọi Tuyền là con nhỏ này con nhỏ nọ.

- Đau lòng hả, vậy tới với nó rồi sinh con lập gia đình, gia đình anh mong cháu lắm mà, chỉ cần xem như đứa bé này không có là được.

- Em điên rồi !

- Phải, tôi điên rồi tôi điên nên tôi mới đụng phải anh, nên giờ này mới phải đau khổ vì anh, anh không nên xuất hiện trong đời tôi.

- Em im đi, em phải về nhà, sinh đứa bé ra khỏe mạnh, tôi cấm em nói những lời điên khùng đó.

- Anh vẫn không có tư cách...

- Tôi có, tôi là ba đứa bé.

- Tôi bỏ nó.

- Em không được làm hại nó.

- Tôi không muốn liên quan đến anh, xem như đây là lần cuối mình nói chuyện. Không hẹn gặp lại.

Tôi đẩy hấn ra rồi bỏ chạy, tôi chưa từng nghĩ hấn lại là người có trách nhiệm đến vậy, một mực đòi giữ đứa bé bằng được. Nói chứ, sao không làm tình nhau mà lại làm đau nhau chứ :(

Kệ hấn đi, đâu phải cái khổ nào cũng là đau, nhiều khi cái khổ đó là cái may mắn đấy chứ. Nhưng tại sao tôi không bỏ đứa bé à... tại vì tôi là mẹ, chỉ đơn giản như vậy thôi, ai đã làm mẹ thì chỉ một câu đó sẽ hiểu được vạn nghĩa.

Tôi vào phòng hiệu trưởng, mẹ đã nói chuyện xong với hiệu trưởng và cầm cái học bạ chuẩn bị đi ra, hiệu trưởng thì vui vẻ tiễn mẹ và tôi về. Mẹ thấy mặt tôi ủ rũ nên tính ý hỏi.

- Gặp thằng Yong rồi chứ gì ?

- Bực quá, con muốn bắt nó ra cho chó ăn, bình con tuyền còn bắt con đẻ con cho nó, con là người đẻ thuê đẻ mướn hả...

- Thôi đừng bực nữa, hết tuần này đi rồi, ở nhà với ba mẹ.

Tôi vui vì bây giờ còn có mẹ bên cạnh, nếu không có gia đình thì có lẽ tôi cũng không biết phải làm sao nữa.

Về tới nhà thì tôi thấy trước cửa có chiếc xe hơi của anh Sang, vào nhà thì ngạc nhiên hơn nữa... hotboy, trong nhà có hotboy đẹp trai quá chừng luôn.

Tóc hồng tím bù xù, tai trái đeo bông xanh biếc đơn giản nhưng bắt mắt, người còn mặt nguyên bộ pijama màu tím in hình tom & jerry ngồi ngáp ngắn ngáp dài trên sofa, ngáp xong còn đưa tay dụi mắt như đứa con nít ấy à. Trời ơi..... muốn vút hết tự trọng bay lại hun một cái để sợ =)) người đâu mà đẹp lung linh như cây đing vậy nè....

- Anh không đi làm hả, mà kia ai vậy ?

- À tý anh đi, anh mới chở nhóc Huy qua nè, ba mẹ anh kêu cho nó qua đây ở vài bữa rồi đi luôn, ở nhà nó ồn quá nhức đầu.

- Oh, vậy em về phòng đây buồn ngủ quá.

Hahaha... cái này chuy thích nè, được gặp hotboy mỗi ngày nữa chứ, phải dụ chụp hình chung rồi up facebook cho dân chúng thèm chơi mới được hehe. Lên phòng móc điện tắm với nhỏ Nhi ngay và lập tức cho nóng.

Vào phòng thì cầm điện thoại lên nt cho nhỏ liền, nhỏ cũng nhiều chuyện không chịu nghe qua điện thoại mà muốn tận mắt nhìn thấy, trưa nay nhỏ sẽ qua nhà tôi. Đẹp điện thoại qua một bên, đi xuống phòng mẹ tìm ipad lên chơi game rồi kìm cái gì ăn luôn.

Lúc xuống thì chẳng thấy Gia Huy đâu, nhưng lúc lên thì khủng hoảng khi thấy Huy nằm xấp trên giường tôi... ngủ ngon deee luôn. Để ipad với lưng thực khò lên bàn, tôi leo lên giường ngồi chồm hồm gọi Huy.

- Ê ê... mở mắt ra coi, về phòng ngủ đi chứ.

- Ngủ đâu mà chẳng được, ồn ào.

- Đây là phòng em, phòng anh bên kia kia, kế bên.

Huy vẫn không chịu về phòng, mở mắt nhìn tôi một cái rồi quay về trạng thái cũ.

- Không dậy em chụp hình xấu của anh up lên facebook à, hot face thì đừng trách nha.

- ...

Không lẽ ngủ thật rồi hả, tôi lấy ipad chụp lại cái cảnh Gia Huy nằm ngủ, thấy điện thoại trong túi quần rơi ra, tôi lấy vào xem facebook là gì.

- Facebook là Gia Huy, được... gửi kết bạn cho em, em đồng ý rồi gửi hình qua mess, up lên facebook anh dim hàng nè... hehe có dậy không hả ?

Huy tưởng tôi đang đùa à, nói ít lắm nhiều, 1 phút 30 giây tôi đã up xong hình lên facebook của Huy, với stt là " Đang ngủ bị chụp lên :(xấu quá đi :(((". Hehe kì này cho hot face luôn.

Nhưng tôi đã sai rồi, vì facebook Gia Huy vốn đã hot sẵn rồi. Vừa mới up hình lên được 1 phút đã gần 50 lượt like rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hotboy Bị Khùng

Hiện tại tôi đang được sống cùng một anh rất đẹp trai, được nhìn thấy anh ăn ngủ xấu xí ra sao, còn thấy được những tật xấu nữa chứ hehe.

Nhưng mọi người trên mạng thì làm sao mà thấy được, chỉ thấy qua ảnh trên mạng thì cho rằng họ là người hoàn hảo, muốn được gặp họ một lần. Nhưng sự thật đâu như tưởng tượng.

Tầm hình mà tôi bảo là chụp xấu thì dân mạng bảo Gia Huy quá đẹp trai, cả ngủ cũng đẹp. Lượt like lên đến con số kinh khủng, cmt thì ai cũng bảo là đẹp trai, ngủ kiểu đẹp, muốn ngủ chung... lum la hết. Đúng là bị che mắt hết rồi kaka.

Mà nhìn kỹ thì trong hình đúng là đẹp thật, chắc do mình có năng khiếu tìm ẩn, càng tìm càng ẩn nên mới chụp ra hình đẹp thế hehe... hoặc là do máy chụp có vấn đề.

Cái tên Gia Huy này lý lắm ợ, gọi thế nào cũng không dậy. Thế nên kệ hán luôn chứ biết sao giờ, ngồi lấy ipad chơi game nghe nhạc, đến 12 giờ đợi mãi vẫn chưa thấy nhỏ Nhi qua, tôi lại gọi Huy dậy lần nữa.

- Dậy đi, 12 giờ rồi dậy ăn cơm.

- Lát đi mẹ...

- Mở mắt ra xem đi ông tướng !

- Xem cái gì ?

- Em không phải mẹ anh.

Gia Huy mở mắt ra nhìn tôi, lồm cồm bò dậy. Nhìn tôi trên xuống dưới, dựa vào thành giường ôm gối vào ngực. Còn say ke này.

- Ngồi đó làm gì ?

- Tại sao phải đi Florida ?

- Thích !
- Vậy thì nói cho em biết, anh không có đi Florida.
- Vậy tại sao anh lại đồng ý đi Florida với em ?
- Vì anh hai đã nằng nệ.

Huy nhìn tôi, đưa tay ngoắc ngoắc ý bảo tôi lại gần. Tôi cũng đi tới, Gia Huy kéo mạnh tôi ngã vào người hắn, tôi quỳ thẳng lên trước mặt Huy. Hắn nhìn chăm chăm vào bụng tôi.

- Em có em bé thật sao ?
- Liên quan gì ?
- Anh đừng cái được không ?

Không cần tôi trả lời, hắn tự nhiên kéo áo tôi lên đặt tay lên bụng. Tay Huy đã lấm, không có chút chai sạn, mềm như da em bé luôn, công tử bột chắc luôn.

Mà cái tên Gia Huy này kỳ lạ quá, cứ để tay trên bụng, lâu lại xoa một chút, cuối cùng là áp tai vào bụng.

- Nè anh làm trò gì vậy ?
- Sao không nghe gì hết ?
- Nghe cái gì ?
- Tiếng em bé.
- Mới có 2 tháng mấy thì nghe cái quái gì, chỉ nghe tim nó đập thôi.
- Sao không nghe gì hết ?
- Phải đi siêu âm kiểm tra thì mới biết chứ.
- Vậy giờ mình đi !
- Đi đâu ?
- Đi nghe tiếng tim em bé đập.

Oh My... mình ơi, tên này thần kinh có vấn đề, nghĩ sao mà nói câu đó vậy trời. Đúng lúc, chuông cửa phá ngang cảnh kỳ cục đó, mừng dễ sợ luôn. Tôi đẩy Huy ra rồi vén màn lên xem ai, ra là nhỏ Nhi tới. Đúng lúc thật.

Tôi đi xuống mở cửa cho nhỏ, Gia Huy cũng đi theo. Nhà đi làm hết cả rồi, còn tôi với Huy ở nhà thôi, tôi ra mở cửa cho nhỏ còn hắn thì vào bếp.

Nhỏ Nhi vừa thấy tôi mở cửa đã lao vào xem mặt hotboy mà tôi kẻ, xe cũng không thèm dắt vào. Tôi phải tự thân vận động dùm nhỏ thôi.

Vào nhà thì thấy cảnh khủng hoảng hơn nữa, nhỏ Nhi cũng đứng há mồm chăm chăm nhìn..... Gia Huy đeo tạp dề cầm dao cắt rau củ, cái chuyện mà tôi chưa làm bao giờ. Giờ mới biết mình tệ hơn thằng con trai, tui dễ sợ.

- Anh Huy... anh chà răng chưa ?
- Chưa, ăn xong làm sau.
- Anh ở dơ...
- Ngày nào không thế.
- Mà anh đang chơi cái gì vậy?
- Đói, nấu cơm ăn chứ sao.
- Anh không chà răng tắm rửa gì, vào ngồi ăn được hả ?
- Hồi lúc ở Mỹ 2 tháng, anh làm biếng nên sống theo kiểu Mỹ cho phè, riết quen rồi.

Cũng phải, người thường xuyên đi nước ngoài thì hường ngoại là chuyện quá bình thường, nhưng tôi không nghĩ nó lại kinh khủng đến vậy.

- Bạn em, nấu 2 em ăn với.

- Ủ, đợi đi xong anh gọi.

Tôi kéo nhỏ lên phòng đóng cửa cài then kín mít, cẩn thận củi lửa luôn, nói chuyện thoải mái như đang đi ăn trộm. Tôi kể toàn bộ chuyện từ lúc về hôm bữa đến giờ cho nhỏ nghe, cuối cùng nhỏ cũng phán.

- Haha... tao cũng đi với mày nha, du học sớm cũng được mà.

- Mày học cái gì, toàn là bỏ tiền ra lên lớp.

- Quý, im mày. Một mình mày đi nghỉ mát dài hạn với anh đẹp trai là không được.

- Gì mà nghỉ mát dài hạn ?

- Đợi tao, tối về xin ba đi du học mới được, gọi chồng ư tao theo luôn.

- Dù, mê trai mê tít cả mắt. Có chồng con ham trai đẹp.

- Kệ cha tao.

- Kệ mày chứ kệ cha mày làm gì haha....

Tôi cười nhưng có gì gọi là vui, tính ra thì cũng cô đơn lắm chứ, đâu phải chuyện gì cũng nói cho người khác biết được. Có những chuyện không thể chia sẻ với ai được cả, nói với bạn thì một ngày nào đó lỡ như nó phản mình thì sẽ đi rêu rao mình khắp nơi, còn chia sẻ với bạn trai thì thế nào họ cũng sẽ khinh thường mình, nói cho ba mẹ thì lại sợ họ lo lắng.

Tốt nhất nên giữ lại trong lòng, tạo ra những nỗi đau thể xác sẽ khiến mình cảm thấy dễ chịu hơn. Tuy có hơi điên khùng và tàn nhẫn với mình những đó là cách xả stress ngon nhất.

Tôi ngồi giỡn với nhỏ được một lúc thì Gia Huy gọi chúng tôi xuống ăn. Vừa thấy món ăn trên bàn tôi với nhỏ nhìn nhau rồi lại nhìn những phần ăn trên bàn.

Món salad trứng luộc cắt mỏng, gồm có trứng, dưa leo, rau xa-lát, cà chua bi, sốt mayone với mấy cọng rau gì ai biết. Tiếp là đĩa trứng ốp-la, cuối cùng là ba ly nước trên bàn, ly bên ngoài là nước cam, tiếp là nước lọc và cuối cùng là ly sữa.

- Cái này là gì vậy anh ?

- Món Pháp, salad trộn.

- Salad là món khai vị hay gì mà ?

- Thì ăn đại đi.

- Có bị đau bụng không ?

- Đau là anh chết lâu rồi.

Haha... tưởng hần nấu ăn ngon lắm, ai dè mấy cái này có cần kỹ thuật gì đâu, trứng luộc thì dễ rồi, còn trứng chiên thì khỏi nói. Làm như heo như bò cho ăn rau với cỏ haha..... mà thôi, ăn rau cho mát.

- 3 ngày nữa anh sẽ đi Pháp, nơi anh muốn tới không phải Florida.

- Làm sao anh chuẩn bị được trong 3 ngày ?

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong gần tháng nay rồi, vé bay, nhà cửa và công việc bên Pháp đã chuẩn bị từ lâu.

- Tại sao anh lại nói dối gia đình là đi Florida ?

- Anh không thích bị quản.

- Vậy... vé bay hay mọi thứ của em biết làm sao ?

- Anh nói anh Sang rồi, tất cả đều đến Pháp, anh ấy luôn ủng hộ anh.

- Tại sao ?

- Gia đình anh phản đối việc anh trở thành nhiếp ảnh gia, chỉ duy anh ấy là ủng hộ.

- Liên quan gì chuyện đến Pháp.

- Bài thử thách cuối cùng của thầy cho anh là..... đề tài mẹ và bé, là quá trình từ lúc người mẹ mang thai đến lúc bé lớn biết đi. Hạn cuối là ngày 8 tháng 3 năm 2015, hôm đó là buổi triển lãm tranh, ảnh về đề tài mẹ và bé.

Gia Huy đang muốn tôi giúp đỡ sao, muốn tôi và baby trở thành người mẫu cho hắn? Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có sức hút để trở thành tâm điểm cho mọi người bàn luận.

- Anh muốn em giúp ?

- Đúng vậy.

- Em nghĩ là không được đâu !

- Em có thích trở thành mẫu ảnh không ?

- Có, nhưng mà...

- Không nhưng, làm những gì mình thích.

Huy nói cũng phải, như tôi từng nói làm những gì mình thích... nhưng cũng chưa từng nghĩ mình sẽ nổi tiếng đâu. Và còn điều quan trọng hơn nữa, cuối tuần này là ngày cưới của chị hai nhưng ngày bay lại trước lễ cưới một ngày.

- Mày chịu đi mướn, tao đi cùng mày, chỉ cần có mày là cuộc đời tao như nở hoa rồi.

- Haha... được được, thì chỉ là mẫu có gì đâu... ăn nhanh đi, về xin xỏ xem thế nào.

- Hehe... tao có hộ chiếu hết rồi, chỉ cần đặt vé và bay thôi.

Được xuất ngoại cùng nhỏ bạn thân nhất, và cả một anh đẹp trai thế này thì còn gì bằng. Không có gia đình nhưng bù lại tôi có những người tốt nhất bên cạnh là nhất rồi, tuy không bằng gia đình thôi :(

Nhưng vẫn không quên cái tên Yong đáng ghét đó, tại sao không tìm tôi giải thích rõ ràng cho tôi biết, không lẽ hắn không còn quan tâm tôi nữa, tại sao hắn biết tôi nghỉ học nhưng không hỏi lý do ?

Thứ muốn hỏi thì rất nhiều, nhưng khái niệm là hỏi với ai đây.

- Nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc, lo chuyện tiếp theo sẽ làm kia kìa.

- Anh sản gì vậy ?

- Nhìn cái mặt là biết nghĩ tới thằng đó rồi, ăn xong rửa chén đi, đừng nghĩ nữa, mọi chuyện nhanh qua thôi..

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bỏ Lại Sau Lưng Tất Cả Và Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc

" Từ NGÔI SAO đến TRÁI ĐẤT là một khoảng cách trăm năm ánh sáng, chỉ có thể thấy nhưng không thể chạm tới.

Em là TRÁI ĐẤT còn anh là NGÔI SAO, em sẽ mãi mãi không thể chạm được đến ngôi sao đấy là anh.

Em nhìn thấy được anh nhưng suốt cả cuộc đời anh không nhìn thấy được em, em ngược lên nhìn anh và anh cúi xuống nhìn ai...

Nhìn thấy nhau nhưng không chạm được nhau thì cảm giác có phải rất khó chịu..."

Khi con người chịu quá nhiều vết thương lòng, thì liệu còn có nỗi đau nào có thể khiến họ rơi nước mắt và cảm thấy đau đớn không? Một người nào đó không rơi nước mắt không có nghĩa là họ mạnh mẽ, là vì họ chẳng còn nước mắt để mà rơi thôi...

Nhưng sự thật, trên thế gian này chưa ai có đủ trình độ gọi là cạn khô nước mắt, vì đối với mỗi một người nỗi đau luôn ập tới và chưa bao giờ ngưng lại. Cứ sống thêm một giây sẽ có một nỗi đau khác lại tới.

Đôi lúc thất bại lại chính là thành công, những ai biết chấp nhận chính là thành công dù có thất bại. Một lần sai, khiến ta rút ra một bài học mới và tránh lặp lại, hãy cứ mắc những sai lầm mới và đừng phạm phải sai lầm cũ. Những người sai lầm một lần nhưng vẫn vấp phải hai lần chính là người ngu, nhưng thật sự trên thế gian này ai cũng rất ngu ngốc...

Tại sao họ thừa biết yêu là đeo gông vào cổ, là làm khổ bản thân, là hao cân sụt ký, là mù tịt tương lai, là ngày dài trông ngóng, là tê cóng con tim, là cuốn phim bất hạnh, là cảm lạnh giữa trưa hè, là đề nát tâm hồn, là máu dồn lên não, là bão táp mưa sa, là mất hết tất cả mà họ vẫn yêu, vẫn phạm phải cái sai lầm này hết lần này đến lần khác. Có phải là rất ngu ngốc không ?

Cũng đừng vì một lần yêu lầm mà thốt ra câu "Thề sẽ không yêu ai, có quen thì cũng quen chơi...". Nếu là vậy thì bạn đã sai rồi, vì khi trái tim này thổn thức là chính bản thân cũng không can được. Bởi vậy mới có câu "Lý trí không bao giờ thắng được trái tim ! "....

Và ngày hôm nay, tại phi trường này tôi khép bỏ cuốn sách cũ, bỏ mọi thứ để bước sang một cuốn sách mới, chương mới, nhân vật mới và cuộc đời mới.

Còn 45 phút nữa tôi tạm biệt quê hương đến đất khách trong 2 năm, giúp Gia Huy hoàn thành khóa học ảnh để bước chân vào con đường nhiếp ảnh chuyên nghiệp.

Có cả nhỏ Nhi và bạn trai nhỏ, nhỏ xin phép được đi du học Pháp học về pha chế rượu, còn tên Phát cũng du học nhưng không rõ học gì. Tên Phát gia cảnh cũng không phải dạng vừa đâu.

Còn tên Yong đó... Từ lần gặp ở trường đến giờ, gia đình hay cả hân cũng không tìm gặp tôi, đùa giỡn vậy cũng đủ rồi. Khi quen biết một ai đó nên tìm hiểu kỹ nhau rồi mới được tiến bước nữa, như tôi thì lại khổ.

Quay lưng lại phía sau xem mình có đánh rơi thứ gì quan trọng không, nhưng hiện tại đối với tôi nó chẳng còn cần thiết nữa, tại sao à... tại vì tôi đã lục tìm rất kỹ rồi, chẳng còn gì quan trọng phía sau, những thứ quan trọng nhất tôi đã kéo tới tận nơi tôi đang đứng rồi.

Thời gian trôi qua nhanh lắm, 45 phút để chào tạm biệt kết thúc. Tôi bước lên máy bay chờ đợi giây phút được bay xuyên những đám mây và tới ngôi nhà mới, Provence. Tương lai... hãy tìm ta, ta cũng sẽ đi tìm mi :)

Một mình nơi đất khách rất cực khổ, lại phải mang nặng đẻ đau không có ba mẹ bên cạnh mọi thứ dường như sụp đổ. Nhưng nghĩ lại vẫn còn đứa bé tôi phải cố gắng mà bước tiếp. Vẫn còn có Gia Huy, nhỏ Nhi và tên Phát mà, mọi người vì mình thì mình cũng phải vì người mà trả ơn chứ.

Mọi thứ nhanh lắm, 2 năm như một cái chớp mắt. Baby đã 2 tuổi, nhỏ Nhi đã xong quá trình học pha chế rượu trong 2 năm, tên Phát thì vẫn còn phải học nên phải ở lại đây thêm 1 năm nữa, Gia Huy cũng đã 20 tuổi, tay nghề chụp ảnh đã giỏi hơn rất rất nhiều, không còn để tóc hồng như ngày trước mà thay vào đó là tóc màu đỏ nhìn chín chắn hơn, facebook thì lúc nào cũng hot, nhiều lần còn được lên báo vì quá đẹp trai và sự nghiệp quá tốt.

Tôi cũng thay đổi mình... vì Gia Huy muốn tôi phải thay đổi sau khi sinh baby, tóc đen tôi đã phải tẩy đi và thay vào đó là mái tóc hồng nữ tính dễ thương, và ở trong nhà quá nhiều mà da dẻ cũng trắng hơn nhiều.

Nói về nhỏ Nhi một tí, nhỏ ngày càng đẹp hơn nữa, 18 tuổi là cái tuổi quá đẹp của một đứa con gái còn gì. Trong quá trình học pha chế rượu của nhỏ thì nhỏ rủ tôi theo học xăm một thợ tattoo nổi tiếng của vùng, thầy dạy tattoo ngoài việc xăm thì anh ấy cũng là một DJ giỏi, anh ấy năm nay chỉ vừa tròn 24 tuổi thôi.

Nhỏ không xăm tay chân, nhỏ chỉ xăm ở lưng và tôi là người đã làm điều đó cho nhỏ, kiệt tác của tôi được thầy công nhận đẹp và những thợ tattoo khác cũng công nhận như vậy, tôi và nhỏ có qua có lại, nhỏ xăm cho tôi và tôi xăm cho nhỏ, cả hai thỏa thuận là chỉ được lên ở lưng, và đó là cái nghề tôi và nhỏ đã làm trong thời gian ở Pháp.

Chúng tôi chuẩn bị về Việt Nam quê hương mình, cũng không có gì nhiều thứ mang về chỉ có quà cho mọi người như nước hoa Pháp cho mẹ và chị và vài chai rượu quý cho ba. Nhỏ Nhi thì toàn quần áo hiệu và rượu, chỉ riêng Gia Huy là mang cả một vali hình mà tất cả đều là ảnh của tôi.

Nhưng tám hình chụp từ lúc còn xa lạ đất khách đến tận bây giờ, đang ngồi trong máy bay và sắp hạ cánh về nhà.

- Anh thôi chụp nữa đi, bao nhiêu đó vẫn chưa đủ sao ?

- Hêêê... em càng ngày càng xinh mà.

- Hehe... tất nhiên rồi, gái một con trông tròn con mắt.

- Đúng rồi, gái hai con trông hoài con mắt nó muốn lòi luôn.

- Nhưng em một con mà haha.

- Công nhận cu Shin đẹp trai dễ sợ, nãy ngoài sân bay nhiều người xin chụp ảnh cùng.
- Có hả ?
- Lúc em với Nhi đi toilet đó, anh ẵm cu Shin mà ai cũng tưởng anh là papa nó.
- Thì anh là papa nó còn gì nữa
- Ồ, cu Shin nhìn giống anh chứ đâu giống papa nó.
- Em nói anh là papa nó mà...

Lúc sinh cu Shin, tôi đã phong cho Gia Huy danh hiệu papa của cu Shin rồi. Chỉ có Huy mới được làm papa của cu Shin yêu dấu của tôi thôi. Và cả tên của cu Shin cũng do Gia Huy đặt, Thiên Hạo - đó là tên của cu Shin. Gia Huy nói, Tên Ngạo rất khó nghe nên đã gọi là Hạo, phải cao ngạo mà vùng vẫy trong cuộc đời này, đứng trên vạn người mà vùng vẫy chỉ huy, dưới 2 người là papa Huy và mẹ Bum của cu Shin là được rồi

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Trở Về Nhà

Ngày 1 tháng 2 năm 2015, 7 giờ sáng giờ Việt Nam, tại sân bay Tân Sơn Nhất.

Bốn người chúng tôi, ba lớn một nhỏ vừa bước ra đã thấy gia đình ba đứa, cảm xúc trong lòng như muốn vỡ tan ra sau bao nhiêu lâu nén giữ.

Người tôi mong nhớ từng đêm ngày tháng năm, nơi xa chỉ được nhìn thấy mẹ cha qua một cái màn hình, luôn muốn được vùi mình vào lòng mẹ ôm ấp và cảm nhận từng thớ da miếng thịt ấm áp đó. Sau 2 năm, cuối cùng tôi cũng làm được điều đó.

- Mẹ... con nhớ mẹ lắm !
- Nhớ mẹ không nhớ ba hả ? - ba
- Cả chị nữa ! - chị 2
- Coi kìa, khóc lóc gì... làm mẹ rồi còn khóc, hôm qua chẳng phải mới vừa nhìn thấy sao ?
- Làm sao bằng bây giờ được!
- Cu Shin đâu tới đây ông ngoại ẵm coi, xem cháu cưng có được chăm kỹ không ! - ba

Tôi đưa cu Shin cho ba ẵm, ba rất thích... cu Shin nũng nịu đáng yêu thì ai mà chẳng thích. Mẹ đẩy tôi ra nhìn kỹ tôi từng chút một.

- Con gái mẹ lớn rồi, xem kìa... xinh đẹp trắng trẻo hơn nhiều, cao hơn trước mà còn tóc hồng nữa chứ... con rất xinh đó.

Mẹ ghen ngào đến cứng họng không nói được gì, chỉ có thể nhìn tôi mà cười hạnh phúc mãn nguyện thôi, biết nói gì nữa... nhìn thấy được con mình bao lâu không được chạm vào mà giờ đây trước mặt mình trưởng thành hơn thì còn gì hạnh phúc bằng.

Nhỏ Nhi cũng được gia đình ra đón nồng nhiệt, nhỏ tạm biệt tôi và gia đình rồi cùng phụ huynh ra về. Còn Gia Huy... im lặng nhìn chúng tôi sum họp gia đình, anh ấy đang rất tủi thân đây. Anh Sang bận họp quan trọng nên không ra sân bay được, còn gia đình anh thì không chấp nhận công việc của anh nên vẫn còn giận Huy vì nói dối để đến Provence.

- Anh Huy tới đây, anh cũng là gia đình của em mà, anh là papa Huy của cu Shin đó.
- Anh...
- Lại đây mẹ nhìn chút coi... con đẹp trai hơn trước rồi đó, tóc đỏ chín chắn, con trai... sẽ thành công. - mẹ
- Con cảm ơn !
- Mình về nhà đi mẹ, con mệt quá muốn ngủ chết đi được.
- Mọi người về trước, con có việc cần giải quyết, tạm biệt.

Gia Huy nói rồi kéo vali ra taxi đi mất, có lẽ anh không muốn phá hỏng không khí gia đình tôi.

Xa quê hương, giờ đây có nhiều đổi mới... ăm cu Shin trên tay tôi nhớ đến người mình cố quên không muốn nhớ, đã nhiều lần tôi nghĩ tới tình huống mình và người đó gặp lại sẽ thế nào, nhưng tôi lại không nghĩ được trọn vẹn vì đó vẫn còn là nỗi sợ hãi tạm thời vẫn chưa vượt qua.

Nhưng tôi nghĩ tốt nhất đừng nên gặp lại, vì tim tôi đã được tạm chữa lành từ 2 năm trước... ngày mà cu Shin sinh ra đời. Mắt không thấy thì tim không đau, tôi sợ đau tâm hồn hơn thể xác. Tuy mọi thứ theo thời gian sẽ thay đổi, nhưng chỉ là hình thức, là vẻ bên ngoài thay đổi còn bên trong sẽ không có gì thay đổi vì nó đã trở thành một vết sẹo xấu được mình giấu kín.

Căn nhà yêu dấu, chẳng có gì thay đổi từ trong ra ngoài. Mọi đồ dùng trang trí vẫn không có gì mới, cái mới mà tôi biết khi vừa về nhà là căn nhà cấp 4 cạnh nhà tôi giờ đã được sửa sang lại thành gara để xe hơi. Anh Sang đã mua lại căn nhà đó để chứa xe, dù sao căn nhà đấy cũng nhỏ chứ không to.

Còn phòng tôi... nó vẫn vậy, và rất sạch sẽ. Cái khác giờ đây là có thêm cu Shin về bầu bạn mỗi tối. Cu Shin thông minh lắm, tuy vẫn chưa tròn 2 tuổi nhưng cũng biết làm cho mẹ vui.

Tối nào cu Shin cũng nói chuyện với mẹ, nhưng sự thật... tôi là mẹ nhóc cũng chẳng biết nhóc nói gì nữa ????. Nhóc suốt ngày chỉ biết đòi papa thôi, mà papa Huy thì lại bận đủ chuyện chỉ rảnh vào buổi tối... giờ mà cu Shin đi ngủ mất rồi.

Giờ thì tôi mệt chết đi được, vậy mà có người vẫn có thể cười đùa từ lúc ở sân bay về tới nhà... cu Shin của ta thật là trâu haha. Hehe... tất nhiên là quá sung rồi, lúc trên máy bay ngủ suốt trong lòng mẹ thì giờ làm sao ngủ được nữa. Tôi đi ngủ giấc cho khỏe mới được.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Buổi Triển Lãm

Ngày 8 tháng 3, không rét mà run.

Được một tuần từ ngày tôi về nhà, cả ngày ngoài giúp Gia Huy xếp ảnh vào album để chuẩn bị buổi triển lãm ngày hôm nay, thì chỉ có việc khác là chăm nhóc Shin thôi.

Nhưng khổ cái là... từ ngày về đây nhóc cứ khóc suốt, cả nhà không ai ngủ được vào buổi đêm. Mẹ nói chắc là do không quen chỗ lạ nên vậy, ở 2 3 ngày sẽ hết nhưng vẫn không hết nên ba mẹ lại nghĩ do phong thủy không hợp với nhóc nên xin bùa gì đó đeo vào cổ, cả vòng tay nhưng mãi đến giờ không hết. Tôi mất ngủ cả tuần rồi...

Nhưng hôm nay là ngày ra mắt bộ ảnh mẹ và bé của Gia Huy thì làm sao tôi vắng mặt được, anh ấy đã chuẩn bị rất lâu rồi và tôi cũng là người đã giúp anh ấy một phần, tôi phải là người chúc mừng anh ấy đầu tiên.

- Anh Huy, sắp đến giờ mở cửa triển lãm rồi... nhìn anh như mất hồn !

- Anh đang lo lắng, anh sợ mình không làm tốt.

- Thất bại hay thành công thì cũng do anh bỏ công sức ra làm, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà !

Gia Huy không nói gì, tôi cũng im lặng ngồi đùa với cu Shin đẹp trai của mình. Thật gan tị với cu Shin, chỉ một cây kẹo chưa bóc vỏ đã là niềm vui bất tận, chả bù cho người lớn nghĩ ngợi hết cái này đến cái khác.

Chúng tôi ngồi đợi trong phòng ảnh, còn 5 phút nữa đến giờ mở cửa... không biết tôi có phải đứng ra phát biểu gì không, hy vọng là không.

- Mẹ... mẹ... bú...

- Lớn rồi bú gì mà bú, lấy bình bú mà bú đi.

- Ba ba ba...

- Muốn ba không cần mẹ nữa chứ gì, ghét quá vậy qua ba luôn đi.

- Baba baba... oaoaaaaa ????

Kỳ lạ, bình thường ngoan lắm thế mà từ bữa giờ cứ vậy, Gia Huy ăm cũng không chịu cứ giầy nẩy ra rồi khóc. Tôi chẳng biết nhóc muốn gì nữa, con

mình mà mình không hiểu vậy mình có đáng làm mẹ nữa hay không...

Thời gian trôi qua chẳng chờ đợi ai, giờ mở cửa đã tới. Mọi người vào đông lắm, tôi ngồi trên ghế một chỗ này đến giờ cũng có nhiều người xem qua ảnh của Gia Huy tới hỏi tôi có phải là cô gái trong hình.

Họ thích thú rồi lại muốn chụp ảnh chung, đó là những bạn teen. Còn người lớn thì tới hỏi cảm giác thế nào, cũng có nhiều người họ trách tôi sao khờ dại quá rồi lắc đầu bỏ đi. Tôi cũng bó tay chứ biết nói gì giờ.

Buổi triển lãm hôm nay có một điều thú vị, đó là có một quỹ từ thiện quyên góp tiền và đồ dùng cho trại trẻ mồ côi, tiền thì dùng cho trẻ em mắc bệnh hiểm nghèo. Trong đó, người quyên tiền nhiều nhất là..... ba của Gia Huy, ông ấy đã dùng tên anh Huy để quyên góp. Còn ông là người đã thành lập nên quỹ từ thiện này.

- Hôm nay tôi rất vui, rất vinh hạnh được đứng trên bục này với tư cách là người thành lập.

- Tại sao ông lại quyết định thành lập quỹ từ thiện này ?

- Hôm nay, tôi và vợ có mặt tại đây không phải để khoe khoang gì, chỉ là chúng tôi muốn chúc mừng con trai mình đã vượt qua được bài thi nhiếp ảnh, tôi muốn nói, chúc mừng con... Gia Huy !

- Ông quả là người cha tốt, ông còn điều gì chia sẻ với con trai mình trước mọi người không ?

- Ba mẹ luôn ủng hộ con, con hãy cố gắng nhiều hơn.

Gia Huy đứng nhìn ba mình mà bất động, có lẽ anh ấy không nghĩ ba mình phản đối công việc chụp ảnh bấy lâu nay mà giờ lại nói ủng hộ. Ba Gia Huy bước xuống vổ vai anh ấy rồi cười, anh Huy xúc động không nói được gì nhiều hơn ngoài 2 từ cảm ơn.

Người đã thuyết phục ba mẹ Gia Huy là anh Sang, nhưng anh Sang chỉ là một phần thôi Gia Huy mới là chính. Chính nghị lực của Gia Huy đã giúp gia đình thấu hiểu được lòng mình.

Buổi triển lãm hôm nay rất thành công và đông khách tham qua, có lẽ đây là bước khởi đầu cho sự nghiệp thành công của Gia Huy.

Kết thúc ngày dài mệt mỏi, mọi người ai cũng được nghỉ ngơi tại gia, chỉ mình tôi là mệt rã và còn mệt thêm nữa vì nhóc Shin cứ khóc suốt từ lúc về nhà đến giờ, người nhóc nóng rang, khóc đỏ cả mặt. Không chịu ăn uống gì, tôi đang rất lo lắng.

- Chờ nhóc đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào, người nó vừa nóng vừa đỏ lên cả lờ có gì thì không tốt.

- Mẹ... làm gì bây giờ, có cần mang đồ cho Shin thay không ?

- Cứ mang theo bộ đồ với bình sữa là được rồi, cần gì thì về lấy thêm.

Lần đầu tiên tôi cuống cuống lên như vậy, lòng như lửa đốt chẳng làm được gì. Mẹ thấy vậy đẩy tôi ra một bên rồi giúp tôi soạn đồ pha sữa cho nhóc Shin, chị 2 ẵm nhóc và cả nhà cùng đến bệnh viện. Giờ này cũng 6 giờ 23, bé Na đang ở nhà nội với anh Sang đến tối mới về.

Tôi lo lắng lắm, giữ hè nhưng tôi vẫn lạnh run lên vì sợ con trai mình sẽ xảy ra chuyện gì. Có những lúc con mình như vậy thì tôi mới thấu được lòng cha mẹ ra sao, chỉ mỗi việc con mình khóc mãi chẳng nín cũng đã làm tôi khó chịu lo lắng, cảm giác không thể nào tả thành lời. Nếu nghe hay thấy con mình bị nặng một chút thì chắc tôi chẳng còn đứng vững được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Lật lại ký ức

Lòng rối như tơ, nóng như lửa đốt. Ngồi trên xe mà nghe nhóc Shin khóc mãi làm tôi cũng khóc theo, nếu nhóc có mệnh hệ gì chắc tôi sống cũng chẳng nổi.

- Ổn mà không sao đâu, khóc gì chứ sắp tới bệnh viện rồi.

- Mẹ ơi, con lo lắng con có linh cảm xấu, nó không tốt.

- Có mọi người ở đây.

Giờ mẹ có an ủi tôi cũng chẳng bình tĩnh nổi. Xe từ từ dừng trước bệnh viện nhi, mẹ nắm lấy nhóc Shin từ tay tôi đi vào khám xem thế nào. Vừa bước vào tôi đã gặp người quen, đó là anh Bin chồng chị Han. Tôi đã quên mất anh ấy là bác sĩ khoa nhi, nhưng không nghĩ anh ấy lại làm ở bệnh viện nhi đồng này.

- Bum... em đúng là Bum, em biến đâu mất 2 năm nay...

- Anh... nhanh lên nhóc Shin nóng lắm, nó khóc từ chiều giờ ăn uống không được...

Anh chuyển sang nhìn nhóc đang khóc rống kia, bất ngờ hiện rõ trên mặt anh nhưng anh vẫn không lãng phí giây nào đưa tay chạm vào trán nhóc. Anh nắm lấy nhóc đi vào phòng khám, mẹ bảo tôi ngồi bên ngoài chờ để mẹ vào xem kết quả là được rồi.

Lòng thấp thỏm lo sợ mãi không hết, lại còn cảm giác xấu cứ ủa tới làm tôi như muốn nín thở. 15 phút mà cứ ngỡ 15 thế kỷ sao mà dài thế không biết, nhưng cuối cùng anh ấy cũng ra.

- Anh... sao rồi nhóc Shin sao rồi?

- Thằng bé phải nhóm máu AB?

- Dạ đúng.

- Máu này cũng thuộc dạng hiếm, chỉ người thân mới có thể cung cấp được.

- Em là mẹ nó, lấy máu em nhanh đi anh.

- Không phải cần máu, mà là cần gan thay thế, thằng bé bị viêm gan nặng cần phẫu thuật ngay.

- Lấy gì cũng được, cứu con em đi anh... chỉ cần nó còn sống em thế nào cũng được...

- Bình tĩnh nghe anh nói, chỉ ba của nhóc mới cứu được nhóc, em hãy tìm ba thằng bé giúp nó.

Ba nhóc mới cứu được nhóc, không lẽ nào tôi phải đi tìm người đó, làm sao tôi có thể làm được, tìm lại người đó có khác nào lật lại ký ức, tự mình cầm dao đâm mình.

- Còn cách nào khác...

- Không... mà có...

- Vậy dùng cách còn lại ngay đi anh.

- Cách này chỉ có 10% cơ hội được sống, đó là chờ người có gan phù hợp và người đó phải chấp nhận hiến. Chẳng khác nào nằm chờ chết.

- Không được, Shin phải sống...

- Em đi tìm ba nó đi, tìm Yong đó. Thời gian không chờ ai đâu, mạng sống nhóc con đang trong tay em.

- Được được, em sẽ tìm ngay lập tức.

Biết không, nghĩ lại mà tức cười. Bị anh ta chơi một vở tận trời galaxy mà không hề hay biết. Lợi dụng lúc tâm không tịnh mà khiến tôi phải gặp lại người đó, con ác mộng như lại bắt đầu.

Ngày hôm nay, trên con đường cũ đầy xa lạ, tôi như đang từ từ chậm rãi bước xuống địa ngục và diêm đết đang chờ đợi tôi. Chẳng mấy chốc taxi đã dừng trước tử môn, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tôi sẽ gặp lại người đó trong hoàng cảnh này.

Bây giờ hối hận đã trễ rồi, đứng trước cửa nhìn vào ngôi nhà chẳng đổi khác, nhưng sân vườn lại khác xưa. Tất cả đều được trồng cây hoa đỏ, như màu máu trải khắp mặt đất, con đường tới địa ngục thật đáng sợ. Nhưng vì con tôi phải đổi mặt với nó, nhẹ nhàng bấm chuông cửa, vài phút sau có người con gái trẻ ra mở cửa.

- Chị tìm ai?

- Tìm... tìm người đó...

- Người đó là ai, chị tìm cậu Yong phải không?

- Phải.

- Cậu ấy không có nhà, chị đừng tới tìm nữa.

- Khoang đã, không cần gặp... gặp mẹ... là bác gái, gặp bà ấy là được rồi.

- Bà ấy cũng không có nhà...

- Chết tiệt, cái nhà to như vậy không có chủ không lẽ nhà hoang.

Tôi chẳng đủ bình tĩnh mà đứng nói nữa, đẩy con bé đó ra mà chạy nhanh vào trong. Bây giờ là 8h tối, có lẽ mọi người đang cùng nhau xem tin tức hay ngồi nói chuyện với nhau.

Tôi chạy vào phòng khách thì không có ai, mà con bé phía sau cứ đuổi theo mãi, cuối cùng tôi chạy vào phòng bếp cũng chẳng thấy ai, mà con bé đó cứ la lên có trộm vào nhà.

Người đầu tiên chạy ra, nhìn thấy tôi là bà vú. Vú tròn mắt nhìn tôi, cây chổi vú cầm cũng buông xuống đất, từ từ lại phía tôi.

- Con là Bum phải không, đúng là Bum phải không ?

- Là con... vú, đâu rồi Yong đâu rồi vú ?

- Ở trong phòng, ở trong phòng con mau lên đó đi.

Tôi không chờ gì nữa, bước nhanh ra khỏi bếp tới phòng người đó, nhưng trước khi ra tôi còn nghe con bé đó nói chuyện với vú.

- Người đó là ai vậy vú ?

- Là vợ cậu nhỏ !

Vợ gì chứ, là người dung thì đúng hơn. Tôi không bao giờ muốn mình sẽ thành vợ tên trời đánh đó.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hiện tại và quá khứ

Cuộc đời mỗi con người đâu chỉ là một cuốn sách, mà nó là cả một chồng sách toàn giấy trắng đang đợi ta viết vào đó. Và ngay bây giờ tôi phải đóng cuốn sách cũ lại để viết những điều mới vào cuốn sách mới.

Trong đầu đang hiện ra vạn câu nói phải làm như thế nào khi gặp hấn, không lẽ tôi phải cười rồi "Hi!" với hấn, còn phải nói "Lâu quá không gặp, anh khỏe không ?", không được tuyệt đối không được. Hay nhắm mắt nuốt đại đi, giờ phút nào rồi còn lo cái tự ái tự trọng ra nữa, con sắp chết tới nơi còn bày đặt.

Chẳng bao lâu, tôi đứng trước cửa phòng hấn, thu hết can đảm đưa tay lên đập cửa... ai dè hấn đúng lúc mở cửa ra, cả bàn tay tôi in vào mặt hấn ??? làm gì mà không thối :) hấn bực mình đưa con mắt chứa lửa nhìn tôi, nhưng chỉ 1 giây sau đôi mắt kinh ngạc nhìn chăm vào tôi.

- Ma.... á maaaaa...

- Thằng điên, người chứ không phải ma - _-

- Người thật ?

- Sờ thử coi.

Đã lâu không gặp, hấn cao hơn xưa, đẹp trai hơn xưa, trắng bóc như bêêê luôn, đã vậy còn đô con ra nữa chứ, nhìn ngon lắmahaha. Đặc biệt là mái tóc, chắc là hấn mới tẩy tóc gần đây thôi, toàn bộ tóc trắng như mây trắng luôn, nhưng rất hợp với hấn.

Tên này lợi dụng lắm, đáng ghét vì đã lỡ lời nói sờ thử. Tôi vừa dứt lời hấn đưa thẳng hai tay đặt trước ngực tôi. Ý là đặt lên vếu ấy ==))

- Đúng là thật rồi, mềm quá ????

- Damn thằng chó dê sòm, để tay ở đâu vậy hả ? ????

- Vào đây.

Hấn kéo tôi vào phòng đóng cửa lại, tôi cũng đi theo vào trong, có gì vào trong ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng. Vậy mà hấn đẩy tôi lên giường ngồi ngang bụng, giữ chặt hai tay trên đầu.

- Em đã làm gì trong thời gian đó ?
- Không có liên quan tới anh.
- Tại sao không, em là vợ anh mà.
- Hết rồi, giờ... anh hãy giúp em..
- Nhóc Shin ?
- Làm sao anh biết ?
- Anh rất vui vì em đã thuận sinh cu Shin, nó không sao đâu đừng lo.
- Ý anh là thế nào ?
- Anh Bin lừa em thôi, nó chỉ bị viêm cổ họng nên đau khi nuốt thức ăn, không có nguy hiểm.
- Làm sao anh lại rõ đến vậy ?
- Anh Bin gọi nói anh biết.
- Vậy anh thả em ra, em về bệnh viện với con em.
- Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.
- Nhưng em thì không.
- Haizz... Ngoan ngồi đợi anh, anh phải làm xong bản vẽ, cũng sắp xong rồi.

Tôi rất tức giận vì vừa gặp lại bọn họ đã bị chơi một vở quá thốn, xem ra tôi chẳng có gì thay đổi hay do bản tính đã quá tin người, đúng là hài không vui.

Nhưng nhìn bộ dạng hần bây giờ đúng là chính chắn hơn, ngay cả cách nói chuyện cũng điềm tĩnh mặc dù hơi điên điên. Hần cúi xuống hôn nhẹ lên trán rồi bước xuống khỏi giường đi tới bên bàn học, lụm cái kính đeo vào làm việc rất chăm chỉ.

Chờ gì nữa mà không đi, ngay lập tức tôi nhảy xuống giường phóng ra cửa để tẩu thoát.... vậy mà ai dè cửa không mở được mới đau ==))

- Cửa khóa bằng vân tay, anh nói em ở lại đợi anh mà không nghe.
- Chết tiệt, tui không liên quan đến anh nữa để tui yên có được không?
- Minh sẽ nói chuyện sau.

Tức chết được, làm sao đây, sao tự nhiên gặp lại hần nào lại teo rồi không còn tí nếp nhăn nào, mặt thộn thấy rõ.

Tôi đi lại xem hần làm gì, hóa ra đang vẽ, nhìn bản vẽ là biết hần thi vào kiến trúc sư rồi. Giấy vút đầy trên bàn, đợi hần lâu chết mất. Tôi lên giường nằm đợi nhưng lại ngủ quên mất.

Không biết đã mấy giờ, trong cơn mơ màng tôi cảm thấy ấm áp lắm, theo phản xạ tôi ôm lấy thứ ấm áp ấy. Cứ tưởng là cu Shin, tôi lại nghĩ rằng nhóc lại đòi múm sữa nên tỉnh ngủ dậy pha sữa nhưng nhớ lại là nhóc đang ở pên viện thì sao mà ở đây đòi múm sữa được.

Mở mắt trong vòng 0,0000...001 giây tôi thấy mình nằm gọn trong lòng hần, mắt to tròn nhìn hần chớp chớp...

.....

Còn tiếp...

Lời tác giả :

- Các bạn ơi, điện thoại mình bị hư nên mất hết dữ liệu cũ, đổi qua cái dt mới xài tạm nó lại bị liệt phím H, U, B (???? phím lúc xài được lúc không, nhọ) nên tiến độ ra chương mới thất thường và chậm như rùa, các bạn thông cảm vì chap mới vừa ra lâu mà còn ít nha.
- Chữ bị hư mình đổi bằng chữ B-P, nói chung ra truyện thất thường nên mình chân thành xin lỗi :)

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Hotboy bị khủng

Hiện tại tôi đang được sống cùng một anh rất đẹp trai, được nhìn thấy anh ăn ngủ xấu xí ra sao, còn thấy được những tật xấu nữa chứ hehe.

Nhưng mọi người trên mạng thì làm sao mà thấy được, chỉ thấy qua ảnh trên mạng thì cho rằng họ là người hoàn hảo, muốn được gặp họ một lần. Nhưng sự thật đâu như tưởng tượng.

Tấm hình mà tôi bảo là chụp xấu thì dân mạng bảo Gia Huy quá đẹp trai, cả ngủ cũng đẹp. Lướt like lên đến con số kinh khủng, cmt thì ai cũng bảo là đẹp trai, ngủ kiểu đẹp, muốn ngủ chung... lum la hết. Đúng là bị che mất hết rồi kaka.

Mà nhìn kỹ thì trong hình đúng là đẹp thật, chắc do mình có năng khiếu tìm ẩn, càng tìm càng ẩn nên mới chụp ra hình đẹp thế hehe... hoặc là do máy chụp có vấn đề.

Cái tên Gia Huy này lý lắm ă, gọi thế nào cũng không dậy. Thế nên kệ hần luôn chứ biết sao giờ, ngồi lấy ipad chơi game nghe nhạc, đến 12 giờ đợi mãi vẫn chưa thấy nhò Nhi qua, tôi lại gọi Huy dậy lần nữa.

- Dậy đi, 12 giờ rồi dậy ăn cơm.

- Lát đi mẹ...

- Mở mắt ra xem đi ông tướng !

- Xem cái gì ?

- Em không phải mẹ anh.

Gia Huy mở mắt ra nhìn tôi, lồm cồm bò dậy. Nhìn tôi trên xuống dưới, dựa vào thành giường ôm gối vào ngực. Còn say ke này.

- Ngồi đó làm gì ?

- Tại sao phải đi Florida ?

- Thích !

- Vậy thì nói cho em biết, anh không có đi Florida.

- Vậy tại sao anh lại đồng ý đi Florida với em ?

- Vì anh hai đã nã ngy.

Huy nhìn tôi, đưa tay ngoắc ngoắc ý bảo tôi lại gần. Tôi cũng đi tới, Gia Huy kéo mạnh tôi ngã vào người hần, tôi quý thẳng lên trước mặt Huy. Hần nhìn chăm chăm vào bụng tôi.

- Em có em bé thật sao ?

- Liên quan gì ?

- Anh đừng cái được không ?

Không cần tôi trả lời, hần tự nhiên kéo áo tôi lên đặt tay lên bụng. Tay Huy đã lăm, không có chút chai sạn, mềm như da em bé luôn, công tử bột chắc luôn.

Mà cái tên Gia Huy này kỳ lạ quá, cứ để tay trên bụng, lâu lại xoa một chút, cuối cùng là áp tai vào bụng.

- Nè anh làm trò gì vậy ?

- Sao không nghe gì hết ?

- Nghe cái gì ?

- Tiếng em bé.

- Mới có 2 tháng mấy thì nghe cái quái gì, chỉ nghe tim nó đập thôi.
- Sao không nghe gì hết ?
- Phải đi siêu âm kiểm tra thì mới biết chứ.
- Vậy giờ mình đi !
- Đi đâu ?
- Đi nghe tiếng tim em bé đập.

Oh My... mình ơi, tên này thần kinh có vấn đề, nghĩ sao mà nói câu đó vậy trời. Đúng lúc, chuông cửa phá ngang cảnh kỳ cục đó, mừng dễ sợ luôn. Tôi đẩy Huy ra rồi vén màn lên xem ai, ra là nhỏ Nhi tới. Đúng lúc thật.

Tôi đi xuống mở cửa cho nhỏ, Gia Huy cũng đi theo. Nhà đi làm hết cả rồi, còn tôi với Huy ở nhà thôi, tôi ra mở cửa cho nhỏ còn hần thì vào bếp.

Nhỏ Nhi vừa thấy tôi mở cửa đã lao vào xem mặt hotboy mà tôi kể, xe cũng không thèm dất vào. Tôi phải tự thân vận động dùm nhỏ thôi.

Vào nhà thì thấy cảnh khủng hoảng hơn nữa, nhỏ Nhi cũng đứng há mồm chằm chằm nhìn..... Gia Huy đeo tạp dề cầm dao cắt rau củ, cái chuyện mà tôi chưa làm bao giờ. Giờ mới biết mình tệ hơn thằng con trai, tui dễ sợ.

- Anh Huy... anh chà răng chưa ?
- Chưa, ăn xong làm sau.
- Anh ở dơ...
- Ngày nào không thế.
- Mà anh đang chơi cái gì vậy?
- Đói, nấu cơm ăn chứ sao.
- Anh không chà răng tắm rửa gì, vào ngồi ăn được hả ?
- Hồi lúc ở Mỹ 2 tháng, anh làm biếng nên sống theo kiểu Mỹ cho phê, riết quen rồi.

Cũng phải, người thường xuyên đi nước ngoài thì hưởng ngoại là chuyện quá bình thường, nhưng tôi không nghĩ nó lại kinh khủng đến vậy.

- Bạn em, nấu 2 em ăn với.
- Ủ, đợi đi xong anh gọi.

Tôi kéo nhỏ lên phòng đóng cửa cài then kín mít, cẩn thận cùi lửa luôn, nói chuyện thỏ thẻ như đang đi ăn trộm. Tôi kể toàn bộ chuyện từ lúc về hôm bữa đến giờ cho nhỏ nghe, cuối cùng nhỏ cũng phán.

- Haha... tao cũng đi với mày nha, du học sớm cũng được mà.
- Mày học cái gì, toàn là bỏ tiền ra lên lớp.
- Quỷ, im mày. Một mình mày đi nghỉ mát dài hạn với anh đẹp trai là không được.
- Gì mà nghỉ mát dài hạn ?
- Đợi tao, tối về xin ba đi du học mới được, gọi chồng iu tao theo luôn.
- Dù, mê trai mê tí cả mắt. Có chồng con ham trai đẹp.
- Kệ cha tao.
- Kệ mày chứ kệ cha mày làm gì haha....

Tôi cười nhưng có gì gọi là vui, tính ra thì cũng cô đơn lắm chứ, đâu phải chuyện gì cũng nói cho người khác biết được. Có những chuyện không thể chia sẻ với ai được cả, nói với bạn thì một ngày nào đó lỡ như nó phản mình thì sẽ đi rêu rao mình khắp nơi, còn chia sẻ với bạn trai thì thế nào họ cũng sẽ khinh thường mình, nói cho ba mẹ thì lại sợ họ lo lắng.

Tốt nhất nên giữ lại trong lòng, tạo ra những nỗi đau thể xác sẽ khiến mình cảm thấy dễ chịu hơn. Tuy có hơi điên khùng và tàn nhẫn với mình những đó là

cách xả stress ngon nhất.

Tôi ngồi giỡn với nhỏ được một lúc thì Gia Huy gọi chúng tôi xuống ăn. Vừa thấy món ăn trên bàn tôi với nhỏ nhìn nhau rồi lại nhìn những phần ăn trên bàn.

Món salad trứng luộc cắt mỏng, gồm có trứng, dưa leo, rau xa-lát, cà chua bi, sốt mayone với mấy cọng rau gì ai biết. Tiếp là đĩa trứng ốp-la, cuối cùng là ba ly nước trên bàn, ly bên ngoài là nước cam, tiếp là nước lọc và cuối cùng là ly sữa.

- Cái này là gì vậy anh ?

- Món Pháp, salad trộn.

- Salad là món khai vị hay gì mà ?

- Thì ăn đại đi.

- Có bị đau bụng không ?

- Đau là anh chết lâu rồi.

Haha... tưởng hán nấu ăn ngon lắm, ai dè mấy cái này có cần kỹ thuật gì đâu, trứng luộc thì dễ rồi, còn trứng chiên thì khỏi nói. Làm như heo như bò cho ăn rau với cỏ haha..... mà thôi, ăn rau cho mát.

- 3 ngày nữa anh sẽ đi Pháp, nơi anh muốn tới không phải Florida.

- Làm sao anh chuẩn bị được trong 3 ngày ?

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong gần tháng nay rồi, vé bay, nhà cửa và công việc bên Pháp đã chuẩn bị từ lâu.

- Tại sao anh lại nói dối gia đình là đi Florida ?

- Anh không thích bị quản.

- Vậy... vé bay hay mọi thứ của em biết làm sao ?

- Anh nói anh Sang rồi, tất cả đều đến Pháp, anh ấy luôn ủng hộ anh.

- Tại sao ?

- Gia đình anh phản đối việc anh trở thành nhiếp ảnh gia, chỉ duy anh ấy là ủng hộ.

- Liên quan gì chuyện đến Pháp.

- Bài thử thách cuối cùng của thầy cho anh là..... đề tài mẹ và bé, là quá trình từ lúc người mẹ mang thai đến lúc bé lớn biết đi. Hạn cuối là ngày 8 tháng 3 năm 2015, hôm đó là buổi triển lãm tranh, ảnh về đề tài mẹ và bé.

Gia Huy đang muốn tôi giúp đỡ sao, muốn tôi và baby trở thành người mẫu cho hán? Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có sức hút để trở thành tâm điểm cho mọi người bàn luận.

- Anh muốn em giúp ?

- Đúng vậy.

- Em nghĩ là không được đâu !

- Em có thích trở thành mẫu ảnh không ?

- Có, nhưng mà...

- Không nhưng, làm những gì mình thích.

Huy nói cũng phải, như tôi từng nói làm những gì mình thích... nhưng cũng chưa từng nghĩ mình sẽ nổi tiếng đâu. Và còn điều quan trọng hơn nữa, cuối tuần này là ngày cưới của chị hai nhưng ngày bay lại trước lễ cưới một ngày.

- Mày chịu đi嘛, tao đi cùng mày, chỉ cần có mày là cuộc đời tao như nở hoa rồi.

- Haha... được được, thì chỉ là mẫu có gì đâu... ăn nhanh đi, về xin xỏ xem thế nào.

- Hehe... tao có hộ chiếu hết rồi, chỉ cần đặt vé và bay thôi.

Được xuất ngoại cùng nhỏ bạn thân nhất, và cả một anh đẹp trai thế này thì còn gì bằng. Không có gia đình nhưng bù lại tôi có những người tốt nhất bên cạnh là nhất rồi, tuy không bằng gia đình thôi :(

Nhưng vẫn không quên cái tên Yong đáng ghét đó, tại sao không tìm tôi giải thích rõ ràng cho tôi biết, không lẽ hắn không còn quan tâm tôi nữa, tại sao hắn biết tôi nghĩ học nhưng không hỏi lý do ?

Thứ muốn hỏi thì rất nhiều, nhưng khái niệm là hỏi với ai đây.

- Nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc, lo chuyện tiếp theo sẽ làm kia kia.

- Anh sản gì vậy ?

- Nhìn cái mặt là biết nghĩ tới thằng đó rồi, ăn xong rửa chén đi, đừng nghĩ nữa, mọi chuyện nhanh qua thôi...

.....

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Bỏ lại sau lưng tất cả và bắt đầu từ một kết thúc

" Từ NGÔI SAO đến TRÁI ĐẤT là một khoảng cách trăm năm ánh sáng, chỉ có thể thấy nhưng không thể chạm tới.

Em là TRÁI ĐẤT còn anh là NGÔI SAO, em sẽ mãi mãi không thể chạm được đến ngôi sao đấy là anh.

Em nhìn thấy được anh nhưng suốt cả cuộc đời anh không nhìn thấy được em, em ngược lên nhìn anh và anh cúi xuống nhìn ai...

Nhìn thấy nhau nhưng không chạm được nhau thì cảm giác có phải rất khó chịu..."

Khi con người chịu quá nhiều vết thương lòng, thì liệu còn có nỗi đau nào có thể khiến họ rơi nước mắt và cảm thấy đau đớn không? Một người nào đó không rơi nước mắt không có nghĩa là họ mạnh mẽ, là vì họ chẳng còn nước mắt để mà rơi thôi...

Nhưng sự thật, trên thế gian này chưa ai có đủ trình độ gọi là cạn khô nước mắt, vì đối với mỗi một người nỗi đau luôn ập tới và chưa bao giờ ngưng lại. Cứ sống thêm một giây sẽ có một nỗi đau khác lại tới.

Đôi lúc thất bại lại chính là thành công, những ai biết chấp nhận chính là thành công dù có thất bại. Một lần sai, khiến ta rút ra một bài học mới và tránh lặp lại, hãy cứ mắc những sai lầm mới và đừng phạm phải sai lầm cũ. Những người sai lầm một lần nhưng vẫn vấp phải hai lần chính là người ngu, nhưng thật sự trên thế gian này ai cũng rất ngu ngốc...

Tại sao họ thừa biết yêu là đeo gông vào cổ, là làm khổ bản thân, là hao cân sụt ký, là mù tịt tương lai, là ngày dài trông ngóng, là tê cóng con tim, là cuốn phim bất hạnh, là cảm lạnh giữa trưa hè, là đề nát tâm hồn, là máu dồn lên não, là bão táp mưa sa, là mất hết tất cả mà họ vẫn yêu, vẫn phạm phải cái sai lầm này hết lần này đến lần khác. Có phải là rất ngu ngốc không ?

Cũng đừng vì một lần yêu lầm mà thốt ra câu "Thề sẽ không yêu ai, có quen thì cũng quen chơi...". Nếu là vậy thì bạn đã sai rồi, vì khi trái tim này thổn thức là chính bản thân cũng không can được. Bởi vậy mới có câu "Lý trí không bao giờ thắng được trái tim ! "...

Và ngày hôm nay, tại phi trường này tôi khép bỏ cuốn sách cũ, bỏ mọi thứ để bước sang một cuốn sách mới, chương mới, nhân vật mới và cuộc đời mới.

Còn 45 phút nữa tôi tạm biệt quê hương đến đất khách trong 2 năm, giúp Gia Huy hoàn thành khóa học ảnh để bước chân vào con đường nhiếp ảnh chuyên nghiệp.

Có cả nhỏ Nhi và bạn trai nhỏ, nhỏ xin phép được đi du học Pháp học về pha chế rượu, còn tên Phát cũng du học nhưng không rõ học gì. Tên Phát gia cảnh cũng không phải dạng vừa đâu.

Còn tên Yong đó... Từ lần gặp ở trường đến giờ, gia đình hay cả hắn cũng không tìm gặp tôi, đùa giỡn vậy cũng đủ rồi. Khi quen biết một ai đó nên tìm hiểu kỹ nhau rồi mới được tiến bước nữa, như tôi thì lại khổ.

Quay lưng lại phía sau xem mình có đánh rơi thứ gì quan trọng không, nhưng hiện tại đối với tôi nó chẳng còn cần thiết nữa, tại sao à... tại vì tôi đã lục tìm rất kỹ rồi, chẳng còn gì quan trọng phía sau, những thứ quan trọng nhất tôi đã kéo tới tận nơi tôi đang đứng rồi.

Thời gian trôi qua nhanh lắm, 45 phút để chào tạm biệt kết thúc. Tôi bước lên máy bay chờ đợi giây phút được bay xuyên những đám mây và tới ngôi nhà mới, Provence. Tương lai... hãy tìm ta, ta cũng sẽ đi tìm mi :)

Một mình nơi đất khách rất cực khổ, lại phải mang nặng đẻ đau không có ba mẹ bên cạnh mọi thứ dường như sụp đổ. Nhưng nghĩ lại vẫn còn đứa bé tôi phải cố gắng mà bước tiếp. Vẫn còn có Gia Huy, nhỏ Nhi và tên Phát mà, mọi người vì mình thì mình cũng phải vì người mà trả ơn chứ.

Mọi thứ nhanh lắm, 2 năm như một cái chớp mắt. Baby đã 2 tuổi, nhỏ Nhi đã xong quá trình học pha chế rượu trong 2 năm, tên Phát thì vẫn còn phải học nên phải ở lại đây thêm 1 năm nữa, Gia Huy cũng đã 20 tuổi, tay nghề chụp ảnh đã giỏi hơn rất rất nhiều, không còn để tóc hồng như ngày trước mà thay vào đó là tóc màu đỏ nhìn chín chắn hơn, facebook thì lúc nào cũng hot, nhiều lần còn được lên báo vì quá đẹp trai và sự nghiệp quá tốt.

Tôi cũng thay đổi mình... vì Gia Huy muốn tôi phải thay đổi sau khi sinh baby, tóc đen tôi đã phải tẩy đi và thay vào đó là mái tóc hồng nữ tính dễ thương, và ở trong nhà quá nhiều mà da dẻ cũng trắng hơn nhiều.

Nói về nhỏ Nhi một tí, nhỏ ngày càng đẹp hơn nữa, 18 tuổi là cái tuổi quá đẹp của một đứa con gái còn gì. Trong quá trình học pha chế rượu của nhỏ thì nhỏ rủ tôi theo học xăm một thợ tattoo nổi tiếng của vùng, thầy dạy tattoo ngoài việc xăm thì anh ấy cũng là một DJ giỏi, anh ấy năm nay chỉ vừa tròn 24 tuổi thôi.

Nhỏ không xăm tay chân, nhỏ chỉ xăm ở lưng và tôi là người đã làm điều đó cho nhỏ, kiệt tác của tôi được thầy công nhận đẹp và những thợ tattoo khác cũng công nhận như vậy, tôi và nhỏ có qua có lại, nhỏ xăm cho tôi và tôi xăm cho nhỏ, cả hai thỏa thuận là chỉ được lên ở lưng, và đó là cái nghề tôi và nhỏ đã làm trong thời gian ở Pháp.

Chúng tôi chuẩn bị về Việt Nam quê hương mình, cũng không có gì nhiều thứ mang về chỉ có quà cho mọi người như nước hoa Pháp cho mẹ và chị và vài chai rượu quý cho ba. Nhỏ Nhi thì toàn quần áo hiệu và rượu, chỉ riêng Gia Huy là mang cả một vali hình mà tất cả đều là ảnh của tôi.

Nhưng tấm hình chụp từ lúc còn xa lạ đất khách đến tận bây giờ, đang ngồi trong máy bay và sắp hạ cánh về nhà.

- Anh thôi chụp nữa đi, bao nhiêu đó vẫn chưa đủ sao ?
- Hêêê... em càng ngày càng xinh mà.
- Hehe... tất nhiên rồi, gái một con trông mơn con mắt.
- Đúng rồi, gái hai con trông hoài con mắt nó muốn lòi luôn.
- Nhưng em một con mà haha.
- Công nhận cu Shin đẹp trai dễ sợ, nãy ngoài sân bay nhiều người xin chụp ảnh cùng.
- Có hả ?
- Lúc em với Nhi đi toilet đó, anh ẵm cu Shin mà ai cũng tưởng anh là papa nó.
- Thì anh là papa nó còn gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trở về nhà

Ngày 1 tháng 2 năm 2015, 7 giờ sáng giờ Việt Nam, tại sân bay Tân Sơn Nhất.

Bốn người chúng tôi, ba lớn một nhỏ vừa bước ra đã thấy gia đình ba đứa, cảm xúc trong lòng như muốn vỡ tan ra sau bao nhiêu lâu nén giữ.

Người tôi mong nhớ từng đêm ngày tháng năm, nơi xa chỉ được nhìn thấy mẹ cha qua một cái màn hình, luôn muốn được vui mình vào lòng mẹ ôm ấp và cảm nhận từng thớ da miếng thịt ấm áp đó. Sau 2 năm, cuối cùng tôi cũng làm được điều đó.

- Mẹ... con nhớ mẹ lắm !

- Nhớ mẹ không nhớ ba hả ? - ba
- Cả chị nữa ! - chị 2
- Coi kia, khóc lóc gì... làm mẹ rồi còn khóc, hôm qua chẳng phải mới vừa nhìn thấy sao ?
- Làm sao bằng bây giờ được!
- Cu Shin đâu tới đây ông ngoại ẵm coi, xem cháu cưng có được chăm kỹ không ! - ba

Tôi đưa cu Shin cho ba ẵm, ba rất thích... cu Shin nũng nịu đáng yêu thì ai mà chẳng thích. Mẹ đẩy tôi ra nhìn kỹ tôi từng chút một.

- Con gái mẹ lớn rồi, xem kia... xinh đẹp trắng trẻo hơn nhiều, cao hơn trước mà còn tóc hồng nữa chứ... con rất xinh đó.

Mẹ nghen ngào đến cứng họng không nói được gì, chỉ có thể nhìn tôi mà cười hạnh phúc mãn nguyện thôi, biết nói gì nữa... nhìn thấy được con mình bao lâu không được chạm vào mà giờ đây trước mặt mình trưởng thành hơn thì còn gì hạnh phúc bằng.

Nhỏ Nhi cũng được gia đình ra đón nồng nhiệt, nhỏ tạm biệt tôi và gia đình rồi cùng phụ huynh ra về. Còn Gia Huy... im lặng nhìn chúng tôi sum họp gia đình, anh ấy đang rất tủi thân đây. Anh Sang bận họp quan trọng nên không ra sân bay được, còn gia đình anh thì không chấp nhận công việc của anh nên vẫn còn giận Huy vì nói dối để đến Provence.

- Anh Huy tới đây, anh cũng là gia đình của em mà, anh là papa Huy của cu Shin đó.
- Anh...
- Lại đây mẹ nhìn chút coi... con đẹp trai hơn trước rồi đó, tóc đỏ chín chắn, con trai... sẽ thành công. - mẹ
- Con cảm ơn !
- Mình về nhà đi mẹ, con mệt quá muốn ngủ chết đi được.
- Mọi người về trước, con có việc cần giải quyết, tạm biệt.

Gia Huy nói rồi kéo vali ra taxi đi mất, có lẽ anh không muốn phá hỏng không khí gia đình tôi.

Xa quê hương, giờ đây có nhiều đổi mới... ẵm cu Shin trên tay tôi nhớ đến người mình cố quên không muốn nhớ, đã nhiều lần tôi nghĩ tới tình huống mình và người đó gặp lại sẽ thế nào, nhưng tôi lại không nghĩ được trọn vẹn vì đó vẫn còn là nỗi sợ hãi tạm thời vẫn chưa vượt qua.

Nhưng tôi nghĩ tốt nhất đừng nên gặp lại, vì tim tôi đã được tạm chữa lành từ 2 năm trước... ngày mà cu Shin sinh ra đời. Mắt không thấy thì tim không đau, tôi sợ đau tâm hồn hơn thể xác. Tuy mọi thứ theo thời gian sẽ thay đổi, nhưng chỉ là hình thức, là vẻ bên ngoài thay đổi còn bên trong sẽ không có gì thay đổi vì nó đã trở thành một vết sẹo xấu được mình giấu kín.

Căn nhà yêu dấu, chẳng có gì thay đổi từ trong ra ngoài. Mọi đồ dùng trang trí vẫn không có gì mới, cái mới mà tôi biết khi vừa về nhà là căn nhà cấp 4 cạnh nhà tôi giờ đã được sửa sang lại thành gara để xe hơi. Anh Sang đã mua lại căn nhà đó để chứa xe, dù sao căn nhà đấy cũng nhỏ chứ không to.

Còn phòng tôi... nó vẫn vậy, và rất sạch sẽ. Cái khác giờ đây là có thêm cu Shin về bầu bạn mỗi tối. Cu Shin thông minh lắm, tuy vẫn chưa tròn 2 tuổi nhưng cũng biết làm cho mẹ vui.

Tối nào cu Shin cũng nói chuyện với mẹ, nhưng sự thật... tôi là mẹ nhóc cũng chẳng biết nhóc nói gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Buổi triển lãm

Ngày 8 tháng 3, không rét mà run.

Được một tuần từ ngày tôi về nhà, cả ngày ngoài giúp Gia Huy xếp ảnh vào album để chuẩn bị buổi triển lãm ngày hôm nay, thì chỉ có việc khác là chăm nhóc Shin thôi.

Nhưng khổ cái là... từ ngày về đây nhóc cứ khóc suốt, cả nhà không ai ngủ được vào buổi đêm. Mẹ nói chắc là do không quen chỗ lạ nên vậy, ở 2 3

ngày sẽ hết nhưng vẫn không hết nên ba mẹ lại nghĩ do phong thủy không hợp với nhóc nên xin bùa gì đó đeo vào cổ, cả vòng tay nhưng mãi đến giờ không hết. Tôi mất ngủ cả tuần rồi...

Nhưng hôm nay là ngày ra mắt bộ ảnh mẹ và bé của Gia Huy thì làm sao tôi vắng mặt được, anh ấy đã chuẩn bị rất lâu rồi và tôi cũng là người đã giúp anh ấy một phần, tôi phải là người chúc mừng anh ấy đầu tiên.

- Anh Huy, sắp đến giờ mở cửa triển lãm rồi... nhìn anh như mất hồn !

- Anh đag lo lắng, anh sợ mình không làm tốt.

- Thất bại hay thành công thì cũng do anh bỏ công sức ra làm, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà !

Gia Huy không nói gì, tôi cũng im lặng ngồi đùa với cu Shin đẹp trai của mình. Thật gan tị với cu Shin, chỉ một cây kẹo chưa bóc vỏ đã là niềm vui bất tận, chả bù cho người lớn nghĩ ngợi hết cái này đến cái khác.

Chúng tôi ngồi đợi trong phòng ảnh, còn 5 phút nữa đến giờ mở cửa... không biết tôi có phải đứng ra phát biểu gì không, hy vọng là không.

- Mẹ... mẹ... bú...

- Lớn rồi bú gì mà bú, lấy bình dú mà bú đi.

- Ba ba ba...

- Muốn ba không cần mẹ nữa chứ gì, ghét quá vậy qua ba luôn đi.

- Baba baba... oaoaaaa

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Lật lại ký ức

Lòng rối như tơ, nóng như lửa đốt. Ngồi trên xe mà nghe nhóc Shin khóc mãi làm tôi cũng khóc theo, nếu nhóc có mệnh hệ gì chắc tôi sống cũng chẳng nổi.

- Ổn mà không sao đâu, khóc gì chứ sắp tới bệnh viện rồi.

- Mẹ ơi, con lo lắng con có linh cảm xấu, nó không tốt.

- Có mọi người ở đây.

Giờ mẹ có an ủi tôi cũng chẳng bình tĩnh nổi. Xe từ từ dừng trước bệnh viện nhi, mẹ nắm lấy nhóc Shin từ tay tôi đi vào khám xem thế nào. Vừa bước vào tôi đã gặp người quen, đó là anh Bin chồng chị Han. Tôi đã quên mất anh ấy là bác sĩ khoa nhi, nhưng không nghĩ anh ấy lại làm ở bệnh viện nhi đồng này.

- Bum... em đúng là Bum, em biến đâu mất 2 năm nay...

- Anh... nhanh lên nhóc Shin nóng lắm, nó khóc từ chiều giờ ăn uống không được...

Anh chuyển sang nhìn nhóc đang khóc rống kia, bất ngờ hiện rõ trên mặt anh nhưng anh vẫn không lãng phí giây nào đưa tay chạm vào trán nhóc. Anh nắm lấy nhóc đi vào phòng khám, mẹ bảo tôi ngồi bên ngoài chờ để mẹ vào xem kết quả là được rồi.

Lòng thấp thỏm lo sợ mãi không hết, lại còn cảm giác xấu cứ ủa tới làm tôi như muốn nín thở. 15 phút mà cứ ngỡ 15 thế kỷ sao mà dài thế không biết, nhưng cuối cùng anh ấy cũng ra.

- Anh... sao rồi nhóc Shin sao rồi ?

- Thằng bé phải nhóm máu AB ?

- Dạ đúng.

- Máu này cũng thuộc dạng hiếm, chỉ người thân mới có thể cung cấp được.

- Em là mẹ nó, lấy máu em nhanh đi anh.

- Không phải cần máu, mà là cần gan thay thế, thằng bé bị viêm gan nặng cần phẫu thuật ngay.
- Lấy gì cũng được, cứu con em đi anh... chỉ cần nó còn sống em thế nào cũng được...
- Bình tĩnh nghe anh nói, chỉ ba của nhóc mới cứu được nhóc, em hãy tìm ba thằng bé giúp nó.

Ba nhóc mới cứu được nhóc, không lẽ nào tôi phải đi tìm người đó, làm sao tôi có thể làm được, tìm lại người đó có khác nào lật lại ký ức, tự mình cầm dao đâm mình.

- Còn cách nào khác...
- Không... mà có...
- Vậy dùng cách còn lại ngay đi anh.
- Cách này chỉ có 10% cơ hội được sống, đó là chờ người có gan phù hợp và người đó phải chấp nhận hiến. Chẳng khác nào nằm chờ chết.
- Không được, Shin phải sống...
- Em đi tìm ba nó đi, tìm Yong đó. Thời gian không chờ ai đâu, mạng sống nhóc con đang trong tay em.
- Được được, em sẽ tìm ngay lập tức.

Biết không, nghĩ lại mà tức cười. Bị anh ta chơi một vố tận trời galaxy mà không hề hay biết. Lợi dụng lúc tâm không tỉnh mà khiến tôi phải gặp lại người đó, con ác mộng như lại bắt đầu.

Ngày hôm nay, trên con đường cũ đầy xa lạ, tôi như đang từ từ chậm rãi bước xuống địa ngục và diêm đết đang chờ đợi tôi. Chẳng mấy chốc taxi đã dừng trước tử môn, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tôi sẽ gặp lại người đó trong hoàng cảnh này.

Bây giờ hồi hận đã trễ rồi, đứng trước cửa nhìn vào ngôi nhà chẳng đổi khác, nhưng sân vườn lại khác xưa. Tất cả đều được trồng cây hoa đỏ, như màu máu trải khắp mặt đất, con đường tới địa ngục thật đáng sợ. Nhưng vì con tôi phải đổi mặt với nó, nhẹ nhàng bấm chuông cửa, vài phút sau có người con gái trẻ ra mở cửa.

- Chị tìm ai ?
- Tìm... tìm người đó...
- Người đó là ai, chị tìm cậu Yong phải không ?
- Phải.
- Cậu ấy không có nhà, chị đừng tới tìm nữa.
- Khoang đã, không cần gặp... gặp mẹ... là bác gái, gặp bà ấy là được rồi..
- Bà ấy cũng không có nhà...
- Chết tiệt, cái nhà to như vậy không có chủ không lẽ nhà hoang

Tôi chẳng đủ bình tĩnh mà đứng nói nữa, đẩy con bé đó ra mà chạy nhanh vào trong. Bây giờ là 8h tối, có lẽ mọi người đang cùng nhau xem tin tức hay ngồi nói chuyện với nhau.

Tôi chạy vào phòng khách thì không có ai, mà con bé phía sau cứ đuổi theo mãi, cuối cùng tôi chạy vào phòng bếp cũng chẳng thấy ai, mà con bé đó cứ la lên có trộm vào nhà.

Người đầu tiên chạy ra, nhìn thấy tôi là bà vú. Vú tròn mắt nhìn tôi, cây chổi vú cầm cũng buông xuống đất, từ từ lại phía tôi.

- Con là Bum phải không, đúng là Bum phải không ?
- Là con... vú, đâu rồi Yong đâu rồi vú ?
- Ở trong phòng, ở trong phòng con mau lên đó đi.

Tôi không chờ gì nữa, bước nhanh ra khỏi bếp tới phòng người đó, nhưng trước khi ra tôi còn nghe con bé đó nói chuyện với vú.

- Người đó là ai vậy vú ?

- Là vợ cậu nhỏ !

Vợ gì chứ, là người dung thì đúng hơn. Tôi không bao giờ muốn mình sẽ thành vợ tên trời đánh đó.

.....

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hiện tại và quá khứ

Cuộc đời mỗi con người đâu chỉ là một cuốn sách, mà nó là cả một chồng sách toàn giấy trắng đang đợi ta viết vào đó. Và ngay bây giờ tôi phải đóng cuốn sách cũ lại để viết những điều mới vào cuốn sách mới.

Trong đầu đang hiện ra vạn câu nói phải làm như thế nào khi gặp hắn, không lẽ tôi phải cười rồi "Hi!" với hắn, còn phải nói "Lâu quá không gặp, anh khỏe không?", không được tuyệt đối không được. Hay nhắm mắt nuốt đại đi, giờ phút nào rồi còn lo cái tự ái tự trọng ra nữa, con sắp chết tới nơi còn bày đặt.

Chẳng bao lâu, tôi đứng trước cửa phòng hắn, thu hết can đảm đưa tay lên đập cửa... ai dè hắn đứng lúc mở cửa ra, cả bàn tay tôi in vào mặt hắn

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hiện tại và quá khứ 2

Trên thế gian này được mấy điều gọi là thật sự, cứ dả dối dấu điểm nhưng đến lúc nào đó sự thật cũng bại lộ. Vậy tại sao phải dả dối làm gì mà không sống thật với bản thân mình, có ai biết tại sao không... vì con người không ai thật sự gọi là biết chấp nhận cả, đơn giản là họ ích kỷ thôi.

Nhưng tôi chẳng biết tại sao tôi cứ liên tục bị lừa, có lẽ tôi đã sống quá thành thật... thành thật là tốt nhưng thành thật quá sẽ thành tật mất thôi.

.....

Ngủ quang hoàn hảo, mắt nhắm mà vẫn thấy đẹp trai, công nhận tính mê trai của mình không đổi được :)) đẩy mạnh hắn ra tôi ngồi bật dậy, hắn còn say ke cũng ngồi dậy nhìn qua nhìn lại, ánh mắt dừng ngay tôi chớp chớp.

- Em về rồi hả, sao không ngủ đi mà ồn vậy ?

Nói xong hắn nằm xuống ôm gối ngủ tiếp, tôi cũng bó tay luôn chứ biết nói gì giờ, cứng họng cmnr. Đơ được vài giây tôi vật hắn dậy.

- Dậy đi, mở cửa cho tui về, con tui đang đợi ở bệnh viện.

- Ngủ đi, con không sao đâu mà, sang về giờ 2 3 giờ sang ra đường mà bắt cóc đó.

- Bị ma bắt con hơn anh bắt, anh không mở cửa tui nhảy cửa sổ ra.

- Thôi mà, em mà nhảy lầu chết mất công anh tốn tiền mua hòm ==))

- Vậy mở cửa nhanh.

Yong kéo tôi nằm xuống nhưng tôi ngồi dậy nhìn hắn, không thể nào tin được hắn bình tĩnh đến mức đó, bao nhiêu năm không gặp chẳng lẽ hắn không có gì muốn nói với tôi sao?

Thật ra thì tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, tuy là cố quên nhưng khi gặp lại kí ức cứ như cuộn phim tua ngược lại, và điều làm tôi khó chịu nhất là tại sao lúc trước không hỏi giữa hắn và Tuyền là thế nào, nhưng giờ có hỏi thì hỏi với tư cách gì đây. Pò đi thời gian rồi giờ quay lại hỏi thế thì còn mặt mũi gì nữa.

- Tại sao em lại đi? anh rất lo.
- Liên quan gì đến anh.
- Sau khi em đi pamá có sang đón em về nhưng chậm hơn em một phút.
- Vậy thì sao ?
- Anh luôn suy nghĩ, em đang làm gì bây giờ, sinh con có ổn không, không biết nó là trai hay gái, trông nó ra sao giống anh hay em, và anh tìm em, anh đã tìm nhưng anh... anh thất bại.
- Anh biết không, 2 năm qua sống rất tốt, không có anh, không nghĩ về anh, không phiền lòng vì anh, không có anh cuộc sống tôi là thiên đường.
- Anh tệ đến thế sao? Nói cho anh biết lý do đi, tại sao em lại bỏ đi?
- Lý do là gì anh không cần biết, chỉ biết là tôi không thể gạt cảm xúc mà thương hại anh chứ !
- Em mãi mãi, vẫn là vợ anh, là mẹ của con anh, sẽ không thay đổi.
- Tôi sẽ xem như anh chưa từng nói gì. Tôi phải về.
- Đây là nhà em.
- Không, đã không còn nữa rồi.

Tôi đứng dậy nhưng hắn kéo tôi nằm xuống, cho dù có biết về nhưng sức giữa con trai và con gái khác nhau hoàn toàn.

Ngoan ngoãn nằm xuống, tôi xoay lưng về phía hắn và hắn cũng không động tĩnh gì, tôi quay lại nhìn hắn thì hắn cũng xoay lưng về phía tôi chầm chầm kín tới cổ.

Thôi vậy cũng yên tâm, còn dư tí mền kéo qua đắp chung. Cái mền đã được hắn ủ ấm, chầm chầm xướng gì đâu ==)) vậy là ngủ từ lúc nào chẳng biết luôn.

... ..

Còn tiếp...

Lời tác giả :

Các bạn có copy truyện xin ghi rõ nguồn và đổi tên tác giả từ Thiên Du thành Minh Thảo nhé. Cảm ơn rất nhiều :)

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Ngày hôm nay, tôi biết được một điều mà lâu nay tôi không tin, đó là quả báo thật sự có tồn tại.

Mỗi người đều có cái duyên của mình, nếu như ta gặp nhau sớm hơn thì ta có phải là một đôi không, không có cô ấy có phải ta sẽ hạnh phúc không?

Câu trả lời là không, vì trên thế gian này không tồn tại chữ "nếu". Chữ nếu thật sự xảy ra thì trên thế gian này không tồn tại ranh giới giàu nghèo.

Nhìn anh cùng cô ấy cười vui thì liệu nụ cười em có còn nữa không? Thề là có 100 người sẽ mất 99,5 người nghĩ em đang vui, người còn lại cũng bán nghỉ thôi.

Lúc buồn nhất, cũng là lúc em cần một mình nhất, sự yên tĩnh đó để em biết mình phải kiên cường mà chống lại cả thế giới này, nước mắt chảy ra được, không thể thu lại được, nhưng em có thể tự mình lau đi được.

Nắng nhẹ nhàng xuyên qua rèm cửa, không âm thanh không động tĩnh chỉ có tiếng thở đều của tôi. Chậm rãi mở mắt, tôi nhìn thấy giường trống rỗng không thấy bóng dáng hắn đâu, nhìn ra cửa phòng thì đang mở. Chờ đợi gì nữa mà không về, ngồi dậy nhanh bước ra cửa thì lại nghe giọng hắn ngoài

cửa vọng vào, và kèm theo đó là giọng một người con gái.

- Đó là ai, anh nói đi, anh giải thích đi, sao anh dám dẫn đứa con gái khác về nhà ngủ qua đêm ?

- Đó là Bum, em không cần phải biết nhiều như thế là quá đủ rồi.

- Anh nói như vậy là sao, anh không yêu em nữa à, việc anh dẫn nó về là không được rồi.

- Có những chuyện em không nên biết sẽ tốt hơn.

- Anh nói rõ cho em biết đi.

- Tuyền, em nói nhỏ tiếng lại.

- Anh sợ nó thức dậy nhìn thấy à ?

Ra người con gái đó là Thanh Tuyền, thì ra họ đã quen nhau rồi. Đáng lẽ tôi không nên tìm tới để phá tan hạnh phúc của họ, giờ phải làm gì nữa đây, ở đây nghe 2 người họ cãi nhau hay đi về đây. Tôi không đủ khả năng chịu đựng, tôi nên mặt dày mà bước ra về.

Trước khi về vào toilet chà răng cái đã, ngủ dậy không vsen ta nói mình ở dơ sao :))

Vsen xong, vừa bước ra đã thấy Thanh Tuyền với Yong làm mặt cần, người ngồi trên giường đưa đứng dựa tường nhìn tôi. Biết sắp có chuyện xảy ra mà, nhưng tôi vẫn không buồn mà nói chuyện, im lặng ra về cho lẹ. Nhưng Tuyền quyết không tha.

- Bạn là gì của Yong vậy, sao bạn lại ngủ lại đây, bạn cũng mặt dày quá rồi đó.

- Tui không là gì cả, sau này cũng không còn liên quan gì đến Yong nữa, tui về đây.

Chán ghê, thật thì cũng có nghĩ đến chuyện quay lại với Yong nhưng thế này thì khó đỡ quá, có cu Shin rồi chả cần tên mắc dịch đó làm gì.

Mà thế quái nào lúc đầu sôi lửa bỏng thế này mẹ hấn lại xuất hiện mới đao ấy chứ.

- Bum ! Đúng là con thật rồi, mẹ nhớ con lắm, sao con lại bỏ đi như vậy chứ ?

- Bác gái, bác nên xét lại cách xưng hô !

- Xét gì mà xét, nhà này chỉ có mỗi con là con dâu, không ai khác hết.

Tôi liếc mắt nhìn Tuyền, thấy mặt mũi cô ta như bầy sắc cầu vòng luôn chứ :)) tôi nhìn mẹ hấn.

- Con nghĩ mình nên nói chuyện sau, ở đây không phải chỉ có 2 người đâu thưa bác.

Mẹ hấn nhìn Thanh Tuyền, rồi lại nhìn hấn. Lắc đầu thờ dài, quay qua vỗ vai tôi cười rồi đi ra ngoài. Trước khi đi còn để lại lời nhắn nữa chứ.

- Liệu mà giải quyết, vợ con về rồi đó.

Hấn nhún vai, dựa bàn như không có gì xảy ra, vô cùng bình thản. Tôi đi lại, nhìn hấn, nói sao đây ta, khuôn mặt đáng... ghét. Tôi cũng đi ra ngoài mặc kệ họ, tôi có cu Shin rồi, tên lăng nhăng này tôi không chịu nổi, không cần, không có tư cách làm ba của con tôi.

Theo mẹ xuống dưới nhà nói chuyện cho chấm dứt với hấn và gia đình hấn mới được. Xuống nhà đã nhìn thấy ba mẹ tôi và ba mẹ hấn, ba hấn đang ôm cu Shin mặt tươi hơn mặt trời.

- Ba mẹ, bác trai bác gái. Sao cu Shin lại ở đây vậy ?

- Ba mẹ dọn đồ dùm con rồi, đây là nhà con, từ nay con ở đây nha. - mẹ tôi

- Vậy là sao ?

- Con sẽ trở về đây ở đó con dâu ! - mẹ hấn

- Con dâu chứ không phải con dâu thừa bác.

- Thì con dâu sẽ về đây ở cùng với nhóc này nè. - ba hấn vui vẻ nói

- Con không đồng ý, nếu mẹ không cho phép con về nhà ở thì con sẽ về lại Pháp ở đấy !

- Bum, ra ngoài nói chuyện với mẹ chút !

Mẹ kéo áo tôi ra ngoài vườn, chỗ xích đu vẫn còn đó. Mẹ ngồi lên xích đu, kéo tôi ngồi xuống, nắm tay tôi vỗ vỗ, giọng nói bắt đầu nhẹ nhàng.

- Con nên ở đây và làm tròn trách nhiệm của mình.
- Trách nhiệm gì ? Con chẳng có trách nhiệm gì với cái nhà này cả.
- Con không nghe lời mẹ sao ?
- Vậy mẹ nói con biết tại sao con phải ở đây và gánh trách nhiệm gì gì đó ?
- Con đã có con rồi, là mẹ của nhóc Shin, và con trai của gia đình này là ba của con con, điều đó là sự thật, không thể thay đổi.
- Vậy thì sao, một mình nuôi con cũng có sao đâu.
- Cha mẹ nào cũng muốn nhìn không thấy con cái mình thành công trong cuộc sống và điều họ mong muốn nhất là được nhìn thấy con mình hạnh phúc.
- Hiện tại con đang rất hạnh phúc !
- Thế nào là hạnh phúc ? Nó ra sao ?
- Chỉ cần mọi thứ tốt là con hạnh phúc rồi !
- Đối với con là vậy, nhưng đối với mẹ, hạnh phúc là khi con lập gia đình và sinh con đẻ cái, đó mới là hạnh phúc thật sự.
- Có gì mà hạnh phúc, nhảm nhí.
- Cơ bản con không biết thế nào là hạnh phúc thì con mãi mãi sẽ không có tư cách làm mẹ.
- Con đã là mẹ, con có thừa tư cách.
- Con không hiểu thế nào là hạnh phúc thì con của con sẽ không được hạnh phúc.
- Con sẽ cố gắng cho cu Shin những điều tốt nhất.
- Con nói hiện tại con đang hạnh phúc, vậy có phải là vì có ba có mẹ, có mọi người bên mình nên con mới hạnh phúc ?
- Đúng là vậy !
- Nếu một ngày nào đó không còn ba mẹ và mọi người bên cạnh, con còn cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc không ?
- Có lẽ con sẽ không vui.
- Vậy tại sao con không cho cu Shin một gia đình hoàn chỉnh để nó không cảm thấy mình bất hạnh, rồi khi nó lớn, nó đi học, có thể nó sẽ bị bạn bè chọc là không có ba, biết đâu nó sẽ bị mọi người cười chê, và cười cả con nữa, đến lúc đó con mới biết được là mình đã thất bại trong việc làm mẹ rồi.

Tôi bắt đầu suy nghĩ, mẹ là người đã đi trước tôi trong việc làm mẹ, những điều mẹ nói luôn đúng, rồi cu Shin sẽ ra sao, và cả tôi. Nhưng giữa con và bản thân mình, tôi chọn gì đây. Chọn tôi thì con sẽ ra sao, chọn con thì tôi sẽ thành ra thế nào. Tôi ghét phải lựa chọn, nhưng cuộc sống đôi khi cũng luôn có những quyết định khó khăn bắt buộc mình phải chọn lựa.

- Con phải làm sao ? Cu Shin hay bản thân mình ?
- Con phải chọn cu Shin, vì con của mình, con đã chịu đau đẻ sinh nó ra thì chấp nhận hy sinh vì con thì có là gì.
- Sinh con là đau thể xác, nhưng đối mặt với quá khứ là nỗi đau tâm hồn.
- Quên đi, quá khứ và tương lai chỉ là ảo, hiện tại mới là thật. Hãy cứ bỏ mặc quá khứ đi, chú tâm vào hiện tại.
- Nói thì dễ, làm khó lắm.
- Càng khó càng phải làm, khi nào nó thành dễ thì mới thôi.

Còn tiếp...

Xin lỗi vì sự chậm trễ, thời gian qua mình bận nhiều việc nên tạm ngừng ra chap mới, từ giờ sẽ tiếp tục đăng truyện nhưng lịch đăng sẽ không đều ! Cảm ơn đã ủng hộ mình ^^

Chương 61

Tôi quyết định rồi, tôi sẽ vì bản thân mình..... à không, vì con mình sẽ quay lại với tên Yong đáng ghét đó. Sao cái tên đó không chết dẫm chết bầm đầu quách cho rồi, sống chỉ cho chật đất hại não tồn thọ tôi quá.

Theo mẹ vào nhà nói chuyện với ba mẹ hẳn, ba mẹ hẳn mừng lắm. Cả người làm trong nhà cũng vui vẻ không kém. Ba mẹ tôi ra về, tôi làm bộ mặt vui vẻ ra ngoài tiễn họ về, tôi không muốn làm ba mẹ lo lắng thêm.

Thật ra thì tôi cũng có ý kiến nhưng vì có ba mẹ ở đó nên không nói ra. Ba mẹ vừa đi, tôi đã ý kiến ngay và lập tức với ba má chồng.

- Con muốn ngủ phòng riêng, con không muốn ở cùng một phòng với Yong.

- Tại sao vậy ?

- Con chỉ không thích, con và cu Shin ở phòng riêng.

- Mẹ không đồng ý đâu, ở riêng sao có thêm cháu cho mẹ.

- Một đứa chần còn không xong, thêm đứa chết mất thôi.

- Tùy con vậy, để mẹ nói vú dọn phòng cho con.

- Cảm ơn mẹ.

Tôi theo ba mẹ vào nhà, mẹ xuống bếp phụ nấu bữa hôm nay, tôi cũng tính theo mẹ phụ nấu ăn chứ không muốn gặp cái tên lằng nhằng với tình nhân của hẳn tỳ nào. Ba gọi tôi lại, ba nói có chuyện muốn nói, ra hồ bơi nói chuyện cho thoải mái mát mẻ.

Tôi đồng ý rồi kêu ba ra ngoài trước, tôi xuống bếp pha trà mang ra vườn cùng ba thưởng thức. Bây giờ cũng chỉ mới 8 rưỡi sáng thôi mà, sau bể bơi cũng có bóng cây mát, tiếng chim, gió nhẹ đủ làm tiếng lá cây xào xạc, ngồi thưởng thức trà nóng còn gì tuyệt vời hơn.

- Ba có gì muốn nói với con vậy ?

- Tính mẹ thẳng Yong trẻ con, con đừng để bụng.

- Dạ không đâu ba.

- Sáng nay con gặp con Tuyền rồi phải không ?

- ...

- Ba biết, thằng Yong làm vậy là thiệt thòi cho con, nhưng trong khoảng thời gian con đi, Yong đã cố cắt đứt quan hệ với con bé đó.

- Vậy thì liên quan gì con đâu.

- Gia đình con nhỏ đó kinh doanh gỗ, tháng 7 năm trước ba nó buôn gỗ lậu qua biên giới bị bắt, và phát hiện thêm là làm ăn phi pháp, gia đình phá sản, đồ trong nhà bị thu hồi, ba nó bỏ trốn, nợ nần giờ mẹ con nó gánh, mẹ và chị em nó mướn phòng trọ ở, mẹ nó giờ làm lao công cho siêu thị, còn con chị làm công nhân, còn con Tuyền cứ đeo bám lấy thằng Yong, mà nó có ăn học gì đâu.

- Vì vậy mà gia đình mình hắt hủi nó sao ? Lúc trước chẳng phải khi nhắc tới Tuyền là cả nhà mắt sáng rỡ ra à.

- Sống thì phải biết thời biết thế, giờ gia cảnh nó ra thế, rước nó về chẳng khác nào rinh nợ mấy chục tỷ về nhà.

Quả là lòng người, đúng là sống là phải biết thời thế, nhưng tôi không nghĩ là lòng người quá đáng sợ đến thế. Nhưng có lẽ, đây chưa phải là điều đáng sợ nhất.

- Ba nói phải, nhưng như vậy thì đã sao đâu, con cũng có ăn học tới nơi tới chốn gì đâu.

- Con Tuyền là đứa biếng làm thích ăn, nó chỉ muốn cưới thằng Yong về để khỏi làm mà được ăn thôi, nó làm mọi cách để níu kéo thằng Yong.

- Ba muốn con phải làm gì, con có biết làm gì đâu.

- Con không cần làm gì hết, con đã có cu Shin thì lo gì nữa.
- Con đâu có lo gì, mắc gì con phải lo.
- Con bé lý lợm này, ba muốn con đi học lại, về trường quận học, học cho hết chương trình phổ thông.
- Tại sao phải học lại, còn cu Shin bỏ đâu đây.
- Ở nhà sẽ có người trông, con học xong chỉ cần ở nhà thôi, không cần làm gì hết.
- Nghe có vẻ sung sướng, nhưng con không thích.
- Ai cũng thích ăn không ngồi rồi.
- Con thì không !
- Con tính làm gì ?
- Để sau hần tính nha ba.

Tôi chẳng biết sau này làm gì, đam mê tattoo nhưng có lẽ tôi lại không theo nghề đó được, tôi sợ sẽ làm con tôi mang tiếng xấu. Mọi người sẽ nói mẹ nó là gái giang hồ, tôi không thích điều đó, xã hội vẫn chưa thoáng như ở Châu Âu, Châu Mỹ. Đây vẫn là Việt Nam, muốn thay đổi tư duy của người Việt Nam có lẽ phải đợi vài chục năm nữa. Tới lúc đó có lẽ tôi già khủ để rụng răng bạc tóc mắt rồi.

- Sau này có gì khó khăn cứ nói với ba, còn có tâm sự buồn hay gì đó cứ tìm mẹ con, mẹ tuy tính tình trẻ con nhưng mẹ rất tâm lý, mẹ không như bên ngoài con nhìn thấy đâu.

- Dạ, con cảm ơn ba.

Tôi nhấp ngụm trà, trà nhật bản ngon lắm, nhẹ cả người. Ba đứng dậy vỗ vai tôi rồi đi vào, tôi cũng tính vào thì chị Han ẩm cục vàng của tôi ra, nắm tay nhóc vẫy vẫy tôi.

- Chị Han, em chào chị, lâu quá không gặp chị.
- Em xinh và cao hơn trước.
- Cảm ơn chị.
- Chị chưa biết tên thằng bé !
- Ở nhà gọi là Shin, tên thật là Thiên Hạo.
- Tên đầy đủ là gì hả em ?
- Nguyễn Hoàng Thiên Hạo.
- Nhưng thằng Yong họ Đặng.
- Con em theo họ em thì có sao đâu.
- Bây giờ nó đã là con của em với thằng Yong, không như lúc em ở Pháp nữa.
- Sao chị biết em đi Pháp, ba mẹ em nói sao ?
- Chị ít khi nói chuyện với ba mẹ em từ khi em đi cũng chẳng qua nhà đây bao giờ, ba mẹ chị cố hỏi em đã đi đâu, nhưng vô vọng.
- Rồi thế nào nữa ? Chị kể em nghe đi.

Tôi vô cùng thắc mắc, từ lúc tôi đi cho đến ngày về, đã xảy ra chuyện gì và điều tôi thắc mắc nhất, đó là Yong. Tôi có lẽ sẽ hỏi chị Han về những gì đã xảy ra, tôi muốn thăm một số bạn bè của mình, nhưng nghĩ lại mình có bao nhiêu người bạn đâu.

- Ba mẹ em không muốn em quay lại với thằng Yong, vì biết được nó đang quen con Tuyền, chị ngay từ lúc đầu đã không ưa nó rồi. Yong đòi chia tay, nó dùng đủ trò để buộc Yong không xa nó.

- Trò gì ?

- Nó tự tử, rồi lại nói có bầu lum la, bỏ nó thì nó bỏ đứa bé, mà nhà này có cần gì ở nó đâu, ba mẹ cấm nó nói ra nhà này đã có con dâu và cháu nội là

em và thằng nhóc này nè.

- Chơi gái cho đã vào rồi phủ nhận.

- Vì gia đình nó âm thầm giấu ba nó mà, moi được tiền nhà này thì trả nợ cho ba nó, mẹ nó thâm lắm em ơi, chị không ưa.

- Này ba có nói về vấn đề này, nhưng đâu nói gì gia đình nó giấu ông.

- Là chị giấu ba đấy chứ, chị cảm anh Bin nói cho ba biết, anh Bin là người phát hiện ra mà.

- Vậy tại sao chị biết em ở Pháp ?

- Hong gặp em ở Pháp.

- Sao lại vậy ?

Chị Han nhìn tôi, thờ dài rồi nựng cu Shin, đưa cái ti giả vào miệng nhóc, mỗi cái ti giả mà có lẽ là niềm vui lớn lao của nhóc vậy.

- Chồng Hong là tội phạm đang bị truy nã.

- Sao có thể như vậy ?!

- Chồng Hong tên William, 2 người họ vẫn chưa cưới, ban đầu Will và bạn cùng hợp tác làm ăn mở công ty bất động sản ở Mỹ, công ty làm ăn tốt lắm, nhưng được nửa năm, bạn Will cố chiếm vị trí đầu, Will không đồng ý, cậu ta muốn cả hai cùng nhau hợp tác. Tên kia không đồng ý, tìm mọi cách hại Will, cuối cùng Will bị ghép vào tội buôn ma túy xuyên quốc gia.

- Người kia hại à ?

- Ủ, tên đó chuyển số lớn ma túy bột vào nhà Will, lực lượng công an tìm tới, Will cố chối nhưng cả luật sư cũng đã bị tên khốn đó mua rồi.

- Bao lâu rồi chị ?

- 3 năm trước, Will đã trốn trong suốt ba năm, khi Hong có con Hong đã về đây sinh con rồi để đưa bé cho mọi người chăm, nhưng không nói gì về ba đứa bé. Sinh xong Hong lại tiếp tục đi tìm Will, năm trước Will đã trốn lên tàu đến Pháp, Hong thì đi máy bay, cả hai hẹn nhau ở Provence, Hong đã nhìn thấy em ở đó.

- Chị Hong không cho em biết chị Hong đã nhìn thấy em !

- Hong và Will đang chạy trốn, Hong nói muốn tới nói chuyện với em nhưng nó không thể !

Gió thổi nhẹ qua, mặt nước gợn sóng, hơi nước lạnh từ hồ thổi qua tôi và chị Han, tôi im lặng, chị cũng thế. Tôi lại chẳng biết phải nói gì với chị nữa.

- Chị vào nhà trước, cho chị chơi với nhóc Shin bữa nha, nhìn cưng quá chừng.

- Dạ được, em cũng tính nhờ người trông thằng cu này chút, em có việc bận hôm nay.

Chị Han vui vẻ ẵm nhóc vào nhà, tôi cười gượng rồi thờ dài. Thật ra mà nói, chăm nhóc Shin cực lắm, đẩy cho chị Han hay ai khác chăm được một ngày mừng chết được.

Tôi sẽ qua nhà nhỏ Nhi, từ lúc về tới giờ chẳng gặp nhỏ cũng không thấy nhỏ lên facebook. Không biết nhỏ còn sống không nữa. Tôi cầm mâm trà đi vào nhà, tới cửa thì thấy Thanh Tuyền.

- Nói chuyện với em được không ?

Tôi chẳng muốn nói chuyện với cô ta tý nào, chẳng thèm dầm luôn chứ nói sao nổi mà nói, cô ta không xinh lắm nếu không gọi là xấu :)) xấu mà xúc phạm người nhìn luôn ấy chứ :3 Haha nói thế thôi chứ tôi cũng chẳng thể đánh giá người khác được, tôi đâu có tư cách đó. Dám nghĩ thôi chứ nói ra chúng quánh cho bỏ bủ :))

- Làm ơn, nói chuyện với em một lát có được không, em muốn nói chuyện với chị, em xin chị !

Tôi làm lơ, mặc kệ cô ta mà đi thẳng vào trong, vậy mà cô ta cũng níu tay tôi. Thái độ lịch sự ban đầu thay đổi, nói giọng bao bố kéo luôn.

- Nói chuyện chút không được hả, đành vừa thôi.

- Này thím, mình chẳng có gì để nói với thím.

- Nhưng tao tui thì có.

- Kệ thím chứ !

Tôi hất tay cô ta ra, te te đi vào bếp. Tôi chẳng biết cảm giác cô ta thế nào nhưng tôi thì lại thấy khó chịu lắm, đúng là mặt dày.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chẳng biết tại sao tôi lại cảm thấy khó chịu nữa, có lẽ là do tôi đang ghen chằng. Người con gái đó đã từng quen ba của con tôi, cả hai người yêu thương nhau, và trong lúc tôi bỏ đi họ còn chăn gối với nhau. Cuối cùng là lỗi do tôi hay do Yong, nếu tôi không bỏ đi thì tôi có phải khó chịu như bây giờ không.

Tôi để mâm trà lên bàn ăn tính đi về phòng xem phòng thế nào, nhưng cô ta vẫn còn đứng lý ở đấy. Muốn tránh mặt nhưng cô ta mặt dày quá cơ mà. Cô ta lôi tôi ra ngoài hồ bơi, sức mà cô ta kéo tôi thì so với tôi như ruồi ấy, nhưng tôi cũng hiểu kỳ chẳng biết cô ta muốn nói gì.

- Thím muốn gì đây ?

- Xin bạn, buông tha cho Yong được không ?

- Buông ? Buông cái gì mới được ?

- Tôi cần Yong hơn bạn, tôi chỉ cần có Yong thôi.

- Vớ vẩn vãi !

- Bạn và Yong đã cưới đâu, chẳng qua chỉ là có một đứa con thôi mà, nếu bạn không đủ khả năng nuôi nó tôi và Yong có thể nuôi nó thay chỉ bạn.

Chát !!! Tôi tát cô ta một bạt tay, vì quá tức giận nên có lẽ lực tay hơi quá, cô ta ngã sang bên, không đứng kể hồ nên cô ta chỉ ngã xuống đất thôi. Một bên má phải cô ta đỏ cả lên.

Tôi chẳng biết cô ta dựa vào điều gì mà đòi lấy quyền nuôi con tôi. Ba mẹ hẳn còn chưa dám nói câu này với tôi thì cô ta quả là ăn gan hùm mặt gấu rồi. Muốn nuôi con tôi à, đợi cô chậm được sợi tóc của cu Shin đi rồi cô mới có tư cách mà ẵm được nó, còn nuôi được con tôi thì cô ứ có cái quyền đó đâu nha hông | nói chuyện ngu vãi.

- Nói chuyện ngu, không biết nói chuyện với người ngu có bị lây bệnh ngu không nữa !!

- Mà dám tát tao, còn nói tao ngu hả ?

- Thím là cái thứ gì mà tôi không dám đánh, giết cả gia phả thím con này còn làm được thì đánh thím hơi bị nương tay rồi nhé !

- Mà dám thì tao đi đầu xuống đất.

- Làm đi, ngay và lập tức.

- Sao tao phải làm khi cả gia đình dòng họ tao vẫn còn sống dai ra thế kia.

- 2 ngày nữa công an sẽ đến chỗ gia đình mày giấu người ba vô tích sự của mày bắt ông đi, mày có thể không tin.

Nói xong tôi quay đi, sống yên bình mấy năm nay vừa về đã gặp chuyện phiền phức. Sao số tôi nó khổ quá vậy nè :(Tôi thì muốn sống yên nhưng cô ta nhất định không để tôi yên.

- Đứng lại, mày đi đâu, tao vẫn chưa xong chuyện với mày mà.

- Thím để tôi yên, người nên ngậm miệng và bấm nút ở đây là thím chứ không phải tôi.

- Mày dựa vào cái gì mà đuổi tao, nhà này chưa ai dám đuổi tao cả.

- Tôi dựa vào tường nhà này mà đạp thím ra đường đó !

- Mà không có khả năng đó.

- Tôi sống không nhìn sắc mặt người khác để sống, còn thím nên nhìn sắc mặt tôi mà biết điều tí đi. Trước đây nhà này không có tôi, còn bây giờ có tôi rồi mọi thứ sẽ khác, thím... không có cửa bước chân vào sân nhà này thêm một lần nào nữa đâu.

Tôi chẳng đợi gì nữa, bước tới kéo tay cô ta đứng dậy lôi ra ngoài cổng sắt lớn. Cô ta cố chống lại nhưng với sức kiên thì làm sao đạp ngã được chân còi :)) Lôi cô ta từ hồ bơi ra ngoài cổng lớn, người làm trong nhà đều nhìn tôi kinh ngạc, anh Bin từ ngoài đi vào cũng đứng im nhìn tôi. Cô ta cứ la làng la xóm mà chẳng có ai tới giúp, có lẽ một phần vì ghét cô ta, còn một phần thì tôi chẳng biết.

Ra cửa tôi thẳng chân đạp cô ta một cái, đóng cửa đi vào. Anh Bin đứng nhìn tôi, cười.

- Em hung dữ hơn anh nghĩ.

- Em không ưa nhỏ đó, nói nhiều.

- Nhà này không thích nhỏ đó, ba mẹ nói để nhỏ đó cho thằng Yong tự giải quyết.

- Để đó chắc tới chết.

- Nó làm gì em mà giận dữ vậy ?

- Nó đòi nuôi con em, dở hơi.

- Hà ??? Con này gan thế à.

Mẹ từ trong nhà đi ra, thấy anh Bin la lớn, mà người làm thì bu quanh nên mẹ đi lại.

- Mẹ nghe ngoài này ồn ào.

- Bum mới lôi con Tuyền ra đó mẹ, mà con Tuyền nó còn đòi nuôi thằng cu Shin nữa đó.

- Gì ? Con nói thật hả ? Ba mẹ còn chưa nói gì mà nó dám hót tay trên rồi, con này gan !!

- Con không ưa nó chút nào, thôi con vào nhà ngủ đây, trực cả đêm buồn ngủ quá, con chào mẹ, anh vào nhà nha Bum !

Tôi gật đầu chào anh Bin rồi thở dài, mà ngoài cửa thì con Tuyền cứ đứng đập cửa la làng, thiệt là ồn ào quá đi đó mà :(

- Tỷ nữa con đi thăm bạn, mẹ có thể trông Shin hộ con không m

- Tưởng gì, mẹ tính hỏi con tối nay cho mẹ ngủ với Shin được không nữa nè haha !!

- Được mà mẹ, chắc mẹ thích cháu lắm, giờ con vào thay đồ, mà phòng dọn xong chưa mẹ ?

- Chưa, mới chuyển đồ con vào phòng thôi.

- Vậy được rồi, trưa con về con tự dọn, dù sao con cũng không thích người khác đụng vào đồ của con.

- Vậy sao được !

- Không có gì đâu mẹ, mẹ chỉ cần giặt gra giường với gối chăn cho sạch sẽ dùm con là được rồi, có Shin ở nên kỹ chút, chứ mình con ở thì kệ nó rồi haha !!

- Quý à, mẹ công nhận con ở dơ dễ sợ :))

- Haha... ở dơ sống lâu mà =))

- Vào thay đồ đi nhanh đi, trưa về ăn cơm với mọi người nữa.

- Ok many ! Mẹ đuổi cái thứ ngoài cửa um sùm đó được không ạ, nhức não quá :(

- Kệ nó đi, la hồi mệt tự về, mình vào thôi.

Tôi và mẹ vào nhà, mẹ vào bếp còn tôi về phòng của mình để thay đồ. Phòng tôi cùng dãy với phòng Yong, buồn hơn là kẻ bên luôn mới chết. Thế nào cũng chạm mặt thường xuyên cho xem, tại vì đây là phòng cho khách V.I.P nhưt nên tôi đành chịu thôi.

Tôi nghĩ đâu sai, đúng là vừa tới cầu thang là gặp hán rồi. Nhưng có vẻ hán không vui, nhìn mặt hán khá mệt mỏi. Tôi cũng muốn hỏi thử thế nào, nhưng nhìn hán thấy ghét quá nên làm lơ đi ngang qua luôn. Hán nhìn tôi nhưng tôi cũng mặc kệ, mở cửa phòng đi vào luôn.

Tôi thay đồ xong xuôi, chào tạm biệt mọi người rồi tôi gọi taxi đi thẳng tới nhà nhỏ Nhi, chẳng biết nhỏ còn sống không nữa ;

Xe dừng trước cửa nhà nhỏ, cửa đóng khoá ngoài, chạy qua nhà lớn của nhỏ bên quận 7 cũng không biết nhỏ đâu, gọi điện thoại cũng thuê bao. đành phải tìm tới công ty ba nhỏ thôi, nhưng tới công ty ba nhỏ lại đi công tác. Tôi chẳng biết phải tìm nhỏ thế nào nữa, lủi thủi ra về thì gặp anh 2 nhỏ.

- Anh ơi !

- Bùm, em làm gì ở đây ?

- Em tìm Nhi sáng giờ mà không thấy, gọi cũng không được.

- Nó không nói em biết hả, nó về lại Pháp rồi.

- Hà ??? Sao lại về đó ?

- Nó muốn định cư ở đó thôi gian, nó muốn học thêm về cách trồng hoa !

- Sao nó không nói gì em biết, nó đi hỏi nào vậy anh ?

- Đi được 4 ngày rồi, nó không muốn em biết nên im lặng đi.

- Nó ở lại đó bao lâu ?

- Chắc vài năm

Trời ơi, con này nó đang nghĩ gì vậy, nhỏ ghét nhất là trồng cây vì đất và phân bón dính đầy người, nhỏ sợ dơ mà giờ nói muốn học trồng cây thì hơi bị vớ vẩn ấy nhý, hư cấu hết sức hư cấu.

Tôi cười cho có lệ rồi chào anh 2 nhỏ ra về. Tính về nhà mà nhà lại khoá cửa ngoài, tôi lại không có chìa khoá cửa nên chả biết làm sao, dù sao cũng đang rảnh thời gian và rảnh tiền, chạy qua nhà Gia Huy rủ đi chơi mới được, tôi cũng chẳng muốn về nhà hần ăn cơm tí nào, nhìn cái mặt là nuốt cơm không nổi rồi. Hy vọng mọi người chăm tốt cho thằng cu của tôi.

Nói đến Gia Huy, bây giờ tôi mới nhận ra, từ lúc gặp anh ấy tới tận bây giờ thì tôi chưa nghe anh ấy nhắc gì đến bạn gái hay có người yêu, không biết Gia Huy có bị gay ngầm không nhý :)) gì chứ im lặng hay chết người lắm à =))

Đến nhà Gia Huy, người ra mở cửa là chị hai, tôi theo chị vào nhà. Ở nhà chỉ có mẹ chồng chị, cũng là mẹ của Gia Huy với chị hai thôi, chỉ hai người.

- Tôi đây làm gì ??

- Em tới tìm anh Huy.

- Nó đi Đà Lạt rồi, không biết khi nào về nữa.

- Sao ai cũng đi hết rồi nhý.

- Huy nó đi Đà Lạt có việc mà, tuần sau trở lại chắc nó về rồi đó.

- Dạ, chán dễ sợ. Mà bé Na đâu rồi chị ?

- Đi chơi với ba nó rồi, có mình chị với mẹ chồng ở nhà à, tối hai cha con về rồi chị mới về nhà.

- Ba mẹ đi đâu sao em không thấy ?

- Chị không biết, nghe ba mẹ nói đi Nha Trang chơi mà không biết khi nào đi, có thể là ba mẹ đã đi rồi.

- Sao mà ai cũng bỏ em đi hết trơn :(em về nhà ăn cơm đây !

Tôi chào mẹ chồng chị rồi chào chị ra về, cuối cùng cũng phải lếch xác về nhà ăn cơm với bạn mặt hần. Gọi taxi về, trời bên ngoài nắng nóng gắt, chẳng đề ý đã mấy giờ tôi mới hỏi bác tài, giờ đã gần 2 giờ chiều rồi, chắc mọi người đã ăn cơm hết rồi. Tôi cũng không muốn ăn ở nhà tạo nào, chắc ra ngoài ăn luôn quá.

Về nhà, tôi thấy ai đó quen quen, nhà kế bên là nhà của Gia Đạt, tôi thấy Đạt đang ẵm thằng nhóc nhỏ, cũng lớn hơn cu Shin nhà tôi tý, chuẩn bị bước vào xe hơi đậu trước nhà. Lâu rồi không gặp, Gia Đạt chín chắn hơn trước. Đạt thấy tôi, cười rồi đi tới.

- Bùm, lâu quá không gặp.

- Chào anh, anh lâu quá không gặp, thằng nhóc này là con anh hả ?

- Ủ, lớn thàng hơn con em đó, con em đẹp trai y chang ba nó.
- Sao không giống em mà lại giống ba.
- Haha... giống cả hai đều rất xinh.
- Anh đang chửi hay đang khen đó ?
- Anh không dám !!
- Thảo đâu rồi, sao có mình anh vậy.

Gia Đạt im lặng, nhìn thẳng nhóc, chau mày. Đưa tay véo nhẹ má nó rồi ôn tồn nói.

- Thảo không còn nữa, Thảo mất rồi, không còn trên đời nữa .
- Anh nói gì cơ, sao lại có thể...
- Lúc sinh thằng nhóc này, chỉ được chọn một trong hai.

Tôi bất ngờ khi nghe Gia Đạt nói, tôi muốn hỏi thêm nhưng nhìn Đạt buồn lắm, tôi đành im lặng thôi. Đạt nói xong cũng quay đi, lúc này tôi mới cảm thấy mình thật may mắn vì đã thuận sinh cu Shin. Gia Đạt bước lên xe, xe cũng lăn bánh rồi đi.

Định vào nhà không thì con Thanh Tuyền ở đây nhảy ra túm tóc tôi giật về phía sau, theo phản xạ tôi nắm tay cô ta bóp mạnh rồi xoay người đạp cô ta ngã ra xa.

- Con điên, ăn cơm quên uống thuốc à ?
- Trả Yong lại cho tao...
- Trả cái gì cơ chứ, chừng nào đồ của tao cũng thì tao trả.
- Yong là của tao, mày không cướp được đâu. Tao gọi giang hồ chém nát mặt mày ra.
- Giang hồ ? Thằng Giang đi làm hồ hã ? Biển đi con điên.
- Mày đứng lại, tao nhất định sẽ làm cho mày sống không bằng chết.
- Càng khó càng làm, mời.

Nói xong tôi mở cửa đi vào, nãy giờ có người đứng núp sau cửa nghe lén, hoá ra là tên Yong 'nhân trá'. Tôi nên kệ hay nói chuyện rõ ràng đây.

Còn Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tha thứ

Đôi khi, biết chấp nhận thực tế cũng là một cách tốt nhất, điều đó tuy không thể chấp nhận được thời gian đầu nhưng về sau lại là điều tuyệt vời nhất. Có những người sau chia tay, họ khóc, họ sẽ trách móc vì sao lại bị phản bội, lại trách móc người con gái khác đã cướp mất người mình yêu. Họ không nghĩ rằng, đơn giản vì người đó đã gặp được cái nợ tình quá nặng và nợ tình giữ họ và người đó đã hết. Rồi họ sẽ tìm được ai đó yêu họ đến quên mất cả bản thân.

Hoặc...

Lỡ trên đường tình có bị phản bội, đừng trách ai cả mà hãy trách bản thân mình, vì mình đã thừa đã thiếu điều gì nên mình không còn giữ được người mình yêu nữa. Sau chia tay, hãy nghĩ lại rằng mình đã sai sót điều gì mà rút kinh nghiệm cho người sau. Vì trên đời này không ai có thể gọi là mất cảm giác yêu, đơn giản đó chỉ là tính cảnh giác quá cao do bị phản bội mà thôi."

Trốn tránh mãi cũng không phải cách hay, ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện, cho người khác cơ hội giải thích xem họ nghĩ gì rồi cùng nhau giải quyết. Tôi sẽ nói chuyện đàng hoàng với Yong một lần xem sao.

- Đứng đây làm gì ?

- Đợi em.

- Người yêu anh um sùm ngoài kia, ra xử lý đi.

- Anh chỉ muốn nói chuyện với em.

- Minh ra hồ bơi nói chuyện nhé !

- Cảm ơn em.

- Cảm ơn gì ?

- Cho anh cơ hội nói chuyện.

Tôi không nói gì, đi ra hồ bơi, hấn cũng te te đi theo. Tôi ngồi thông chân xuống nước nghịch, hấn cũng ngồi kế cho hai chân xuống đá nước nhẹ.

- Anh muốn nói gì ?

- Tha thứ cho anh được không ?

- Lý do gì để có thể tha thứ ?

- Cu Shin cũng là con anh mà, em không muốn con có ba sao ?

- Không duyệt, lý do vớ vẩn.

- Nhưng anh thật sự muốn làm lại từ đầu với em.

- Làm lại từ đầu là thế nào ?

- Là chỉ anh và em và cả con chúng ta, anh sẽ không làm em thất vọng.

- Ngay từ đầu anh nên như vậy, nhưng anh à, cuộc sống không quay lại được đâu. Nếu như em và anh làm lại từ đầu thì sẽ không có cu Shin, em không đi Pháp, không có con và em sẽ không để chuyện ngày hôm đó xảy ra.

- Em nhất định không bỏ qua cho anh sao ?

- Anh biết không, anh nên xin em tha thứ và sẽ không tái phạm chuyện gái gú thêm lần nào nữa.

- Anh sẽ như vậy.

- Như vậy là thế nào ?

- Anh sẽ không làm em thất vọng nữa, anh sẽ ngoan mà.

Omeoi... tên này ăn phải bả chuột hay sao vậy nè, anh sẽ ngoan mà, nghe tỏm vãi ra :)) thôi kệ, tha thứ cũng là một cách sống đẹp, cũng là một cách trả thù đẹp. Tha thứ cho một người, bớt đi một nỗi lo cho một phần mình, cười nhiều hơn một chút nữa, sống thoải mái hơn một đời.

Tôi cười nhẹ, cuối mặt nhìn chân đang đưa dưới nước. Còn Yong, tay hấn từ từ đặt lên tay tôi đang chống dưới đất, tôi hất tay hấn ra, để lại chỗ cũ, hai đứa cứ im lặng then thưng lập lại động tác đó vài lần. Cuối cùng hấn hết chịu nổi ôm lấy tôi, tôi cũng bất ngờ quá... đẩy hấn lộn xuống hồ luôn =))

Tôi quên mất là tên này không biết bơi, nhanh chóng nhảy xuống kéo hấn lên. Chồi lên được tới mặt nước, hấn ôm chặt cổ, hai chân đu chặt vào người.

- Làm gì vậy cha nội, buông ra mới bơi vào được.

- Trời ơi sợ quá kéo vô lệ đi má ơi.

- Gì vậy cha, không buông ra sao mà bơi.

- Buông ra chết chìm sao.

- Đứng đây chết hai đứa luôn giờ, buông ra tui kéo vô.

Hắn cứ đu miết vào người tôi, tôi muốn cười lớn nhưng mà không được, tôi sắp nghẹt thở chết đến nơi rồi ????. Lúc này chị Han, anh Bin với cả mẹ hắn chạy ra, mẹ hắn đứng cười haha, chị Han thấy vậy nên kêu anh Bin nhảy xuống cứu nguy.

Anh Bin kéo được tay hắn ra, tôi thở phào nhẹ nhõm. Anh Bin với tôi kéo hắn tới sát bờ, anh Bin lên trước để kéo Yong lên, nhưng lúc này trong đầu chợt có một suy nghĩ.

- Mọi người vào đi, để Yong ở lại đây với con.

- Kéo Yong lên trước đã.

- Không, Yong sẽ học bơi.

Mọi người mắt chữ A mồm chữ O, đặc biệt là Yong, chắc không thở nổi nữa rồi.

- Không được đâu, Yong không được phép, mẹ không cho.

- Ôn thôi, có gì mà phải sợ. Trốn tránh không phải là cách hay.

- Nhưng mà thầy bói nói..

- Thầy bói nói gì kệ ông ta, cho dù con người có thể nhìn thấy được tương lai nhưng đó cũng chỉ là ảo ảnh, tương lai vẫn luôn thay đổi.

- Nhưng mẹ sợ là không ổn !

- Không sao đâu mẹ, đừng bao giờ tin lời mấy ông thầy bói xem cho mình mà lấy tiền, bọn họ chỉ là những người câu kết ma quỷ hại con người mà thôi, bán linh hồn cho quỷ để lừa tiền người khác thì kết quả cả 2 đều bị thiệt. Con người mất của mất mạng, người kia chết cả xương cốt cũng chẳng còn.

Tôi thừa biết mẹ thương thằng con trai độc nhất của bà nên tìm đại lý do để thuyết phục mẹ, nếu mẹ tin lời ông thầy bói kia thì có lẽ mẹ cũng tin cái lý do củ chuối mà tôi nghĩ ra thôi. Mà biết đâu nó có thật thì sao. Vậy mà mẹ cũng tin sát đất đấy nhá :))

- Con nói thật hả Bum ?

- Con sao dám đùa với người lớn.

- Vậy con dạy bơi cho thằng Yong đi mẹ vào nhà đây.

Chỉ một lời nói của mẹ, mọi người kéo nhau vào nhà mặc kệ hắn la ó um sùm ở đây.

- Bum à anh sợ lắm tha cho anh đi.

- Có gì đâu mà sợ, giờ đơn giản thôi, anh bơi được em tha thứ cho anh, không thì ngay bây giờ em ẵm con về Pháp ờ.

- Em đâu cần làm khó anh như vậy.

- Em đâu có làm khó anh, em cho anh lựa chọn mà, chọn nhanh đi.

- Được rồi, anh sẽ liều để học bơi.

- Hahaha, tốt. Anh ở đây học đi em vào nhà thay đồ ăn cơm đây.

- Ồ... gì kỳ vậy, nói học mà không dạy là sao ?

- Nhảy xuống tự nhiên bơi được thôi, chẳng hạn như bơi chó cũng được =))

- Wát đờ... con cáo biết nói :((dạy thì anh mới bơi được chứ.

- Anh đỡ hơn em nữa.

Tôi kéo Yong ra ngoài xa, hắn sợ mà cứ la làng lên. Tôi bắt đầu giữ hai tay hắn rồi bắt đập chân, lâu lâu dìm kỹ cái mặt hắn thấy ghét quá buông tay cho tên chết đuối kia uống nước chơi. Mà hắn có dám chửi bới gì tôi đâu :))

Sau 2 tiếng dăng co dưới nước và cuối cùng cũng xong, kết quả là hắn vẫn không biết bơi với lý do là sợ nước nên không dám buông tay tôi ra. Mặc xác hắn, vào nhà thay quần áo nhanh để cảm lạnh. Ăn cơm luôn, đói đến đỉnh điểm rồi !:(

- Bum, ăn cơm xong nhờ con đi siêu thị mua đồ được không ?

- Siêu thị ở đâu ạ ?

- Đầu cũng được, kêu Yong chở đi, mấy thứ cần mua mẹ ghi trong giấy rồi.

Tôi cầm tờ giấy mẹ đưa nhét vào túi, ăn nhanh để đi mua đồ nữa. Giờ này cũng gần 4g rồi còn gì, mà nắng nóng chảy cả mồ. Tôi lên phòng thay đồ, đi ngang phòng hắt thấy mở cửa dừng lại dòm dỏ. Hắt đang chơi với thằng cu nhà mình, rất vui vẻ. Mà thằng nhóc cũng cười sáng khoải lắm nha. Đó giờ trừ mẹ là tôi thì nhóc có bao giờ thêm cười như vậy với ai đâu.

Thôi thay đồ đi nhanh, tôi thích đi siêu thị lắm, shopping mua linh tinh cho mẹ con tôi nữa. Về phòng thay đồ, quẹt thêm tý son cho xinh xinh cái mỏ. Xoay một vòng trước gương, quá hài lòng, ở cửa bước ra, gặp Yong ẵm cu Shin =."

- Đứng đây chi ?

- Ụ uôi cha mẹ ời. Mới bị té đập mỏ hả, máu đầy môi kìa.

- Muốn chết hả, tát phát chết ngất bây giờ ????

- Haha... đùa thôi, anh đợi mẹ ra đi siêu thị với ba con anh đây này !

- Lắm nhảm, đi nhanh !

Tôi đi trước, hắt ẵm nhóc theo sau, mà tính ra nhìn 2 cha con nhà này nắc cười chết được, người áo đỏ đũa áo xanh, cả 2 quần trắng. Đi siêu thị thôi có cần chơi trội vậy không =)) may mà mình không mặc áo đỏ quần xanh, ra đường kéo chúng gọi xe bắt chó... ấy nhảm xe bắt người điên tới lỗi đi thì buồn.

Cả ba chúng tôi đi xe của chị Han, xe hơi... màu đỏ mới đau. Sao mấy người này thích chơi trội với một thiên hạ thế nhỉ - _

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Nhưng mà nghĩ lại có gì đó không đúng. Nhìn lại thì nước mới tới ngực mình, mà hắt thì lại cao hơn mình cái đầu. Phát điên với tên này, tôi gõ đầu hắt cái rồ đau.

- Đau, không biết thương người à???

- Đáng đời, nước lưng mà dám làm trò với tui hả bực mình nha.

- Êy, tui đâu có nói bà xuống vớt tui lên tự bà nhảy xuống vớt tui thì tất nhiên người có lòng mình phải nhận chứ... hehê

Bốp... Tôi tát vào lưng hắt in rõ năm ngón tay ngay lập tức, tôi là dân võ nên lực tay khá mạnh, nếu người bình thường yếu đuối chắc trào máu họng rồi.

- Làm gì vậy? Buông ra.

Bỗng nhiên hắt đứng thẳng lên ôm tôi vào lòng chặt chẽ, mọi thứ lúc đó im lặng lạ thường, chẳng còn tiếng chim hót, chẳng một tiếng gió thổi lá xào xạc, hắt ôm tôi chặt vào lòng đến mức tôi có thể nghe được nhịp tim hắt đập từng nhịp đều đặn. Hơi ấm từ trong da thịt hắt truyền qua lớp vải ướt đến da thịt tôi, nó ấm áp vô cùng lại thêm mùi hương của đàn ông làm tim tôi lại nhộn nhịp. Cũng đã lâu rồi tôi chưa gần gũi người đàn ông nào từ lúc có bầu cu Shin đến giờ.

- Bây giờ mình lớn rồi, con cũng có rồi, nhưng thời gian qua em bỏ đi em có được gì hay không? Thời gian đó anh biết em đi đâu, ở đâu làm gì, nhưng anh không muốn đến tìm, suy nghĩ em sao trẻ con nông cạn quá. Nếu em ở lại đây, có phải mình vẫn vui vẫn hạnh phúc không?

- Anh có vui không? Anh xem em là cái gì, ngay lúc đầu anh đâu có tình cảm với em, anh đâu cần tự tạo lá chắn cho mình với mọi lý do. Nếu quay ngược thời gian được thì hay biết bao nhiêu.

- Quay ngược thời gian thì liệu là em có thay đổi sửa chữa được lỗi lầm của mình hay không? Em cứ nghĩ, nếu em đang đói bụng đến sắp chết lại có người cho em ăn một trái táo độc nhưng em không biết, sau đó em chết, rồi em được quay ngược lại lúc chưa ăn trái táo độc đó, nhưng em đã biết nó có độc nhưng suy nghĩ một hồi em vẫn quyết định ăn nó. Tại sao?

- Em sẽ chẳng dại gì mà ăn nó.

- Cho dù em có ăn hay không, thì đến cùng em vẫn chết, nếu em ăn trái táo đó em sẽ chết vì trúng độc, nhưng nếu không ăn em sẽ chết đói. Cuộc sống sinh ra vốn nó đã có những mắc xích với nhau và cho dù có đi một trăm nga rề thì em vẫn trở về chính nơi em buộc phải đối mặt với nó thôi.

Tôi buộc mình phải rơi vào trạng thái câm lặng, bởi vì biết nói gì nữa, hắn nói đúng bởi vì thời gian qua tôi cảm thấy mình bỏ đi thật vô nghĩa và vô lý, tôi làm mẹ phải cực khổ chạy nữa vòng trái đất để thăm tôi, sinh con cũng chẳng ở đây, ba mẹ ở nhà đêm ngày nhớ mong nhưng bản thân mình lại lưu lạc đi đâu chỉ vì suy nghĩ quá nông cạn này.

Hắn thờ dài một cái, đưa tay lên vuốt má, gạt đi những giọt nước đọng lại trên khuôn mặt tôi.

- Anh thừa nhận, lúc đầu chỉ vì tuổi mới lớn, vấn đề sex là điều mọi thằng con trai mới lớn luôn mắc phải, tiếp đến là tình cảm yêu đương, cái tuổi đó thì chẳng có gì thật lòng ngoài việc quen để sex cả, em là điều ngoài ý muốn của anh, lại vô tình làm em có con, anh lúc đấy thật sự không muốn nhận nó đâu, cũng chẳng biết anh nghĩ gì lúc đó mà lại gọi cho chị Han. Rồi dần dà, anh lại thương em từ hồi nào không hay. Tình yêu mà, chẳng cách nào yêu lâu bền bằng thấm từ từ vào xương tủy đến suốt đời chẳng thể nào cách xa được.

Tôi cảm thấy lòng khó chịu quá, tim đập mạnh và nhanh, mắt lại muốn trào cả nước mắt. Cảm giác máu đang tuột dần làm tôi hoa mắt, cả người cảm thấy lạnh vô cùng. Tôi im lặng đẩy hắn ra đi lên bờ, hắn ở phía sau cũng chẳng đuổi theo.

Vào phòng thay đồ xong tôi lại suy nghĩ về những gì hắn đã nói, nghĩ cho cùng thì hắn nói rất đúng, tuy thời gian qua hắn chín chắn hơn rất nhiều nhưng còn việc của con Tuyền kia, có nên nghe hắn nói rõ ràng hay không??? Với quan hệ và quen biết của hắn và gia đình hắn thì tôi không tin không làm gì con Tuyền đó được, nhưng tại sao không ai giải quyết con đấy đi cứ để nó làm loạn thế kia mà vẫn để yên.

Giờ cũng bốn giờ rồi, phải cho nhóc tỳ đi tắm rửa rồi ăn xé nữa, mà cả ngày nay bỏ con đi long nhong mãi thấy nhớ nhóc quá, cũng chả biết nhóc đang ở đâu sao không nghe tiếng khóc hay gì cả. Ra ngoài tính gặp ai hỏi thử thì lại gặp hắn, đã thay đồ và đang cân lý sữa bốc khói trên tay. Ánh mắt tôi chạm mắt hắn như tia lửa điện xẹt qua tôi lập tức quay đi chỗ khác, nhẹ giọng với hắn.

- Con đâu rồi?

- Mẹ đưa nó đến công ty rồi. Nè, sữa nóng em uống đi.

Tôi cảm lý sữa quay lại phòng tính đóng cửa thì hắn chặn lại đẩy ra, tôi cũng đang yếu lòng với hắn nên cũng để hắn vào, dù gì tôi cũng có chuyện muốn nói với hắn.

Yong ngồi kế bên tôi trên giường, tôi cũng ngại ngại lắm, mắt cứ nhìn đăm đăm xuống mũi dép đi trong nhà hình con ếch, lâu lâu lại đưa lý sữa hộp một ngụm. Chắc hắn cũng biết tôi có chuyện muốn nói nên cũng bắt chuyện trước với tôi.

- Em cứ nói đi, mình có gì ngại nữa đâu.

- Em muốn biết, tại sao nhà anh không giải quyết con Tuyền luôn đi mà cứ để vậy?

- Nhà anh thì em cũng biết đó, ba mẹ cứ nghĩ anh với con đấy thành cặp rồi, nhưng lúc đó mẹ anh thấy con này cặp thằng này ông nọ, mới hai mươi tuổi đầu mà cặp như vậy thì cũng có thành kiến chứ. Nhưng anh cũng thương em rồi, một thời gian anh không quan tâm tới nó nữa dần tới giờ. Có lần nó khôn nặn lắm, nó đi ăn nhậu say xỉn, gọi anh tới rước, rồi anh cũng tốt bụng đó giờ tới đưa nó về, ai ngờ về anh khát nước, nó cho anh uống nước mà chắc là bỏ thuốc *** làm anh buộc phải sex với nó.

- Tại sao anh không giải quyết nó đi?

- Anh sẽ giải quyết nó cho êm chuyện, nhưng em khôn được đi đâu nữa đấy, em và con luôn phải ở bên anh.

- Sao tự nhiên lại nói chuyện này?

Hắn nhìn tôi, đưa tay cầm lý sữa đã uống hết để lên tủ đầu giường, nhìn mặt hắn thấy hắn có vẻ đang khó chịu hay chịu đựng điều gì đó. Hắn leo lên giường nằm kéo mền trùm nửa người, rồi kéo tôi nằm xuống với hắn. Tôi cũng hơi bất ngờ định ngồi dậy thì hắn giữ lại

- Vợ ơi, ôm anh đi.

- Anh không sao chứ?? Thấy anh hông ổn lắm.

- Anh hơi khó chịu, vợ giúp anh với.

- Anh đau ở đâu hả? Hay ban nãy rớt xuống bể bơi nên sốt rồi??

Tôi định ngồi dậy xem hắn thế nào thì bất ngờ hắn đảo ngược tình thế đem tôi để dưới thân hắn, ánh mắt hắn như cháy rực lửa nhìn tôi, tôi nằm im nhìn hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình, hắn lại trầm giọng lên tiếng.

- Vợ ơi, cho anh đi, đã lâu rồi anh không gần phụ nữ, anh sắp thành thầy tu rồi.

Nhìn hắn đẹp trai lắm nên tôi cũng mềm lòng, tâm trí đã tự nhủ rồi, không được cho hắn động vào mình, nhưng hắn lại đưa đôi môi mỏng kia đặt lên môi

mình, hôn nhẹ nhàng điều luyện, ngược lại tôi vụng về đẩy hắn ra. Hắn nhăn mặt kéo tôi lại ôm vào lòng.

- Em đang thử sức kiên nhẫn của anh đấy à? Em ăn mặc thế kia mà lại no bra, anh thì cả năm rồi không gần phụ nữ, em đang muốn làm anh chết đứng không?

Giờ mới nhớ ra, mình mặc có cái quần thun cụt ngắn trên đùi với cái áo thun rộng mỏng cổ xệ, nhìn mình cũng quyến rũ lắm chứ đâu có thua kém ai, mà hắn lại là một thằng đàn ông thẳng thì cái vấn đề này là bình thường.

Lúc này nhìn hắn thống khổ lắm, tuy đã có con với nhau nhưng cái lần đó không tính, nó là trong lúc không tỉnh táo nhưng còn bây giờ cả hai đang rất bình thường, tôi cũng ngại lắm và không có ý định cho hắn bất cứ cái gì.

Tôi đứng nhanh dậy chạy ra ngoài nhắm hướng bếp mà chạy thẳng xuống, lúc sau quay lại với cái ca nước đá trên tay.

- Em đi đâu đấy?

Tôi chẳng thèm trả lời hắn, bước tới giường mà đổ cả ca nước đá từ ngực cho nước chảy từ từ xuống quần hắn. Hắn bất thành linh nhảy dựng lên, còn lại bao nhiêu nước tôi trút hết luôn một lần. Thế là hắn la oai oai lên.

- Em bị khủng hả?

- Ấy đâu... em thấy anh nóng quá nên tính dập lửa cho anh thôi sao lại bảo em khủng ☐

- Em muốn chết thật hả?

- Chết á??? Anh giỏi thì đâm em chết đi.

Tôi đưa bộ mặt thách thức với hắn, nhưng hắn cũng chẳng thua kém gì để bộ mặt có sát khí đi tới chỗ tôi, lập tức cầm lấy tay tôi, nhưng theo thói quen phòng thủ tôi lại chộp ngay tay hắn để bẻ về sau, nhưng sao bẻ không được, tên này sức đâu ra gồng cứng cả người thế này.

Thế này không được thì đổi thế khác, tôi đưa chân lên cao đá vào vai hắn vừa đá chân này xuống đất thì 1 chân kia móc lên vai chuẩn bị đo ván hắn, nhưng thế nào cơ thể hắn như cộng bún lại ngã về phía sau làm cả hai lại ngã xuống giường. Được thời thế hắn ngã phía trên thì lập tức xoay người ngồi lên bụng tôi đưa khuôn mặt đất ý nhưong mày cười khinh bỉ.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64-2

Bị hắn giữ hai tay trên đầu cũng chẳng thể làm gì được, thêm việc hắn ngồi trên bụng thì chân cũng vô dụng, chẳng thể di chuyển được nữa, đành phải nằm im chống mắt nhìn hắn thôi.

- Con mèo mẹ chưa gì đã xù lông rồi đấy!!! ☐

- Con heo nọc hôi hám cút khỏi người ta.

- Em nên vui mừng vì có con heo nọc vừa đẹp trai nhà giàu học giỏi.

- Heo nọc vẫn là heo nọc thôi hơn ai đâu mà bày đặc, chẳng qua sinh ra để đi gieo giống chứ làm được gì cho đời.

- Không có heo nọc thì heo nái đâu có được ra đời mà có thịt heo cho em ăn.

- Buông ra.

- Rượu phạt không uống lại muốn uống rượu mời hả???

Phi... Buồn cười với câu nói của hắn, đang căng lắm mà vẫn phải phật cười.

- Rượu mời thì tất nhiên là phải uống rồi.

- Không cần nói nhiều, mình thêm vài đĩa nữa cho đủ đội bóng nhé.

- Tui đâu phải heo...

Chưa kịp hết lời hấn găm lấy môi dưới của tôi cảm nhẹ nhẹ, muốn quay sang phía khác hấn lại cắn mạnh hơn chút nữa làm tôi phải để yên. Được một lúc thì nhả ra, tôi lập tức la lớn

- Hiếp dâm hiếp dâm, bớ người ta hiếp dâm.

Hấn không nói gì, tay vẫn giữ tay tôi trên đầu, người hấn tụt xuống dưới một chút rồi lấy tay vén áo tôi lên, kéo lưng quần xuống một chút. Tôi ngại lắm, bất lực tông tâm đành phải nhắm mắt nằm im.

Nhưng một hồi vẫn chưa thấy động tĩnh gì thì từ từ mở mắt ra. Hấn đặt tay ở bụng dưới vuốt vuốt nhẹ nhàng.

- Nhột, làm cái trò gì vậy???

- Lúc trước anh nghe mẹ nói em sinh mổ.

Giờ mới nhìn kỹ, hấn đang vuốt qua vuốt lại chỗ cái đường mổ ở bụng. Ngày đó sinh con khó khăn, rặn mãi mà cái đầu con to quá không ra được mà lại đau đến sống đi chết lại, đành phải chuyển qua mổ, trẻ một tí là cu Shin không được thấy mặt trời rồi.

Bỗng hấn cúi đầu hôn nhẹ lên vết mổ vẫn chưa mất hẳn, tuy đã sử dụng kem mờ sẹo nhưng vẫn còn để lại chút mờ, nhìn gần sẽ thấy.

- Cảm ơn em.

- Cảm ơn cái gì??

- Sinh thằng nhỏ chắc cực khổ lắm.

- Anh thử đề đi rồi biết.

- Bụng em vẫn còn vài vết rạn trông chẳng đẹp chút nào.

Tất nhiên rồi, phụ nữ sinh con thì bụng nào chả rạn, có người thì về sau hết, nhưng tôi thì vẫn còn vài đường, cho dù body có đẹp thế nào thì tôi cũng chẳng mặc crop top hay bikini đi biển được nữa.

Hoá ra là hấn chỉ muốn xem cái vết sẹo thôi sao, vậy mà làm tưởng bị hấp sạch sẽ rồi chứ, hú hồn hết vía ☐

- Ôi dồi ơi, hai đứa có làm gì thì cũng phải đóng cửa lại chứ, thiệt tình à.

Anh Bin ở ngoài đi vô thấy chúng tôi trong khung cảnh mờ ám này thì lại la lên, hấn cũng giật mình buông ra bước xuống dưới.

- Anh lên đây chi vậy??

- Ba kêu em xuống dưới này giờ, này vú lên tính gọi em mà thấy 2 đứa đang hú hí nên anh mới lên, đừng trách anh, có việc gấp mà.

- Việc gì mà gấp???

- Thì xuống vườn đi, ba đang đợi em đấy, còn có khách đấy. Anh xuống trước.

Hấn quay nhìn tôi chớp chớp mắt rồi đi lại đóng cửa phòng.

- Thay đồ đi, sau này anh không muốn em mặc mấy cái đồ này nữa, nếu không anh làm thật thì đừng có la làng lại bảo hiếp dâm đi đấy.

- Nghe nói hiếp dâm sướng lắm hả???

Hấn chau mày nhìn tôi, đứng dậy đi tới chỗ tủ tôi đang tìm quần áo khác để thay, hấn áp tôi vào cửa tủ.

- Đứng rồi, sướng lắm để anh cho em biết nó đến mức nào.

- Ấy thôi đừng.. đừng lại.

- Đừng đừng lại hả???

- Boppy cho chết bây giờ, rút ra ngoài cho tui thay đồ, cái đồ dâm đang.

- Anh xuống nhà đây, thay đồ xong xuống dưới nha.

Nói rồi hấn quay đi, tôi cũng thay đồ nhanh nhanh rồi đi xuống nhà ăn cơm, đói muốn chết mà uống có tẹo sữa.

Đi xuống nhà, vừa tới phòng bếp thì thấy anh Bin với chị Han ngồi ăn như chết đói.

- Ủa, em ở đây làm gì, ra vườn đi, ba mẹ con Tuyền với nó ở ngoài đó đó.
- Ra làm gì hả chị?
- Trời đất, ra nhiều chuyện đi, coi mấy người đó nói gì mà tự nhiên kéo cả gia đình qua đây.
- Dạ thôi, em không quan tâm đâu.

Tôi lại túm lấy chai nước mát ra uống giả vờ cầm đi cửa sau ra vườn trước, lại còn giả điên gọi lớn " Anh Yong " mấy tiếng đi vòng lên sân trước. Tôi nghe thoáng anh chị cười nói " Lại bảo không nhiều chuyện □ "

Chương 65: Hạnh phúc và tương lai

Tôi vòng ra sân trước, hẳn nghe tôi gọi thì đi lại dẫn tôi tới ghế đá ngồi đây. Cô Tuyền ngồi bên kia nhìn tôi chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống. Họ lại tiếp tục với câu chuyện của họ.

- Xin anh giúp công ty em, vợ con em nó khổ sở quá em xót lắm anh ạ.
- Anh Hải à, nhà anh làm gì có hai tỷ mà giúp anh, nếu ngay từ đầu anh chịu làm ăn chân chính thì đâu tới nỗi bị công an tìm như vậy.
- Con gái em nó thương con trai anh quá rồi, cũng xin anh cho phép chúng nó được yêu nhau, chứ nhìn con như vậy em xót lắm anh à.
- Chú tánh kỳ, anh đâu có cầm cân gì chúng đâu nào, sao chú xin vậy, mà thằng Yong nó còn yêu thương gì con cô chú đâu mà bắt hai đứa nó quen nhau, với lại nhà tôi cũng nói rồi mà, có con dâu rồi và cháu nội cũng hai tuổi rồi còn đâu, vợ chồng tui nó thương nhau như vậy, anh chia cắt vợ chồng người ta sao?

Ba mẹ cô Tuyền nhìn nhau rồi lại nhìn cô ta. Họ vẫn giọng không tin chuyện này.

- Chúng em từ trước đến giờ chỉ nghe anh chị nói, chứ có bao giờ thấy đâu, xin anh chị đừng nói vậy để xua đuổi gia đình và con gái em.
- Anh dối mấy đứa làm gì nào??? Đây, con dâu anh nó vừa ở nước ngoài về, lại sinh con ở bên đây thì làm sao mấy đứa biết được cơ chứ.

Ba giới thiệu tôi là con dâu. Họ nhìn tôi vẻ mặt đánh giá, chắc lại nghĩ tôi chả ra gì rồi, tóc hồng hồng, trên cổ lại có hình xăm, ăn mặc như bụi đời chợ cá thì chắc chẳng ai ưa đâu. Cũng đành chịu, quần tôi đang mặc là của chị Han mà, bụng tôi hơi to nên mặc đồ của chị không vừa, phải mặc áo của hán, cái quần chị đưa thì mặc chật cái nút cái còn không vào cơ mà.

- Anh chị chấp nhận loại con gái này làm con dâu mà lại chê con gái chúng tôi sao? Con Tuyền nó thủy mị thực nữ...
- Nè cái cô kia, cô gọi con là loại con gái này nọ là sao??

Tôi tức giận vì nghe người khác gọi mình loại này loại nọ, vừa xong thì mẹ cô ta lại tiếp tục.

- Đây anh thấy chưa, mở miệng là hỗn láo.
- Anh chị thấy con Bum rất ngoan, nó rất lễ phép đấy chứ, nó chưa bao giờ hỗn láo với anh chị cái gì.
- Tất nhiên là nó không dám rồi, con gái em từ nhỏ giờ nó ngoan ngoãn biết bao.

- Cô ơi, con từ trước giờ chưa làm gì đụng chạm tới cô, sao cô lại nói con là loại này loại nọ, con như thế này thì có ảnh hưởng tới kinh tế nghèo nàn gì của cô đâu. Cô không biết gì về con thì xin cô đừng đánh giá người khác qua vẻ bên ngoài, bề ngoài ăn chơi chưa chắc tâm địa độc ác, chỉ đáng sợ loại người bề ngoài vẻ điềm đạm thanh tú nhưng tâm hồn quá đen tối thôi cô ạ.

Tôi chẳng được gì ngoài cái thiệt tình, nghĩ sao nói vậy thôi chẳng làm khó ai hay làm mất thời gian ai. Vừa nói vừa nhìn thẳng vào con Tuyền đang có vẻ bức bối nhìn mình, thờ dài lắc đầu lại nói tiếp.

- Mà cô xem, cô dạy con cái thành ra cái gì rồi, nhà của cô chẳng qua cần người tài trợ chi phí nên mới hạ giọng đến đây năn nỉ ỉ oai thôi, chứ con nói thật với cô, con gái cô chẳng đáng để con chửi bới đánh động tay chân cô ạ, cô biết sao không, trách là trách phụ huynh không biết dạy con nên nó thành ra như thế này đây...
- Anh cũng cảm thấy gia đình chú buông thả con gái quá rồi đấy chứ.

Ba hán lên tiếng bênh vực tôi, chuẩn bị sẵn tiếp thì mẹ chồng lại bé nhóc tỳ từ ngoài cổng vào. Thấy tôi nhóc liền đẩy dựa đòi mẹ ngay, đứng lên ôm lấy nhóc đi vào nhà luôn. Mặc dù muốn nói tiếp lắm nhưng dù sao họ cũng là tuổi cha chú, nói tiếp thì khác nào đứng với cái tiếng hỗn hào mất dạy.

Gần sáu giờ ba mẹ với hấn mới vào nhà, mà vợ chồng chị Han cũng đi làm mất rồi. Tôi cũng đã cho bé Shin yêu quý tắm rửa sạch sẽ ăn uống no say. Mẹ chồng lại bảo để mẹ trông nhóc rồi tối nay ngủ với nó.

- Mẹ thích con nít vậy hả???

- Không thích lắm, nhưng mà trông thằng cu này cứ như trở lại ngày xưa vậy, lúc thằng Yong cũng tuổi này, hai cha con nó nhìn y chang nhau.

- Con có thấy giống gì đâu???

- Hồi nhỏ đó, cu Shin y chang ba nó hồi còn nhỏ, ôm Shin giống như được ôm Yong hồi còn nhỏ vậy. Thế nào mà mấy người kia lại bảo Shin có giống ba nó chút nào đâu, dám nói coi chừng bị cấm sừng, bực mình ☐

- Thôi kệ mấy người đó đi mẹ nó ơi, em không phải đi họp bạn bè khoe cháu nội hả??

- Ôi em quên mất, bây giờ tới hẹn rồi, Bum cho mẹ mượn cháu nội nghen.

Mẹ chồng hí hửng tới chỗ tôi bế con trai tôi đi mất. Bà mẹ chồng này thiệt tình, con trai mình chứ có phải đồ chơi đâu mà mượn không biết nữa.

- Bum ở lại nói chuyện với ba chút nào.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: (Dành cho những bạn hiểu về game LoL)

- Dạ.

- Ba muốn con đi học lại cho xong hết chương trình cấp 3, lấy bằng tốt nghiệp là được rồi.

- Hà??? Con có con rồi mà vẫn phải đi học sao?? Nhưng con cũng không thích đi học lắm.

- Ba rất quan trọng việc học thức, ba e là con phải đi học lại rồi.

- Nhưng con không có tiền, với lại con trai con thì ai chăm??

- Tiền bạc ba lo được, nuôi gia đình hai đứa bây thất nghiệp thêm mười năm còn được. Tối tháng 8 là vào năm học mới, tới đó ba sẽ làm phụ huynh cho con.

- Dạ, nghe ba vậy.

Ba nói xong đứng lên đi mất, còn lại tôi với hấn ngồi đấy. Hấn ngã lưng ra sau ghế nhìn tôi, cũng chẳng biết nói chuyện gì nữa, mà cũng đúng lúc tôi muốn hỏi chuyện con Tuyền.

- Cái chuyện kia sao rồi???

- Chuyện gì?

- Con đây đây!!!

- Con Tuyền à? Về rồi.

- Ai chả biết nó về.

- Cho nhà nó năm chục chai rồi tổng cổ ra ngoài.

- Trời đất, nhay nhót như vậy chỉ đòi được năm chục thôi hả, em là phải năm trăm.

- Tham quá bà cô oi, lấy năm chục đó và không bao giờ đến đây làm phiền nữa, còn lại ba sẽ lo cho ông đó không phải vào tù, nhưng cùng lắm ông cũng phải chịu giám sát trong thời gian dài hạn.

- Sao không tống tù luôn đi, tốn com tốn nước.

Ông ta nghe nói tham lam lấy quỹ công ty làm gì đó, lại còn đòi tráo sản phẩm giả đem ra ngoài tiêu thụ, nhập chất thải rẻ tiền từ Trung Quốc về tái chế, bla bla đủ điều... Đáng tù chung thân vì làm hại sức khỏe đa số cộng đồng Việt Nam, thế nên mới để cho con gái đi kiếm tiền bằng cách " Không phải dạng vừa đâu □".

Vài tháng trôi qua rất nhanh, thoáng đã tới đầu tháng tám rồi, trong vài tháng vừa qua tôi và hấn cũng chẳng có tiến triển gì cả, vẫn mỗi người một phòng, hấn thì sau giờ lên lớp thì về nhà lại đưa mẹ con đi chơi, ăn uống mua sắm. Mẹ thuê cả người chăm con hộ vì sợ tôi không có kinh nghiệm chăm con nít, mà cả nhà cũng chẳng ai có kinh nghiệm chăm con nít.

Tối nay hấn đưa mẹ con tôi đi ăn vặt rồi về, giờ này mới có tám giờ mà thằng nhóc lại buồn ngủ nên phải về cho con đi ngủ sớm thôi. Sau khi vỗ con ngủ xong tôi lại muốn đi chơi nên gọi cô giữ trẻ lên trông nó ngủ, nghĩ gì thì nghĩ tôi cũng vẫn còn trong độ tuổi ăn chơi mà, vì lờ dại nên có con thôi, giờ con cũng lớn tí rồi, lại ngoan thế thì khỏe re.

Tôi vào phòng hấn, bắt hấn phải cầu đi dạo thành phố.

- Này, chờ ta đi dạo thành phố tên nó kia.

- Nó đang bận chơi game rồi, xin vị cô nương đi ngủ với con đi.

- Giờ này mới tám giờ, ta không ngủ được, ta muốn đi dạo.

- Thôi, đang combat rồi, đi thi team thiếu người.

- Nhà người đánh liên minh đấy à??

Đi lại nhìn thì đúng là đang đánh liên minh, tên này cũng chơi liên minh huyền thoại cơ à, game này hot quá nhự. Nhưng mà nhìn có vẻ bất khả thi, không thể thắng được.

- Ôi dòi, thua rồi, nhà người GG đi là vừa. Thằng sp sida thế thì báo kê gì nỏ cho nhà người. Phút bao nhiêu rồi mất thì không lên, mất tím chả thấy cái nào trên bản đồ, sp không lên đồ sp thì lên dame đi, lên đồ thì không có dame.

- Công nhận.

- Đây, ăn hành ngập họng, cá là chúng nó đang ăn Baron này, ping cho đứa nào chạy ra cấm mắt Baron đi, đầu nhà người tab lên ta xem team nó coi nào.

Tôi đứng bình luận như đúng rồi, còn hấn thì đang bực mình vì đến phút thứ ba mươi rồi mà 3-8-2. Vừa nói xong tiếng team địch ăn Baron kêu lên, hấn bực mình la lên

- Đậu xanh rau má, team dần.

- Đi AD gì mà sida vậy thằng nó kia, phút ba mươi rồi mà farm có trăm mấy con còrép, sida vãi, bỏ nghề là vừa.

- Nói hoài bực quá.

- Thôi đầu hàng đi, nhà chẳng còn cái trụ nào, lính siêu cấp ba đường lại đang có baron, def không nỏ đâu.

Nhìn hấn bắt lực chạy ra def nhà mà tội, cuối cùng cũng xong, nhà tan cửa nát. Hấn bực mình đập bàn phím cái rầm.

- Bị khủng hả??

- Bực mình ghê, đang trong chuỗi, còn trận nữa là lên rồi.

- Tội thế, cần kéo không, bốn cô nương không ngại.

- Nàng cũng biết chơi liên minh à??

- Biết chứ, ở pháp có chơi lai rai nên cũng biết sơ sơ.

- Ôi vợ giỏi thế, làm ván chơi với chồng nào.

- Chơi dờ lắm, lại chẳng có acc để chơi, chỉ có acc sever bên pháp thôi.

- Cho em acc nè, full tướng, mỗi tướng một hoặc hai skin, bốn bảng ngọc. Được Sona full skin.

- Ôi ngon thế, best Sona đây ☐ đợi ta về phòng lấy laptop.

Tôi hồ hởi chạy về phòng lấy laptop qua phòng hắn chơi game, thật thì tôi ghiền cái game này lắm, mà tại về đây acc bên pháp không chơi được, lười tải lại sever pháp nên không chơi mấy tháng rồi, nay được dịp cho acc ngon nên vào chơi thử.

Chắc chẳng người con gái nào thích bạn trai mình nghiện game đâu, nhưng tôi lại thấy nếu cả hai vợ chồng thích chơi game chung thì hạnh phúc còn gì bằng. Con trai nhiều người ước mơ cưới được vợ vừa giỏi giang lại thích chơi game cùng chồng lắm, như vậy mới hoà hợp được. Nhiều người cười nhau về lại cãi nhau suốt ngày vì chồng nghiện game, nhưng tôi thấy, phải nghiện game như nhau thì mới biết được cảm giác của nhau mà dễ thấu hiểu nhau hơn.

- Đẩy em vào chơi đi, này acc sp của anh, mấy tướng sp hầu như gần full skin.

- Có chơi là được.

- Rồi, đánh đơn đôi đấy, chọn lane đi, em đi lane nào?

- Trừ Jung với AD, cái gì cũng đi được.

- Vậy SP cho anh, vợ chồng mình sẽ là một cặp không bình thường hehe ☐

- Anh không bình thường đi chứ em bình thường lắm.

Đợi hai phút mới tìm được trận, hắn cầm đầu tiên, đến đưa nào trên mạng rồi tới tôi.

- Anh đi AD nào giờ???

- Gì cũng được.

- Fortune nha, hay Ashe??

- Có Vayne không??

- Anh không biết chơi.

- Vậy pick Fortune đi, max chỉ mạng thấm phụt rầm đấy.

- Okay, em đi sp gì??

- Anh thích sp nào?? Morgana được không?

- Sona vếu to hơn.

- Taric sp cũng được lắm đấy.

- Thôi, pick Mor đi, Fortune máu yếu cần sp tank với dame.

- Xui... AD hay thì SP sẽ được bảo kê tốt.

Chuẩn bị vào game thì tự nhiên nhóc tỳ ngoài cửa chớp chững đi vào, mặt ngái ngủ kêu tôi. Ôi sao xui vậy nè, đang lúc cao hứng, mà này lại là trận cuối của hắn. Hết cách, ghiền game quá rồi làm sao bây giờ, giao cho cô giữ trẻ mà không biết cô đau rồi nữa.

- Cục cưng lên giường ba ngủ nha, đợi mẹ chút mẹ ngủ với con.

- Mẹ... meeeeee.... hức ☐

- Rồi rồi, lên giường ba nằm xí đi.

Tôi lại vỗ vai hắn, bắt hắn lại vỗ con ngủ.

- Đang game mà.

- Anh nằm với con xíu đi, em farm dùm cho xí. Con nhanh ngủ lắm, vô mộng hay chà lưng là nó ngủ liền à.

- Vào game rồi kìa.

- Nhanh đi, hông áy anh kêu cô Vân đi, cổ đâu rồi không biết này bảo tròn thẳng nhỏ ngủ mà.

Hắn lại đang ghiền nên chạy thẳng ra cửa phòng hét to kêu cô giữ trẻ. Chẳng thấy người đâu hắn đành phải lại ẵm cu Shin cho dựa lên vai rồi đi tới ngồi chơi game, vậy là phải đổi vai cho nhau, hắn chuyển qua đi sp bằng acc tôi vì chỉ chơi bằng một tay, tay kia thì giữ con trai trên vai. Tôi chơi máy hắn, vừa farm vừa đánh nhau, hắn thì đứng phía sau buff skill.

First Blood

Double Kill ☐

Tôi bực mình quay qua lườm hắn, hắn lại giả nai nhìn đi chỗ khác.

-Support gì mà sida quá vậy, mới có phút thứ ba mà đề AD nó double kill rồi.

- Anh đang ẵm con đấy.

- Con ngủ rồi kia, đặt nó xuống giường đi rồi trả lane, kiểu này rút chuối.

Hắn để con nhẹ xuống giường thì con lại ngo ngoáy hắn đành phải bế lên lại đứng vô con một cách vụng về. Nhìn cảnh này tôi thấy vui vui, nhanh tay lấy điện thoại kể bên chụp lại cảnh này, để làm ảnh nên cho hắn cũng được đấy chứ.

Cuối cùng cũng đặt cu Shin xuống giường được rồi, hắn mới phát hiện ra chiều đề giúp con ngủ mà không dặt mình dậy. Vì cái tính ngủ của cu Shin giống hắn nên hắn thử lấy gối ôm với mền đề xung quanh con, vậy là nó nghĩ có người nằm kế nên quay qua ôm cái gối ngủ ngon lành.

- Ôi hay thế, em để nó ra mà còn không biết đấy.

- Con có tính đi ngủ giống anh đấy.

- Phải vậy anh mới ngủ được hả???

- Tại anh sợ ma mà ☐

Quay lại với trò chơi, afk năm phút mà thọt mất nửa cây máu trụ đường dưới, thọt lever, thọt tiền tùm lum. Tự nhủ lòng " Ôi không lẽ thua rồi sao???"

- Anh ra farm lính đi hết lính vào rừng farm quái, thọt lever quá rồi, đẩy trụ thôi hạn chế giao tranh, AD nó farm tám mươi mấy con lính mà anh mới có hai mươi mấy con.

Sau một hồi giao tranh tạm gọi là cũng hay thì team đã gỡ lại được ba trụ ngoài và hai trụ cộng một cái nhà lính đường giữa.

- Haha... team khen sp hay kia vợ ơi.

- Em best sp nhé, em mà sp thì miễn chê.

- Team nó đầu hàng bốn một luôn rồi kia, em cover ghê thật đấy.

- Chat all lên, chửi nó gà đi haha

- Vợ trẻ trâu quá.

- Xuyt xuyt, bé cái mồm, con ngủ kìa.

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ, miệng cứ léo nhéo liên tục khen hết lời. Không biết cây tới rank gì rồi mà bị ăn hành sắp mất thế kia.

- Anh lên bạch kim hay kim cương mà cây rank bị ăn hành ghê thế??

- Vừa lên vàng I đấy, mãi mới lên.

- What the hell... Vàng thôi mà ăn hành thế à, mới biết chơi hay gì???

- Chơi lúc mới ra thế nhưng mà vẫn ocschos như thường. Làm trận nữa đi vợ.

- Thôi đi ngủ, ba nói ngày mai bắt đầu đi học rồi, chiều mai còn phải về nhà mẹ nữa.

- Về nhà mẹ chi vậy??

- Mai đám đồ ông cố nội.

Tôi cầm điện thoại tới giường hắn nằm ngả lưng một chút, từ chiều đến giờ chẳng được nằm mà cứ đi rồi ngồi đau hết cả lưng. Dự là nằm một chút rồi về

phòng, để cu Shin lại ngủ với hần. Nhưng nằm lướt facebook một hồi tôi lại ngủ quên mất tiêu.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Đang say giấc, mơ được đi hẹn hò với anh T.O.P đẹp trai thì tự nhiên có cảm giác cái gì đập bẹp bẹp vào mặt. Từ từ mở mắt ra thấy cu Shin ngồi trước mặt đánh vào mặt mẹ nó. Nhìn qua đồng hồ thì thấy mới có bốn giờ rưỡi sáng.

- Trời ơi cái thằng này không ngủ đi ngồi đây đánh đấm cái gì.

- Ái.. □

- Cái gì?

- Ái.

- Ái ái cái gì ngủ đi.

Tôi kéo nhóc nằm xuống thì nhóc đứng lên đưa nguyên cái mông nhỏ nhẩn vào mặt tôi rồi ngồi xuống, trời đất ơi cái quần nó ướt nhẹp lại còn khai mùi nước tè, cái thằng nhóc này muốn ám sát mẹ yêu vầu của nó đây mà. Tôi rình nhóc xuống ngồi dậy tỉnh đi thay quần thì thấy hần nằm kế bên sát mép giường, thằng chân đạp hần một cái lọt xuống dưới. Hần còn đang ngáy ngủ chả biết gì ngồi dậy mặt ngu ngơ nhìn tôi.

- Sao anh ngủ ở đây???

- Phòng anh mà.

Tôi nhìn kỹ lại thì thấy đúng là phòng hần tắt điện tối thui còn có mỗi cái đèn ngoài đường chiếu vào phòng qua cửa sổ, cái giường lại đặt cùng chỗ với phòng của tôi thế là nghĩ đây là phòng mình.

- Ôi, em ngủ quên ở đây à??

- Thấy hai mẹ con ngủ ngon quá nên để đây luôn, không gọi dậy.

- Đúng lúc quá, anh đi thay quần cho con đi, nó tè dầm ướt nệm rồi kìa.

- Anh buồn ngủ quá, em đi đi.

- Em cũng buồn ngủ quá, ngủ một chút rồi dậy đi học nữa.

Tôi đẩy con qua cho hần rồi nằm qua mép giường bên kia nằm ngủ tiếp hồi nào không hay.

Giật mình dậy thì cũng đã sáu giờ, ngồi dậy thì lại nhìn thấy hai bố con đang nằm ôm nhau ngủ, chùi mềnh kín mít chưa hai cái đầu ra. Bảo sao cả đêm nằm lạnh muôn chết mà chả có cái mền nào để chùi, ra là hai người này độc chiếm luôn rồi.

Về phòng mình vệ sinh cá nhân, tắm rửa gội tóc sấy tóc sạch sẽ thơm tho, thay bộ đồ đi học xong xuôi đứng trước gương ngắm mình trong bộ đồng phục đi học, ôi nhớ mấy năm trước ghê, cái lúc mà mới bắt đầu vào cấp ba, lúc lần đầu gặp hần, lần đầu cả hai nói chuyện với nhau, đi chơi, ăn uống nhậu nhẹt rồi đến lúc có cu Shin, sao nhiều kỷ ức đột nhiên tràn về làm tôi phải nhoèn miệng cười một cái. Xong rồi, hoàn hảo, đi xuống ăn sáng thôi, cũng bảy giờ mất rồi.

Vừa bước ra phòng thì thấy cô giữ trẻ, nhìn có vẻ xanh xao mệt mỏi.

- Chị vân, tối qua gọi chị mãi mà chẳng thấy đâu vậy??? Chị đi đâu không nói em biết???

- Chị xin lỗi, tối qua ăn trúng cái gì mà chạy toilet cả đêm, chị có nghe Yong gọi mà chị trong toilet đấy, nó dí chị muốn khóc luôn. Tầm hai giờ chị tỉnh qua gọi em giao Shin cho chị tại hay thấy em thức giờ đó nên nghĩ là chưa ngủ, chị thấy cửa khép nên vào thì thấy mọi người ngủ hết rồi, nên về phòng không làm phiền nữa.

- Ôi, chị không sao đó chứ, hay hôm nay chị nghỉ ngơi đi.
- Hôm nay em đi học lại, chẳng ai trông cu Shin cả.
- Em gửi anh Yong đem về gửi mẹ em cũng được.

Cô giữ trẻ cảm ơn rồi về phòng nghỉ ngơi, tối xuống bếp ăn sáng thì thấy ba mẹ đã ngồi đó.

- Con chào ba mẹ.
- Ba quên nói con cái này Bum à.
- Dạ???
- Đi học không được nhuộm tóc.
- Ôi sao ba không nói sớm, đầu con trắng thế này sao giờ.
- Để một lát ba kêu thằng Yong chở con đi học rồi vào nói chuyện với hiệu trưởng, hiệu trưởng là bạn của ba, ông cũng biết thằng Yong đấy.
- À mà con học trường gì vậy ba???
- Trời đất, logo trên áo kia mà không thấy hả?

Tôi cũng không để ý, nhìn lại thì cuối cùng cũng bị đưa vào Giáo Dục Thường Xuyên học, cảm giác vào đây như vào trại cai nghiện vậy. Lớn tuổi rồi, không trường chuyên nào nhận vào học nữa nên ba cho vào đó học luôn.

- Vú lên gọi hai bố con nó dậy đi.
- Để con đi cho.

Mẹ nhờ vú lên gọi bố con hấn dậy, nhưng dù sao cũng phải lên để chuẩn bị đồ cho con để nó về nhà ngoại chơi. Vào phòng thì thấy hấn đã dậy rồi đang chơi với cu Shin, con ngồi lên bụng hấn nhúng nhúng cười hấn như con ngựa, hấn giữ hai tay con lại không để con ngã.

- Hai thằng nó làm gì đấy, mau chóng thức dậy đi học.
- Hoàng hậu tới tìm rồi kia hoàng tử ơi.
- Này anh một lát gửi con qua nhà mẹ rồi đi học nha.
- Chị Vân đâu??
- Bệnh xin nghỉ rồi, lát anh cầu em đi học luôn đấy.
- Tuân lệnh nữ hoàng.
- Quần của con đâu sao anh cho nó ở trường vậy hả???
- Tối qua nó tè dầm, anh coi quần ra cho nó ngủ luôn rồi. Mát tờ rím hehe mát quá con trai nhỷ hí hí

Hấn vừa nói vừa giả tiếng ngựa hí, còn con trai thì nhúng nhúng như cười ngựa, thiết cận lời với hai cái đứa này.

Bây giờ hơn rồi, ăn uống xong hết thì ba mẹ cũng đi làm, nói đúng hơn là trễ hết gần cả tiếng đồng hồ. Người ta khai giảng là bây giờ vào rồi còn mình thì hơn bảy giờ vẫn còn lè mè ở nhà.

- Em chẳng thích đi học chút nào, tưởng được ở nhà ăn chơi rồi chứ.
- Thôi ráng đi, ba quan trọng học thức lắm, em ráng ba năm rồi ăn chơi cũng được mà.
- Không có chồng con có khi còn được cưa trai.
- Này, có tin làm đám cưới luôn không??

Tuổi trẻ của tôi nhanh như một con gió, giờ lại được trở về tuổi trẻ thêm lần nữa. Nghe kích thích quá nhỷ.

Hấn lái xe hơi chở mẹ con tôi đến trường, cái trường nằm trong góc trong kẹt bé tí thế kia, bảo sao đi ngang mãi chả thấy cái trường nào. Hấn bế cu Shin đi vào trường, vừa lễ khai giảng xong nên học sinh vẫn còn ở ngoài sân khá nhiều, tôi với hấn bước vào sân trường mà mọi người nhìn chúng tôi như chưa từng thấy người.

- Sao nó nhìn ghê vậy??
- Học sinh đầu trắng đầu vàng ai lại không nhìn.
- Đấy đấy, con kia tóc đỏ kìa.
- Kệ nó đi, chiều nay về nhuộm lại tóc nâu đi.

Hắn dẫn tôi vào phòng hiệu trưởng, thầy cũng lớn tuổi rồi, thấy hắn lại cười vui vẻ tiếp đón.

- Lâu rồi mới gặp con, dạo này lớn quá bác nhận không ra, mà dạo này ba con vẫn khỏe chứ??
- Dạ, ba con vẫn tốt, uống thuốc đều đều thì không sao.
- Ai đây, trông như thằng Yong con thế, mới đây đã có con rồi à, bọn trẻ giờ lớn thật rồi.
- Dạ, con trai con, tên Shin, cũng hai tuổi rồi - Hắn cầm tay nhóc vẩy vẩy - chào ông đi con.
- Ôm... cào om...
- Ngoan quá, nè cho con kẹo.

Thầy hiệu trưởng lấy trong túi ra cây kẹo chuppachup đưa cho cu Shin rồi nhìn qua tôi.

- Đây là...???
- Dạ, là vợ con thừa bác, dạ là vậy, ba con hôm nay bận việc nên nhờ con qua nói bác một tiếng, cho vợ con học đỡ hôm nay rồi về nhuộm tóc lại sau, vợ con vừa ở nước ngoài về mấy hôm trước nên vẫn chưa có thời gian, mong thầy nói với giáo viên chủ nhiệm tiếng, con cảm ơn. Về ba con thì hôm nào rảnh ba con sẽ mời bác bữa cơm thân mật.
- Có gì đâu, nhưng chỉ một ngày thôi trường này học sinh nó quậy phá tóc xanh tóc đỏ quản lý mệt lắm.
- Dạ, cảm ơn bác.
- Mà vợ Yong học lớp mấy?
- Vợ con vào lớp 10.
- Hai đứa có con sớm quá hả haha...
- Lỡ đại thôi mà bác.

Hai người tán dóc một chút hắn mới về, tôi hôn lên cái má béo phệ của con trai một cái rồi chào tạm biệt. Hắn lên xe rồi đi mất, tôi chuẩn bị về lớp học thì mới nhớ ra chả biết mình học lớp nào nữa. Bảng thông báo kia rồi, phải xem mới được.

Bum ơi Bum à mày nằm ở đâu sao tìm hoài không thấy tên vậy nè??? Tôi tìm đi tìm lại mà chẳng thấy tên mình đâu, cái bảng dán cao quá tôi nhón chân ngược cổ nhìn mới muốn rụng khớp.

- Bạn học lớp nào vậy???
- Lớp mười, ấy ơi xem danh sách dùm tui đi, tui lùn quá xem mệt chết mất.
- Ấy tên gì?
- Bum-chan (hehe □)

Đang sau có tên nào trông cũng được lắm (mặc dù có thua tên Yong nhiều) lên tiếng hỏi tôi. Cũng mới cổ quá rồi nên chả muốn tìm nữa, để hắn tìm cho khoẻ. Hắn tìm một hồi.

- Sinh ngày hai bảy tháng mười hai phải không?
- Ừ đúng rồi.
- Lớp mười a chín nhé.
- À, cảm ơn ấy nha.

Tôi hướng dẫn phòng học mà đi, lại chợt nhớ ra chả biết mình học chỗ quái quỷ nào nữa, quay lại hỏi cho chắc. Thì thấy tên đó đi phía sau.

- Ấy ơi, lớp đó chỗ nào vậy??

- Đi, tui dẫn đi.

- Ủa, không học hả mà rảnh rang vậy??

- Thuận đường thôi.

Thế là để tên đấy đi trước, tôi lèo đèo theo sau. Phòng học trên lầu hai phòng cuối cùng của dãy, khá xa cổng trường. Đi ngang mấy lớp học ai cũng quay ra nhìn tôi, cũng phải thôi học sinh để tóc vàng đi học thì thế nào cũng thành tâm điểm.

- Tới rồi, vào đi.

Đang giờ sinh hoạt lớp, mà chủ nhiệm lại là thầy trông trẻ lại đẹp trai lắm, thầy có lẽ đã được thầy hiệu trưởng báo trước nên cũng dẫn tôi vào.

- Em ngồi bàn cuối đi, đây chỗ trống đó, ngồi ngoài đi bên trong có chủ rồi.

Tôi đi xuống ai cũng nhìn, mấy đứa con gái có đứa liếc nhưng tôi cũng kệ, cũng tự nhủ lòng rồi, gái một con rồi chỉ cần lo học thôi, nhưng ai biết được tương lai có gì xảy ra.

- Bạn này mới ở Pháp về nên vẫn chưa nhuộm tóc lại được, mấy em đừng có mà bắt chước đó không thầy kỷ luật hạ hạnh kiểm cho ở lại lớp hết. Còn cái anh kia, tới rồi sao không vào đứng đó làm gì??

- Thầy chưa mời sao em dám vào???

- Rồi mời anh vào, gặp cái mặt anh ba năm rồi cũng chán chết.

Tôi đưa mắt nhìn người kia, là cậu trai lúc này. Giờ nhìn kỹ mới thấy cậu ta cười trông duyên phết. Cười hút hồn. Hấn đi tới ngồi kế tôi.

- Bạn học mới nổi bật quá.

- Ông cũng học đây à.

- Tui hơn bà hai tuổi đấy, gọi anh đi.

- Tên gì??

- Đức Anh

Tôi gật đầu rồi dựa vào tường nhìn lên bảng, cảm giác đi học lại mọi thứ đều mới mẻ chán ghê.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Ngồi mãi cũng tới giờ về, lâu rồi mới ngồi học, cái mùi sách vở bàn ghế, mùi đồ ăn vụng của học sinh làm tôi nhớ tới thời đi học cùng mấy đứa bạn ghê, nhưng giờ chắc mỗi đứa một ngã cả rồi, chắc vẫn còn đứa ngồi ghế nhà trường luyện thi đại học, hoặc cũng có đứa đi du học như con Nhi rồi cũng nên.

Mười một rưỡi học sinh cũng tan đàn cả rồi, tôi lấy điện thoại gọi papa cu Shin tới đón về nhà ăn đêm đồ, nhưng mà nhức đầu chết đi được nó cứ như có trái banh tung lên tung xuống trong đầu.

- Ê đợi với coi.

Nhưng mà sao cái tên Đức Anh này cứ lèo đèo theo tôi vậy, đâu có thả thính thả bả gì đâu.

- Về đi, theo tui làm gì???

- Có đi xe không, về chung nha, nhà ở đâu vậy??

- Nhà xa lắm, ông về đi tui có người rước rồi.

- Xa là ở đâu???

- Vĩnh lộc.

- À, sao hồi trước nghỉ học vậy???

- Nghỉ đẻ.

- Trời.

Nói thì nói, hần không tin lại cứ nghĩ tôi nói đùa, nghĩ gì nghĩ kệ nhà mi, ta đâu cần mi quan tâm. Đứng tầm năm phút thì hần tới, dừng xe kế bên tôi, như tìm được lối thoát tôi lập tức mở cửa xe bước vào.

- Nhức đầu quá, nhức chết mất.

- Thằng nào đó?

- Học lớp chung đấy, nó cứ theo em miết, hỏi đủ thứ.

- Anh ghen đấy.

Tôi nhìn hần bấu mỗi.

- Anh cũng biết ghen à??? Em thì không chắc, sao anh lúc trước không nghĩ như bây giờ đi, em đỡ khổ không???

- Thôi được rồi, anh là chồng em đấy.

- Bà không cần.

- Con anh đấy.

- Tặng miễn phí cho anh luôn đó.

- Vợ nhần tâm quá vậy.

- Con đâu?

- Ở nhà ngủ trưa rồi, này cho nó ăn xong mẹ vỗ nó ngủ rồi. Giờ chở em đi làm tóc lại cái.

Hần chở tôi đến một tiệm tóc nhỏ gần nhà tôi, đây là tiệm tóc một người bạn học đại học của hần bỏ học theo nghề tóc, tuy cửa tiệm nhỏ nhưng tay nghề rất tốt, làm tóc rất có tâm. Nhuộm đen nhanh lắm, ban đầu thì muốn nâu, nhưng theo như tư vấn thì tóc đã tẩy nên chỉ có thể nhuộm đen. Anh làm tóc khen tóc tôi quá chừng, bảo tóc tẩy muốn nát thế kia mà sợi tóc vẫn còn khoẻ dày thế kia, bla bla đủ thứ.

Nhìn đối nhin khát tới gần năm giờ được về nhà, nhớ mẹ quá đi mất, cũng sắp hai tuần rồi không gặp ba mẹ. Sao mà kỳ quá, ba mẹ đi du lịch mấy tháng trời không nhớ, vậy mà về nhà chồng có hai tuần mà như bảy năm không gặp.

Đang ngồi ăn chả giò, tôi lại nhớ đến vài lần gặp Gia Đạt, cũng ngại hỏi chuyện của vợ anh ấy, định hỏi tên Yong ấy vậy mà cứ quên miết. Đúng lúc thấy hần ẵm con từ trên lầu đi xuống cầm bình sữa cho con bú.

- Anh nè, thấy Gia Đạt sao sao ý nhờ???

- Sao sao cái gì???

- Nhìn ảnh không như hồi xưa nữa.

- Thôi đi bà cụ non, sống được bao nhiêu mà hồi xưa với hồi đó.

- Bất bẻ cái gì.

- Thằng Đạt tính ra cũng tội, vợ chết, từ mẹ nó luôn rồi.

- Tại sao vậy?

- Thì em cũng biết đó, hai đứa nó thương nhau thế nào mà mẹ thằng Đạt hông cho hai đứa đến với nhau, mà Thảo lại đang bầu bì, mẹ Đạt bắt bỏ, Đạt cùng đường mới dẫn Thảo về nhà nó ở, suốt ngày bắt ở trong phòng không dám cho ra ngoài. Rồi lúc Thảo sắp đẻ, Đạt có việc gấp ra ngoài, khoá cửa

đang hoảng rồi mà mẹ nó có khóa sơ cua mở cửa phòng đánh vợ nó một trận.

- Gì ác vậy??? Nghe như ngôn thù.
- Bà ghét Thảo lắm, Đạt nghe bà vú gọi thì về liền, mà bầu bí dễ stress, vợ nó tự tử...
- Thôi được rồi đừng kể nữa.
- Sao ếyyy?
- Nghe tức quá, hồi về qua đám bà chết giờ.

Nhìn hần như đen bôi than vào mặt, tuy là có biết chuyện của hai người đó, nhưng không nghĩ là đến mức thế này, như ngôn thù. Thật chất trên đời này có rất nhiều người có cuộc sống như truyện ngôn tình, chẳng qua mình hông gặp được họ để nghe họ kể về câu chuyện của mình mà thôi. Thế mà lại có một chuyện ngay trước mắt mình mới hay chứ.

- À phải rồi, mấy đứa đồng bọn của anh đâu cả rồi, mấy tháng nay toàn thấy anh chơi với tụi học đại học.
- Tụi nó đi du học, Long đi Nhật Bản, đứa kia đi Phần Lan, còn Đạt còn phải lo làm việc nuôi con nữa.
- Ôi trời, đi du học cả rồi à, chán thế. Đúng là nhà mấy người này chẳng có gì ngoài điều kiện.
- Khùng.
- Mà anh nè, em có chuyện muốn thương lượng.
- Chuyện gì mà nay vợ tui chịu thương lượng vậy ta, bình thương là bắt nạt cho bằng được mà.
- Chuyện đi học ý mà.
- Chưa gì đã muốn nghỉ rồi à??
- Nghỉ thì tất nhiên là thích rồi, nhưng không phải chuyện đó.
- Chứ sao.
- Em từ lúc có con tới giờ chưa được hẹn hò bao giờ, đúng hơn là sống bao nhiêu năm nay rồi chưa biết hẹn hò nắm tay trai là sao.
- Vợ muốn hẹn hò với anh à □

Từ đó đến giờ vẫn chưa quen ai hẹn hò nắm tay, độc thân vui tính cho đến ngày đó trúng xổ số nuôi con đến giờ. Thật ra, cũng muốn thử cảm giác có người yêu qua đường lắm. Mà tự nhiên ngày đầu đi học đã bị thả thính rồi, nếu người ta có ý đồ thì tôi cũng muốn thử đớp thính chơi cũng được. Dù gì cũng có con rồi mà, nhưng cũng tội cho tên kia.

- Không không, em sẽ thả bả cái thằng hồi trưa ấy. Dụ dỗ nó hẹn hò với em.

Tiếng bộp, hần ném con gấu bông vào tôi, nhìn với con mắt xem thường.

- Gì, cái mặt đó là sao??
- Hềềềề... muốn ngoại tình hả con mấm kia??? □
- Gì cơ ngoại tình á □ mắc gì phải ngoại tình???
- Vừa nói rõ mồn một còn chối à???
- Nói rồi chứ có lén lút đâu bảo bà đây ngoại tình, chưa cưới sao lại bảo ngoại tình??? Há há???
- Chưa cưới, nhưng mà nhìn đi, tay mấy người có nhẫn rồi đấy, giấy kết hôn, sổ hộ khẩu nhà này cũng có tên mấy người nha hông □ con dâu hợp pháp còn lên tiếng đòi đi ngoại tình à.
- Thì sao, chưa cưới mà.
- Vợ hư. Méc mẹ nhé.
- Sao cũng được, dẹp họ chén, em đi tắm.

Một tuần trôi qua mau, đi học lại cũng bắt đầu thú vị, trong lớp có nhiều người hơn tuổi tôi mà cũng có người nhỏ tuổi hơn, tôi thì chẳng bắt chuyện với ai, chỉ có bọn họ tự đến nói chuyện với tôi, chơi chung tổng cộng mười đứa. Tôi ngồi bàn cuối nên 1 bàn bốn người, chơi chung hai bàn cuối đây A và lớp phó với lớp trưởng ngồi bàn riêng hai người kế bàn cuối.

Mọi người vui vẻ lắm, hầu như chẳng có ai đi học đang hoảng cả lớp phó với lớp trưởng, cả hai đều là con trai, hai anh lớn hơn tôi khá nhiều tuổi, một anh hai ba và một anh hai tư tuổi. Nhưng cả hai đều khá trẻ trâu.

Còn về cái tên Đức Anh, hẳn nhỏ hơn tôi một tuổi, ai cũng biết hẳn đang cò-rót tôi nên ai cũng gần gũi với hẳn. Có dễ thương thật, nhưng bà vẫn không cần, bà chồng con rồi. Đang ngồi về vờ tào lao mấy cái hình tha thu, thì có cuốn tập để ra phía trước, lại ghi thư trong lớp à, vui đấy nhý.

Nguyễn bánh bèo: Tôi nay sinh nhật cái Trâm, mấy đứa đi ăn nhé.

Hoàng Hải lớp trưởng: Mấy giờ?

Phan lớp phó: Tối anh bạn đi làm tới 9 giờ mấy mới về.

Đức Anh cute: Bum đi thì tui đi.

Trâm xinh đẹp: Bum ơi đi nhé, nha nha.

Thư đến tay tôi rồi, mắc gì tôi đi tên đó mới đi, mà sinh nhật con khi này không đi không được rồi, mới chơi chung nhưng mà nó đối tốt với mình, không đi người ta lại nói mình chảnh.

"OK quá luôn". Tôi đóng tập đưa cho Đức Anh ngồi kế, hẳn mở tập rồi cười cười.

Đến hết giờ học, mấy đứa bu lại bàn tán um sùm, xong xuôi quyết định chiều nay sáu giờ tập trung ở trường.

Tôi phải về xin tên Yong đi chơi thôi, mà còn cu Shin lại bỏ bê con tôi nó quá. Ra quán cà phê gần trường ngồi đợi Yong đến rước thì lại thấy đồng bọn đang bu lại ngồi đánh bài.

- Qua đây ngồi nè Bum
- Thôi ngồi đây, đợi người tới rước.
- Ê Đức Anh qua kia ngồi với Bum yêu đi, ngồi đây chật chỗ quá.

Hắn bị đuổi qua ngồi với tôi, mà bản thân hẳn cũng muốn vậy mà.

- Chiều nay tui qua chờ bà đi nha.
- Biết nhà tui ở đâu không mà đòi chờ?
- Thì chỉ đi rồi qua.
- Thôi, có xe mà, tự đi được.
- Đi tới tới khuya mới về, con gái đi xe mình nguy hiểm lắm.
- Không sao.

Tôi chả thèm nhìn cái người này nữa chứ, lúc đầu có ham thật nhưng mà vẫn yêu cái tên ở nhà hơn, chồng mình vẫn là số hai mà, con trai là số một.

Lấy điện thoại ngồi chơi game đợi Yong đến rước, hôm nay sao hẳn tới trễ vậy kia, trường ra hết rồi, cũng gần một giờ rồi mà vẫn chưa thấy hẳn. Đợi một hồi đến một giờ hơn với tên Đức Anh cứ lải nhải bên tai sắp phát điên thì Yong mới tới, tôi thấy hẳn rồi, nhưng vờ giận dỗi không thèm đi ra ngoài. Hẳn ngồi trong xe hơi gọi cho tôi, tôi giả điên bấm máy bấm hai ba lần rồi khoá máy gỡ pin để lên bàn. Tên Đức Anh thắc mắc lại hỏi.

- Sao tự nhiên tháo pin ra vậy??
- Điện thoại bị điên đấy mà, không sao.

Chắc hẳn là Yong hết cách nên xuống xe gọi tôi rồi, thấy hẳn xuống xe tôi quay mặt ngược lại khoanh tay về giận dỗi.

- Về được chưa cô nương, giận dỗi cái gì???

Hắn đứng sau lưng Đức Anh lên tiếng, Đức Anh cũng quay đầu lại nhìn. Cả đám đang chơi quánh bài căng thẳng im lặng này giờ cũng quay qua nhìn hẳn.

- Thôi, một chút đi taxi về cũng được.

- Về nhanh.

Nhỏ Trâm ngồi bên kia đánh bài thấy hấn cái đứng lên chạy qua chỗ tôi.

- Ai vậy Bum?

Tôi chưa kịp trả lời thì hấn đã trả lời thay "Anh trai nó". Trâm rõ ràng sáng mắt với trai đẹp đây mà, nhỏ lại kêu tôi.

- Tối nay mời anh bà đi sinh nhật tui luôn đi.

- Chi vậy?

Nhỏ áp tai nói nhỏ mình tôi nghe "Anh Yong hotboy hay thấy trên facebook, tui còn follow facebook ổng mà."

Tôi chế môi nhìn Yong, hấn nhăn mặt nhìn tôi "Chịu về chưa, hay đợi lời về?". Tôi cười gian, tôi biết rõ tên này ưa sĩ diện, ngoại hình khi ra đường.

- Người ta rủ đi sinh nhật kia, sao không trả lời đi.

- Sinh nhật ai?

- Sinh nhật em, mời anh đi chung được không?? - Trâm hí hửng nói

- Vừa hay, tối nay anh cũng không bận, Bum đi thì anh mới đi chứ anh không biết gì ở mấy đứa hết. - hấn cười kiêu căng nhìn tôi

- Có có, Bum có đi mà.

- Ừm, vậy gấp lại em sau, lát anh có việc bận nên phải về gấp.

Nói xong hấn kéo tay tôi đi ra xe, nhét vào bên ghế phụ. Leo lên đạp ga, thấy tôi không nói gì hấn bắt đầu nói.

- Sáng nay anh làm luận án, thuyết trình với giao bản thiết kế, điện thoại hết pin.

- Hết pin mà vẫn gọi được à?

- Vừa ra xe lấy sạc dự phòng sạc liền đấy.

- Chắc đi chơi gái.

- Đây nha...

- Đây đây cái gì?

- Không tin chồng em chút nào à.

Tôi nhìn hấn nghiêng đầu qua một bên, cười khinh bỉ buông lời khinh bỉ không kém "Không tin nổi chút nào, đồ háo sắc.". Tiếng bộp, cảm giác đầu sắp bị sụng lên một cục, hấn cốc đầu một cái muốn lên trời gặp God.

- Tại sao???

- Sao trần cái gì vợ khùng?

- Lại nói là anh của tui?

- Không phải mấy người muốn của sai à??

- Hờ hờ, phải không? Chứ không phải là sợ người ta biết có vợ con rồi à???

- Mắc gì phải sợ, vợ đẹp con ngoan phải hãnh diện chứ.

- À, vậy để vợ đẹp gọi cho con nhỏ hồi này nói là anh Yong hotface đã có vợ đẹp con ngoan là tui nha.

- Bà dám... tui không cho ngủ với con nữa.

- Ờ... Càng tốt, tối nào nó cũng tè dầm, phải thay quần lau đít cho nó, bà đây thương lắm mà cũng mệt chết rồi. Nhìn mắt bà đây này, thâm hơn đít khi đây. □

- Vạy với chả con.

- Minh như nhau thôi, bởi vậy mới sống với nhau được chứ không cũng tách mặt nhau lâu rồi.

Tiếp tục cãi nhau từ trường về tới nhà, trên đường đi cứ thấy cái gì chướng tai gai mắt là hông hấn thì tôi lôi ra chửi từ đời ông cố nội ngoại gì cũng lôi ra chửi lộn được, vậy mà thấy cái gì ăn ngon thì hai đứa tâm đầu ý hợp lắm.

Về tới nhà, bước vào nhà vẫn còn cãi nhau mà, nhưng vừa thấy cục cưng là bao nhiêu bực mình lại biến mất. Chạy tới, chạy nhanh lên, nhanh hết sức có thể, ném cái balo vào người hấn, tôi lao nhanh hết sức có thể tới cu Shin hôn cái má mồm mồm, ôm cái cục mồm mồm vào lòng, nhớ chết đi được.

- Shin-chan có nhớ mẹ không?? Mẹ nhớ Shin quá chừng, ôm mẹ cái coi, mẹ ôm Shin hoài mac chẳng đã gì hết ráo à.

- Shin ơi, kêu nhớ mẹ đi.- chị Vân bóp nhẹ mông Shin - cái đít đã gớm chưa haha!!

- Mẹ ơi.

- Ôi trời kêu rõ thế, Shin hôm nay giỏi vậy ta.

- Shin kêu ba được đó.

- Nó kêu papa từ nhỏ xíu rồi mà.

- Không, nó kêu Ba, rõ ràng lắm chứ không còn papa papá nữa.

- Đầu, Shin kêu Ba đi con.

- Ba.

- Anh coi con kêu anh kìa.

Nhìn hấn vui lắm, tôi đang ôm Shin thì bị hấn giành, nhưng nhìn hai bố con vui vậy cũng hông muốn cãi nhau nữa. Đi thay đồ rồi ăn com thôi.

- À quên, sao giờ này Shin không ngủ mà ở đây??

- Chị đưa vòng hoài không chịu ngủ, cứ nằm mở mắt to như vừa ngủ dậy.

- Nó có bị gì không??

- Nó bình thường, chắc sáng ngủ dậy trễ quá đó, ngủ tới mười giờ mới dậy.

- Ủa, sáng em đi rồi nó ngủ tiếp hả?

- Ủ, để nằm chơi cái ngủ luôn.

Tôi gạt đầu rồi về phòng thay đồ, coi bộ trưa nay cũng chán ghê đây, chắc rù hấn đi ra ngoài ăn uống gì đổi gió quá. Ăn com nhà miết cũng chán.

Trong phòng nằm lướt facebook nữa tiếng mới chịu lòi mặt ra ngoài, mà lúc lướt ngang cái hình hấn vừa đăng sáng nay lúc tôi đang đi học, tự nhiên thấy hạnh phúc ghê luôn chứ. Không nghĩ là hấn lại đăng hình mình chụp với con trai lên facebook, lại còn cái caption "Cảm thấy hai tía con quá đẹp trai=)). Mới có năm tiếng thôi mà đã được 6k like, hai trăm mấy cmt rồi. Đúng là hotface có khác, facebook tôi thì chỉ cả like mấy trang tin tức thôi, cũng chẳng có hay đăng hình lên nên chỉ vón vên hai ba trăm bạn. Nhớ facebook hồi đó của mình cũng nhiều bạn lắm chứ, mà quên mất mật khẩu để vào rồi, mà cũng nên đẹp nó đi cũng nên, toàn là lúc trẻ trâu với mấy cái stt trấu không kém.

Xuống bếp, cả nhà cũng đi ngủ trưa hết ráo rồi, còn hai cha con nhà này đang ngồi tự sướng đủ kiểu, ừ thì lè lưỡi, làm mắt lé, móc họng, trợn mắt... đủ thứ hề trên đời, tôi chả thấy có gì vui mà cu Shin cười sặc sụa thế không biết, đúng là nhạ mà.

- Hai người làm trò gì vậy, bị khủng hả?

- Con cười vui vậy bảo khủng.

- Giỡn ít thôi, tối con nó ngủ bị giật mình giờ, lấy cái điện thoại lại, màn hình không tốt cho mắt của nó.

- Bà cụ non.

Lườm hấn 1 cái rồi lại lục tủ lạnh kiếm gì ăn vặt, mà tủ gì mà toàn là rau dưa thịt cá. Kem vừa mua hôm bữa cũng mất tiêu. Chính lúc này, rù rê hấn đi ăn là đúng nhất.

- Đi ăn vặt không? Đang thèm ăn cái gì đó quá.

Vẫn đứng tiếp tục lục trong góc ngách ngõ hẻm, xấu tận trong cái tủ lạnh coi có gì ăn được bị bỏ xót hay hông, đợi hần trả lời mà mãi vẫn chưa nghe giọng hần, quay lại "Ê" một tiếng hần mới reply.

- Muốn ăn gì??

- Làm cái gì mà không trả lời, nói chuyện với gái à?? Say sưa nhò.

- Hehe, bí mật bí mật, phải không con trai.

Yong đưa tay cầm tay Shin, đập nhẹ vào bàn tay hần, vừa bảo " Yeah cái nhẹ nào.". Cu Shin chả hiểu gì khoái chỉ cười há há, tưởng ba đang giỡn nhóc tự lấy tay 'Yeah' liên tục vào mặt hần □. Này thì cái tội Yeah Yeah.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Buổi trưa đòi hần đi ăn nào là chè khúc bạch, bánh tráng trộn, trà sữa, bún bò, xiên que các kiểu... ăn nhiều vô cùng mà vẫn cảm thấy sắp no chứ vẫn chưa no. Ôm Shin trong lòng đang ngủ ngon vô cùng như là không gì có thể làm hại tới nhóc được vậy. Ngồi dựa vào ghế ngã ra sau thờ phew phew.

- Thờ như heo, ăn cho lấm vào rồi cái bụng như bà bầu.

- Kệ tui, dù sao cũng đẻ rồi mà.

- Người ta nói gái một con trông mịn con mắt, nhìn bà như bà già 30 đứa con.

- Hà hà, vậy là tui đang làm việc tốt cho thiên hạ rồi, tui đẹp quá mắc công mất thiên hạ mồn mực rồi hư hết, vậy thất đức lắm.

- Gì cũng nói được.

- Lát đi sinh nhật để Shin cho ba mẹ đi.

- Anh nhờ đi, mất công ba mẹ lại bảo em lười, bởi vậy ta nói ơ, gái lấy chồng như bị quăng như mèo hoang chó dại, phục vụ dòng họ nhà chồng không công mà còn bị khinh bỉ rồi xem như người dưng.

- Nhà anh thương em vậy mà còn đòi gì, về làm dâu không động móng tay đến việc nhà còn bày đặt đòi hỏi.

- *lườm lườm* □

- Em chơi với mấy đứa đó à??

- Mấy đứa đó chơi gì anh ơi, tiếp mình thì mình tiếp lại thôi, em thấy tui này chơi cũng không được.

- Sao vậy??

- Mới chơi mà đã nói xấu nhau thì biết chơi không được rồi. Mà cái thằng Đức Anh cũng mồm đàn bà đi nói em biết này.

- Lại gặp trẻ trâu à.

- Nghe nói lại thôi, con Trâm nói xấu em gì đó, mất trinh này nọ, ăn chơi xa đọa bla bla. Cái đó thằng Đức Anh kể chứ chẳng biết do nó tự bịa ra rồi nói xấu em hay con kia nói thiệt.

- Nói đúng chứ sai đâu.

Tôi liếc, vung tay tán cái bóp vào vai hần.

- Thấy đứa nào để rồi mà còn trình chi tao coi, thằng chồng mất đại.

- Đấy, mẹ maria kia.

- Mẹ maria được ban thiên thần làm con chứ đẻ hồi nào.

- Lại cái là giới. Ráng ba năm đi, xong về làm vợ là được rồi, làm thêm đứa con gái nữa, anh muốn có con gái.
- Con trai nữa thì sao?
- Chừng nào có con gái thì thôi.
- Đẹp, tự đẻ đi, đẻ đau lắm.
- Nghe chị Han nói có dịch vụ đẻ không đau.
- Hồng là hồng.

Xăm xí từ Gò Vấp về tới nhà cũng năm rưỡi, để Shin yêu vào giường cho ngủ, để chị Vân trông, tôi với hấn đi tắm. Cũng sáu giờ tới nơi, bọn kia đang gọi chuông um sùm mà đang trong phòng tắm không nghe được. Tính ra nghe thì vừa mở cửa đã nghe giọng hấn rồi, thôi vào mặc nốt cái đồ rồi ra.

- Ôi oi, không hẹn mà gặp nha. Vợ mặc đồ giống anh vậy ta.
- Giống hời nào??
- Rõ ràng, đầm sọc với áo thun sọc nè, màu y chang.

Lấy đại cái đầm ở nhà mặc mà tự nhiên lấy trúng cái đầm mua couple với hấn hồi mấy tháng trước.

- Mặc ở nhà thôi, lát thay giờ.
- Ồ, tui cũng vậy đấy.
- Đi ra cho tui thay đồ.

Đá đập hấn ra khỏi phòng chốt cửa cái tạch, để kệ cái mặt chèo queo của hấn ngoài cửa. Mở tủ đồ cũng chả biết mặc gì nữa, suy nghĩ một hồi quyết định mặc street style, áo len trắng cổ rộng fom dài kiểu giấu quần, quần jean ngắn, đôi Nike đen vừa mua hôm tuần trước, thêm cái túi xách đen nữa. Phong cách quá đơn giản, quá giống ăn mày. Tô thêm tí son là xinh như hót ghê rồi.

Mở cửa phòng đã thấy hấn đứng đợi, hấn cũng đã thay đồ, cơ mà nhìn hấn tôi đen cả mặt, quay đi vào phòng thì hấn kéo tôi lại.

- Đi đâu vậy?
- Thay đồ.
- Thay đồ gì nữa, đẹp rồi mà.

Vừa bước ra đã thấy hấn mặc đồ có vẻ hơi bị giống mình. Áo len cổ lọ màu trắng fom cũng rộng, quần kaki màu đen ôm hai cái chân thon dài của hấn, lại thêm đôi Nike giống của tôi nữa.

- Tâm đầu ý hợp quá mọi.
- Hợp con khi.
- Vợ xả tóc ra đẹp hơn.

Hấn đưa tay tháo cái buộc tóc của tôi, tóc vừa gội hơi sáng nên vẫn còn mượt lắm, xả tóc rớt như trong quảng cáo Rì-choi siêu mềm mượt mới □. Như xi-nê.

- Đi thôi, tui nó gọi này giờ đó.
- Vợ muốn đi xe gì??
- Xe gì cũng được miễn không đi bộ là được.
- Anh tính chạy Z1000, lâu rồi không đụng vào sắp đóng mạng nhện rồi.
- Khoe của à?? Ở đây toàn học sinh nghèo khó vượt bão vượt lũ, đi làm màu cho ai xem.

Lôi hấn đi xuống nhà, vẫn chưa thấy ba mẹ đâu, nhóc yêu vẫn còn đang ngủ trên võng, chỉ có thấy chị Vân giữ trẻ ngồi đưa nhóc ngủ, tôi đưa tay bái bao chị rồi đi ra ga-ra. Nhìn một lượt lại thấy bực mình.

- Nhà giàu có như vậy hông mua nổi chiếc xe cùi bắp à??

- Anh làm gì có tiền mà mua, chừng này tuổi còn được mẹ cho tiền xài chứ có đi làm đâu.
- Không đi z1000 đâu nhá. Bước một cái muốn chèo háng đi như má thiên hạ.
- Vậy đi xe hơi nhá?
- Cái gì??? Xe hơi đi rồi bọn không có xe thể nào cũng nhồi nhét vào cho coi.
- Vậy vespa thì sao??

- Muốn cho thiên hạ biết nhà không có gì ngoài điều kiện à.
- Còn mỗi chiếc SH chùm mền từ lúc mới mua kia, lại bảo không đi.
- Không, khác gì z1000, leo lên hông chèo háng chắc cũng tết bẹn à.
- Kia, chiếc đạp điện thần thánh hồi trước tui đi học kia bà nội, bà còn chê hông??
- Không thích đạp điện, đang đi hết điện lại mệt.

Hắn có vẻ bức mình rồi, cảm giác như hỏi em ăn gì, rồi lại bảo em ăn gì cũng được.

- Vậy chứ muốn đi cái gì??
- Cái gì cũng được.
- **** □ mày giết tao đi.

Tôi nhìn hắn đang bức mình mà không đánh hay mắng gì mình thì lại thấy thương, tuy hắn có những lần làm tôi thật sự buồn, mệt não với vài chuyện tình của hắn, và thậm chí đến lúc hắn đối xử tốt với tôi nhưng vẫn nghi ngờ tình cảm của hắn. Nhưng chắc tôi nên tin đó là thật thôi, tôi chỉ sợ là sự cảnh giác thì tai họa lại ập tới thì đến lúc đó... chắc bất lực lắm, chẳng biết phải làm sao. Đòi con gái mà, biết bao nhiêu lần tìm được chỗ dựa vững chắc.

Thảm cảm ơn cuộc đời, đã cho mình người chồng tốt, đưa con kháu khỉnh, gia đình chồng yêu thương. Không nhận được, tôi bước tới tay vòng qua eo, mặt tựa vào ngực Yong, chà chà cái mặt vào ngực hắn như một con cún nhỏ đáng yêu.

- Vợ bị gì vậy??
- Ừa gan ấy mà. Nhanh nào, đi xe gì cũng được, miễn vẫn còn thấy con trai là được.

Cuối cùng là hai đứa đi chiếc Vespa dễ thương màu trắng. Hai đứa nhanh chóng tới chỗ hẹn trọng sự hồi thúc qua điện thoại của đồng bọn.

Tới nơi thì ai cũng than phiền bảo làm gì để đợi tới gần tiếng đồng hồ, mặc kệ tôi nói thế nào họ vẫn không nghe, vậy mà Yong vừa lên tiếng tụi nó lại bỏ qua ngay.

- Xin lỗi nha, tại tự nhiên có công việc đột xuất nên lúc chiều anh đi về trễ, Bum cũng hơi lăm mải anh mới được.
- Không sao, anh có đi là tụi em vui rồi.

Tôi ngồi trên xe ầm ức chẳng biết làm gì được đành thò tay nhéo hắn một cái. Tôi giả vờ tựa cằm lên vai hắn cười mỉm. Trâm thấy nên nhỏ lại hỏi, làm tôi bối rối thật chứ.

- Sao hai người nhìn như tình nhân vậy? Mặc đồ cặp luôn kìa.
- Bà khủng, ngẫu hứng thôi, ai ngờ ai kia bắt chước, haizzz □

Hắn có ý đánh trống sang chuyện khác khi thấy tôi nhìn hắn qua gương hậu, tôi cười một cách nhẹ nhàng với hắn, nhưng hắn lại sợ những lúc tôi nhẹ nhàng như vậy, cứ như trước khi có một cơn bão lớn thì trời sẽ trong xanh và yên bình.

- À thôi, trễ rồi mình đi nhanh đi, anh với Bum cũng đói lắm rồi, mình đi ở đâu hả Trâm??
- Đang tính đi ăn gì no no mà chưa biết đi đâu, đang đợi hai người tới rồi bàn mà đợi lâu quá.
- Chưa tìm ra hả, vậy anh dẫn đi ăn lẩu bò chỗ này ngon lắm, lại rẻ.
- Ở đâu?

- Gần bệnh viện quận mười hai.

Tôi biết hấn đang no, cả chiều đi ăn thế không no mới lạ, tại muốn làm tôi vừa lòng nên mới chịu thương chịu cực vậy thôi. Mà giờ cũng thấy no no rồi, đầy bụng khó chịu quá không biết còn ăn được nữa không.

Vậy là cả đám cũng quyết định đi ăn bò, hấn đềo tôi đi đầu tiên, nhỏ Trâm chạy xe một mình cứ cố chạy lên nói chuyện với Yong, mà hấn thì lại muốn nói chuyện với tôi thôi.

Rồi mọi thứ khá bất ngờ với tôi, mọi chuyện diễn ra như trong phim. Cả một buổi ăn uống đấy, tôi chẳng cười lấy một lần nào và cùng lắm tôi cũng chỉ cười gượng khi bạn bè tôi tiếp chuyện.

Tối nọ, đập vào mắt tôi là người đó, Tuyền mặc cái áo nhân viên quán bò. Tôi nhìn hấn, hấn cũng bối rối nhìn tôi nhưng đặt chân vào quán rồi cũng dẫu đi ra được hưởng gì đâu phải đi riêng hai đứa. Rồi có một đứa trong nhóm la lên.

- Tao ăn ở đây rồi, ngon lại rẻ vào gọi món nhiệt tình nha tụi bây kaka.

Vậy là hết chạy, đành phải lùi thủi đi vào thôi, tôi đi trước hấn theo sau. Chọn bàn tôi ngồi xuống thì hấn kéo ghế ngồi kế bên, tôi vẫn im lặng không nói gì cũng không nhìn mặt hấn. Chỗ ngồi ổn định thì tôi đứng lên đổi chỗ qua ngồi kế nhỏ Trâm.

- Đức Anh đổi chỗ tui đi, ngồi kế cái ông ăn nhiều này mắt công không có gì để ăn hehe!!!

Tôi ngồi kế nhỏ, còn hấn cứ ngồi im không nói gì. Điều đó càng khó chịu hơn nữa, giống như sự im lặng chứng minh những gì tôi nghĩ là sự thật.

Tôi biết mà, thế nào con Tuyền cũng ra tiếp bàn tôi, lại còn đứng kế hấn. Nhỏ đưa menu ra rồi bắt chuyện với hấn.

- Lâu quá không gặp anh, anh vẫn khỏe chứ Yong???

Hấn im lặng nhìn tôi, tôi vừa thấy hấn nhìn mình thì tôi lập tức đưa mắt nhìn chỗ khác, trong lòng khó chịu vô cùng. Là cảm giác gì đây, tức giận à, khó chịu vì hấn gặp lại tình xưa hay vì tôi... đang ghen chăng??? Cảm giác này, khó tả vô cùng, chỉ muốn khóc nhưng nước mắt không thể tuôn ra, muốn nói gì đó nhưng miệng lại cứng đờ chẳng động đậy. Tự nhéo vào đùi mình một cái, thầm nghĩ " Sao hôm nay mày nhất cây thế Bum?? ".

- Anh vẫn bình thường.

Cuối cùng hấn cũng trả lời, có thể nói nhỏ Tuyền không xinh bằng tôi thật, nhưng cũng gọi là có nhan sắc... để nhìn một chút. Mấy đứa con trai thấy nhỏ cũng xinh nên bắt đầu um sùm lên chọc ghẹo, đứa xin số điện thoại, đứa lại xin facebook bla bla, tôi tự nhiên lại thấy mình dư thừa quá.

- Ê, con Bum kia!!! Ê Bum la sát!!!

Tôi nhìn ra ngoài thấy thằng Chem, hôm rai có nói chuyện qua facebook, hẹn hò đi chơi đủ kiểu với mấy đứa bạn cũ mà vẫn chưa gặp tụi nó. Thằng Chem đi lại chỗ tôi.

- Đ*** đi Pháp về không thèm chào anh em tiếng hà con quýt.

- Mày mở miệng phải tục mới chịu được à??

- Sao nay hiền thế.

- Muốn ăn đòn nữa à??

Cả đám nhìn tôi với tên Chem, hấn tự nhiên như ở nhà vậy.

- Qua với bạn mày đi, đây bạn tao không à.

- Tao muốn thách đấu với mày thêm lần nữa.

- Đấu cái đầu mày để tao yên mà sống cái đi.

- Tao đang học thêm judo, mạnh hơn mày cái chắc.

- Vậy à, ở Pháp tao cũng có học thêm Judo với Aikido, cũng sơ sơ thôi coi như tập thể dục ấy mà.

- Thôi tao đùa thôi, mày đừng để bụng.

- Vậy à, tao cũng đùa mày đó, đừng để bụng nha.

- Dù, mây đùa thôi hả, tao xạo mây đó chứ tao học judo thiệt, hôm nào ra võ đường làm trận chơi.

- Trời, mây xạo tao hả??? Tao cũng xạo mây đó, tao học Judo Aikido thiệt, duyệt luôn hôm nào ra võ đường làm trận.

Cả đám ngồi cười, chắc chúng nó chẳng nghĩ tôi có khiếu hài hước đâu, đi học ngoài ăn vụng với nằm ngủ thì tôi có nói chuyện gì nhiều đâu.

- Thôi đừng nghe ông Chem xạo, yếu như cọng bún khô bẻ là gãy chứ đờithách đấu thách điếc gì.

Cô gái từ phía sau đi tới, xinh xắn nhỏ nhắn đáng yêu.

- Ai đây?

- Bỏ tao đó.

- Mây như gia cầm cũng có đũa vừa xinh đẹp nhỏ nhắn đáng yêu này quen à, ấy chọc mù mắt tui đi.

Bạn gái Chem lôi hấn về bàn, để đây hồi lại có bão thổi lật bàn lại khổ. Lại nhìn qua hấn, thấy nhỏ Tuyền đứng sau hấn lại bực mình. Tôi chịu hết nổi rồi, quay qua nhỏ Trâm nói nhỏ với nó mình có chuyện gấp mới nhớ ra, hông chung vui với nó được nữa, có gì mai gửi quà sau. Đứng lên đi qua chỗ hấn lấy chìa khoá xe đang để trên bàn đi ra ngoài, hấn thấy vậy đuổi theo. Tôi cũng đẩy xe ra ngoài xong, đeo khẩu trang đội mũ bảo hộ xong.

- Em làm gì vậy?

- Đi về, anh ở đây tiếp bạn hộ em lát đi taxi về đi. Em về trước.

- Anh chờ em về, anh cũng không muốn ở đây.

- Cút.

Tôi đẩy hấn ra rồi leo lên xe chạy. Mặc kệ hấn, tôi quá mệt. Cứ ngỡ mọi chuyện đã kết thúc rồi, nhưng hấn lại dẫn mọi người tới chỗ này, do hấn biết con nhỏ đó ở đây nên cố tình đến gặp sao? Thật quá đáng, muốn hỏi cuộc đời rằng tôi đã làm gì sai mà trong tình cảm lại dày đoạ tâm trí tôi đến vậy. Cứ nghĩ hôm nay là một ngày vui chứ.

Chẳng muốn về nhà nữa, về nhà lại cảm thấy mệt mỏi hơn. Cứ vậy mà chạy xe chẳng biết về đâu, những ánh hào quang trên phố lôi kéo, thu hút tôi trên những con đường dài tấp nập, những nga rẽ như chính cuộc đời mình đang rẽ, đi vào đường cùng vẫn có thể vòng xe lại thoát khỏi nơi đó, nhưng cuộc đời mình đến ngõ cụt rồi có thể bước ra khỏi đó được hay không?

Ước gì tôi và hấn chỉ là bước qua nhau như người đứng chẳng cần ngoảnh đầu nhìn nhau thì tốt biết mấy, ước gì những ân tình xưa cũng như mùa thu thay lá mà thay hấn bằng một người tốt thật sự. Năm tháng trôi qua tôi vẫn hiểu một điều, tôi vẫn là người đứng dù đã sinh con cho hấn. Nhưng thế giới bé thế nào? Đi một vòng lại trở về nơi này, tôi phải chấp nhận rằng nơi đây tuy chất chứa nhiều nỗi đau nhưng nó cũng có những niềm vui.

Chạy một hồi cũng tới thành phố, nó nhộn nhịp theo từng giây từng phút, nhưng trong lòng tôi đã chết từ giây phút nào đó rồi, nó cứ im lặng như vậy nhìn dòng người qua lại và chính mình cũng qua lại trên dòng người đó, nói thế nào nhỉ... nó thật vô nghĩa.

Rượu không tốt cho cơ thể nhưng tốt cho tâm trạng, tôi uống cũng khá lắm, nhỏ Nhi học pha chế rượu thì hầu như từ loại nhẹ đến mạnh tôi đều thử qua. Một quán rượu ở gần phố đi bộ, tấp vào làm vài ly cho nhẹ nhàng thanh thần nào.

- Cẩm trẻ em bé à.

- Em không phải trẻ em

- Cho xem cái chứng minh.

Anh trông xe khá đẹp trai, áo sơ mi đen phù hiệu đỏ làm nổi bật cái tên David.

- Xin lỗi em, ở đây tuần tra khắc khe về tuổi tác, cẩm trẻ em dưới 18.

- Không sao, ai cũng nghĩ vậy.

Tôi vào trong, khá tối, chỉ có vài ánh đèn hiu hắt, còn lại mọi ánh sáng chiếu vào cô gái xinh đẹp đang đứng trên sân khấu nhỏ. Một bài hát nhẹ nhàng, cứ như chỉ cần một âm thanh nhỏ của chiếc lá rơi xuống chạm đất cũng phá tan sự nhẹ nhàng sâu lắng đây.

" Toki no mukou

Kaze no machi e

Nee, tsurete itte

Shiroi hana no yume kanaete

Amai yubi de kono te o tori

Nee, tooi michi wo

Michibiite hoshii no

Anata no soba e

Sono utagoe taenai hirusagari

Mezamete futari wa hitotsu ni nari

Shiawase no imi o hajimete shiru no deshou

Tsurete itte..."

(Kaze no Machi He - Yuki Kajiura)

- Em đi một mình hay đi với ai?

Tôi đứng ngay cửa nhìn lên sân khấu, giọng hát ngọt ngào ấy cuốn tôi vào trong bài hát đứng bất động. Cũng may có cậu phục vụ tới nếu không tôi đứng mãi ở đây rồi.

- Đi một mình.

- Có đợi thêm ai nữa không??

- Không.

- Vậy em ngồi đây nhé!!

Steven, tên của anh phục vụ điển trai đấy, tóc đỏ, áo đen quần đen, rõ ràng rất đẹp trai.

- Ở đây bao giờ đóng cửa?

- Hết khách sẽ đóng cửa, em có muốn gọi gì không?

- Cho em một chai rượu đi, Hennessy, ừ cái đó đi.

- Rượu đó mạnh lắm.

- Không sao.

- Lại đắt tiền.

- Ngon là được. Tốt cho tâm trạng.

- Em muốn ngon hả, vậy đợi một lát anh lấy cho em loại này.

Phục vụ đi vào trong, tôi ngồi đấy nhìn cô gái đang hát trên kia, cô gái da ngăm đen và mái tóc đen quăn xù, thần thái cô ấy rất nhập tâm vào bài hát, như đã hoà vào con gió đã đưa cô ấy đến bên kia ngọn đồi.

Dựa ghế da, tôi thấy anh phục vụ đi ra với khay đặt chai rượu và một cái ly thủy tinh.

- Dành cho em, cô gái bé nhỏ.

- Sheridan's mười lăm phần trăm.

- Em cũng biết về rượu quá nhỉ!!

Đặt lên bàn, anh ta bật nắp rót vào ly thủy tinh. Như một hoàng tử, và tôi là công chúa, anh ấy đối xử với tôi như một công chúa, rót rượu rồi dâng rượu với nụ cười trên môi, thần thái cứ như một chàng hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra.

- Cô bé nhỏ nhắn, đây mới là thứ thuộc về em, hãy để tâm hồn em trong sáng như thức uống này vậy.

- Cảm ơn anh!!

- Rượu không quá nhẹ cũng không quá mạnh, nó sẽ làm cho tâm trạng tốt hơn là uống một loại rượu khiến ta say mèm, nhưng nên nhớ cơ thể ta say chứ tâm trí ta không say, làm vậy chỉ để hành hạ thân ta thôi.

Tôi mỉm cười gật đầu, anh đứng lên đi vào trong. Cũng là lúc bài hát kết thúc, mọi người trong quán vỗ tay cũng nhẹ nhàng vô cùng, cô gái ấy đi xuống có một người đàn ông bước lên, ông ấy nói tiếng Nhật. Có vẻ tôi đã vào một quán rượu Nhật Bản rồi, nhìn lại mới thấy phong cách trang trí rất Nhật.

Tôi chẳng biết ông ta nói gì, nhưng vài phút sau lại thêm một chàng điển trai bước lên với một cái guitar. "Acoustic à?? " tôi trầm nghĩ, không biết sẽ ra sao đây.

" Oh, won't you tell me?

Please just tell me.

Explain how this should work.

Well now who could it be, that lives inside of me?

I'm broken, lying helpless, shattered

Surrounded by the world

And yet, you're smiling bright

Completely blind to life

My ruptured lungs; they were left this way

For once, I'm out of breath.

The truth I seek, never felt so bleak but,

I maintain my depth

Freeze

I'm breakable;

Unbreakable

I'm shaking yet,

Unshakable

Until the day that you find me.

I'll stand here,

Existing and feeling wretched* existence

Consuming life-force til I grow distant

Don't bother searching for somebody like me.

A fading no one.

I don't want to hurt you, It's not my nature.

A monster born from dusk to dawn can't be your saviour

Remember the 'me', the way I used to be. "

Đang hát cho tôi nghe sao? Nó thật điên loạn, lòng đau vô cùng như bị bóp chặt lấy trái tim. Mọi thứ như đang trôi đi, và quả thật trong cuộc sống này tôi dần trở nên trống rỗng và dần chẳng ai nhìn thấy tôi nữa.

Một ly rượu, hai ly rồi ba ly, từng giọt rượu như thấm thấu vào trong tâm trí đã lạc đi đâu mất, mắt mờ hơi thở nhẹ đều, điều tôi cần lúc này là nước mắt, nhưng có vẻ cả cơ thể cũng chống lại lý trí của mình rồi.

Rượu thơm ngon, ca sĩ phòng rượu hát tuyệt vời, ngồi trong một góc có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh, và tôi thấy bóng dáng quen thuộc đang tiến tới

gần mình, tôi đã hy vọng nhưng rồi đã thất vọng, đó không phải là người tôi đang chờ đợi.

Đức Anh ngồi kế tôi, cầm lấy ly rượu để xuống. Dưới ánh đèn mờ, hắn như một người đàn ông đã trưởng thành, áo sơ mi trắng với mái tóc vuốt keo lại không nhìn rõ mặt mũi thì hắn rõ ràng là soái ca áo sơ mi trắng trong truyền thuyết rồi.

- Gì đây??

- Thấy bà đi đâu, nên đi theo ai ngờ chạy nửa vòng trái đất tới đây.

- Cậu theo tôi làm gì? Cho dù tôi có đi nhảy cầu thì cậu cũng nhảy theo tôi chứ?

- Có chuyện gì??

Tôi tiếp tục cầm ly rượu uống, hắn lại xin thêm một cái ly để cùng tôi uống, cười một cái rồi rót cho hắn một ít.

- Cạn nào, chúc mừng vì cuộc đời ruồng bỏ ta.

Đức Anh cụng ly, keng một cái tôi cạn ly rượu ngọt. Còn hắn...

- Sao vậy? Uống đi chứ!

- Khó uống như vậy mà bà uống được hả?

- Rượu ngon phải biết thưởng thức chứ, có phải loại uống rẻ mạc như bia đâu.

- Thử dữ.

- Dữ cái gì, hồi ở Pháp uống hoài, nếu cậu không uống được thì có thể gọi thứ khác.

Hắn lắc đầu bảo sẽ thử thưởng thức nó. Hai đứa nói đủ chuyện trên trời dưới đất, nhưng chẳng một nụ cười chẳng một giọt nước mắt, cười một cái tự khen thưởng mình vậy, vui vì tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến. Tôi vẫn còn đang chờ đợi điều gì đây.

- Đi về được chưa??

Nghe được giọng nói quen thuộc tôi ngược lên nhìn, điều tôi đang chờ đợi là hắn, là Yong. Người đã làm cuộc đời tôi ra thế này, như ngày hôm nay, làm cho mọi thứ trở nên tồi tệ đi. Nhưng sao lòng đột nhiên thấy nhẹ nhõm thế này.

- Sao anh biết em ở đây?

- Cho dù em đi một vòng trái đất anh vẫn tìm được em.

- Anh theo dõi em à?? Biến thái sao?

- Anh không nghĩ biến thái với vợ mình là sai.

Hắn kéo tay tôi đứng lên đi ra ngoài, tôi không phản xạ được một phần cũng do đã có rượu trong người. Quay lại nhìn Đức Anh, hắn nhìn theo tôi ánh mắt buồn, rõ ràng tay nắm chặt ly rượu như nó sắp vỡ tung ra.

- Anh tính tiền rồi, về.

- Anh làm gì vậy, buông ra.

Ra cửa tôi hất mạnh tay hắn ra, tôi ngã về phía sau ngồi xuống đất do không có điểm tựa. Tôi trừng mắt nhìn hắn, hắn đỡ tôi đứng lên và cả hai không nói gì nữa.

- Đây là rượu còn dư của em, anh đã gói lại vào hộp, lần sau lại tới nhé!!

Nhận rượu, hắn lấy xe bắt tôi phải ngồi lên để hắn chở về, tôi tuyệt nhiên không chịu. Giờ này cũng còn đông người lắm mà tôi lại giận ra mặt nên mọi người đi ngang đều quay lại nhìn.

- Người ta nhìn kia, lên xe đi.

Tôi cũng ghét bị soi mói ngoài đường thế này nên cũng đành lên xe đi về. Nhưng đợi mãi hắn vẫn chưa nổ máy xe.

- Chìa khoá xe? Không đưa sao mà chạy?

Hoá ra tôi không đưa khoá xe cho hắn nên mới vậy, lục trong túi đưa khoá cho hắn. Suốt cả quãng đường về nhà cả hai đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Không gì có thể thay thế em

Về nhà đã là mười một giờ, ba mẹ vẫn chưa ngủ cả hai đang ngồi xem phim cùng vú và vài người giúp việc. Hấn bước vào nhà với net mặt hầm hầm, tay thì lôi tôi như kéo một cái bao bố to tướng. Ba mẹ tỉnh nói gì nhưng thấy hai đứa như có vẻ sắp cãi nhau nên thôi, cả nhà nhìn theo hai đứa đi lên lầu trong im lặng.

Lôi được tôi vào phòng hấn ném lên giường như ném một con gấu bông bị vứt bỏ, chốt cửa đi lại bàn học ngồi lên ghế nhìn tôi, cũng vẫn là sự im lặng. Hấn lại lên tiếng.

- Em làm gì vậy? Thái độ đó là sao? Anh đã giải thích rõ ràng mà em vẫn còn thái độ đó sao, người ta nhìn vào lại nói gì, hờ ra lại bỏ đi à? Bao nhiêu năm qua vẫn không đủ sao?

- Không tin, tôi không tin nổi, không tin được nữa. Tại sao, rõ ràng anh biết con nhỏ đó ở đó nên anh muốn đến gặp nó có phải không?

- Em nghĩ nhiều quá rồi đó.

- Thấy chưa rõ ràng, anh có thể đi quán ăn ngay khi nhìn thấy nó mà.

- Đủ rồi, anh đừng chiều riết hư phải không? Đừng thấy anh yêu anh chiều rồi làm tôi.

Tôi tức giận, có ai thấy người mình yêu thương gặp lại tình cũ mà không ghen cơ chứ, qua trọng họ có thể hiện ra bên ngoài hay không thôi. Người có máu ghen cứng mà lại thẳng tính như tôi thì chắc chắn một trăm phần trăm làm cháy nhà còn được.

Tôi cầm cái gối ném mạnh qua chỗ hấn, ngay mặt. Hấn tức giận lại hét lên.

- Đủ rồi, anh với nó từ lúc đó đến giờ không có gặp lại cũng không liên lạc.

- Đồ dối trá, gian dối.

Tiếp tục tôi lại ném mọi thứ về phía hấn, hấn né rồi đi lại phía tôi nắm chặt cổ tay rồi đau, tôi vùng lên đứng dậy quơ tay đổ bình hoa thủy tinh trên tủ đầu giường. Xoảng... tiếng vỡ chất chúa như chính tiếng con tim mình tan vỡ, đau lòng biết bao nhiêu.

Hấn đẩy tôi ngã lên giường rồi bước lên chóng tay nằm trên cuối xuống hôn tôi, cảm nhận được môi hấn ẩm áp nhỏ bé nhưng tôi không muốn, lắc đầu để không cần hôn nữa, hấn lại đưa tay giữ cằm tôi lại, không thể di chuyển được nữa tôi cắn mạnh vào môi hấn. Mùi máu tanh lan nhanh trong miệng tôi, hấn nhả ra đưa tay vuốt tóc, nhìn tôi. Khoé mắt chảy ra giọt nước mắt, tôi đã khóc tôi bắt đầu khóc thật nhiều trong im lặng, chỉ có nước mắt trào ra.

- Anh xin lỗi, anh nóng giận quá, đừng khóc, anh xin lỗi, anh thương em là thật anh không cần những người khác, đối với anh em và con là tất cả, không gì có thể thay thế em cả, tin anh đi.

Hấn nằm qua một bên ôm tôi vào lòng, tay vẫn vuốt ve mái tóc rối cho đến khi tôi không còn khóc nữa, chỉ có tiếng nấc phá đi màn đêm yên lặng.

- Em yêu anh mà phải không? Sao không tin anh?

- Em ghét những người đó.

- Anh không hứa với em suốt cuộc đời này không gặp lại những người đó nữa, bởi vì trên dòng đời tấp nập biết đâu lại vô tình gặp họ như hôm nay. Anh hứa điều đó, nhưng anh có thể hứa với vạn kiếp sau của anh, anh có thể yêu em đến suốt cuộc đời này, chỉ cần em không từ bỏ anh thì anh sẽ không bao giờ từ bỏ em, nếu anh không làm được những điều đó, vạn kiếp sau anh sẽ là tùy tùng của em.

- Chẳng cần anh phải hứa, chỉ tin những người nói được làm được.

Quả thật trong lúc nóng giận tôi đã mất bình tĩnh và làm cho mọi chuyện xấu đi, tôi thừa nhận đó là điểm nên khắc phục của mình, nhưng giang sơn để đổi vãn tính khó dời, tôi nghĩ để thay đổi tính khí đó chắc cũng không dễ rồi. Và sau tất cả, tôi chẳng biết những gì mình đã làm sẽ được gì nữa.

Yong ôm tôi trong lòng, tôi ngược lên nhìn hấn, hấn lại hôn tôi thêm lần nữa, tôi cũng chấp nhận nụ hôn này, tôi lại không có kinh nghiệm hôn hít như hấn nên chỉ có hấn chủ động. Bỗng nhiên tôi cảm nhận được tay hấn đang luồn vào sau lưng mở khóa áo trong, lập tức tôi đẩy ra nhìn hấn. Yong vẫn bình tĩnh, đôi mắt tĩnh lặng nhìn tôi chờ đợi mong muốn tôi cho phép hấn.

- Hôm nay không phải ngày tốt đâu.

- Không sao, anh thích có thêm đứa con gái giống em

Hắn kéo tôi vào lòng hắn thêm lần nữa, ôm tôi trong lòng chỉ vuốt ve nhẹ nhàng. Người ta vẫn thường hay nói, tình yêu và tình dục luôn đi với nhau. Tình yêu là cơm trắng và tình dục là đồ ăn, đồ ăn sẽ kết hợp cùng cơm trắng làm nên hương vị tuyệt vời cho mỗi bữa ăn. Tình yêu cũng vậy, không phải cứ yêu là đến với nhau. Đối với con gái họ chỉ trao thân vì người mình yêu thương, còn con trai tuy có thể quan hệ cùng nhiều người nhưng họ chỉ muốn có con với người họ yêu thương thật sự.

Có lẽ, tôi cũng nên trao thân cho hắn, không lẽ vợ chồng suốt đời chỉ nắm tay nắm chân mà hạnh phúc. Cũng nên khám phá chuyện người lớn chứ, cũng đã mười tám cộng rồi còn gì, lại có gia đình rồi thì có gì mà phải sợ. Đây không phải lần đầu tiên, nhưng đây là lần đầu tiên tôi tự nguyện cho việc tình dục.

- Em sẽ thử, nhưng em không muốn có điện đâu, ngại lắm.

- Vậy anh sẽ tắt điện, để đèn ngủ thôi nhé, tôi thui sao thấy đường.

- Nhưng em vẫn ngại.

- Em muốn ngại suốt đời sao? Anh không chịu được đâu.

Hắn đứng dậy đi tắt điện, vậy là lần đầu trong đời tôi biết được "mùi vị" đàn ông như thế nào.

Đêm dài trôi qua nhanh lắm, nhưng phải thức đêm mới biết đêm dài. Chắc là mình đã sai khi cho hắn làm chuyện đấy, hắn hành tôi đến tận ba giờ sáng mới ngủ được.

Mở mắt nhìn đồng hồ là bảy giờ sáng, hắn vẫn nằm kế bên, quần áo vứt lung tung. Định ngồi dậy thì hắn kéo lại.

- Ngủ đi, không cần đi học hôm nay.

- Hôm nay có kiểm tra.

- Dù sao hôm qua em cũng đâu có học bài.

Có lý, dù sao cũng chán học như vậy nghỉ càng tốt. Vẫn còn buồn ngủ, nằm xuống một chút đã ngủ như chết rồi. Trong mơ màng, tôi cảm thấy có người đã hôn vào trán.

Một lần nữa thức dậy đã là một giờ chiều rồi, trong phòng bật máy lạnh, bên ngoài trời âm u sắp mưa nên phòng tối thui ngủ đã phết. Quay qua kia thì hắn đã không còn, máy tính thì đang mở, sàn nhà đầy vụn thủy tinh hôm qua nay cũng chẳng còn, lọ hoa đã vỡ cũng đã được thay bằng lọ hoa mới cùng những bông hoa tươi.

Ngồi dậy mặc quần áo đang hoang rồi vào toilet. Xong lại đi kiểm gì ăn, nhà chẳng thấy ai cả, đến con trai mình cũng chẳng nghe tiếng ồn ào. Mọi ngày giờ này là đang la chí chóc mà.

- Dú ối, Shin đâu rồi?

- Nó đi bệnh viện rồi, sáng nay nó sốt cao quá nên ông bà đưa nó đi rồi.

- Ôi sao không ai gọi con vậy??

- Yong nó bảo để con ngủ, dù thấy hôm qua hai đứa cãi nhau nên cũng ngại vào gọi con dậy.

- Vậy Yong đâu rồi dú?

- Nó đi lấy quần áo phơi trên lầu, mưa rồi mà. Con ăn cơm nha?

- Dạ. Đói quá.

Dú dọn cơm ra bàn còn tôi đi lấy chén đũa, hôm nay lại ăn cơm với rau luộc và thịt luộc. Ngày nào cũng ăn đồ luộc vậy sao sống nổi không hiểu.

- Sao ngày nào cũng ăn đồ luộc vậy dú??

- Yong nó thích ăn thì dú miễn, mấy nay ông bà đâu có về trưa, tối lại hay ra ngoài gặp khách hàng rồi ăn ở ngoài, mà hai đứa tôi lại hay ra ngoài ăn đấy, vợ chồng Han cũng đi bệnh viện suốt.

- Nhà đông người mà đi suốt ngày.
- Chị Hong đi không thấy gọi về dù nhì.
- Cô đấy đi là quên mất nhà cửa, dù sao Hong cũng định cư bên đấy rồi.

Nhà gì mà cảm giác lạng lẻo thế không biết, đi suốt ngày. Vừa ăn vừa cầm điện thoại lướt facebook, qua giờ chưa vào facebook chẳng biết có gì hot. Messenger đầy tin nhắn của bọn hôm qua đi sinh nhật, cuộc gọi nhờ điện thoại cũng tám cuộc.

" Sao hôm nay không đi học thế? "

" Ê nay có đi học không vậy bà? "

" Sao nghĩ đấy? "

" Chiều tui này qua thăm bà nha, nghe nói sốt cao hả? "

Mấy đứa nhắn tin qua hỏi thăm, lại còn đòi qua thăm. Chúng nó có biết nhà đâu mà qua thăm không biết nữa. Bỗng điện thoại kêu lên, là nhỏ Trâm gọi.

- Alo.
- Bà ơi tui đang ở đầu đường vào nhà bà nè, mà không biết nhà nào bà ra dẫn tui vào đi.
- Trời đất, mấy người qua làm gì, tui khoẻ mà, sáng ngủ quên thôi mà. Thôi về đi.
- Trời, nghe nói bà bệnh, tính qua chơi cho biết nhà luôn. Bà ra đón đi, dù sao tui này cũng mất công qua nhà bà rồi.

Nghe tôi nói chuyện điện thoại, Yong từ trên lầu đi xuống bảo tôi đưa điện thoại cho hắn.

- Bum đang ăn cơm rồi, mấy đứa qua thì anh ra đón.

- ...

- Vậy chạy thẳng vào, tới đường ngã tư thứ hai thì quẹo trái, anh đứng ở ngoài đây.

Xong rồi hắn tắt điện thoại trả tôi, đi ngang bóc miếng rau luộc bỏ miệng nhai nhai nhìn thấy ghét. Kệ, cho hắn đi đi, rửa qua thì tự tiếp chứ tôi cũng chẳng muốn tiếp bọn họ, ồn ào như trâu lăm. Tiếp tục lướt facebook xem tin tức, kéo một hồi tôi kinh hãi với cái status hắn đăng trưa hôm qua. Đó là một tấm ảnh, trong đó có tôi đang quay lưng vào tủ lạnh, nhớ lại lúc này chắc lúc hắn với Shin ye ye gì nè, kèm thêm cái status đầy ẩn ý "Chỉ một người xứng đáng làm mẹ của con anh ☐". Một bức ảnh mà cả nghìn like, mấy trăm comment. Mấy đứa con gái thì comment như là " Ôi, bé dễ thương quá!! ", " Em làm mẹ con anh được không? ", " Chỉ có em mới xứng đáng. ",... Còn lũ con trai comment thì chỉ có lũ bạn thân của hắn, nào là. " Em không làm mẹ con anh, em chỉ muốn làm má anh thôi.", " Tối nào cũng thông hết chai dầu mãi mới có một đứa baby ☐ ", " Ocschos như mày ocschos nó theo:)) ",... Thấy Thiên Long cũng có cmt, tôi cũng ham vui nhảy vào " Vâng, đúng là chỉ có gia cầm mới yêu được súc vật:)) vậy mới xứng đáng làm mẹ con anh ấy!! ".

Tự nhiên ngồi cười hí hí như con khùng, dù đang rửa chén còn quay qua nhìn nữa mà.

- Con ăn xong rồi dú oi, dú rửa hộ con cái chén, để con dọn rồi lau bàn.
- Để đó dú làm cho, có bạn tới thì lấy đồ ăn trong tủ ra đãi nha.

Đưa dú cái chén rồi lấy nùi dẻ lau cái bàn, mở tủ lạnh lấy đĩa rau câu bánh flan đem ra vườn ngồi ăn cho mát, dù sao trời cũng âm u mát mẻ mà.

Đặt đĩa lên bàn, tôi đi ra ngoài thấy hắn vẫn còn đứng ngoài cửa.

- Đứng đây chi vậy?
- Đón lũ bạn vợ đấy.
- Chúng nó làm gì biết nhà mà tới.
- Này chi đứng đường mà.
- Anh cũng rảnh ghê nhò, không thấy đâu thì vào đi, đứng đây cả ngày để đợi chúng nó à.
- Anh vừa mới gặp Đạt, nói chuyện chút.
- Sao vậy?

- Nay đỡ của Thảo, nó rú đi xả, chắc nó buồn lắm.
- Người mình yêu chết sao không buồn.
- Nếu anh chết em có buồn không?
- Không, chết đi càng tốt.

Tôi đi vào trong kệ hán, ngồi xích đu cầm đĩa thức ăn vừa suy nghĩ vừa ăn. Nghĩ lại thì mất người mình yêu thương ai lại chẳng buồn đến mức muốn tự vẫn chết theo, chỉ cần nghĩ đến việc đột nhiên một ngày nào đó chẳng còn người mà mỗi ngày quan tâm, yêu thương mình, người mà mỗi ngày đều cầm tay mình, người mà mỗi ngày đều dỗ dành lúc mình hong nhẽo, cái người mà mỗi ngày mình cảm nhận hơi ấm từ họ đột nhiên biến mất, thay vào đó là cảm giác lạnh lẽo, muốn một cái ôm ấm áp, cảm nhận mùi hương của họ cũng chẳng còn, hán là rất đau đớn, nỗi đau không thể tả bằng lời mà chỉ có thể diễn tả bằng sự im lặng và nước mắt. Nghĩ tới thôi đã nước mắt lưng tròng rồi.

- Sao vợ khóc vậy? Anh làm vợ buồn hả? Đừng khóc anh xin lỗi mà.

Yong ngồi kế bên lau nước mắt đã chảy xuống một giọt của tôi, lại ôm tôi vào lòng.

- Tự nhiên suy nghĩ sâu xa nên buồn thôi.
- Vợ có điện thoại kia, đưa anh nghe cho.

Tôi đưa điện thoại cho hán, là bọn Trâm chứ ai, chắc lạc đường rồi gọi chứ gì. Hán nói vài câu rồi đi ra mở cửa cho bọn họ vào, có năm người tới thăm tôi. Vừa đứng lúc ba mẹ lại về, cu Shin chấp chững bước đi vào, mẹ chồng đi theo sau, nhóc thấy mẹ nó thì đi lại chỗ tôi.

- Shin bị sao vậy mẹ, sao không gọi con đây?
- Thăng Yong kêu để con ngủ, thức tới sáng mà.

Tôi quay qua lườm hán, hán giả nai chạy lại bế Shin đi lại đám bạn đang đứng.

- Con trai anh này, đẹp trai chưa ☐

Tôi đi lại chỗ mẹ cầm mấy vật dụng của Shin, bảo ba mẹ vào nhà nghỉ cho khoẻ, hôm nay chị Vân cũng xin nghỉ một hôm.

- Mẹ để sữa trong túi giữ nhiệt rồi, lấy cho thằng nhò bú đi, mẹ đi nghỉ chút.
- Dạ.

Tôi lôi bình sữa ra đưa cho hán.

- Cho con anh bú đi.

Nhò Trâm thấy Shin đòi ẵm, hán đưa Shin cho nhỏ thì Shin hông chịu, ôm chặt cổ ba nó không buông, lại bắt đầu khóc.

- Rồi rồi, sữa nè bú đi, anh đưa vô nhà ngủ đi, đang sốt còn khóc nghẹt mũi đó, đem cái này vào luôn.

Tôi dứt bình sữa cho Shin, nhóc cầm bình dựa vào vai ba mà bú chụt chụt, nhìn cưng phết. Để hán vào nhà dỗ con ngủ đi, chứ tôi cũng mệt quá, người cứ khó chịu.

- Thăng nhóc dễ thương quá bà ơi. Thấy anh Yong hay đăng trên facebook.
- Ủ. Mấy người qua chi vậy? Bà Trâm rú rê phải không? Muốn của thằng chả chứ gì?
- Chứ gì nữa, mới ra chơi mà bà đòi qua nhà bà rồi còn gì.- Chuy Phúc lên tiếng - Tui cũng khoái anh Yong lắm, bà làm mai cho tui đi.
- Tiếc quá, ông này không thích buê đũa ☐ bà về với thế giới của bà đi.
- Đau lòng quá man, khóc.

Tôi ngồi xuống ghế đá nhìn mông lung, cũng chả biết nhìn gì nữa. Cảm giác trống rỗng, đầu óc cũng chẳng suy nghĩ gì.

Một lúc sau vú mưng bánh nước ra, cả bọn như chết đói chết khát mấy chục năm không được ăn, một phút ba mươi giây sạch sẽ.

- Trời đất, mấy người phải cô hồn đâu mà vừa đem ra chén sạch vậy.
- Tụi này sắp chết đói tới nơi, đáng lý giờ này được ở nhà gạo no áo ấm chứ đâu có ngồi đây.

- Ai mượn bà qua đây chỉ bà Trâm, cho cái tội mê trai.

Cả bọn đang ngồi tám um sùm thì nghe chuông ngoài cửa. Tínnng Tínnng Tínnng Toong... vậy đây □ Đang ngồi gần cửa nên tiện thể chạy ra xem.

- Có Yong ở nhà không em?

Một cô gái sành điệu, mái tóc nâu uốn sóng bồng bềnh, mặc một cái đầm body khoe đường cong cơ thể với cái cổ áo chữ V khoét sâu làm lộ rãnh ngực sâu vút. Đưa mắt quét sơ cô gái đó tôi mới lên tiếng.

- Chị tìm anh Yong có gì không?

- Ủa? Em là người làm mới hả trước giờ không thấy em.

Tôi nhướn mày nhìn cô ấy, ánh mắt thờ ơ như không có gì.

- Chị nghĩ vậy là vậy, rồi chị tìm cậu chủ có gì không?

- Hi.. chị vừa đi Nha Trang công việc mấy tháng, giờ về có quà cho Yong thôi.

- Chị vào đi.

Tôi mở cửa cho cô ấy vào rồi khép hờ cửa để đó, thái độ là không quan tâm thôi, nhưng trong người máu ghen đang sôi lên hai nghìn độ C và hơn thế nữa.

- Thôi mấy bồ về đi, tui mệt quá đi ngủ xí đây chắc sắp bệnh thật rồi.

- Mà bà ơi, sáng tui thấy Đức Anh nó sao sao đó, bình thường mà nói gì tới bà là nó sồn lên dữ lắm, nay cả đám bàn qua thăm bà mà thằng chả không thèm lên tiếng luôn.

- Kệ ó đi, tui không qua tâm.

- Máu lạnh dễ sợ.

Này giờ họ ngồi lại cũng lâu rồi, dù gì cũng không còn gì để nói họ cũng nhanh chóng ra về. Thế là kế hoạch của trai của nhỏ Trâm đã thất bại, từ đầu đến cuối hẳn chẳng thèm ra ngoài dù chỉ 1 giây.

Tiền họ ra cửa tôi quay lại phòng mình, chẳng thấy con trai mình đâu cả, chắc chắn là ở trong phòng hẳn rồi, Mà lúc này cái cô kia tới mà chẳng biết đâu rồi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Nếu như không có yêu nhau

Tôi định gõ cửa phòng hấn thì chợt nhớ lại là có bao giờ mình vào phòng hấn mà gõ cửa đâu, đẩy cửa bước vào tự nhiên như ở nhà.

Tôi chóng mặt, mắt muốn mờ đi và hơi thở dồn dập. Tôi thấy cu Shin nằm trên giường đang cầm bình sữa bú...

- Thằng khốn nạn, mày đứng xuống đây cho tao.

Tôi tức điên đến mức không làm chủ được mình. Vừa bước vào phòng đã thấy cảnh xuân, hấn đang chống tay ngồi trên người cô gái kia, mà trong khi con trai hấn đang còn ngây thơ chưa biết gì vẫn nằm bên cạnh cầm bình sữa mút hồn nhiên.

Tôi tức giận bước tới nắm tóc hấn kéo xuống giường, cầm cái ly thủy tinh trên bàn chọi vào hấn, sự va chạm của ly và sàn nhà vang lên đang chất, tôi chẳng biết làm gì ngoài cười và lắc đầu, thật không thể tin vào những gì mình biết được.

Tôi bước lên giường ôm lấy con, cô gái đó vẫn ngồi trên giường, quá chóng mặt tôi đẩy cô ta xuống giường về phía hấn, ôm con đứng lên đi khỏi nơi đói bại này.

Tôi chưa kịp đi thì hấn đã kéo tôi bước xuống giường.

Bốp.

Chỉ cần vài giây đã thấy da mặt nóng rất, tôi chẳng dám tin hẳn lại đánh tôi. Tay vẫn ôm chặt lấy cu Shin, con cảm thấy sợ hãi cũng đã bắt đầu khóc lớn, tôi vung một tay đánh hẳn nhưng hẳn kịp giữ lại.

- Mày vì một con đàn bà mà đánh vợ anh hả? Mày vì một con đàn bà mà làm cái chuyện đòi bại đó trước mặt con mày hả? Mày đúng thẳng thẳng óc chó haha... con chó nó còn tốt hơn mày nhiều thẳng súc vật mặc váy.

Hắn đẩy tay tôi ra, lực quá mạnh làm tôi ngã xuống đất chỗ những mảnh thủy tinh vỡ, mảnh thủy tinh đâm vào da thịt chảy máu. Nhưng con tôi vẫn giữ nó quá chặt trong lòng, tôi sẽ không để điều gì làm tổn thương đến con tôi cho dù có mất cả mạng sống này.

Thủy tinh đâm vào cả cánh tay phải và vài miếng trên mặt tôi. Vậy mà hắn vẫn không quan tâm đến tôi một chút nào mà đỡ cô ta dậy cầm máu cho vết thương trên tay cô ta. Tôi khinh bỉ.

Trên đời này chẳng ai giúp được mình nếu như mình không biết gượng. Tôi biết giờ phút này chỉ có mình tôi thôi, và tôi phải mạnh mẽ để bảo vệ con mình nữa.

- Đồ chó.

- Tay của Trần mà bị gì tôi không bỏ qua đâu.

- □...

Tôi đang cố gắng ngồi dậy thì mẹ với vú chạy lên, tôi nhìn mẹ hấn hốt hoảng chạy lại chỗ tôi đỡ hai mẹ con ra khỏi đó. Tôi chẳng rơi lấy một giọt nước mắt nào mà con trai mình cứ khóc đến đỏ cả mặt làm tôi sốt hết cả ruột, chỉ thấy đau lòng chứ chẳng thấy đau da thịt chút nào.

Tôi đi ra khỏi đó, đứng ngoài cửa nghe mẹ chồng hét lớn.

- Thằng trời đánh, vợ mày nó ôm con máu mẹ mày không lo mà lo cho con nhỏ này hả?

- Mẹ xem Bum nó làm gì tay Trần đây, tay Trần có gì thì không chơi đàn được nữa.

- Thế vợ mày mà không bảo vệ con mày thì chắc con mày nó chết rồi, vợ mày thì mày không bảo vệ, trắng hoa suốt ngày. Vợ mày vừa đẹp vừa giỏi giang vẫn chưa chịu hả?

Tôi đứng ở ngoài ngõ nghếch ra, vú thấy vậy ôm lấy cu Shin rồi đỡ tôi về phòng.

- Ngồi đây vú gấp mảnh thủy tinh ra cho. Shin để vú gọi con Sen cho ngủ.

Tôi im lặng, ngồi im để vú gấp thủy tinh ra khỏi tay mình, vú cố thật nhẹ nhàng nhưng rồi nước mắt tôi lại chảy ra, vú cũng chỉ biết thở dài. Mẹ chồng từ ngoài đi vào thấy tôi cứ đơ ra nhưng nước mắt cứ chảy mà chẳng nói gì, mẹ ngồi xuống ôm lấy tôi. Như tìm được bờ vai làm điểm tựa tôi khóc lớn, ôm lấy mẹ mà khóc thôi.

- Mẹ xin lỗi, thời gian qua mẹ tưởng hai đứa hạnh phúc rồi, vậy mà nó vẫn còn tính nào tật nấy, thiệt mẹ không dạy nó nổi nữa rồi. Nếu con cảm thấy thiệt thòi quá thì về nhà của con đi, ở đây chỉ làm con mệt mỏi hơn thôi.

- Thôi đừng khóc nữa, để vú băng vết thương cho. Cái miếng trên mặt này phải làm trước.

Tôi buồn lắm chứ, chẳng nói gì ngồi ra cho vú sát trùng rồi chấm thuốc, đau rất từ trong ra ngoài nhưng vẫn đau nhất là tim, nó khó thở vô cùng. Một lát sau bình tĩnh tôi mới nói chuyện được.

- Con không về nhà đâu, con sẽ ở đây, con không muốn làm ba mẹ phải lo lắng nữa, bao nhiêu năm qua ba mẹ vất vả nhiều rồi, bây giờ nên để họ được thoải mái hưởng tuổi già, họ xứng đáng được đi du lịch, được vui về sau bao nhiêu năm vất vả vì con cái, gia đình và công việc.

- Mẹ biết con thương ba mẹ mình, nhưng con thì sao?

- Con làm sao không quan trọng đâu mẹ, chỉ cần con trai con lớn lên thật tốt, ba mẹ con không cần lo lắng cho con nữa là được rồi.

- Ba mẹ nào mà không lo cho con cái, con bé khỏe, con cũng có con rồi nên mới hiểu đúng không? Bảo vệ con và lo lắng cho nó.

- Đúng đó Bum, chẳng phải vừa rồi vú thấy con cho dù có ngã vào chông gai vẫn ôm lấy con mình trong tay chẳng buông ra sao?

- Con không sao, mọi người đừng lo cho con, con sẽ khoá điện thoại một thời gian, nếu ba mẹ con có gọi tới nhà thì mọi người nói con được đi du lịch ở đâu đó rồi, khi nào vết thương lành hẳn thì con về thăm ba mẹ con sau.

- Haizz... con bé cứng đầu.

- Vú làm xong rồi, quần gạt như vậy đi, nhiều vết thương quá dán băng keo cá nhân không được.

- Con cảm ơn vú.

- Con nghỉ ngơi đi, thằng nhỏ để mẹ với vú trông là được rồi.

Tôi gật đầu, mọi người đi ra ngoài. Tôi nằm xuống đó đầu óc lại trống rỗng, giờ phút này là không nước mắt không nụ cười, không một cảm giác gì nữa. Suốt những tháng qua tôi cứ nghĩ mình sẽ hạnh phúc rồi cơ chứ, thế mà dùng một cái bao nhiêu chuyện cứ tới dồn dập rồi lại dồn dập. Hôm qua chẳng phải hẳn nói chỉ có mỗi tôi thôi sao, có gì hôm nay lại xuất hiện người con gái khác mà chồng mình vì người khác lại đánh mình, cuộc đời nhiều cái buồn cười mà cười chẳng nổi.

Cộc cộc...

Tôi nghe tiếng gõ cửa phòng, thì cũng đi ra mở thôi, chẳng một cảm xúc nào tôi mở cửa thấy hẳn, lại chẳng cần liếc nhìn tôi đóng cửa lại. Hẳn chặn cửa không cho đóng lại, bước thẳng vào trong.

- Em không sao chứ?

Tôi nhìn hẳn mỉm cười rồi leo lên giường kéo mền trùm kín. Chỗ nệm kê bên lõm xuống, cảm thấy tay hẳn đang đặt lên đầu mình tôi khó chịu, cứ như vào lúc này chỉ cần một cái chạm nhẹ của những sợi lông tơ cũng làm tôi muốn cào xé nó vậy, cảm giác này nói như nào đây, chỉ biết trói gọn câu từ bằng vài chữ khó chịu vô cùng.

- Đồ súc vật, cút. Mày cút khỏi đây đi, tao k muốn thứ súc vật như mày chạm vào tao, mày đi khỏi đây, không tao đâm chết mày.

- Được rồi, anh sai anh xin lỗi, nghe anh nói..

- Mày cảm... những gì mày nói tao không muốn tin cũng không muốn nghe, tao không thể tin mày nữa, suốt vài tháng qua, tao cứ nghĩ mày sẽ không còn chứng nào tật nấy, tao tin mày, nhưng tao sai rồi, mày hủy hoại cuộc đời tao vẫn chưa đủ hay sao? Mày không cần nói gì đâu, mà thiết nghĩ cũng không phải lỗi của mày, ừ, thì ngày tháng đó tao ngu tao đần nên đây là hậu quả tao phải chịu, cho nên mày không cần nói gì nữa là đúng có phải không? tại vì mày đâu có sai mà lỗi tao ngu thôi. Mày đi ra đi, mình tới đây thôi nếu cảm thấy không yêu nhau, không thể tiếp tục được nữa, hãy dừng lại và dừng đây vì tao trong cái hạnh phúc ảo của mày nữa, tao bất lực lắm rồi bởi vì cuộc đời tao chẳng còn chỗ dựa nào cả.

Im lặng, mọi thứ đã đi vào bế tắc từ khi hẳn vì người đàn bà khác mà đánh tôi. Nằm trong chăn mà nước mắt như một giọt nước làm tràn ly, chỉ cần một giọt rơi xuống mọi thứ mình xây lên đều sụp đổ, giọng nghẹn đến mức cổ họng không còn thốt lên được câu từ nào nữa.

- Xin lỗi em, anh không có cố ý, anh sợ em đang tức giận sẽ không kiềm chế được, anh nghĩ đó là tốt nhất để em bình tĩnh.

Tôi lại cố gắng dồn âm ức vào trong mà tiếp tục nói chuyện cùng hẳn.

- Cho dù anh có nói gì đi nữa, cho dù đó có là ý tốt hay ý xấu thì anh có thay đổi được sự thật là anh đã đánh tôi không? Có thể làm cho những vết thương này lành lại mà không còn một chút đau đớn hay vết sẹo vào không? Tôi cá là nó có thể, nhưng vết sẹo trong lòng thì thuốc nào có thể chạm tới nó được, vết thương trong lòng thì làm sao có thể chữa lành?

- Anh biết anh sai, nhưng anh xin em đừng như vậy được không? Anh thật lòng thương em với con, Trân yêu anh nhưng anh thì không, chỉ là bạn học cấp ba đến giờ Trân cũng sống ở nước ngoài rồi, Trân là nghệ sĩ piano tài giỏi, thường xuyên đi khắp nơi lưu diễn hoặc tham gia các cuộc thi, lần này nó chỉ mang quà về cho anh, nhưng em biết đó, người chơi piano đôi tay rất quan trọng.

- Quan trọng hơn vợ con mình rơi vào nguy hiểm sao? Anh ra khỏi đây đi, tôi mệt rồi, còn anh? Anh có mệt không? Anh hãy về phòng đi, tôi cần thời gian suy nghĩ.

- Em muốn suy nghĩ trong bao lâu anh sẽ đợi.

- Ít nhất, suốt cuộc đời này, nhiều lắm là mãi mãi không thời hạn.

- Vậy thì anh sẽ ở đây.

- Vậy anh cứ ở đây, anh không đi thì tôi đi, chỉ cần không gặp anh nữa thì tôi sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tôi tung chăn ngồi dậy, hẳn giữ lại bắt tôi nằm đấy. Hẳn đi ra ngoài chẳng nói gì nữa, cũng tốt thôi. Rồi một tuần hai tuần, tôi không bước ra khỏi phòng, tôi nghỉ học dài hạn, nhà trường gọi về ba chồng xin được bảo lưu việc học. Lần đó ba nghe nói hẳn đẩy tôi và cu Shin té vào đồng thủy tình lại còn đánh tôi thì ba cầm chổi đánh hẳn một trận, rồi lên con đau tim nhập viện cả tuần. Mừng vì ba mẹ chồng thương mình, nhưng cũng buồn vì ba mẹ mình thì chẳng được gặp lại còn phải nói dối là mình đang đi du lịch.

Gần một tháng trôi qua, tôi và hẳn chạm mặt nhau mỗi ngày nhưng không ai nói lời nào, hẳn vẫn đi học hàng ngày, vẫn vui vẻ đăng ảnh lên facebook với những câu nói vui. Tôi thì chẳng cảm nổi cái điện thoại, lâu lâu lại lướt facebook thấy hẳn đăng ảnh lại nặng nề buông điện thoại.

- Shin có yêu mẹ không?

- Có.

- Vậy mai mốt Shin phải ngoan, phải nghe lời mọi người không được ra ngoài vườn cây nghịch đất nha.

- Tại sao?

- Đất bẩn lắm, rất nhiều vi khuẩn ở trong đất, nếu con nghịch đất xong mà không rửa tay, khi ăn cơm vi khuẩn xấu xa sẽ chui vào bụng con ăn hết các bạn vi khuẩn tốt bụng. Lúc đó con sẽ bị đau bụng rồi trở thành người xấu luôn.

Tôi vừa nói vừa diễn tả hành động cho con dễ hiểu, dù gì nó cũng hai tuổi hơn rồi, cũng nên học hỏi để nhận biết nhiều thứ xung quanh.

- Con trai của mẹ có hiểu không?

Cu Shin lắc đầu, nó chẳng hiểu gì cả, vẫn chưa biết nói nhiều nên mình có nói thế nào bé cũng đâu có hiểu, nhóc đứng dậy đi tới đồng đồ chơi lôi gấu chó ra ngồi chơi. Đúng là con nít thật vô tư

Cộc cộc...

Vừa nghe tiếng gõ chị Han đã mở cửa đi vào.

- Đi chơi không em đâu, lâu rồi không ra ngoài chắc em thấy không thoải mái phải không?

- Em không có tiền.

- Chị bao sao phải lo. Mà nghĩ mới để ý, từ lúc em về đây chẳng có tiền xài cũng chẳng có xe hả? Aiza, Shin lại đây má hai nựng miêng coi.

Chị Han ôm Shin lên hun tới tấp vào mặt, Shin chịu hết nổi mới đẩy ra, chị Han cũng dừng lại.

- Đi nào, thay đồ đi, chị bật bím cho Shin rồi mình đi mua sắm.

Tôi đi thay đồ nhanh gọn lẹ, lên đường đi mua sắm ăn uống gì gì đó với chị chồng. Xuống nhà thì mẹ đang ngồi xem phim hàn quốc lãng mạn, thấy chị em sắp đi nên mẹ lên tiếng.

- Hai đứa đi cẩn thận nha hông, đang mưa gió đó.

- Dạ, tụi con biết rồi.

Vào gara leo lên xe đi chơi thôi, cả tháng trời ở nhà quá ngột ngạt. Mà hôm nay thấy chị Han có gì mà cứ vui vẻ thế nhờ?

- Nay thấy chị cứ vui vậy? có gì vui hả?

- Hehe, chưa ai nói em biết à, chị có em bé rồi đấy, tất nhiên làm phải vui rồi.

- Chúc mừng chị nha.

- Chúc gì mà chẳng có chút sắc khí gì vậy.

- Em cười không nổi chút nào cả, em chỉ thấy mệt mỏi thôi.

- Thôi vui lên, có gì đâu mà phải buồn, cả nhà cũng chả ai thêm nói chuyện với thằng Yong nữa.

Tôi ôm Shin dựa ra phía sau thở dài, Shin cầm bình sữa bú mất lim dim chuẩn bị ngủ, tôi nhìn ra ngoài cửa kính xe, hạt mưa tạt vào kính chảy thẳng xuống một đường, hai dòng khí đối lưu trong và ngoài xe tạo ra một lớp sương mờ động trên kính, thật mờ ảo.

- Tới rồi, dù ở phía sau em lấy che coi chừng thằng nhỏ bệnh nữa.

Tôi lau kính nhẹ, một cửa hàng bán quần áo trẻ nhỏ, mọi thứ đều màu hồng thật giống như cuộc đời của những đứa trẻ.

- Cửa hàng của bạn chị, vào mua đồ cho thằng nhóc đi, chị sắm vài thứ cho em bé sắp chào đời của chị.

- Anh Bin đâu mà chị đi với em.

- Anh ở bệnh viện rồi, đáng lý nay chị với anh trực mà chị đổi ca, về đi với em tại thấy em buồn tháng nay.

Vào trong, như bước vào khu vườn tí hon, mọi thứ cái gì cũng nhỏ cả, lần trước có cu Shin toàn là mẹ sắm đồ cho tôi chứ có đi như vậy đâu, kỳ diệu thật.

- Cứ mua thoải mái đi, đừng tiếc tiền cho con của mình. Xong chị dẫn đi ăn thịt nướng.

Tôi ậm ừ rồi đi càn quét các kệ hàng, có vài mẫu bình sữa dễ thương quá tôi hót luôn một cái. Quần áo nào trông vừa mắt là lụm một cái, khăn tắm, khăn sữa, phấn rôm,... cái gì cần thiết là lấy hết.

Tôi nghĩ mình đã mua quá nhiều nên cũng ngại, không mua thêm nữa ra quầy tính tiền, vậy mà ai ngờ chị Han mua còn nhiều hơn tôi nữa.

- Chị mua nhiều quá vậy, tới lúc sinh còn lâu mà.

- Còn mua dài dài, con chị sao thiệt thòi được. Vội lại sắp tới chị với anh Bin xin tạm nghỉ về quê ảnh hai tháng.

- Ủa, quê anh Bin ở đâu?

- Ở Cần Thơ, em muốn về đó chơi không? Ba mẹ chồng cũng ngờ con trai với con dâu lắm nên mới gọi hoài cả tuần lễ kêu rảnh về thăm nhà.

- Ở đó có gì chơi không chị?

- Chán lắm, nhà anh Bin tí trong quê hẻo lánh, như ngày xưa vậy, toàn lac ruộng lúa, mấy trăm hay cả cây số mới có cái nhà. Mà được cái yên tĩnh với cảnh đẹp lắm.

- Cũng thú vị đấy chứ.

- Trong đó không có mạng, không có cáp tivi chẳng có gì gọi là truyền thông, y như năm một chín hồi đó.

- Nghe thôi là thấy chán rồi, vậy ở đó có ma không chị?

- Trời đất, con này.

- Em sợ ma lắm.

- Cũng không biết có ma hay không, mà tối nào cũng nghe tiếng cho sủa đứng quảng, nó tru liên hồi.

- Hoy, ghê quá à.

Chị Han cười rồi gom đồ đã thanh toán xong chất vào trong xe.

Quán thịt nướng.

- Chỗ này đông quá, không biết còn chỗ không?

- Đi, xuống xe đi, còn mưa lâm râm, ôm thẳng nhò cho kỹ coi chừng dính mưa.

Tôi ôm con cẩn thận chạy vào bên trong, có phục vụ nữ đi ra chào.

- Cho hỏi bạn có đặt bàn trước không ạ? Hiện tại quán đang hết bàn nên không có đặt trước là phải đợi.

- Dạ, em cũng không biết, đợi chị em vào rồi hỏi chị ấy nha.

Phục vụ cười rồi đi vào trong, đợi chị Han đi gửi xe lâu quá. Ôm Shin thật sự rất mỏi tay, nhóc đã bị quá cân so với tuổi của mình rồi.

- Để em đợi lâu, đi vào.

Chị Han kéo tay tôi đi vào tới chỗ quầy thu ngân.

- Chị có đặt bàn ba người, tên Han.

- Có một người tới trước rồi. Chị đi lên lầu bàn số bốn mươi hai nha, lên lầu có người hướng dẫn. Chúc ngon miệng ạ.

Tôi ngạc nhiên, hỏi chị hẹn ai nữa thì chị không nói, chỉ nói là bí mật. Lên tới bàn thì chẳng thấy ai cả, nhưng đã thấy món ăn gọi sẵn, toàn bộ trên bàn đều là ba chỉ bò, tôi rất thích ăn cái này, nó có vị thơm làm tôi mê mết nó.

- Ủa, có ai đâu chị?

- Chắc đi vệ sinh rồi, đưa Shin đây chị bế cho.

- Đây, đỡ cái mông nó, dạo này em không ẵm nổi nữa rồi.

- Vậy thì con nó phát triển tốt, nhiều khi chị khám bệnh cho mấy đứa nhỏ, lớn tuổi hơn Shin mà nhẹ cân lắm.

Tôi với chị Han đang tám chuyện chăm sóc con nít thì tôi thấy bóng dáng quen thuộc mà chạm mặt mỗi ngày, là hấn. Một thằng chồng vũ phu, dẫn theo một đứa con gái nữa, còn ai ngoài cô hôm đó, nhớ không lầm thì hấn gọi nó là Trân thì phải. Tôi lập tức thấy khó chịu nắm chặt tay thành nắm đấm, dường như chị Han nhận ra nên quay lại xem.

- Hai đứa giờ mới tới à, lại đây ngồi đi, chị đi về đây, để chỗ cho mấy đứa nói chuyện đó, ráng mà giải quyết cho tốt, Shin để chị trông, Bum ăn nhiều vào nha hông, dạo này em ốm đó.

Nói rồi chị Han đứng lên nhường chỗ cho Trân, còn hấn qua kế tôi ngồi. Trong lòng lại bắt đầu cảm thấy xem thường mọi thứ xung quanh, dù gì bọn họ cũng là người nhà mà, còn mình cho dù như nào cũng là người dưng thôi, cho dù có đẻ ra một trăm đứa mang dòng máu của họ thì mình vẫn là người dưng. Gia đình chồng đối xử với tôi quá tốt nhưng tôi lại quên rằng họ là cùng một giuộc thì làm sao có thể từ nhau cả đời.

Tôi cũng chẳng có gì để nói nữa cũng đứng dậy tính đi thì hấn giữ tay lại.

- Ngồi xuống đi, đừng để thiên hạ nhìn.

Tôi đứng yên tâm vài giây rồi xuống, gỡ tay hấn ra tôi lại nhẹ nhàng nói chuyện.

- Đúng vậy, đừng làm chuyện để thiên hạ để ý, tôi cũng chẳng có gì để nói, anh ăn ngon đi, tôi về đây.

- Ngồi đó. Đây, giờ ba mặt một lời đi.

- Không có gì để nói. Hiểu không?

Tôi nghĩ mình đừng nên nói gì nữa, tránh việc giận quá mất khôn rồi mọi chuyện lại chẳng tới đâu. Tính tôi lad vậy, cứ giận lên là như một con chó điên cắn lung tung.

- Bum đừng như vậy, nghe Yong giải thích đi, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.

- Hiểu lầm? Hiểu lầm thế quái nào được hả chị? Nó đánh tôi là giả hả? Nó vì chị mà đánh tôi là giả hả? Nó đưa con nó vào nguy hiểm là giả luôn à? Còn việc hai người làm cái chuyện đòi bại đó trong khi con tôi nằm đó là giả luôn hay sao?

- Chị thừa nhận chị có thích Yong, nhưng chị không biết Yong đã có vợ con rồi, trước giờ cũng không có nghe nhắc tới, chị nghĩ Yong vẫn còn độc thân nên lần này nhân lúc tham gia một cuộc thi ở Nha Trang chị bay vào đây để cưa anh. Chị thật lòng không biết. Còn lúc đó là... chị vì thương anh quá rồi nên mất ký trí thôi, anh cũng chỉ ngăn cản chị thôi.

Tôi nhìn hấn mỉm cười, mày hấn cũng giãn ra khi thấy tôi cười. Hấn cũng bắt đầu vui vẻ nói chuyện.

- Đây, anh thương em là thật, anh không làm gì có lỗi cả.

- Thật vậy sao, thật tốt quá, anh yêu à, nếu người ta có lòng với anh vậy anh nên đáp trả người ta...

Đang giọng nói vui vẻ với nét mặt tươi cười tôi lập tức hạ nhiệt cho thái độ của mình về mức âm độ C.

- Anh nên cho người ta cơ hội đi, tôi không cần loại chồng vì một người đàn bà con gái khác mà đánh vợ mình, đối với tôi đó chỉ là ĐỒ, BỎ, ĐI ☺

Hấn lập tức biến mất nụ cười, tay nắm chặt thành nắm đấm. Tôi đứng lên đi ra ngoài luôn, chẳng thấy chị Han, chẳng có đồng nào dính túi, đang mưa, không có xe.

Mùa mưa năm có lẽ lạnh hơn nhiều, cái lạnh này như từng mũi kim đâm sâu thẳng vào lòng tôi, cảm giác khó chịu này tôi vốn đã quen nhưng sao hôm nay lại vẫn đau lòng đến thế. Kèm theo cơn đói và đau bao tử bắt đầu kéo tới làm bụng tôi âm ỉ đau đốn theo từng cơn. Tôi hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu bước đi trên con đường mưa phùn buốt giá

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Tôi chẳng biết đây là đâu, có lẽ đã bị lạc mất rồi, trong người không tiền không giấy tờ, không điện thoại, chỉ có cái xác này thôi.

- Đứng lại.

Là giọng hấn phía sau gọi lại, tôi dừng bước quay đầu lại nhìn. Hấn đứng nhìn tôi, một lúc sau mới mở đôi môi nói chuyện.

- Về thôi, chỉ cần em không muốn thì từ nay anh sẽ không gặp hay nói chuyện với những ai em không thích.

Chưa sót khổ sở chạy xẹt qua, làm sao tôi có thể quên ngày hôm đó được chứ. Tôi xoay người lần nữa, cổ họng nghẹn như mắc xương, cũng không còn

suy nghĩ được gì nữa, nếu như còn tinh thần để suy nghĩ thì cuộc đời mình đâu đến mức như này hôm nay.

Yong kéo tôi đứng đối diện nhìn hấn, cả hai vẫn chưa ướt hoàn toàn, chỉ là mái tóc như phủ sương và đôi vai gầy như thấm đẫm bởi sương mờ, quyến rũ.

Chỉ cần nhìn hấn thôi cũng đủ nhớ tới ngày hôm đó rồi lại tưởng tượng ra một tương lai xa vời với những nỗi đau và mất mát. Và cho đến bây giờ, chỉ một mình tôi, chỉ mình tôi phải chịu đựng tất cả mà chẳng thể chia sẻ cùng ai.

- Anh sẽ không như thế nữa, Trần cũng đã hứa sẽ không gặp lại anh nữa rồi, bốn ngày nữa Trần cũng trở về nhà rồi, không ở đây nữa em đừng lo nghĩ nữa có được không?

- Không, nỗi đau này anh thấu được mấy phần rồi? Trong cuộc tình này chỉ có một mình tôi chân thành yêu anh, vậy còn anh thì sao? Vẫn như lúc ban đầu, vẫn tính nết tạt nẩy, anh chỉ xem tôi như người ngoài cuộc, anh đã không muốn tham gia vào cuộc đời tôi nếu không có con trai mình, anh chỉ xem tôi như khách qua giường rồi biết đâu một ngày nào đó anh sẽ rời đi không để lại một vết tích gì.

- Bây giờ thì khác rồi, em đã là vợ anh rồi không thể thay đổi được gì, anh cũng đã yêu em rất nhiều rồi và anh cũng sẽ không đi đâu cả, em cũng vậy anh sẽ giữ em lại mãi mãi không để em rời đi. Sẽ không ai dẫn em đi được và em cũng không đi đâu nữa, vậy nên về đi, về nhà của mình.

- Anh đừng như thế nữa, tha thứ cho anh một lần, rồi một lần lại thêm một lần, vậy tôi phải tiếp tục tha thứ cho anh thêm bao nhiêu lần nữa? Người ta vẫn nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Chỉ cần tha thứ một lần thì người tốt sẽ tự giác thay đổi, anh cũng thấy đó, chẳng có ai ngu cứ một sai lầm mà mắc phải nhiều lần... nhưng tôi lại là cái đứa ngu đó, cứ nhai đi nhai lại mãi một sai lầm, đó là tha thứ cho anh. Mới ngày hôm qua thôi, anh còn nói tôi là duy nhất không ai thay thế được tôi nhưng tới hôm sau anh đã lật mặt. Ủ!!! Tôi ngu mà.

- Anh xin em, mình về nhà đi, về nhà rồi tiếp tục nói chuyện chứ ở đây đang mưa phùn thế này em sẽ bệnh đấy.

- Bệnh chết đi càng tốt anh à, tôi quá mệt mỏi với cuộc sống này, cả nhà ba mẹ mình cũng không thể về thì còn chỗ nào mà đi, bạn bè chẳng ai bên cạnh để chia sẻ động viên thì tôi biết sống sao? Chẳng một ai bên cạnh.

- Vậy còn con mình thì sao? Em muốn bỏ rơi nó à?

Hàng mi khẽ rung động, sau khi nghe hấn nói tôi như con búp bê gỗ đứng bất động, do tôi suy nghĩ quá nông cạn rồi, tôi có mệnh hệ gì thì con tôi phải làm sao, không được. Tôi chụp lấy tay hấn về mặt hốt hoảng.

- Con đâu? Con tôi đâu? Tại sao tôi không thấy con?

- Chị Han chờ nó về rồi, mình về thôi.

- Tại sao các người chia cách mẹ con chúng tôi hả? Trả con lại đây.

Tôi vừa đánh thùng thùng vào ngực hấn vừa thờ phỉ phò mặt nhọc, nước lã trên khuôn mặt bé nhỏ, chẳng rõ mưa hay nước mắt. Có lẽ Yong cũng đã nhận ra tinh thần tôi không còn ổn định nữa nên ôm chặt lấy tôi vào lòng. Tiếng nói hấn trầm thấp nhẹ nhàng an ủi tôi.

- Về nhà sẽ thấy con, không ai làm hại được con của em đâu, ngoan nhé!!

Tôi thút thít trong lòng hấn, tôi vẫn không chấp nhận tha thứ cho hấn, tinh thần quá mệt mỏi cả tháng nay, quá nhiều chuyện khiến mình phải lo âu suy nghĩ thôi thì về nhà vậy, về nhà sẽ được yên tĩnh hơn. Yong ôm tôi trong lòng bước ra vệ đường bắt chiếc taxi đang chạy tới, từ quảng đường từ đó về nhà hấn đều để tôi dựa vào lòng mà chẳng ai nói điều gì.

.....

Trong phòng yên lặng tựa cõi thiên đường chỉ có một màu trắng xoá, tôi từ từ mở đôi mắt mệt mỏi và nhận ra đây là phòng mình, căn phòng vốn trang trí chủ đạo màu trắng nên cứ nghĩ mình đã lên thiên đường rồi chứ, có lẽ nên đổi màu gì khác để tránh hôm nào lại lên con đau tim chết thật vì nghĩ mình đã lên thiên đường.

- Em dậy rồi à, có khát nước không? Ngồi dậy được không anh đút nước cho uống.

- Sao vậy?

- Em sốt từ hôm qua giờ mới hạ nhiệt được chút, vú nấu cháo rồi, em chẳng dậy nên để đó, để anh xuống bếp làm nóng lại cho em ăn.

- Được rồi, tự lo được anh về phòng đi.

- Anh đang lo lắng cho em đó.

- Con đâu?

- Con ngủ rồi, giờ này ba bốn giờ sáng con phải ngủ chứ.

- Ba bốn giờ sáng á? Tui... à... ngủ bao lâu rồi?

- Cũng được một ngày rồi.

Kiểu này hẳn là sốt rất cao rồi, tôi vẫn còn chưa tỉnh lắm, vẫn còn hơi choáng khi đi chuyển tầm nhìn.

- Tôi vẫn không thể tha thứ cho anh được đâu, vì tôi không thể chấp nhận được những gì đã qua.

- Được rồi, em đang mệt nằm nghỉ đi, chuyện đó nói sau, anh đi xuống lấy cháo cho em ăn.

- Không ăn đâu, muốn ngủ thêm chút nữa.

Hắn ngồi kế bên đưa tay sờ trán rồi đụng hai bên mặt, xác nhận tôi đã hết nóng mới rời đi. Tôi nằm đó cũng dần chìm vào giấc ngủ, vẫn còn thăm mệt nên cũng muốn ngủ, dạo này cứ ở nhà miết chẳng vận động tay chân gì nên cũng thành ra lười biếng ngủ nhiều với mỡ thừa cũng dần tích ở bụng với trên mặt, tôi không thích điều này chút nào. Mỗi lần nhắm mắt chuẩn bị vào giấc ngủ thì cứ như cảm giác bị rơi xuống vực thẳm làm tôi giật mình tỉnh dậy (khoa học bảo là do các dây thần kinh trong người tưởng mình đã chết nên đình công đây mà ☹), mỗi lần như vậy đều thấy hẳn bên cạnh lau mồ hôi trên trán cho tôi, vỗ về nhẹ nhàng.

Nói thật lòng thì nếu hẳn không có cái tật lẳng nhăng thì có lẽ đây là một gia đình hoàn hảo mà tôi có được. Chặt vật hai ngày năm liệt giường thì cuối cùng cũng đi lại được, nhớ con trai nhiều lắm mà không cho phép được gặp con, nhờ đâu lấy bệnh thì lại khổ cho nó.

- Bum tới đây ba mẹ nói chuyện chút nào.

Vừa xuống bếp chuẩn bị ăn cơm trưa thì ba mẹ và mọi người đã ngồi sẵn ở đây cả.

- Dạ.

- Chuyện hai đứa rõ ràng luôn đi, dù gì thằng Yong nó cũng là con của ba mẹ, không lẽ suốt đời vì con mà phải từ mặt nó?

Ba bắt đầu nói, trong những lời nói đó tôi nhận ra với họ mình vẫn chưa phải là người nhà. Họ đứng, đây đâu phải nhà mình, gọi tiếng ba tiếng mẹ nhưng đâu phải người sinh ra mình, họ có thương mình nhưng con trai họ mới là người họ thương thật sự. Rồi cũng phải tự biết được rằng cái tính ngang bướng lúc còn con gái cũng đâu dùng đến được nữa, cái gì cũng có giới hạn của nó và cả ba mẹ chồng cũng có giới hạn khi chịu được cái tính ngang bướng của tôi.

- Mẹ không muốn trong cái nhà này có bất kỳ xích mích nào cả, mọi người phải sống cùng nhau vui vẻ chứ có gì mà suốt ngày giận hờn nhau? Cả ngày đi làm mệt mỏi về chỉ muốn trong nhà vui vẻ ấm áp chứ đâu có ai muốn về nhà để mệt mỏi thêm đâu.

- Chị cũng thấy vậy đó, vài hôm nữa Hong về đây mấy ngày chơi, nghe nói có dẫn ba của con nó về, chị cũng không muốn nhà mình mất điểm trong mắt người khác. Anh cũng vậy đúng không chồng?

- Anh không có ý kiến gì.

Chị Han lờm anh Bin một cái, ánh mắt đưa gấp miếng rau bỏ vào miệng như đánh trống lảng vạy. Hắn ngồi kế cũng không nói gì mà gấp đồ ăn, còn tôi như một mình chống lại cả thế giới này chỉ biết im lặng lắng nghe thôi.

- Con nói gì đi, ba mẹ này giờ đang muốn nghe ý kiến của con đó.

- Dạ, con sẽ không để chuyện đó xảy ra thêm lần nào nữa, ba mẹ yên tâm.

- Con ăn cơm đi, mẹ cũng không muốn có lần sau đâu.

- Dạ... con xin lên phòng, con không cảm thấy đói mọi người cứ ăn đi, con vẫn còn hơi mệt.

Tôi đứng dậy chuẩn bị quay đi thì hẳn nắm lấy cổ tay kéo ngồi xuống ghế.

- Ăn cơm đi.

- Em thật sự không đói.

- Ba mẹ nói động một chút là vậy đấy à?

- Em chẳng sao cả, ba mẹ nói em vẫn nghe lời, nhưng bây giờ em thật sự không đói, em chỉ muốn đi ngủ thôi.

Hất mạnh tay hẳn ra tôi nhanh chóng trở về phòng. Đóng cửa lại, trở về với không gian cô quạnh đó nước mắt lại rơi, học võ làm gì chỉ được cái mạnh khỏe chứ có giúp được gì cho tâm trí đâu. Con gái cũng chỉ là con gái thôi, mạnh mẽ đến mấy cũng rơi nước mắt dễ dàng.

- Mở cửa cho anh.

Im lặng, tôi cần yên tĩnh để suy nghĩ nhưng hấn cứ muốn phá rối nó. Liên tục đập cửa. Bỗng nhiên tôi nhớ ra một điều và ngay lập tức cầm điện thoại lên và gọi, một hồi chuông... bên kia len tiếng.

- Alo?

- Gia Huy.

- Tự nhiên hôm nay gọi anh vậy? Tưởng đang hạnh phúc chứ?

- Em muốn gặp anh.

- Được rồi, giờ anh cũng không bận gì, đang ở công ty ba anh, anh qua đón em nha.

- Em đang ở nhà chồng đấy.

- Vậy em ra chỗ muốn đi trước, nhắn tin địa chỉ rồi anh chạy tới.

- Vậy em đi taxi ra XXX anh tới đó nha, nhớ ra sớm trả tiền taxi cho em, không có tiền...

- Nghèo tới vậy à???

-... *haiz* □

Tắt điện thoại, đi tìm quần áo để thay, cái đầm voan hồng tay dài nữ tính, tôi thích bộ này mặc dù nó là cái đầm bầu nhưng có dây buộc eo, buộc nơ thì chẳng ai nghĩ là đầm bầu, đây là cái đầm đầu tiên Gia Huy mua cho tôi lúc ở Pháp, lúc đó hấn làm tôi giận nhiều lắm nên muốn chuộc lỗi với cái đầm này. Những kỷ niệm lúc đó thật vui, tôi lại muốn sống cùng nhỏ Nhi và Gia Huy ở vên đó.

Hấn đập cửa rầm rầm này giờ tôi mới ra mở cửa, thấy tôi mặc đồ đẹp trang điểm nhẹ hấn mới hỏi đi đâu, tôi cũng không trả lời đi xuống nhà ôm Shin từ chị Vân lên phòng thay đồ rồi nói ba mẹ một tiếng.

- Con có công việc, con đi đây ạ.

Chẳng ai nói gì nên tôi cũng đi luôn. Kệ họ, nếu chẳng xem tôi ra gì thì họ cũng vậy thôi, chẳng ra gì trong mắt tôi cả. Vừa ra hòi cổng sân, hấn giữ tôi lại, quá mệt mỏi vì suốt ngày cãi nhau.

- Nói em đi đâu?

- Em đi chơi với bạn, anh vào nhà đi, không ba mẹ lại trách đấy.

- Ba mẹ nói động xú em bỏ đi à?

- Em đâu có bỏ đi, em chỉ muốn đi chơi cho thoải mái thôi.

- Em không được phép đi, em phải ở nhà.

- Tại sao em không được đi.

- Vào nhà xin lỗi ba mẹ ngay đi.

- Xin lỗi??? Em làm gì sai mà phải xin lỗi?

Nói rồi bỏ đi tới chỗ taxi, tôi nghĩ mãi chẳng biết mình làm gì sai.

.....

Quán thịt nướng

- Anh ơi, ở đây ở đây, trả tiền đi hehe.

- Em tới lâu chưa?

- Hai mươi năm rồi, không lâu sao được.

Huy trả tiền taxi rồi hai đứa vào quán thịt, cu Shin vừa thấy papa nuôi từ nhỏ đến giờ của nó thì mừng lắm, đưa tay đòi bế lên ngay. Trong lúc tôi ăn thì Gia Huy chăm con họ.

- No chưa cô nương?

- Thấy đồng đĩa trên bàn không mà hỏi?
- Phải hỏi chứ, sức ăn như trâu bò của em thì đồng đĩa này cỡ mười phút là sạch sẽ.
- Quá đáng nha, cùng lắm cũng phải mười lăm phút chứ.
- Rồi giờ nói nghe coi, sao tự nhiên nhớ anh vậy??? Trời sắp sập rồi.

Tôi im lặng nhìn Huy rồi gấp vài miếng thịt bỏ vào miệng ăn tiếp, Huy cứ ngồi nhìn tôi như vậy bắt đầu thấy khó chịu.

- Nói đi, ăn hoài thế?
- Thôi, nhắc tới lại bức.
- Nói đi, em hứa không nói ai biết đâu, anh chỉ nói với một mình nhà báo thôi □
- Anh giết em luôn đi.

Tôi bắt đầu kể lể mấy chuyện vừa qua, Huy chẳng lên tiếng chỉ im lặng lắng nghe thôi. Tôi kéo cái tay áo lên đưa ra cho Huy xem.

- Anh thấy chưa? Súc vật như vậy đó, ai bảo gả vào hào môn thì hạnh phúc, hào môn kinh mộng thì có.
- Trời đất, tay đang trắng treo như vậy thêm hoa trông đẹp thế không biết kaka □
- Đục cho cái chết luôn giờ.
- Em học võ làm gì không biết phòng thân?
- Đang ôm con nó xô một cái thì tâm trí nào mà võ với chả công, lo ôm con thấy mẹ hà □

Huy cầm tay tôi xoay qua xoay lại nhìn kỹ mấy vết thâm do mảnh thủy tinh để lại, tay vuốt vuốt những vết thâm đó rồi bỗng nhiên lấy điện thoại chụp lại.

- Anh chụp hình gì đó?
- Ảnh mình họa cho bộ sưu tập ảnh mầm bệnh của anh, nhìn giống hột xoàn quá:))
- Trời **, anh tin em hắt nôi than vào anh không?
- Thôi thôi anh đùa tí mà. Rồi giờ em tính làm sao?
- Em cũng chẳng biết nữa, anh nghĩ dùm em đi.
- Trời trời, tự nhiên kêu anh nghĩ dùm anh biết nghĩ cái gì.
- Thì nếu là anh thì anh sẽ làm gì?
- Nếu là anh hả? Ừm thì... anh sẽ cắt, cắt cắt đó hehe, xong rồi cột lại quánh cho sấp mặt, xong về nhà mình. Ở đó làm gì cho bị xem thường.
- Em cũng muốn về lắm, mà ba mẹ thấy em vậy chắc ba mẹ khóc không ra nước mắt.

Bỗng điện thoại rung lên, móc ra xem hoá ra là hân đang gọi, Gia Huy thấy vậy cũng rướm người lên xem rồi nhìn tôi. Tôi tắt nguồn nhét vào lại túi xách.

- Mình đi đâu đó đi, em không muốn về nhà.
- Bum à, nghe anh về nhà đi, về nhà ba mẹ em đó, nếu em muốn giấu giếm thì cứ tiếp tục về nhà chồng đi và mạnh mẽ lên, học võ làm gì?
- Học võ thì sao, động tay động chân cái lại bảo mất dạy.
- Vậy về nhà đi, ba mẹ không bao giờ ngược đãi mình.
- Thôi, em về nhà chồng, ba mẹ cực khổ lâu nay rồi tới lúc ba mẹ được hưởng thụ cuộc sống chứ.

Giọng điệu chán nản, nhớ lại hồi trước cho dù có một mình ở Pháp chăm con mới đẻ cũng thấy dễ chịu hơn nhiều.

- Anh có liên lạc được nhỏ Nhi không?
- Nó qua đó với chồng nó rồi, thằng Phát vẫn còn ở bên mà. Nhi cũng đã xong chương trình học pha chế đâu.

- Oh...
- Sao nhìn chán nản vậy, đi đâu anh dẫn đi, thời gian anh không có nhiều, anh còn phải về công ty nữa.
- Anh bận lắm hả?
- Công ty mới có dự án mới.
- Vậy anh về làm việc đi, em về luôn, em đang mệt quá.

Gia Huy đã về công ty nhà mình làm việc, vừa học vừa làm, vừa nghiên cứu ảnh gì đó chẳng biết. Đúng là chẳng ai rảnh rỗi mà suốt ngày đi chơi với mình, thôi đi về vậy, trong túi cũng chẳng có đồng nào.

.....

Vừa về cổng đã thấy chị Han với anh Bin lên xe đi khỏi, tôi ôm con lười thui đi vào nhà, chẳng một lời nói, chẳng một cái nhìn mọi người xem tôi như vô hình. Tốt, như vậy dễ sống. Bước lên lầu chuẩn bị vào phòng thì hán đi tới ôm lấy Shin chẳng nói gì đi xuống nhà rồi lên với cái tay không.

- Anh làm gì vậy? Anh đem con đi đâu rồi?
- Để chị Vân chăm, nhà này không dư tiền thuê người về ngồi chơi không.
- Anh muốn cái gì?

Yong lôi tôi vào phòng hán khoá cửa lại, tôi ngồi trên giường nhìn hán, còn hán ngồi trên ghế xoay mặt căng thẳng. Nhếch nhếch môi lại thấy buồn cười.

- Sao??? Muốn gì đây, con bò động dục muốn cưỡng hiếp người ta à?
- Em đi đâu?
- Em đi chơi thôi anh à, em cần phải xả stress chứ.
- Em vừa hết bệnh, mà cũng hết hán nữa mà ôm con đi ra ngoài. Em có gì thì cả con cũng nguy hiểm lắm đó.
- Anh nói đi, anh muốn gì?
- Em đừng có như vậy nữa, mình lớn hết rồi có còn luôn rồi chứ phải con nít nữa đâu, em đừng có hành động trẻ con như vậy, ba mẹ cũng muốn tốt cho anh với em thôi.
- Em biết chứ, em đâu có nói cái gì đâu, anh xem, cả buổi em có nói gì đâu nào?
- Thái độ của em như vậy là không được rồi.
- Em chẳng có thái độ gì cả.
- Ba mẹ nói mà em đứng bỏ đi vậy hả?
- Thì ba mẹ cũng nói xong rồi thì em mới đi, em không đói bụng thì em đứng lên, ngồi đó làm gì???
- Anh thật không biết nói gì với em nữa.

Tôi im lặng, và cả hán nữa. Chỉ cần những lúc vui vẻ chẳng nghĩ gì, mà cãi nhau lại suy nghĩ rằng "Chẳng biết rốt cuộc từ trước giờ mình với anh ta đang làm cái trò gì nữa?". Yong chỉ biết ngồi vò đầu bứt tóc, muốn nói gì nhưng lại thôi, tôi ngồi trên giường cầm điện thoại lướt facebook, facebook chẳng có gì ngoài mấy cái page đồ ăn, hầu như chỉ toàn là like mấy trang đồ ăn và địa chỉ ăn uống. Vừa rồi ăn nhiều thịt nướng quá nên cảm giác bị đầy bụng rồi, này giờ cũng chẳng nghe cái tiếng "Ọ" nữa, mỗi lần muốn ọ thì cảm giác đồ ăn nó sắp đi ngược lên nên thôi, muốn đi móc họng quá mad đồ ăn ngon như vậy không nỡ cho nó đi ngược ra ngoài ☐. Đang khó chịu bụng, lại còn thấy thêm nhiều món ăn trên facebook làm tôi lại phát thèm, bỗng nhiên cái điều mình muốn mà lại không muốn nó ập tới, tôi chạy nhanh vào toilet thủ thế xong nhưng vẫn chưa ra, qua khó chịu đành phải thọt cái ngón tay vào trong cổ họng.

Có lẽ hán thấy tôi chạy vào toilet nên cũng lo lắng vào theo, lại thấy đang nôn mửa nên đi lại vuốt lưng.

- Em sao vậy, không khỏe à?

Oẹ oẹ...

Buồn thúi ruột, thịt chưa kịp tiêu hoá đã trào ra ngoài. Đứng dậy rửa miệng rồi liếc hán một cái.

- Em bị gì dạ vợ?

- Em không còn là vợ anh nữa, anh đừng gọi như vậy.
- Em về phòng đây, dù sao cũng không còn gì để nói.
- Bộ có em bé nữa à?
- Anh bị khủng hã? Em bé cái đầu anh một đũa là đủ lắm rồi. Vói lại, mình ly dị đi, em không muốn ở đây cũng không chịu đựng nổi anh nữa rồi.
- Thôi mà, đừng có giận nữa, anh biết anh sai rồi, em đừng có như vậy.
- Em quá mệt mỏi anh có biết không?

Đột nhiên hần bước tới trước mặt tôi rồi quỳ xuống. Hướng ánh mắt quyết tâm mà nhìn tôi.

- Anh xin em
- Anh làm gì vậy? Đứng lên đi, anh nghĩ em có thể chịu đựng thêm bao lâu nữa? Em quá mệt mỏi, em mệt cả cuộc sống này luôn chứ không riêng gì anh. Nhưng em không thể để con em một mình trên đời này được, cả ba mẹ em nữa, chưa trả hiếu thì sao có thể rời đi. Anh có nghĩ như vậy là quá đủ rồi hay không? Mình nên cho nhau một lối riêng để cuộc sống dễ thở hơn, anh không cần vì trách nhiệm mà ở lại với em đâu.
- Anh là thật lòng.
- Những tháng ngày vừa qua em cũng đã nghĩ anh thật lòng, nhưng em không ngờ mọi chuyện lại ra thế này rồi, anh nhìn xem, tay em như vậy nó còn trở lại ban đầu ngay hay không? Vết thương tuy loại mà thời gian nó lành nhanh hay chậm. Anh cho là em có thể chấp nhận và bỏ qua những tổn thương đó trong thời gian ngắn ngủi hay sao?

Yong im lặng, đứng lên ôm tôi vào lòng và cả hai cùng lặng im. Rồi bỗng đi một tháng, tôi vẫn ở trong căn nhà đó, chỉ gọi điện thoại cho ba mẹ hỏi thăm và ba mẹ hầu như đi du lịch không về nhà, còn tôi tự nhốt mình trong phòng, cảm giác mệt mỏi cứ đeo và dai dẳng. Con trai mình cũng dần dần ít gặp hơn, thích nói chuyện một mình và từ chối mọi thông tin liên lạc hoặc mạng xã hội, cả ngày chỉ nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Như một người bệnh tự kỷ.

Rồi đến lúc chị Hong cùng chồng con chị ấy về nhà, mọi người vẫn vui vẻ.

- Chị Hong đây, chị có thể vào không?

im lặng

Cạch... chị Hong đẩy cửa vào, ngồi trên nệm hai người bắt đầu nói chuyện, chị Hong thì chỉ nói toàn tiếng anh nên cả hai lại nói chuyện bằng tiếng anh.

- Em ốm quá. Em ăn cái gì đi.
- Em cảm thấy đau khổ. Và em chẳng biết em muốn gì.
- Em nên ăn gì đó. Ngồi dậy ăn đi, chị mang sandwich cho em rồi đây.
- Tại sao chị sống ở Việt Nam lại không thể nói tiếng việt?
- Từ nhỏ chị phải học tiếng anh, giao tiếp bằng tiếng anh, sống cùng người ngoại quốc ở nhà dì Khánh. Chị học hết cấp một, nhớ lại ngày xưa đó vì chị học dở tiếng Việt nên mấy bạn trong lớp lúc nào cũng nói chị ngu. Cấp hai bắt đầu qua nước ngoài học hết trung học, rồi chị về nước vài năm, đến khi mười bảy tuổi quay lại đó và sống định cư. Chị biết nơi này không thuộc về chị nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Chị Hong về nhà được một tuần thì lại về nước, cũng vì chị ấy đi cùng chồng là một người đàn ông nước ngoài, anh ấy tên Luke, thật sự rất đẹp trai. Hai tháng trước chồng chị Hong - anh Luke vừa bị bắt sau thời gian dài lẫn trốn, nhưng anh ấy đã có được một luật sư giỏi để minh oan cho mình, vì vậy không bị bỏ tù chỉ bị phạt tiền vì tội chống đối người thi hành công vụ, giờ đây anh ấy lại mở được một công ty mới nhưng vì vẫn còn cái danh tiếng phạm tội nên bước khởi đầu vẫn còn khó khăn, anh Luke còn cả công ty phải điều hành nên không nán lại lâu được. Và cũng cảm ơn chị Hong nhiều vì làm cho tinh thần tôi tốt hơn.

Suốt cả tháng trời vẫn chạm mặt nhau, hấn vẫn đi học đi làm bình thường nhưng cả hai vẫn không ai muốn nói chuyện với ai. Vào một buổi sáng đẹp trời, có nắng có gió mát có hoa thơm, có tiếng chim ngoài vườn, nhưng trong phòng tôi lại là trái ngược hẳn với bên ngoài, chỉ có... phải nói là ảm đạm.

Đã hai tháng rồi chưa thấy đèn đỏ tới, cảm thấy nghi ngờ nên dùng que thử và kết quả là hai vạch. Tại sao lại như vậy, chỉ có một lần vào ngày hôm đó thôi, một lần mà dính luôn à, là do sức khỏe mình tốt hay do mấy bé *nòngnọc* của hấn lâu ngày quá không được đi ra nên thành ếch không bơi nữa mà nó nhảy luôn rồi!!

Lại chẳng có cảm giác gì lúc có chửa lần đầu nên không nghĩ là đã có em bé nữa rồi. Không buồn ngủ, không mệt mỏi, không thèm ăn hay kén ăn bất cứ cái gì, hoàn toàn không có triệu chứng mang thai nào cả, chỉ có bị chậm đèn đỏ thôi, nhưng cũng vì nó không đều nên cũng chẳng nghĩ ngợi gì. Sao cuộc đời mình khổ thế này.

Tôi nghĩ nên đi tìm chị Han hỏi thăm một số chuyện, nói là làm đứng lên đi qua phòng chị ấy ngay.

- Chị ơi...

- Sao đó? Chị sắp đi làm rồi.

- Em thấy chị có em bé mà không có triệu chứng nôn mửa hay gì hết vậy?

- Ủ, nhiều người cũng vậy mà, đâu phải ai có bầu cũng nôn hay kén ăn gì đâu. Thôi chị đi, anh Bin đợi chị này giờ.

Chị Han đi ra ngoài, tôi cũng lủi thủi đi theo. Giờ chẳng biết làm gì nữa, không biết có nên nói cho hấn biết không nữa. Giờ này hấn đi học vẫn chưa về mà, nhà đi hết còn mỗi mình với vài người giúp việc, suy nghĩ một hồi cũng quyết định đi tìm bác sĩ.

.....

Bệnh viện phụ sản.

- Sáu tuần rồi, em bé không được khỏe mạnh, em phải ăn uống nhiều vào, có thuốc bổ gì chưa?

- Chưa có.

- Vậy tôi kê đơn rồi mua đầy đủ thuốc bổ uống đều cho em bé có chất. Hai tuần nữa tái khám nha.

- Dạ.

Tôi cầm đơn thuốc đi ra ngoài, ném mấy tờ giấy khám vào thùng rác, trong lòng lúc này rối quá, không biết nên giữ hay nên sinh nó ra nữa, một đứa đã khổ lắm rồi, giờ chuẩn bị thêm một đứa nữa chắc chết mất. Đi xe bus từ nhà lên đây, giờ cứ lang thang vô định chẳng biết đi đâu, giờ này chắc Yong cũng về rồi, về nhà gặp hấn lại một mối, lại ngồi xe bus lên nhà thờ Đức Bà đi lang thang cho nhanh hết ngày.

Đi lang thang vào một quán cà phê ở gần đó, chủ yếu là người nước ngoài. Hôm nay thăm tệ, tôi đã phải đau đầu suy nghĩ quá nhiều, tôi có thêm một sinh mạng mới thật sự cũng vui lắm, nhưng cũng chẳng vui chút nào, rốt cuộc chẳng biết phải nên vui hay nên buồn. Bước tới quầy phục vụ, chẳng thèm nhìn gì cả chỉ gọi đại một đồ uống.

- Cho một cà phê gì cũng được.

- Bò muối hay bò đường?

Nghe thanh âm quen thuộc liền ngước lên nhìn, hấn đang mặc đồng phục nhân viên quán cà phê, gương mặt quá đẹp trai.

- Ra đường đẹp trai quá ta, ở nhà bê bối thấy ghê.

- Em đi gì lên đây vậy?

- Bus

- Em ra ngoài ngồi đi, anh làm gì đó cho em uống, ba mươi phút nữa anh hết ca rồi.

- Nhớ thêm bánh ngọt.

Hấn đưa tay ra hiệu OK với nụ cười tươi, tôi cũng nhếch môi cười nhẹ bước đi. Và nhanh chóng, hấn mang đồ ăn thức uống phục vụ tận nơi, những người khác thì tự phục vụ.

- Như thường lệ cho em và hai cái tiramisu.

- Hiều quá nhờ? Bao nhiêu tiền?

- Mắc lắm trả nổi không?

- Bao nhiêu mà mắc?

- Một cái hun nhiệt tình nhé keke

Lườm hấn một cái, hấn chỉ cười rồi quay đi. Nhìn hấn mà đau lòng, chắc phải nói cho hấn biết để cùng giải quyết.

Đúng ba mươi phút hấn bước ra chỗ tôi đang ngồi với bộ đồ thường.

- Sao tự nhiên đi chơi mình vậy? Con không trông mà đi chơi?

- Chị Vân trông, em đi công việc thôi.

Đang nói chuyện với hấn thì có người đi tới nhìn hai đứa tôi.

- Mới hả mấy?

- Cũ kỹ luôn.

- Chào em, chưa gặp em bao giờ.

Tôi cũng chào lại.

- Dạ, em cũng chưa gặp anh bao giờ.

- Thằng này lằng nhằng lắm, mới hôm qua còn dẫn con nào tới đây mà nay có người khác rồi. Thiệt tình chứ.

- Đừng có đốt nhà tao, tối tao ngủ ngoài đường.

Cầm thìa cầm nốt miếng bánh cuối cùng cho miệng, tôi vẫn tỉnh như rùi đứng lên đi khỏi đó. Có lẽ hấn cũng biết có gì sai sai nên đứng lên tò te sau tôi, và cái người lạ kia cũng đi theo.

- Anh chờ về. Em đừng nghe nó xạo, mấy nay anh đi học rồi về liền em cũng biết mà, anh đâu có đi đâu.

- Em đừng bị nó lừa, chắc chắn là sáng nào thằng Yong đi làm cũng dẫn theo một đứa con gái mà, rồi chiều học về qua nhà đón em đi chơi như không có gì.

Người này thích đốt nhà người ta vậy, không sợ bị cháy nhà mình hay sao?

- Anh tên gì?

Tôi quay lại nhìn người lạ về mặt khó chịu.

- Anh tên Tú, rất vui gặp em, bỏ nó theo anh em sẽ không khổ.

- Thừa anh Tú, con em cũng sắp ba tuổi rồi, nếu anh không ngại đồ vô thì em cho anh hấn hai rô vô luôn tha hồ mà đồ. Với lại em với Yong ở chung nhà, kẻ phòng nhau gặp mặt mỗi ngày đến phát chán, em cũng chẳng có ý kiến gì khi Yong gặp gỡ người khác cả, cho dù con nào đi nữa cũng mang tiếng vợ bé, con nó cũng chẳng được làm anh làm chị thì có gì hãnh diện.

Tôi muốn nói nữa nhưng thôi, dù sao cũng là bạn hấn mà, không nên làm hấn mất mặt. Tú đơ người ra mà câm lặng, hấn thấy vậy cũng vỗ vai Tú.

- Chắc mày chưa gặp bao giờ, giới thiệu với mày luôn, đây là vợ tao rất hung dữ nên đừng đụng vào. Tao còn sợ chứ nói gì người khác. Tao về trước.

Tôi đi trước Yong đi sau, hấn nắm tay tôi lại kêu để hấn chờ về cho bằng được.

- Hôm nay anh không học sao?

- Có, nhưng anh không muốn học, hôm nay hơi mệt.

- Anh đi lấy xe đi, em cũng có chuyện muốn nói, trên đường về nói chuyện cũng được.

Hấn dắt xe ra, rất quan tâm tôi như thường lệ hấn lấy khẩu trang trong cốp xe, lấy nón bảo hộ đội vào cho tôi rất ga lăng. Tay hấn lúc nào cũng nắm tay tôi.

- Chạy xe đi, buông tay ra.

- Buông ra vậy em có ôm anh không?

- Không.

- Vậy không thể buông được.

Đành phải giữ yên như vậy thôi.

- Có gì muốn nói với anh? Em nhớ anh hả?

- Không, em muốn hỏi anh cái này.

- Gì?

Im lặng một hồi băng khuâng suy nghĩ không biết nên nói cái gì trước, do dự một hồi tôi quyết định sẽ nói thẳng.

- Có gì nói đi, sao kêu nói rồi im ru vậy?

- Em... ừ, em...

- Em sao?

- Mình đi tìm chỗ nào nói chuyện đi, em không thích vừa đi xe vừa nói.

- Vậy về nhà nói cũng được, hôm nay anh thật sự mệt.

Tôi ừ rồi cứ im lặng dựa vai hấn nhìn cảnh vật xung quanh, trời không nắng cũng chẳng mưa, âm u như lòng mình đang rối bời vậy. Hôm nay kẹt xe khiếp, đi những hai tiếng mới về nhà, vừa về nhà đã gặp ba với nét mặt lo lắng.

- Sao hai đứa đi chung với nhau vậy? Gọi điện mãi không nghe là sao? Đi nhanh đi, thằng Shin đi cấp cứu rồi đó.

Tôi giật mình chạy lại chỗ ba.

- Ba nói cái gì cơ? Shin bị làm sao?

- Nó té té đầu chảy máu quá chừng, mẹ đưa nó đi cấp cứu rồi, ba cũng muốn đi theo mà...

Tôi chẳng nghe ba nói gì nữa rồi, hai bên tai như bị ù đi, chỉ còn vang vọng vài chữ "Nó bị té té đầu..."

Choáng!!

- Con sao vậy Bum?

- Em bị gì vậy?

Ba đỡ lấy tôi khi tôi chuẩn bị ngã xuống, hấn cũng chạy tới gần hơn ôm lấy tôi điều tới chỗ ghế đá ngồi xuống, nhưng vừa ổn định lại nước mắt lại chảy ra.

- Con con ở đâu? Cấp cứu ở đâu? Nhanh lên anh ơi... hức...

Nói thế nào đây, cảm giác hỗn loạn này là thế nào đây, nó kinh khủng hơn những gì mình đã trải qua nữa, là cảm giác mất đi, đúng vậy, tôi sợ mất con của mình, sợ sẽ không được gặp nó nữa.

- Hai đứa lên xe đi, ba chờ đi luôn.

Tôi bước lên xe trong sự lo lắng đến đỉnh điểm. Nhưng sao bỗng dưng bụng lại đau quá, bắt đầu ôm lấy bụng, trán đã lấm tấm mồ hôi và hơi thở bắt đầu loạn nhịp, tôi quàng người ngồi co rúm trong xe. Hấn có lẽ thấy sự kỳ lạ đã bắt đầu chú ý.

- Em sao vậy? Mặt em tái quá rồi đó, sẽ tới bệnh viện ngay thôi, em đừng lo lắng quá, có người đi theo ở đó với con rồi mà.

- Anh ơi, em đau bụng quá, hức... bụng em đau...

- Sao vậy? Trời đất, em chảy máu kia!!

Tôi nhìn xuống cái quần trắng tinh của mình, đã thấm đẫm khá nhiều, tôi giật mình.

- Làm sao vậy? Con em..

Ba lái xe ở trên xoay lại nhìn, lại bảo gọi cho chị Han, hấn cũng lo lắng lấy điện thoại gọi ngay. Tiếng điện thoại vang vẳng bên tai nhưng dần dần mọi thứ mờ nhạt đi, âm thanh dần biến mất và tôi cũng đã liệm đi rồi.

.....

Bệnh viện.

- Sao rồi bác?

- Động thai một chút, nhưng nguy hiểm đó, phụ nữ mang thai ba tháng đầu đặc biệt cần cẩn thận, để như này e không giữ được đâu. Giờ bệnh nhân cần nghỉ ngơi và bồi bổ nhiều, bầu bì gì mà thiếu chất quá nhiều sao nuôi con khoẻ mạnh được.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-2

- Bác nói gì cơ? Con bé mang thai à?

Ba và Yong, cả hai người có lẽ rất bất ngờ, điều mình muốn nói cũng để bác sĩ nói ra rồi.

- Giờ phải làm sao hả bác sĩ?

Hắn giữ tay vị bác sĩ sắp sửa rời đi.

- Cậu hỏi lạ, nếu nó là con cậu thì sao cậu lại hỏi tôi?

- Dạ không, ý con là làm sao để tốt cho mẹ với em bé.

- Bồi bổ cho tốt vào, cần nhiều dinh dưỡng hơn nữa. Tôi còn nhiều bệnh nhân, tôi đi trước.

———— Hoa lệ phân cách tuyến ————

Khi thức dậy, nhìn bên ngoài cửa sổ đã là bầu trời đêm với cơn mưa như trút nước. Cũng có thể vì tiếng mưa quá lớn đã làm tôi tỉnh dậy cũng nên, nhìn xung quanh chỉ thấy hắn đang gục đầu ngủ. Lay hắn dậy, có lẽ Yong đã ở đây lâu rồi.

- Nè, dậy đi...

Hắn nhẹ lay hàng mi, mở đôi mắt ngáy ngủ nhìn tôi.

- Em tỉnh rồi, em có thấy chỗ nào không ổn không?

- Em chỉ khát nước. Mà...

Tôi chợt dừng lại vì vừa nghĩ ra điều gì đó. Bất ngờ tâm trạng hoang mang kéo tới.

- Con đâu??? Con đâu rồi hả anh?? Con có làm sao không?

- Em muốn hỏi con nào?

- Cu Shin, ngoài nó anh còn đứa nào khác sao?

- Cu Shin không sao rồi, may cho nó bốn mũi, té cầu thang đập đầu té giữa đình đầu, theo tình trạng thì nó không sao nhưng trí não con sau này không biết có sao không nữa.

Từng lời hắn nói như một vạn mũi dao đâm chi chít vào cơ thể, nước mắt lại rơi vì giờ ngoài khóc có làm được gì đâu. Gỡ mũi kim đang găm vào tay mình, tôi tháo cái ống chuyên nước biển một cách mạnh bạo khiến tay bị chảy máu, lập tức đứng lên lay hắn bắt phải dẫn đến chỗ cu Shin đang nằm.

- Em yên nào, con nó ngủ ngoan rồi, ba mẹ anh ở đó với con em yên tâm đi.

- Yên tâm thế nào được hả anh? Con em mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày chỉ cần một ngày nó không ị em còn lo muốn sót cả ruột mà giờ nó bị té cả đầu sao em yên tâm được?

- Vậy còn đứa nhỏ trong người em thì sao?

- Đứa nào nữa, dẫn em qua phòng cu Shin nằm đi anh.

Cửa phòng bệnh mở ra, ba mẹ tôi bước vào, mẹ ôm tôi tay cầm tờ giấy thấm vết máu trên tay của tôi.

- Mày sốt cho thẳng con mày bị đau chứ mày không biết mẹ sốt cho mày bị đau à? Sắp sửa làm mẹ hai đứa nhỏ rồi mà không biết thương lấy bản thân là thế nào?

Ba tôi từ phía sau ẵm Shin đưa tới chỗ tôi, mặt đứa nhỏ ngơ ngác nhìn mẹ, có lẽ thuốc tê vẫn chưa tan hết nên nó chẳng thấy đau đớn gì cả. Đưa tay ôm lấy con, nhìn sơ qua cái băng gạc màu trắng dính trên đầu con trai đã thấy tím thối lại.

- Shin của mẹ có đau không con?

- Không đau.

- Sao con để bị té vậy, có biết mẹ lo lắng không? Con buồn ngủ không? Mẹ ngủ với con nha.

Đặt Shin lên giường muốn cho nhóc nằm đó nhưng không biết phải để nằm thế nào nữa, nhìn vết thương ngay đỉnh đầu, nằm xuống thì bị cán gối sẽ làm con đau mà lại không nỡ đặt con xuống, tôi lại bế con tựa vào lòng ngủ.

- Hai người đàn ông ra ngoài cho mẹ nói chuyện với con bé được không?

- Con cũng có chuyện muốn nói với mẹ và Bum, con xin phép ở lại.

Tiếng mở cửa, ba mẹ hần đi vào với nét mặt ngưng ngững. Đàn ông thường hay sĩ diện cao nên phụ nữ luôn đứng ra chịu thay họ, mẹ hần cũng vậy.

- Em cũng muốn nói chuyện với mọi người, nên để hai người đàn ông ra ngoài uống ly cà phê chứ hả?

- Vậy để hai người vợ xinh đẹp ở đây, tại anh xuống dưới làm ly cà phê.

Nói rồi hai người bỏ đi ra ngoài. Còn trong phòng bệnh chỉ có không khí ảm đạm phủ xuống. Nhìn mẹ của mình mà chẳng biết nói gì, lòng khó chịu vì lâu nay lừa ba mẹ.

- Nói mẹ nghe coi, hai đứa nếu như cảm thấy không sống được thì chia tay đi, có gì làm khổ con Bum vậy?

- Mẹ Bum cho gia đình chúng em xin lỗi, thật sự cũng không muốn như thế này đâu, cũng tại cái thằng con trời đánh này đây, em cũng không phải không nói nó, từ lúc con Bum nó đi Pháp là em nói nó hết lần này đến lần khác chứ đâu phải không nói, mà nó có bao giờ nghe đâu, đến thế em cũng chẳng biết phải làm gì, nó lớn rồi, đã làm ba rồi làm sao em đối xử với nó như một đứa trẻ nữa.

Lại im lặng, tôi đang suy nghĩ xem sắp tới phải nói gì cho mẹ không phải lo lắng, nhưng nghĩ mãi cũng chẳng biết phải nói sao. Lúc này hần mới nói.

- Mẹ vợ, con thương Bum là thật, con không có ý định sẽ chia tay...

- Vậy tại sao cậu làm tổn thương nó? Cậu nghĩ đi, cậu thử nghĩ lại xem từ lúc quen biết cậu tới giờ nó đã làm gì cho cậu phải phiền lòng? Nó có ra ngoài lăng nhăng không? Nó có làm cậu bị chảy máu dù chỉ một giọt không? Lúc nó đau nhất cậu có ở bên nó không? Cậu đang ở đâu, làm gì vào những lúc đó? Cậu xem, mấy cái vết thâm này là gì? Nó làm gì để mà khiến cậu phải làm nó ra nông nổi này?

Mẹ kéo ống tay áo tôi lên để hần thấy rõ những vết thâm vẫn chưa mất hần.

- Con tôi làm gì cậu? Nó hiền quá nên cậu ức hiếp nó à? Cho nó đi học võ cả chục năm trời, được mời vào đội tuyển quốc gia chứ chẳng ít, nhưng nó từ chối chỉ vì theo cậu, nó thương cậu nó bỏ mọi thứ. Có bao giờ cậu suy nghĩ về nó hay không? Có bao giờ cậu suy nghĩ xem nó nghĩ gì và chịu đựng những gì? Cậu là khắc tinh, là sao chổi của cuộc đời nó đó. Nó thương cha thương mẹ mà giấu cha mẹ nó bị cậu đối xử thế nào, nó âm ức cũng chẳng chia sẻ với ai, lúc đó chúng tôi lại chẳng biết con mình nó bị như thế này, người làm mẹ sốt thế nào?

Aizz... mẹ nói quá rồi, học võ cho vui chứ làm gì đến mức vào đội tuyển quốc gia. Có cũng vô lâu rồi. Mà nghe mẹ nói buồn thiệt chứ, chính sự ích kỷ của mình đã làm mẹ phải buồn nhiều hơn nữa.

Yong chỉ biết cúi mặt, mẹ Yong cũng chẳng dám lên tiếng, có nói thì cũng chỉ biết nói xin lỗi thôi.

- Chị xui, em thành thật xin lỗi.

- Nói gì nói tôi cũng muốn mang con Bum với cháu ngoại tôi về, không thể để tiếp tục như vậy nữa.

- Không được con không chịu, không đồng ý.

Hần la lớn, mọi người giật mình, cu Shin đang nhắm mắt lim dim ngủ cũng giật mình.

- Bé cái mồm cho con nó ngủ.

- Anh không chấp nhận điều đó, mẹ vợ, nếu mẹ mang Bum về nhà thì con dọn qua ở với Bum. Lúc trước con có hơi lan man với tình cảm của mình dành

cho Bum, nhưng bây giờ con chắc chắn là yêu em ấy thật sự, con thương Bum thật lòng. Xin mẹ đừng chia cắt chúng con.

- Tôi chia cắt cô cậu khi nào? Chính cậu có không giữ, mất lại đi tìm.

Sau một lúc suy nghĩ và chưa có câu trả lời, tôi lại quyết định nói ra suy nghĩ của mình.

- Mẹ, con vẫn còn tình cảm với Yong, thời gian qua con cũng đã im lặng quá nhiều, nhưng đến lúc chẳng còn chịu đựng được nữa thì con sẽ tự động biết ra đi, xa mặt cách lòng, cho dù có yêu thương đến mấy, xa rồi cũng sẽ quên thôi, cho dù có là hai năm rông vẫn không quên được thì ba năm, sáu năm sẽ quên được, rồi con sẽ gặp được người yêu con thật sự, người biết trân trọng con từng giây phút, người sẽ mang đến cho con được những điều tuyệt vời nhất. Còn những người đã làm tổn thương con, họ sẽ phải sống gặm vặt trong sự hối hận của họ, cũng có thể họ sẽ tìm được người khác để họ có thể yêu đến khắc cốt ghi tâm.

- Ý em là sao?

- Mình đã làm gãy kết hôn rồi, vậy mình ly hôn đi, trả lại cho em sự tự do, sự bình yên với con em đi. Anh rồi sẽ có người khác, rồi anh sẽ yêu thêm một ai đó cần anh. Anh hãy bước ra khỏi cuộc đời của em đi, vì em không thể bước đi nổi trong cuộc tình của mình nữa. Vì vậy, chỉ xin anh một lần nữa, hãy bước ra khỏi cuộc đời của em.

- Em thật sự muốn vậy hả?

- Đúng.

- Vậy còn đứa nhỏ đó thì sao?

- Đứa nhỏ? Tất nhiên nó sẽ theo em.

- Anh nói đứa bé em đang mang, không lẽ em muốn nó không có ba?

Sao lại quên mất mình đang mang trong người một sinh mạng nữa. Trong vô thức tôi nhìn xuống cu Shin đang nằm trong vòng tay mình. Suy nghĩ lại hỗn độn như một bãi đất đá bê tông mà đè nặng trĩu trong lòng, khó khăn mở miệng trả lời.

- Thì bỏ nó đi chứ biết làm sao được nữa. Một đứa là quá đủ rồi.

- Em điên rồi, em sinh một đứa con rồi không biết thương con hay sao mà em đòi bỏ nó đi, em không sợ nó oán giận em à? Em không sợ nó trách móc em sao, vậy lúc em chết em nói gì với con đây?

- Haha... haha...

- Em cười cái gì, anh nói gì sai?

- Vậy còn những oán giận, những trách móc của em biết trút vào đâu đây? Tại sao phải nghĩ cho nó, vậy còn em, những đau đớn, những điều thống khổ em phải làm sao? Là chịu đựng, em chỉ vì thương nó mới muốn bỏ nó đi. Sống làm gì để mà tâm hồn trong sáng trở nên nhiễm bẩn, còn những đau đớn thống khổ tràn đầy ngoài xã hội, thà đừng sinh nó ra, nó oán giận mình đi nữa còn tốt hơn sống trên đời để hứng chịu nỗi đau.

- Em đang nghĩ bậy bạ gì vậy Bum?

- Con nói gì vậy Bum? Đừng có nghĩ điên khùng nữa.

- Bum à, con buông tay ra đi, không khéo cu Shin nó gãy tay đó.

Hắn, mẹ chồng và mẹ tôi giữ tay tôi lại, Shin cũng đã bắt đầu khóc lên. Ôi chúa ơi, mình điên rồi hay sao mà có thể tự tay làm đau con mình thế này!!!

- Ôi Shin ơi mẹ xin lỗi, con đau lắm hả con ngoan mẹ xin lỗi mà.

- Con để Shin cho mẹ bế nó, nghỉ ngơi đi, mẹ không chấp nhận suy nghĩ trẻ con của con được, mẹ để ra con không phải để con ra nông nổi này, nếu quá mệt mỏi thì về với ba mẹ. Có ai bắt ép con điều gì đâu.

- Còn mẹ không chấp nhận con phá thai, điều đó quá thất đức, có khác nào con giết người không, trong khi nó lại là con của mình thì thử nghĩ nó kinh khủng ra sao. Cho dù con có không trở thành dâu con của cái nhà này nữa thì con cũng không được phép bỏ nó, nếu con cảm thấy không nuôi được thì con cứ sinh ra rồi để ba mẹ chồng nuôi nó.

- Anh không còn gì để nói với em, anh thật không biết em đang nghĩ gì.

- Con xin lỗi mẹ, cả mẹ của con nữa, và cả anh. Em cũng không biết em thật ra muốn ra sao nữa, nhưng cho con thời gian suy nghĩ tiếp tục được không? Có những điều quá phiền phức đối với con, cho nên con muốn suy nghĩ thêm nữa.

- Được rồi, con cứ suy nghĩ cho đến khi nào bản thân con có câu trả lời, giờ con nghỉ ngơi đi. Để cu Shin cho mẹ.

Mẹ đón Shin từ tôi rồi cả hai đi ra ngoài, vì dù sao trong chuyện tình cảm của bọn trẻ chúng tôi họ cũng đều giải quyết được gì, huống hồ bản thân mình còn chẳng biết mình muốn gì. Buông thì không nỡ, nắm thì như cầm dao. Giờ chỉ còn lại hấn và tôi trong căn phòng này, nằm xuống nhìn lên cái quạt trần quay nhanh như dòng thời gian chẳng thể quay ngược lại, buông hồ câu nói.

- Dù có sâu đậm bao nhiêu, có khó khăn thế nào thì tình yêu rồi cũng phải phai nhạt theo thời gian. Vì bản thân tình yêu vốn dĩ bắt nguồn từ cảm xúc, mà cảm xúc ở thời điểm nào cũng chỉ mang tính thời điểm, cho nên lẽ dĩ nhiên mà tình yêu cũng chỉ có thể tồn tại ở một khoảng thời gian nhất định như vậy. Đến hòn đá còn có thể mòn, huống gì là lòng người dành cho nhau.

- Anh sẽ không thay đổi.

- Làm sao anh biết chắc được điều đó?

Hấn im lặng, ánh mắt cứ nhìn xuống tấm nệm trắng. Sự im lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng trái tim mình đang đập, rồi hấn mới lên tiếng.

- Bởi vì anh yêu em.

- Anh yêu em?

- Và lòng anh không phải là hòn đá.

- Haha... lòng người cũng như lòng heo lòng bò cả thôi, đem đi nấu phá lẩu đều ăn rất ngon đó anh có biết không?

Rõ ràng trong lòng cả hai đều rất cô quạnh, nhưng cứ sao đều phải cố gắng làm nhau đau? Tôi chẳng hiểu, cái quan hệ lãng nhăng do mình tạo ra, một câu chuyện tình nhảm nhí này làm sao tôi có thể tạo ra được chứ.

- Ước gì anh nói câu này một cách rất thật lòng vào ba năm trước thì giờ mình đâu như này.

- Anh biết anh sai, là do anh không đúng, lúc đó suy nghĩ vẫn chưa chín chắn, còn bồng bột và cái thú vui của con trai mới lớn anh làm sao cưỡng lại, giờ anh cũng đã lớn hơn và chín chắn hơn rồi, anh biết những thứ gì mới là thật cái gì gì là giả, và những điều anh đã làm trước kia thật sự là sai, anh chẳng biết làm gì ngoài xin lỗi em.

Giờ đây trong lòng chỉ còn lại bình thản, chẳng gợn sóng, ánh mắt tĩnh lặng nhìn nhau, Yong đợi chờ câu trả lời của tôi và bản thân tôi cũng quá mệt mỏi để tiếp tục nói chuyện. Xoay người kéo chăn trùm kín người, tôi chẳng còn khóc nữa...

Mọi chuyện lại chẳng ra làm sao, chẳng giải quyết được gì thêm một lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Đã một tháng kể từ ngày nhập viện, và cũng đã xuất viện, thời gian chẳng đợi chờ ai mà trôi vô tình. Dẫu biết là qua đi rồi sẽ không thể quay lại, và hiện giờ tôi cũng chẳng còn sống chung với hấn nữa, mặc dầu rằng hấn mỗi ngày đều qua thăm con nhưng cả hai đứa giống như người xa lạ vậy, vẫn gặp vẫn nói chuyện nhưng khoảng cách quá xa và dường như đã không thể kéo nó lại gần được nữa.

Một buổi trưa đẹp trời, bên ngoài nắng nóng bao nhiêu thì bên trong cái phòng được gắn cái máy lạnh lại mát bấy nhiêu. Vẫn căn phòng quen thuộc đó, tôi ngồi đây, ngay trên chiếc giường thân thuộc đã gắn bó với mình mười mấy năm qua, tựa đầu vào cửa sổ nhìn 1 lượt quanh căn phòng.

Cái máy tính đó, cái tủ đồ, từng góc tường, trần nhà mà tôi đã ở mấy năm nay, sao từng nơi từng chỗ đều có bóng dáng hấn đứng, ngồi, nằm? Nhớ lại lần đầu hấn vào căn phòng này, hấn thật tự nhiên như ở nhà, nhớ lại bản thân đã gặp hấn như thế nào, rồi lại nghĩ sao thời gian trôi nhanh quá. Mọi thứ vẫn còn đây mà sao lòng người lại thay đổi. Những hiện vật ngày trước vẫn còn nguyên nhưng nay đã có một thứ đổi mới, đó là cu Shin của tôi, ngày trước cái giường chỉ một người nằm mà giờ lại có thêm một người nữa, cái tủ đồ của mình mới ngày nào còn đầy ắp giày dép đồ kiểu các thứ nay đã được dọn bớt đi một nửa để chứa đồ cu Shin, còn cả cái tủ đầu giường nữa, ngày trước bày bọn biết bao nhiêu thứ đồ mà giờ chỉ dùng nó làm nơi để bình sữa, sữa bột và tã giấy của cu Shin.

Cộc...cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa làm tầm mắt tôi dời tới cánh cửa. Chẳng lên tiếng thì người gõ cũng tự ý mở cửa đi vào. Hôm nay anh vẫn như mọi khi, vẫn ngư mọi ngày làm trái tim tôi rung rẩy đập trật nhịp. Ánh mắt anh nhìn tôi tỏ vẻ mệt mỏi.

- Anh đến thăm hai mẹ con. _ Yong ngồi bên giường nhìn Shin ngủ say

- Ừm

Tôi ừ nhẹ và gật đầu, rồi cả hai tiếp tục chìm vào im lặng, tiếng thở, tiếng kim đồng tích tắc trên tường, điều đó cho thấy thời gian trôi qua nhanh chóng. Sự im lặng kéo dài khoảng mười lăm phút thì người lên tiếng là anh.

- Em về lại với anh được không?

- Không thể, em quá mệt mỏi.

Tôi ngồi bó gối tựa đầu nhìn ra cửa sổ, cố nhìn thật rõ mặt trời trên cao, bây giờ là buổi trưa là thời điểm mặt trời chói chang nhất. Tôi đang cố nhìn xem mặt trời chói chang như vậy có dẫn lối cho tôi tới nơi có ánh sáng được hay không, hiện tại tôi chỉ cảm thấy bản thân đang lạc trong bóng tối.

Một bên đệm lún xuống, đưa mặt qua nhìn hẳn đang ngồi xếp bằng đối diện mình, tay anh đưa ra nắm lấy tay tôi. Anh nâng niu vuốt vuốt nhẹ nhàng, rồi anh lại khom người về phía trước đẩy tôi ngã ra phía sau. Trong tư thế anh ở trên em ở dưới, anh hôn tôi, vuốt môi dưới mảnh liệt. Ngược lại là tôi, bất động như con búp bê rách rưới bị dây vô. Nhắm mắt lại để giọt nước mắt rơi xuống. Anh thấy vậy cũng buông ra ngồi sát vào tường để tay lên cái bụng có hơi nhô lên tí xíu.

- Hôm nay là ngày đi khám thai đó.

- Em... ừm...

Đột nhiên cơn buồn nôn ập đến, không kịp nữa rồi đành phải nôn vào thùng rác trong phòng thôi. Buổi trưa nay chỉ uống sữa nên giờ chỉ toàn là sữa tuôn ngược ra ngoài, mùi chua hôi thối như mùi sữa thiu nồng nặc đầy trong phòng, anh thật sự cũng không chịu được mùi này nên cũng có lúc nhợn lên như muốn ói.

- Anh đi ra ngoài đi, trong này mùi không được dễ chịu đâu.

- Không sao, dọn bao rác đi rồi xịt phòng là được.

Tôi túm bao rác cột lại, cũng kỳ lạ là dạo gần đây cơ thể tôi bắt đầu không ăn được gì nữa, chỉ có thể uống sữa nhưng uống rồi cũng nôn ra, thuốc bổ, ống vitamin,... không thèm ăn thứ gì cả. Mẹ bảo nên đi khám thai sớm chứ càng ngày tôi càng ốm đi.

- Xong rồi mình đi khám thai. Shin để anh gọi chị Han qua trông giúp. Hiện tại nhà em cũng đâu có ai.

Nói rồi anh gọi cho chị Han, anh gật gù vài cái rồi tắt điện thoại, đẩy tôi nằm lên giường anh túm cái bao rác đem đi ra ngoài, anh bắt tôi phải nằm ngủ. Nằm thật lâu cũng không ngủ được, giờ cũng đã gần ba giờ chiều rồi, phải tranh thủ đi khám thai sớm không thôi họ đóng cửa. Vừa ngồi bật dậy thì chị Han mở cửa đi vào.

- Em thấy trong người sao rồi?

- Em vẫn bình thường mà chị.

- Vừa nhìn đã thấy em ốm đi liền, hốc mắt sâu lại thêm cái má hóp vào, như vậy là ổn sao?

- Em chỉ thấy vậy.

Chị ấy vốn là bác sĩ nên vừa nhìn đã biết tôi như nào rồi.

- Em hiện tại phải cố gắng ăn uống vào, cho dù có bị trào ngược ra cũng phải nuốt vô. Cái cô cậu trong bụng thật khó ăn uống mà. Cái gì vào cũng đẩy ra.

- Thay đồ đi, anh đưa em đi khám_Yong nắm tay tôi đưa tới tủ quần áo

- Đi luôn đi, không cần thay, chị chăm thằng nhỏ giúp em nhé._ tôi quay qua nhìn nhò và chị rồi gật đầu lui ra cửa.

Ngồi trong xe nhìn ra cửa sổ, lòng nặng trĩu. Lại tựa đầu vào cửa kính xe nhìn anh, đôi mắt đỏ, cái mũi cái miệng. Từng góc cạnh khuôn mặt anh đều quá tuyệt.

- Còn nhìn nữa anh tính phí đó.

- Em muốn bỏ đứa nhỏ này. Mỗi đêm em đều gặp ác mộng, mơ rằng có hai đứa nhỏ đứng bên cạnh cứ bảo bỏ nó đi, nó không nên tồn tại, nó làm em đau, làm em mệt mỏi nên nó không muốn ra đời.

- Hừm... hai đứa nhỏ à... em đừng có điên khùng nữa, chẳng có đứa bé nào mà không mong được chào đời đâu. Nếu em bỏ nó em sẽ hối hận đấy.

- Hi...

Tôi cười cho qua rồi nhắm mắt tĩnh an. Nhanh lắm đã tới bệnh viện, hôm nay không nhiều khách vào buổi chiều nên tôi được nhanh chóng gọi vào siêu âm. Bác sĩ đưa cái gì đó vào trong âm đạo xem tôi không biết, tiếp theo lại bôi gel lên cái bụng hơi nhô lên, đo nhịp tim thai, làm đủ mọi thứ xong xuôi.

- Em bé thật sự không tốt chút nào, nên bồi bổ nhiều vào, lần trước chị thấy em còn mập mạp mà đến nay mới có hai tuần đã hóp hóp vậy rồi. Em có biết em đang mang thai không?

Tôi gật đầu không nói gì nổi cả, tuy là nói muốn bỏ đứa nhỏ này nhưng nó sống trong người mình như vậy cũng có tình cảm chứ. Nghe vậy mà tim đập trật đi một nhịp. Mi tâm nhăn lại, hẳn thấy vậy ngồi kế bên cũng lên tiếng thay.

- Em ấy dạo gần đây không ăn uống được, tất cả đều bị nôn ra. Thì tất nhiên là không đủ dinh dưỡng cho thai nhi rồi.

- Em ấy không ăn được sao? Nhưng chẳng phải lần trước rất tốt sao? Lại chẳng có dấu hiệu mang thai như bình thường.

- Bởi vậy mới đi khám bác sĩ đây, giờ hỏi ngược lại là sao?

- Vậy ý anh tôi là bác sĩ dòm nên mới phải đi hỏi sao? _Vị nữ bác sĩ tỏ vẻ khó chịu với anh.

- Thôi không đòi co với bác, xin kết quả rồi về đi, em không muốn ở đây lâu. _Tôi nắm tay anh lại để anh thôi không cả và nữa

- Được rồi, kết quả đây. Có thể đây là song thai, chẳng hiểu sao đã tháng 2 3 rồi vẫn không siêu âm ra, theo như thấy thì có thể là song thai hoặc không phải. Mà cho dù có phải hay không thì người nhà cũng mong chào đón nó mà. Đợi lớn tháng hơn nữa có thể biết rõ hơn, thậm chí có thể biết được giới tính thai nhi.

- Song thai hoặc không phải? Nói chuyện huê vốn, vậy song thai thật sao. _Hắn tỏ vẻ nghi hoặc

- Tôi bảo có khả năng thôi. Nhà còn thuốc bổ không?

- Còn nhiều lắm.

- Được rồi, vậy về đi. Không cần kê thêm thuốc, chỉ cần cố gắng bồi bổ nhiều là được rồi, nếu không sẽ có nguy cơ sinh non cao. _Bác sĩ đưa tôi tờ giấy khám

- À... _Tôi ngập ngừng

- Có chuyện gì?

- Nếu phá thai có làm sao không? _Tôi nắm chặt ngón tay cái

- Em khùng gì vậy? Thôi chào bác sĩ tui em về. _Anh nắm tay tôi đứng lên kéo thẳng ra bãi xe

Trời tấp nập, thay vào đó là bầu trời âm u trên đỉnh đầu, đôi mắt anh đầy giận dữ. Anh tựa vào xe hít thở không khí một cách bức dọc, còn tôi chỉ biết đứng nhìn anh như vậy mà không nói gì. Một lúc không lâu anh lên tiếng.

- Em vẫn còn suy nghĩ điên khùng đó sao? Em không phải đã làm mẹ sao còn không thương nó mà cứ muốn bỏ? _Anh giận dữ nói lớn đủ hai đứa nghe, còn tôi chỉ biết im lặng

- Người ta phá thai vì không thể nuôi hay là vì lỡ dại hoặc vì những lý do nào khác, còn em? Lý do gì em muốn bỏ nó hả? Chỉ vì mỗi đêm đều gặp ác mộng sao? Hay vì không thể nuôi nó? Nhà mình giàu có mà đẻ bao nhiêu mà không nuôi được? Hay con bị gì? Nó hoàn toàn bình thường, mình đâu có lỡ dại gì đâu, mình là vợ chồng hợp pháp mà. Rốt cuộc em đang nghĩ gì hả Bun? Nói ra luôn đi chứ anh cũng mệt mỏi chứ.

Anh xoay người chống tay vào cửa xe ngược mặt lên trời, trông có vẻ thống khổ. Còn tôi, chẳng biết nói gì cũng chẳng biết nên làm gì, tựa vào xe cuối mắt nhìn ngón chân ngo nguẩy.

- Anh biết, anh biết lúc trước anh không tôn trọng em, anh lăng nhăng, anh đánh, anh làm tổn thương em. Nhưng mà em cũng biết đó, đánh người chạy đi chứ ai mà đi đánh người chạy lại đúng không? Anh biết hối hận, anh cũng đã xin lỗi và mong em tha thứ, giờ mình lớn rồi em à...

Mưa, như phun sương rồi bắt đầu từng giọt nặng hạt rơi xuống, anh nhanh chóng mở cửa xe đưa tôi vào. Tôi quá mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Sau một đêm dài chật vật, cứ ngỡ mình ngủ rất lâu rồi nhưng khi nhìn đồng hồ thì bảy giờ là mười một giờ đêm. Tôi nằm trên giường của anh, nhưng nhìn một lượt chẳng thấy anh đâu cả. Lăn mò xuống bếp lấy nước uống, đi ngang qua căn phòng để trống cuối dãy, nơi để dành làm kho chứa quần áo cũ

hoặc những vật dụng phòng ngủ không cần thiết, nơi đó đang sáng điện. Ánh đèn càn nhàn nhạt từ khe cửa hắt ra sáng cả lối hành lang tăm tối, tôi mở cửa tủ đầu vào thấy anh đang ngồi dưới đất, tay lục lọi cái hộp cũ.

- Tại sao anh ở đây? _ anh nghe tiếng nói giật mình quay lại

- Em tỉnh lại rồi sao?

- Em chỉ giật mình tỉnh dậy. _tôi thấy anh bình thản đóng cái hộp gỗ lại - Anh đang cầm gì đó?

- Một món quà kỷ niệm, anh nghĩ em không nên biết.

- Tại sao? _ tôi tò mò- Trong đó có gì nghiêm trọng sao?

- Không phải...

- Lấy ra.

Tôi bước tới chụp lấy cái hộp gỗ, anh cũng không phản bát mà đưa hộp gỗ ra. Tôi bắt đầu mở, bên trong chỉ toàn là hình, là hai đứa bé trai, đó là hình của anh lúc nhỏ, nhưng đứa bé còn lại thì tôi không biết. Tiếp tục lật từng tấm hình, thì ngoài đứa bé trai đó còn một đứa bé gái mập mạp nũng nịu, những tấm hình như được sắp xếp theo một quá trình khôn lớn, hai đứa bé kia càng lớn càng đẹp, người trai thì trắng trẻo đẹp trai, còn người con gái có ngũ quang xinh đẹp, nhưng nhìn quen mắt lắm. Người này tôi từng nhìn thấy trong ảnh một lần rồi, nhưng không nhớ đã nhìn thấy ở đâu.

- Là ai đây?

- Tuấn Anh và Kỳ Anh.

- Họ là ai?

- Là bạn thân từ lúc bé và là... hôn thê của anh từ nhỏ, mọi người gọi anh với Kỳ là thanh mai trúc mã.

Àm... tiếng nổ trong đầu như bị ai đánh bom nguyên tử, lùi lại vài bước rồi gật đầu cười cười. Lại thêm một chuyện gì nữa đây, thanh mai trúc mã, hôn thê những lời nói cứ lặp lại trong đầu.

- Em xin lỗi, đáng lý không nên hỏi, em về phòng ngủ tiếp đây, anh... làm gì làm đi... nha, em về.

- Bum..

Tôi lật đật chạy về phòng, mặc dù phòng tôi cũng kể bên thôi, đóng chặt cửa, tôi tựa vào cánh cửa mà từ từ tuột xuống. Hức... lại khóc, có ai nói cho anh biết là không nên chọc giận hoặc làm cho bà bầu khóc hay không? Nếu không em bé sinh ra sẽ rất xấu xí.

Cộc cộc cộc...

- Mở cửa đi em, mình cùng nói chuyện, giờ anh cũng không có giấu gì em cả, anh thương em anh không muốn làm tổn thương em.

Tôi im lặng, cả anh cũng thế. Tôi chẳng biết anh còn ngoài cửa hay không nên đứng dậy mở cửa ra xem. Anh ngồi tựa vào tường kế bên cánh cửa, thấy tôi mở cửa anh bật dậy ôm lấy tôi, tay anh vuốt ve mái tóc đang xoã dài.

- Sao em không bao giờ nghe anh nói cả vậy? Muốn anh bị ức đến chết sao? _anh siết tôi chặt hơn - anh thương yêu em.

- Được rồi, anh buông ra đi.

Tôi đẩy anh ra, đi tới giường ngồi xuống chờ đợi điều anh sẽ nói.

- Em có biết các gia đình giàu có thường hay có một điều gọi là hôn nhân chính trị không?

Tôi im lặng, và anh tiếp tục.

- Từ nhỏ gia đình anh đâu có giàu có như thế này, ngày xưa ba mẹ anh chỉ làm ăn nhỏ, nhưng ba mẹ của Kỳ lại là bạn thân của ba mẹ anh...

Năm đó ba mẹ anh vừa cưới lại không được gia đình ủng hộ vì mẹ của anh lỡ có thai trước khi cưới nên bị dòng họ xia xói, họ cùng nhau bỏ gia đình ra đi, với đồng tiền ít ỏi họ tự làm nên công ty nhỏ và mua được một căn nhà nhỏ, nhưng công việc thường xuyên bắt buộc thêm việc đưa con đầu lòng ốm liên miên, rồi họ bán căn nhà đó mua được một căn nhà khác do bạn thân giới thiệu, đó là mẹ của Kỳ Anh. Hai người họ là người tầu gốc Việt về đây làm ăn, họ có một công ty nội thất gỗ quý mô lớn. Rồi một thời gian sau, chị Hong ra đời và không có khả năng nuôi một lúc hai đứa trẻ nên buộc phải gửi chị Hong cho một người di vô cùng thương mẹ của Yong chăm sóc

Rồi cả hai gia đình cùng hợp tác làm ăn, khi gia đình họ Triệu-gia đình Kỳ Anh hạ sinh đôi trai gái là Tuấn Anh và Kỳ Anh thì cũng là lúc Yong ra đời, từ lúc sinh ra hai người đã chỉ định Kỳ Anh là vợ tương lai của Yong. Rồi mọi thứ chóng qua đến năm Kỳ Anh tám tuổi thì đột nhiên ông Triệu phát bệnh, ông bị khối u não chèn ép, ông dần quên đi mọi thứ và sinh mạng cũng không giữ được bao lâu. Năm đó bà Triệu như sụp đổ, nhờ có ba mẹ Yong mà

bà ấy mới chống lại được, nhưng dường như trời không thương bà ấy. Hai năm sau, họ đã mười tuổi, Tuấn Anh trong lúc đi học thì đột nhiên đau đầu không dứt và máu mũi cứ chảy mãi, đưa đi cấp cứu họ lại nói Tuấn Anh có khối u não giống như ông Triệu, bà Triệu chết điếng khi nghe kết quả. Hóa ra là do di truyền, bà lập tức cho xét nghiệm luôn cả Kỳ Anh nhưng em ấy hoàn toàn bình thường, và mọi người đã chuẩn bị tâm lý sau bao nhiêu lần tổn bực tỷ để phẫu thuật cho Tuấn Anh nhưng tỷ lệ dường như ngày càng thấp để có thể hồi phục. Mười tuổi, cái tuổi quá nhỏ để có thể tận hưởng cuộc đời này. Nhưng Tuấn Anh chưa bao giờ để rơi một giọt nước mắt cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, Tuấn Anh thương em gái rất nhiều, nên sau khi anh trai mất, Kỳ Anh trở nên điềm tĩnh hơn bao giờ hết, và cứ thế Yong mất đi một người bạn tốt.

Chỉ còn lại Yong và Kỳ Anh, họ cứ như thế bên nhau cho đến khi lên mười bốn tuổi, trong một lần đi học về đột nhiên Kỳ Anh ngã vật xuống đất, có gọi thế nào cũng không tỉnh. Khi Kỳ Anh tỉnh lại đã trong bệnh viện, dường như em ấy chẳng còn biết gì nữa rồi, tầm mắt mờ nhạt, miệng không còn có thể cử động được nữa, trong tim thức em ấy hoàn toàn trống rỗng.

Bác sĩ nói em ấy bị u não thời kỳ cuối rồi, có thể em ấy bị lâu rồi nhưng không được điều trị nên khối u mới phát triển quá nhanh. Mẹ em ấy bật khóc không thành lời, thời gian qua, bà ở chung, chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ cho em ấy mà không hề phát hiện ra căn bệnh quái ác này, bà tự trách. Rất nhanh vài ngày sau đó em ấy cũng nhắm mắt ra đi thanh thản, chỉ đau lòng sau bà Triệu là anh, anh đã thương yêu em ấy, bảo vệ em ấy cả phần của Tuấn Anh nhưng anh đã không làm được, chỉ có thể tự trách mình.

Anh dần xa hoa, ăn chơi lêu lổng không chịu nghe lời gia đình. Bà Triệu chỉ còn lại một mình trên thế gian này, bà biết ngày của mình cũng sắp tới, tất cả tài sản chuyển lại cho ba mẹ anh, và hai tháng sau bà ấy đã ra đi vì bệnh nặng. Ba mẹ Yong bán đi căn nhà ở đó và về đây mua đất xây nhà, dùng bản thiết kế nhà mà ngày xưa cả ba người Tuấn Anh - Kỳ Anh và anh đã cùng nhau vẽ để xây lên căn nhà này cho đến hôm nay.

- Vì anh không quên được gương mặt ngây thơ đáng yêu đó nên anh đã quen nhiều người, hầu hết họ đều có nét giống với Kỳ và tự cho đó là tình yêu đầu của mình... anh kéo tôi vào lòng dựa vào ngực mình - nhưng khi gặp em, mọi thứ đã lệch khỏi quỹ đạo của nó. Vì em và con mà anh đã lệch khỏi con đường của mình, vậy mà từ sớm anh không nhận ra, anh xin lỗi. Rồi anh nghĩ lại, có chăng từ trước đến nay tình cảm anh dành cho Kỳ giống như Tuấn Anh dành cho em ấy, như một người anh trai. Khi Kỳ mất, mẹ em ấy đưa anh quyền nhậm ký này.

Anh mở hộp gỗ lấy ra một quyển sổ màu tím, mở ra đưa tôi xem.

"Ngày... tháng... năm..."

Hôm nay mình đau đầu nhiều lắm, nhưng không dám nói với mẹ vì sợ mẹ lo lắng."

...

"Ngày... tháng... năm..."

Hôm nay mình tự đi khám bệnh, họ nói rằng mình có khối u ở não, mình hoàn toàn suy sụp, mình sợ lắm, mình sợ sẽ chết, rồi mẹ phải làm sao? Còn anh Yong, mình muốn cùng anh ấy là một gia đình, muốn sinh ra những đứa con xinh xắn cho mẹ bông bế để mẹ hết cô đơn..."

...

"Ngày... tháng... năm..."

Mình ngày càng đau đầu nhiều hơn, mình biết, thời gian của mình không còn nhiều nữa vì vậy mình phải cố gắng làm những điều mình yêu thích nhất mới được. Không biết mình có thể chịu đựng được cơn đau đầu bao lâu nữa nhưng mình sẽ cố gắng..."

...

"Ngày... tháng... năm..."

Gửi anh Yong, người em yêu đầu tiên cũng là cuối cùng trong cuộc đời này.

Thời gian của em sắp hết rồi, có lẽ khi anh đọc những dòng này thì em đã không còn trên thế gian nữa, em cảm ơn anh, cảm ơn anh đã vì em suốt quãng đường vừa qua. Anh biết không? Em thật rất mong được cùng anh xây tổ ấm, nhưng ba và anh hai đang đợi em ở bên kia. Em mong rằng sau khi em đi rồi, anh có thể tìm được người anh yêu hơn em, người mà anh thật sự yêu thương. Và em biết, anh đối với em giống như anh hai đối với em vậy, tất cả chỉ là tình anh em từ bé đến nay, nhưng em vẫn hạnh phúc lắm.

Anh có nhớ cái lần em bị té không? Haha, là cái lần bị té xuống giếng đó, cái giếng sau vườn tuy nó không sâu nhưng lúc đó còn bé quá nên em bị gãy chân, lúc mẹ kéo em lên rồi đợi ba đưa xe tới chở em đến bệnh viện mà anh đã khóc quá chừng, lúc đó em hạnh phúc lắm.

Rồi anh nhớ cái lần anh len lén hôn vào má em không? Lúc đó mình mới mười một tuổi, anh nói anh thích em nhiều lắm rồi nắm lấy tay em, tuy chỉ đơn giản như vậy em cũng đã rất mãn nguyện rồi.

Nhưng thời gian nhanh quá, mới đây mà... em sắp phải đi rồi.

Dù gì đi nữa, em vẫn yêu anh, em đi rồi em sẽ cầu nguyện và chúc phúc cho anh được gặp người thương anh hơn cả em..."

Tới trang này, có rất nhiều đốm màu đen che mắt. Thoạt nhìn là biết đó là máu, có lẽ tới lúc này em ấy đã cố gắng lắm rồi. Đọc tới đây, nước mắt tự dưng chảy xuống, tình cảm của họ thật trong sáng biết bao nhiêu, nhưng cũng cảm ơn em ấy, có lẽ em ấy đã mang anh tới cho tôi.

- Có lẽ Kỳ thấy anh hư đốn như vậy không đành nên ở bên kia đã khiến anh gặp được em, vì gặp em anh mới trục khỏi con đường hư hỏng. Không gái gú bê tha, và đã cho anh một thiên thần nhỏ. _anh hôn trán tôi rồi nói tiếp - ngày mười một tháng mười âm lịch, là ngày em ấy đã ra đời, là ngày hôm nay, bây giờ là không giờ năm phút. Hôm nay là giờ lần thứ năm của em ấy, sáng ngủ dậy em có muốn đi thăm mộ em ấy với anh không?

Anh lay nhẹ tôi, nhưng tôi đang bất động vì đau đớn, bụng bắt đầu đau như lúc sắp hạ sinh cu Shin, trán túa mồ hôi lạnh tứa vào vai anh miên man. Anh nắm tay tôi vò vò một lúc không thấy tôi trả lời mà tay chân ngày càng lạnh đi.

- Bum à, nghe anh nói gì không? Em ngủ rồi à? _anh đẩy tôi nằm xuống giường - em ngủ hả? Sao người lạnh vậy? Bum..

Anh đặt tôi nằm qua một bên, định kéo mền đắp lại thì thấy vết máu đỏ tươi ngay chỗ tôi vừa ngồi, anh hoảng quá chạy lại cửa phòng gọi lớn.

- Vú... vú có đỏ không? Chị Han, ba mẹ có ai ở đó không???

Trong cơn mê tôi vẫn còn nghe được tiếng hân gọi lớn, phải nói là rất lớn. Rồi bắt đầu có tiếng nói ồn ào, tôi nhận ra là tiếng của chị Han, muốn lên tiếng nhưng tiềm thức cứ im lặng như thể không cho tôi lên tiếng.

- Bum chảy máu, làm sao giờ chị??

- Mày làm gì nữa vậy hả thằng này, nó có bầu đỏ con mày đỏ thằng ôn con này.

- Chuyện gì vậy Yong? _ mẹ anh chạy lên vừa bước vào phòng đã tát anh một cái - thằng con trời đánh, con Bum có gì là mày xác nhận ra khỏi nhà này nghe chưa.

Vú lúc này mới chạy lên, mẹ anh thấy vậy nên kêu vú gọi cấp cứu, ba anh lại không đồng ý, đợi cấp cứu tới thì lâu nên ba ra lệnh cho chị Han kêu anh Bin chờ tới đến bệnh viện, còn chị Han đi theo giúp đỡ, dù gì chị Han cũng là bác sĩ sản khoa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Hết

- A papa về, hôm nay mẹ nấu cơm ngon lắm đó ba. _bé Na vừa thấy ba nó reo mừng

- Đã vậy? Có chưa cho papa không? _anh Sang để cặp lên sofa, tháo lỏng cà vạt

- Dạ có, nhưng mà...

- Mà sao?

- Nhưng mà đợi ba về lâu quá con với mẹ ăn hết rồi. _bé Na gãi đầu cười hì hì

- Con sắp thành con lợn rồi đó. Mà bà ngoại đâu?

- Bà ngoại đi tới bệnh viện rồi, mẹ nói là đi út bị đau nên phải nhập viện.

- Thế mẹ đâu?

- Mẹ ở trên sân thượng phơi đồ, con muốn giúp nhưng mẹ không cho.

- Ngoan, xem ti vi đi, ba tìm mẹ có việc.

Nói rồi anh hướng sân thượng đi lên, đến nơi anh rón rén nhẹ nhàng và... chụp eo chị từ phía sau. Chị bất ngờ nên thọc chỗ về sau và...

- Vợ ơi muốn giết anh hả?

- Trời đất ơi, anh làm gì rón rén sau lưng em giật cả mình. _chị quay lại xoa chỗ vừa đánh cho anh

- Anh muốn làm em bất ngờ thôi mà. Em ác lắm. Mà mẹ đi lâu chưa? Thắng Huy có đồ muốn nhờ anh gửi cho mẹ.

- Sao nó không qua đưa cho mẹ luôn?

- Nó nhiều việc lắm, dạo này ảnh của nó nổi tiếng lắm. Nói em nghe, nó lần qua chụp khoả thân nghệ thuật rồi đó, tưởng nó chỉ biết chụp mỗi phong

cảnh.

- Hãnh diện quá hen, anh coi đồ cho nó chụp cho một bộ rồi in khổ bự dán đầy nhà đi.
- Chờì chờì, anh khoả thân chỉ có một mình em được chiêm ngưỡng thôi đấy.
- Mắc ói. Mà nó đưa gì cho mẹ?
- Xuống dưới anh đưa cho, toàn tiếng Pháp anh không hiểu.

Anh chị cùng xuống nhà, ngồi trên sofa anh lấy ra tập tài liệu dày cộm với tiêu đề là Bệnh Án. Phía trên còn có logo của bệnh viện và dòng chữ nhỏ Bệnh viện tâm thần XXX. Chị Dung nhìn mà tròn mắt.

- Bệnh viện tâm thần, tên Emilia. Ngày lập tháng tám năm...
- Cái gì mà bệnh viện tâm thần ghê vậy?

- Để em xem, ngày năm tháng tám ngày đầu chữa trị, cô ấy có biểu hiện trầm cảm sau sinh. chị lại lật qua xem trang khác về mặt khó tin hơn. - ngày mười tháng tám, đây là bệnh nhân im lặng nhất từng chữa trị, nhưng người nhà có thông báo cô ấy nhiều lần muốn giết con của mình...

Anh chị nhìn nhau kinh hãi, anh Sang thì không biết gì nhưng chị tôi thì.. như không tin những gì đang diễn ra. Chị nhớ lại rõ vào khoảng thời gian sau khi sinh mẹ vẫn thường xuyên lui tới thăm, nói thường nhưng thật ra một tháng được hai lần, đầu tháng và cuối tháng, mỗi lần tới mẹ sẽ ở lại sáu bảy ngày. Cho tới khi sinh được ba tháng mẹ không qua nữa, mà vài tháng qua một lần. Nhưng mẹ hoàn toàn không biết gì, chị nhớ rõ mẹ từng nói: "Con Bum nó đẻ rồi nó im lặng và chín chắn hơn.". Chị lại lật nhanh từng trang xem, đến trang cuối cùng chị lại đọc lên.

- Kết thúc bệnh án, cô ấy tuy đã hồi phục tốt nhưng nếu gặp những điều ảnh hưởng nặng nề đến tâm trạng tâm lý có thể sẽ tái phát. Hy vọng gia đình để tâm đến cô ấy nhiều hơn.
- Em gọi cho mẹ đi.
- Đi, mình gửi con qua nội đi. Đưa cái này tới cho mẹ, lúc này mẹ có gọi, nói con Bum nhập viện rồi.

————— Hoa lệ phân cách tuyến —————

Cổ mở đôi mắt đang nhắm, điều đầu tiên tôi nhận biết mình đang ở bệnh viện là do mùi đặc trưng ở bệnh viện. Nó quá nặng mùi, tôi lại nghe thấy tiếng gọi tên mình, cổ mở to đôi mắt là thấy mẹ đang đứng đó nắm tay mình về mặt lo lắng.

Vẫn im lặng, nhìn một lượt xung quanh rồi xoay người sang trái kéo chăn lên cổ nhắm mắt ngủ tiếp. Quá nhiều điều làm tôi phải mệt mỏi, mà giờ tâm hồn tôi như được thu nhỏ lại khoả kín đi, đại não của tôi hiện tại dường như không muốn nhận thêm bất cứ tín hiệu nào của mọi vật xung quanh. Nó... dường như đã rơi vào trạng thái im lặng.

Mặc cho người ta gọi, hỏi, kêu hay réo bao nhiêu tôi vẫn không trả lời. Rồi nghe thấy tiếng của chị hai mình, rồi mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Bây giờ là ban ngày, ánh sáng nhiều hơn bất cứ lúc nào. Tôi sợ không gian có bốn bức tường trắng, tôi sợ cô đơn, nhưng cuối cùng vẫn không ai bên mình. Trong phòng không còn ai nữa, tôi ngồi dậy và leo qua cái cửa sổ không có thanh chắn sắt. Chân không bước đi, đi bộ lang thang trong khuôn viên bệnh viện.

- Bum!
- Bàn tay ấm áp đặt lên vai, tôi xoay người nhận ra đó là Yong, anh thở gấp gấp, trán đầy mồ hôi. Anh ôm lấy tôi vào lòng, nhịp tim nhanh hơn hẳn.
- Em đi như vậy ba mẹ lo lắm. Em nằm yên trên giường đi. Đứa nhỏ trong bụng yếu lắm rồi em không muốn con nó thấy mặt trời sao?
- Một mình thằng Shin là đủ rồi.
- Đó là sinh mạng. Em muốn giết người?

Mỉ tâm nhúu chặt lại, chỉ cần nghĩ đến chuyện đó. Làm sao quên được chuyện vừa qua, một gia đình tội nghiệp, một cô gái nhỏ nghị lực sống vô cùng cao, một lòng thương yêu mẹ mình vô cùng to lớn. Nhưng cuộc đời mà.

- Anh không biết em đang nghĩ gì, nhưng chuyện gì đã qua rồi thì cho nó qua, mình vẫn còn nhỏ mà. Tương lai còn dài lắm, có gì cứ phải đâm mình vào cái quá khứ vài năm kia.
- Em đói bụng rồi.

Anh thở dài, nắm tay tôi dẫn về phòng bệnh. Khoảng cách tới phòng bệnh k xa lắm, anh vẫn dụi dàng nắm tay đỡ bờ vai tôi đi từ tốn.

- Anh không cần biết mọi chuyện rồi sẽ như thế nào. Anh biết em không phải là đầu tiên của anh, cũng không biết em có phải là cuối cùng trong đời anh

hay không. Điều anh biết là, anh sẽ tôn trọng em, ở giây phút hiện tại sẽ hết lòng vì em, vì con. Sẽ trân trọng, sẽ làm tốt bổn phận của mình.

Anh im lặng một lát, lại tiếp tục nói:

- Anh đã suy nghĩ nhiều, ở cái tuổi này làm cha làm mẹ rất khó, việc học chưa xong, sự nghiệp chưa có thậm chí không có tiền để mua được cái bím cho con, tất cả đều nhờ vào ba mẹ. Nhưng chỉ cần cố thêm vài năm nữa, sau khi anh ra trường vào công ty ba làm thì anh đã có khả năng thật sự lo cho em và con bằng sức của mình. Hơn nữa...

Anh đứng lại, xoay tôi đối mặt với anh, tay anh đặt lên cái bụng xẹp, nói:

- Hơn nữa bây giờ có tới hai đứa nhóc. Nếu như anh không cố gắng hơn nữa, sẽ không thể bảo vệ được gia đình của mình. Dù sao, tất cả mọi chuyện ngay từ ban đầu đều là lỗi của anh, nếu như tối ngày hôm đó không đồng ý cùng em uống bia, nếu như anh từ chối thì có lẽ em sẽ không bị cuốn vào cái chuyện tình cảm dở hơi của anh.

- Không sao cả. Quên đi, không thể để ba mẹ lo thêm, mình cưới đi, cứ cưới trước rồi làm giấy tờ sau.

Anh ôm lấy tôi.

- Hy vọng đó là lời nói thật.

Trở lại phòng bệnh, nằm trên giường tiếp tục truyền dịch dinh dưỡng bởi vì cơ thể tôi cần nhiều chất hơn cho em bé. Ba mẹ anh vui vẻ ngồi bàn đến việc cưới hỏi cùng ba mẹ tôi. Anh thì dẫn cu Shin đi ra ngoài ăn, để mặc tôi nằm đây với đầy suy nghĩ trong đầu, nhưng suy nghĩ cuối cùng của mình là chấp nhận tha thứ.

Nếu ông trời có ý định khiến mình ra thế này thì chấp nhận vậy.

Hai tuần sau, lễ kết hôn diễn ra ở sân vườn nhà anh. Một cái tiệc nhỏ để trao nhẫn, chỉ có ba mẹ chồng, vợ chồng chị Han, gia đình chị Hong và gia đình của tôi. Gia đình anh không có dòng họ vì ba mẹ đã ra đi từ lâu, cả ông bà nội ngoại đều từ mặt họ nên chưa bao giờ Yong được gặp ông bà.

Buổi tối, sau khi đỡ Shin ngủ và giao cho bảo mẫu. Tôi trở về phòng, một ngày quá mệt mỏi, cái bụng nhô lên trong khi chị Han đã to thấy rõ. Tôi nằm xuống nệm một cách cẩn thận, anh từ trong phòng tắm bước ra quấn mỗi cái khăn ngang hông tới gần tôi.

- Lau khô.

Anh biết tôi ghét dính nước vào người khi đang nằm trên giường nên cũng tới bàn học cầm máy sấy cho khô tóc.

- Này!!

- Gọi ai?

- Anh đó.

- Có tên, gọi chồng.

- Tại sao vậy?

- Gì nữa?

Anh tắt máy sấy tóc, đi tới ngồi xuống giường. Cơ ngực nổi cộm cùng bốn múi nhấp nhô theo nhịp thở làm tôi nhìn chăm chăm, nhưng vẫn cố gồng ra từng chữ ở miệng.

- Tại sao anh lại có thể chịu đựng được tính khí khó chịu của em?

Anh im lặng vài giây, rồi nắm lấy tay trái tôi đặt lên bàn tay trai của anh giờ ra trước mặt tôi hỏi.

- Em có biết ý nghĩa của chiếc nhẫn là gì?

Tôi ngạc nhiên vì sao anh lại hỏi thế, suy nghĩ vài giây rồi trả lời.

- Để chứng minh là mình đã là người có gia đình.

Anh cười, nụ cười ấm áp từ trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy, vì chắc có từ trước đến nay chúng tôi chưa từng có khoảng khắc ấm áp thật sự nên tôi không nhận ra. Anh dùng ngón tay trỏ chỉ vào trán tôi, rồi ôm tôi vào lòng anh. Tựa vào thành giường, anh kéo tôi ngồi đó dựa vào anh.

- Ý nghĩa của chiếc nhẫn, là mình phải nhẫn nhịn nhau. Là vợ chồng chỉ cần cả hai nhẫn nhịn nhau một khắc sẽ sống với nhau một đời. Đó là ý nghĩa của nó. Cho dù cưới rồi, có đeo nhẫn hay không thì cũng là cưới, thứ chứng minh mình có là vợ chồng hay không là giấy hôn thú. Còn chiếc nhẫn là nhẫn nhịn.

Tôi thực sự khâm phục cách suy nghĩ của anh, anh nói đúng. Vợ chồng sống với nhau lâu dài hay không là do cả hai có nhìn nhận nhau hay không, cũng có thể thật sự ý nghĩa của chiếc nhẫn là thế. Giờ tay lên đặt lên môi anh, thân nhẹ một tiếng.

- Anh cái gì cũng nghĩ ra được. Nhưng cũng đúng.

- Vậy thật sao? Vậy thì từ nay em nên thương chồng con nhiều hơn và đừng có ức hiếp anh nữa.

Tôi không nói gì, nằm xuống kéo chăn đắp lên tận cổ. Anh thấy vậy cũng hôn lên trán tôi, và tắt đèn đi ngủ sớm vì một ngày quá mệt mỏi.

Thời gian lại trôi qua, chị Han sinh em bé và vài tháng sau tiếp tục đến lượt tôi, tuy đã sẵn sàng chuẩn bị tâm lý nhưng thật sự vẫn cứ sợ con đau đó. Nó gọi tới nhiều kỷ ức không vui tôi đã từng trải qua. Sinh xong đứa bé tôi bắt đầu chín chắn hơn, mọi hành động đều suy nghĩ cẩn thận, từng lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành động đều trở nên thủy mị như thực nữ.

Từ lần ở bệnh viện về, tôi sẽ cố gắng không để tâm đến mọi việc xung quanh nữa, cái gì xuất hiện quanh mình cũng có lý do của nó. Và anh, và tôi, và Kỳ Anh cả Tuấn Anh những người đã khuất. Tất cả xuất hiện muôn màu muôn vẻ có lẽ để tạo ra giông bão trước khi xuất hiện cầu vồng, tôi và anh là cầu vồng còn những thứ còn lại là giông tố, chung quy những người lướt qua đời mình cũng chỉ là nhân vật phụ trong vai diễn chính trong bộ phim Cuộc Đời của mỗi con người.

Người ta vẫn hay nói, cách để một ngọn gió trở về là cho nó được tự do. Nếu tôi hoặc anh là ngọn gió thì có lẽ rồi cũng sẽ gặp lại nhau.

Mỗi con người trên thế gian này đều là ngọn gió, là cơn gió thoảng qua một người nào đó, cách xa nửa vòng trái đất, cho dù nơi kia là ánh sáng bên đây là đêm đen, thì cả hai rồi sẽ gặp lại nhau. Nhưng khi đó liệu sẽ còn mấy ai cùng ngọn gió trở về?

Thông qua mạng xã hội tôi biết được cứ mỗi mười trẻ dưới vị thành niên sẽ có khoảng bốn đến sáu người có thai khi ngồi trên ghế nhà trường. Trong số đó sẽ có một nửa là chọn bỏ thai còn lại một số ít sẽ cưới và sinh con, nhưng cuộc sống họ không tốt. Bởi vì độ tuổi này chưa ý thức được việc tracha nhiệm là như thế nào. Và ở độ tuổi này sẽ không thể thật sự có một công việc dễ dàng để đủ kinh phí để lo cho gia đình. Chỉ cần xuất phát từ tiền bạc sẽ xuất hiện nhiều vấn đề khó khăn khác, tất cả sẽ xảy ra bi kịch gia đình. Rồi con người sẽ đứng lên sau bao điều khó khăn đó, sẽ sống tốt hơn.

Dù dòng thời gian sẽ xóa đi, những muộn phiền đã có. Thì, ký ức sẽ mãi mãi không quên vì nó là một phần của cuộc sống. Cách duy nhất để làm dịu đi ký ức đau thương là sống tốt ở thực tại và phải điều quan trọng nhất là phải lựa chọn đúng đắn để tương lai không cần bận tâm đến quá khứ.

End.

Bạn đang đọc truyện *Đời Con Gái, Tin Vào Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.